TESS GERRITSEN

Polisiye / Gerilim

CERRAH

18. BASKI

DK

Cerrah

Tess Gerritsen

İngilizce aslından çeviren: Ali Cevat Akkoyunlu

Doğan Kitap

Teşekkür

Teknik yardımları için Boston Polis Müdürlüğü'nden Bruce Blake'e ve Dedektif Wayne R. Rock'a ve Doktor Chris Michalakes'e; ilk müsveddedeki yararlı yorumları için Jane Berkey'ye, Don Cleary'ye ve Andrea Cirillo'ya; izlenecek yolu nazikçe gösterdiği için editörüm Linda Marrow'a; koruyucu meleğim Meg Ruley'ye (her yazarın bir Meg Ruley'si olmalı); ve eşim Jacob'a ona her zaman özel bir teşekkür borçluyum teşekkür ederim.

Giriş

Bugün kadının cesedini bulacaklar.

Nasıl bulacaklarını biliyorum. Kadının cesediyle sonuçlanacak olaylar dizisini bütün ayrıntılarıyla kafamda canlandırabiliyorum. Saat dokuz olduğunda, Kendall ve Lord Turizm Acentesi'ndeki kibirli hanımlar masalarının başına oturacak, manikürlü zarif parmaklarıyla bilgisayar klavyelerinde dolaşacaklar, Bayan Smith için bir Akdeniz gezisi, Bay Jones için de Klosters'ta bir kayak tatili için yer ayırtacaklar. Bay ve Bayan Brown için bu yıl farklı bir şey, egzotik bir şey; belki Chiang Mai ya da Madagaskar, ama öyle fazla yorucu değil; yok hayır, macera her şeyden önce konforlu olmalı. Zaten Kendall ve Lord'un sloganı da "Konforlu maceralar" değil mi? Telefonların sık çaldığı, oldukça meşgul bir turizm acentesi.

Hanımların Diana'nın masasında olmadığını fark etmeleri çok uzun sürmeyecektir.

İçlerinden biri Diana'nın Back Bay'deki evine telefon edecek, ama uzun uzun çalan telefon cevapsız kalacaktır. Diana duşta olduğu için telefonun çaldığını duymamış olamaz mı? Ya da belki işe gelmek için evden çıktı, ama gecikti? Telefon edenin kafasından her biri tümüyle iyimser birçok olasılık geçecektir. Ne var ki saatler geçip telefonlar cevapsız kaldıkça, kuşkusuz akla daha başka, daha rahatsız edici ihtimaller üşüşecektir.

Apartman yöneticisi Diana'nın iş arkadaşının genç kadının evine girmesine izin verecektir sanırım. Onu bir taraftan asabice anahtarlarıyla oynarken, diğer yandan da, "Arkadaşısınız, değil mi? Kızmayacağından emin misiniz? Sizi eve aldığımı ona söylemek zorundayım da," derken düşünebiliyorum.

Birlikte daireye girecekler, iş arkadaşı da, "Diana? Burada mısın?" diye seslenecektir. İşe holden başlayıp, zarif çerçeveler içine yerleştirilmiş ülkeleri tanıtan posterlerin önünden geçecekler, apartman yöneticisi Diana'nın iş arkadaşının hemen arkasında, genç kadının bir şey yürütüp yürütmediğini kontrol edecek.

Adam sonra kapının eşiğinden, yatak odasına doğru bir bakacak. Diana Sterling'i gördüğünde, birden hırsızlık kadar önemsiz bir konuyla ilgilenmemeye başlayacak. Tek istediği, kusmadan bu daireden dışarı çıkmaktır artık.

Polis geldiğinde orada olmak isterdim, ama aptal değilim. Yakından geçen her arabayı, sokakta toplanan kalabalığın içinde göze batan herkesi inceleyeceklerini biliyorum. İçimdeki buraya dönme arzusunun ne denli güçlü olduğunun farkındalar. Şimdi Starbucks'ta oturmuş, pencerelerin dışındaki günün aydınlanışını izlerken bile, o odanın beni geri çağırdığını duyabiliyorum. Oysa ben gemimin direğine sıkıca bağlanmış, Sirenlerin şarkılarını bekleyen Odisseus gibiyim. Kendimi kayalara fırlatmayacağım. O hatayı işlemeyeceğim.

Tam tersine, dışarıda Boston kenti uyanırken, burada oturup kahvemi yudumlayacağım. Fincanıma üç kaşık dolusu şeker koyup karıştırıyorum; kahvemi şekerli severim ben. Her şeyin böyle olmasını istiyorum. Yani kusursuz.

Uzaklarda bir yerden bir polis sireni duyuluyor. Kendimi halatlara asılan Odisseus gibi hissediyorum. Oysa halatlar sağlam.

Bugün cesedini bulacaklar.

Bugün, geri döndüğümüzü anlayacaklar.

1

Bir yıl sonra...

Dedektif Thomas Moore lateks kokusundan hoşlanmıyordu, şimdi de pudra saçarak eline lateks eldivenleri geçirirken, midesinde bir bulantı duydu. Koku, mesleğinin en tatsız yanlarından biriyle bağlantılıydı ve Pavlov'un ağzından salyalar akan koşullanmış köpeklerinden biri gibi, lateks eldivenleri olmazsa olmaz kan ve vücut sıvılarıyla özdeşleştiriyordu.

Ve otopsi odasının dışında dururken, yine aynı ilişkiyi kurdu. Sıcaktan doğruca buraya geldiğinden, derisinin üzerindeki ter damlalarının donduruculuğunu hissetmeye başlamıştı bile. Temmuzun 12'siydi, puslu ve nemli bir Boston cuması. Tüm Boston kentinde klimalar sarsılıp su damlatıyor, sinirler geriliyordu. Kuzeye, Maine'in serin ormanlarına kaçmaya çalışan otomobiller Tobin Köprüsü'nde daha şimdiden kuyruk oluşturmuş olmalıydı. Oysa Moore o köprüdekilerden biri olamayacaktı. Karşılaşmak istemeyeceği tüyler ürpertici bir manzara için tatilinden çağırılmıştı.

Morgun çamaşır arabasından çekip çıkardığı ameliyathane önlüğünü üzerine geçirmişti bile. Şimdi de saç tellerinin yere düşmesini engelleyecek kâğıt başlığı kafasına takıp, morg masasından yere neler akabileceğini görmüş biri olarak, ayakkabılarının üzerine de kâğıt çizmeler geçiriyordu. Kan, doku parçaları. Düzenli biri sayılmazdı, yine de ayakkabılarıyla eve otopsi izleri götürme niyetinde değildi. Kapının dışında birkaç saniyeliğine duraklayıp derin bir soluk aldı. Sonra kaderine razı olarak, kapıyı itip odaya girdi.

Masada, üzeri çarşafla örtülmüş ve şeklinden bir kadına ait olduğu anlaşılan bir ceset yatıyordu. Moore kurbanın üzerinde fazla yoğunlaşmamaya dikkat edip, onun yerine odadaki canlılarla ilgilenmeyi yeğledi. Adli Tıp uzmanı Dr. Ashford Tierney ile bir morg görevlisi gerekli aletleri bir tepsinin üzerine yerleştirmekle meşguldü. Otopsi masasının öbür tarafında, Boston Cinayet Masası'ndan Jane Rizzoli duruyordu. Otuz üç yaşındaki Rizzoli çenesi köşeli, ufak tefek bir kadındı. Tarağa gelmez bukleleri kâğıt ameliyat başlığının altına sıkıştırdığından, yüz hatlarını yumuşatacak siyah saçların yokluğunda, araştırıcı ve delici bakışlarının hâkim olduğu yüzü sadece keskin açılarla yontulmuş gibi duruyordu. Cinayet Masası'na altı ay önce, Ahlak ve Uyuşturucu Bölümü'nden geçmişti. Cinayet Masası'ndaki tek kadın dedektif oydu ve daha şimdiden Rizzoli ile başka bir dedektif arasında sorunlar baş göstermiş, cinsel taciz suçlamaları, bitmek tükenmek bilmeyen karşı ithamlar havada uçuşmaya başlamıştı. Moore ne kendinin Rizzoli'den ne de kadının ondan hoşlandığından emindi. Şimdiye kadar ilişkilerini sadece iş çerçevesinde tutmuşlardı ve Moore Rizzoli'nin tercihinin de böyle olduğu kanısındaydı.

Rizzoli'nin hemen yanında ekip arkadaşı Barry Frost, hep neşeli görünen, aydınlık ve sakalsız yüzü nedeniyle otuzunda bile göstermeyen sevimli polis memuru vardı. Frost hiç yakınmadan iki aydır Rizzoli'yle beraber çalışıyor; bütün bölümde kadının huysuzluğuna tahammül edebilecek tek erkek gibi görünüyordu.

"Ne zaman görüneceğini merak etmeye başlamıştık," dedi Rizzoli, Moore masaya yaklaşırken.

"Çağrı cihazımı çaldırdığında, Maine Otoyolu'ndaydım."

"Burada saat beşten beri bekliyoruz."

"Tam iç organlarını incelemeye başlamak üzereydim," dedi Dr. Tierney. "Onun için, Dedektif Moore tam zamanında geldi diyebilirim." Bir erkeğin imdadına koşan başka bir erkek. Dolap kapağını hızla çarptı, çıkan gürültü tüm odaya yayıldı. Sinirlendiğini gösterdiği ender durumlardan biriydi bu. Dr. Tierney doğuştan Georgia'lı olarak, hanımların bir hanımefendi gibi davranmaları gerektiğine inanan bir centilmendi. Huysuz Rizzoli'yle birlikte çalışmaktan keyif aldığı söylenemezdi.

Morg görevlisi üstü alet tepsileriyle dolu arabayı masanın yanına itti, gözleri Moore'unkilerle karşılaştığında bakışlarında, "Bu kancığın söylediklerine inanabilir misin?" gibi bir ifade vardı.

"Balıklar için üzüldüm," dedi Tierney Moore'a. "Tatilin sona ermiş görünüyor."

"Yine bizim çocuk olduğundan emin misin?"

Tierney cevap vermek yerine çarşafa uzanıp çekti, altındaki cesedi gözler önüne serdi: "Adı Elena Ortiz."

Moore kendini buna hazırlamış olmasına rağmen, kurbanın ilk görüntüsü karşısında vücuduna bir darbe yemiş gibi etkilendi. Kadının kandan kaskatı kesilmiş siyah saçları, mavi damarlı bir mermeri andıran yüzüne kirpi dikenleri gibi yapışmıştı. Dudakları, sanki bir kelimenin ortasında donup kalmış gibi aralıktı. Kan vücuttan çoktan boşaldığından, açık yaraları cildinin gri dokusu üzerinde mor gedikler gibi sırıtıyordu. Görünürde iki yarası vardı. Birincisi boğazım boydan boya yarıp sol kulağının altına kadar uzanan, sol şahdamarını doğrayıp, gırtlak dokusunu açığa çıkaran kesikti. Öldürücü darbe, ikincisi, kanunin alt tarafındaydı. Bu darbe öldürmek için vurulmamış, yara bambaşka bir amaç için açılmıştı.

"Beni tatilden neden çağırdığınızı şimdi anlıyorum," dedi Moore güçlükle yutkunarak.

"Bu soruşturmayı ben yönetiyorum," dedi Rizzoli.

Kadının açıklamasındaki uyarı tonunu fark etti Moore. Bu uyarının neden kaynaklandığını, kadın polislerin sürekli olarak karşılaştıkları alay ve kuşkuların onları nasıl hemen savunmaya ittiğini anlıyordu. Aslında, kadına meydan okumaya hiç mi hiç niyeti yoktu. Bu işte birlikte çalışmaları gerekecekti ve kimin diğerini yöneteceğini tartışmak için henüz çok erkendi.

"Bana diğer ayrıntıları anlatabilir misin?" dedi saygılı bir ton tutturmaya dikkat ederek.

"Kurban bu sabah saat dokuzda, South End, Worcester Sokağı'ndaki dairesinde bulundu," dedi Rizzoli başını huysuzca sallayarak. "Evinden birkaç blok ötedeki Celebration Çiçekçisi'ndeki işine genellikle altıda gidermiş. Annesi ve babasına ait bir aile işletmesi. Sabah görünmeyince, annesi ile babası endişelenmiş. Abisi bakmaya gitmiş. Kardeşini yatak odasında bulmuş. Dr. Tierney ölümün geceyarısı ile bu sabah dört arasında bir saatte gerçekleştiğini tahmin ediyor. Ailesinin anlattığına göre, şu anda bir erkek arkadaşı yok ve apartmandaki komşularından hiçbiri bir erkek ziyaretçi görmemiş. Kız çalışkan bir Katolikmiş."

"Bileklerinden bağlanmış," dedi Moore kurbanın bileklerine bakarak.

"Evet. El ve ayak bilekleri koli bandıyla bağlanmış. Bulunduğunda çıplaktı. Üzerinde sadece birkaç parça mücevher vardı."

"Ne mücevheri?"

"Bir gerdanlık. Bir yüzük. Küpe. Odadaki mücevher kutusuna dokunulmamış. Cinayet nedeni hırsızlık değil."

Moore kurbanın kalçalarını enlemesine kaplayan şerit halindeki çürüğe baktı. "Kalçasından da bağlanmış."

"Belinde ve kalçasının üst kısmında da koli bandı vardı. Bir de ağzında."

Moore soluğunu boşalttı. "Tanrım." Moore, Elena Ortiz'e bakarken yeni bir genç kadın gördüğünü hissetti. Bir ceset daha, boynunda ve karnında et kırmızısı yarıklar olan bir sarışın.

"Diana Sterling," diye mırıldandı.

"Sterling'in otopsi raporunu çıkardım bile," dedi Tierney. "Belki bir göz atmak istersin diye düşündüm."

Oysa Moore göz atmak falan istemiyordu, bizzat yönettiği Sterling dosyası aklından hiç çıkmamıştı.

Bir yıl önce, Kendall ve Lord Turizm Acentesi çalışanlarından otuz yaşındaki Diana Sterling, çırılçıplak ve koli bandıyla yatağına bağlanmış olarak bulunmuştu. Boğazı ve karnının altı yarılmıştı. Cinayet faili bulunamamıştı.

Dr. Tierney inceleme lambasını Elena Ortiz'in üzerine çevirdi. Kan daha önce temizlendiğinden, kesiğin kenarları soluk pembe görünüyordu.

"Bir iz ya da ipucu?" diye sordu Moore.

"Kanı yıkamadan önce birkaç lif topladık. Yaranın kenarına yapışmış bir de saç teli bulduk."

"Kurbanın saçı mı?" diye sordu Moore ani bir merakla başını kaldırarak.

"Çok daha kısa. Açık kahverengi."

Elena Ortiz'in saçları siyahtı.

"Cesetle teması olan herkesten saç örneği istedik bile," dedi Rizzoli.

Tierney dikkatini yaraya çevirdi. "Burada gördüğümüz, çapraz bir kesik. Cerrahlar buna Maylard kesiği derler. Katın duvarı tabaka tabaka kesilmiş. Önce deri, ardından üst tabaka, sonra adale, en

sonunda da pelvis peritoneumu."

"Tıpkı Sterling gibi," dedi Moore.

"Evet. Sterling gibi. Ama bazı farklılıklar var."

"Ne farklılığı?"

"Diana Sterling'in kesiğinde tereddüdü ya da kararsızlığı işaret eden kaymalar vardı. Burada bunları göremiyoruz. Derinin ne kadar temiz yarıldığını fark ettiniz mi? Hiç pürüz yok. Bunu kesin bir güvenle gerçekleştirmiş." Tierney ile Moore birbirine baktı. "Bizimki öğreniyor. Tekniğini geliştirmiş."

"Eğer hâlâ aynı meçhul katilse," dedi Rizzoli.

"Başka benzerlikler de var. Yaranın sonundaki köşeli bölümü görüyor musunuz? Bu, kesiğin sağdan sola gittiğini gösteriyor. Sterling'deki gibi. Bu yarada kullanılan bıçak tek yüzlü, yırtıksız. Sterling üzerinde kullanılan bıçak gibi."

"Neşter mi?"

"Neştere benziyor. Kesiğin düzgünlüğü bana bıçağın bükülmediğini söylüyor. Kurban ya kendinde değildi ya da hareket etmemesi, debelenmemesi için sıkıca bağlanmıştı. Bıçağın çizgisinden çıkmasına neden olamayacak durumda."

"Öff, Tanrım," dedi Barry Frost, kusacağa benziyordu. "Lütfen bunlar yapıldığında kadıncağızın ölü olduğunu söyleyin bana."

"Korkarım bu ölüm sonrası yapılan bir kesik değil." Tierney'nin yüzündeki ameliyat maskesinin üzerinden sadece yeşil gözleri görünüyordu ve o gözler öfkeyle doluydu.

"Ölüm öncesi kanama olmuş mu?" diye sordu Moore.

"Karın boşluğunda kan birikmiş. Bu da yüreğinin pompalamayı sürdürdüğü anlamına geliyor. Bu... İşler yapıldığında hâlâ hayattaymış."

Moore morlukların çevrelediği bileklere baktı. Ayak bileklerinin etrafında da benzer çürükler, kadının kalçalarında da petechiae iğne ucu boyutunda cilt kanamaları görülüyordu. Elena Ortiz bağlarından kurtulmak için debelenmiş olmalıydı.

"Kesilme sırasında hayatta olduğunu kanıtlayan başka belirtiler de var," dedi Tierney. "Ellerini yaranın içine sok Thomas. Sanırım ne bulacağını biliyorsun."

Moore eldivenli elini isteksizce yaranın içine soktu. Soğutucuda geçirdiği birkaç saatten sonra, dokular soğuktu. Birden elini bir hindinin göğsüne sokup, hayvanın iç organlarını aranırken hissettiklerini hatırladı. Elini bileğine kadar sokarken, parmakları yaranın hemen kenarlarını yokladı. Bir kadın bedeninin bu en özel bölümlerini yoklamak, mahremiyete tecavüz gibi bir şeydi. Elena

Ortiz'in yüzüne bakmaktan kaçındı. Kurbanın yüzüne bakmamak, cesedini pek etkilenmeden seyretmenin, kadının vücuduna uygulanan hunharca yöntemlere yoğunlaşabilmenin tek yoluydu.

"Rahim yok." Moore Tierney'nin yüzüne baktı.

Adli Tıp uzmanı başını sallayarak onayladı. "Alınmış."

Moore elini cesedin içinden çekti ve açık bir ağız gibi duran yaraya baktı. Şimdi de Rizzoli eldivenli ellerini yaranın içine sokmuş, küt parmaklarını gererek karın boşluğunu yokluyordu. "Başka bir şey alınmamış mı?" diye sordu.

"Sadece rahim," dedi Tierney. "Mesaneye ve bağırsaklara dokunmamış."

"Burada dokunduğum şey ne? Sol tarafta, küçük düğüm gibi sert şey?" diye sordu Rizzoli.

"Dikişler. Kan damarlarını kapatmak istemiş."

Rizzoli şaşkınlıkla bakışlarını kaldırdı. "Bu bir cerrah düğümü mü?"

"İki sıfırlık düz katgüt," dedi Moore, onay için Tierney'ye bakarak.

Tierney başını salladı. "Diana Sterling'de rastladığımız dikişin benzeri."

"İki sıfırlık katgüt mü?" diye ölgün bir sesle sordu Frost. Masanın başından çekilmiş, şimdi artık gerektiğinde lavaboya koşmaya hazır, odanın bir köşesinde duruyordu. "Bu bir... Marka falan mı?"

"Marka değil," dedi Tierney. "Katgüt inek ya da koyun bağırsağından yapılan bir çeşit ameliyat ipliğidir."

"Öyleyse, neden katgüt demişler?" diye sordu Rizzoli.

"Kökeni Ortaçağ'a, bağırsaktan yapılma tellerin müzik aletlerinde kullanıldığı dönemlere kadar uzanır. Müzisyenler aletlerine kıt der, kullandıkları telleri de kitgut olarak adlandırırlardı. Bu kelime daha sonraki dönemlerde katgüt olarak değişti. Cerrahlıkta bu gibi iplikler iki doku tabakasını birbirine tutturmak için kullanılır. Vücut sonunda ipliği bileşenlerine ayırıp yok eder."

"Peki bu adam bu katgütü nereden bulmuş?" Rizzoli Moore'a baktı. "Sterling üzerinde çalışırken, kaynağına ulaşabildin mi?"

"Kesin bir kaynak belirlemek neredeyse imkânsız," dedi Moore. "Katgüt hepsi Asya'da bulunan on, on iki farklı şirket tarafından üretiliyor. Ve birçok yabancı hastanede hâlâ kullanılıyor."

"Sadece yabancı hastanelerde mi?"

"Artık daha iyi seçenekler var," dedi Tierney. "Katgüt yapay ipliklerin gücüne ve dayanıklılığına sahip değil. Amerikan cerrahları arasında hâlâ katgüt kullanan olduğundan kuşkuluyum."

"Peki, bizim adam neden dikiş atma gereğini duymuş ki?"

"Görüş alanını koruyabilmek amacıyla. Kanamayı olabildiğince yavaşlatarak ne yaptığını görebilmek için. Son derece düzenli biri."

Rizzoli elini yaranın içinden çıkardı. Eldivenli avucunun ortasında, parlak kırmızı bir tespih tanesi gibi, minicik bir kan pıhtısı vardı.

"Ne kadar becerikli biri bu? Bir hekimden mi söz ediyoruz, yoksa bir kasaptan mı?"

"Anatomiden anladığı kesin," dedi Tierney. "Bunu daha önce de yaptığından hiç kuşkum yok."

Moore, Elena Ortiz'in çektiği ıstırabın düşüncesinden kurtulmak için, masadan bir adım geriledi, buna rağmen gördüklerini gözlerinin önünden silmesi imkânsızdı. Kurban tam karşısında yatıyor, açık gözleriyle ona bakıyordu.

Madeni tepsinin üzerinde tıkırdayan aletlerin sesini duyunca, ürpererek döndü. Morg görevlisi Y-kesiğine hazırlık olarak tekerlekli masayı Dr. Tierney'nin yarıma itmişti. Şimdi de aynı görevli öne eğilmiş, karındaki yarıktan içeri bakıyordu.

"Pekâlâ, sonra ne oluyor?" diye sordu. "Çıkardığı rahmi daha sonra ne yapıyor?"

"Bilmiyoruz," dedi Tierney. "Organların hiçbiri bulunmadı."

2

Moore, Elena Ortiz'in öldürüldüğü South End bölgesinde, kaldırımın üzerindeydi. Bir zamanlar burası Boston'un daha seçkin kuzey yarısından demiryoluyla ayrılmış yıkık dökük bir mahalle, pansiyon olarak işletilen eski binaların sıralandığı bir sokaktı. Oysa gelişen bir kent, sürekli yeni arazi peşinde koşan gözü dönmüş bir canavar gibidir ve demiryolu açgözlü arsa spekülatörlerini durdurabilecek bir engel oluşturamaz. Bostonlu yeni kuşak South End'i keşfetmiş, eski pansiyonlar da teker teker yıkılıp yerlerine apartmanlar dikilmeye başlanmıştı.

Elena Ortiz de böylesi apartmanlardan birinde oturuyordu, ikinci kattaki dairesinden görülen manzara pencereleri sokağın karşı tarafındaki çamaşırhaneye bakıyordu pek iç açıcı olmamakla birlikte, bina Boston'da kolay kolay rastlanmayacak bir özelliğe, yan yola kadar tamamen dolu kiralanmış bir otoparka da sahipti.

Moore şimdi o yan yolda yürüyor, şu anda onu kimin izlediğini merak ederek üst katlardaki dairelere bakıyordu. Pencerelerin ardında hiçbir kıpırtı yoktu. Bu yola bakan daire sakinleri çoktan sorguya çekilmiş, ancak hiçbirinden dişe dokunur bir bilgi edinilememişti.

Elena Ortiz'in banyo penceresinin altında durup, oradan geçen yangın merdivenine baktı. Merdiven yukarı çekilmiş, o durumunda da sürgülenmişti. Elena Ortiz'in öldüğü gece, komşulardan birinin arabası merdivenin tam altına park edilmiş, daha sonra, arabanın tavanında kırk iki numara ayakkabı izlerine rastlanmıştı. Anlaşılan, meçhul katil yangın merdivenine ulaşabilmek için otomobili basamak olarak kullanmıştı.

Banyo penceresinin kapalı olduğunu gördü. Oysa Elena Ortiz katiliyle karşılaştığı gece, pencere açıktı.

Yan yoldan ayrıldı, binanın çevresinden dolaşıp ana kapıya vardı ve içeriye girdi.

Elena Ortiz'in daire kapısından, polis şeritleri sarkıyordu. Kapının kilidini açtığında, parmak izi pudrası parmaklarına kurum gibi bulaştı. Daireye girerken omzu, boşlukta sarkan şeritlere dokundu.

Oturma odası buraya bir gün önce, Rizzoli'yle birlikte gelişinden hatırında kaldığı gibiydi. Belli belirsiz rekabetlere gebe, tatsız bir ziyaretti. Ortiz soruşturması Rizzoli'nin yönetimine verilmiş, kadıncağız da otoritesine karşı gelebilecek herhangi birini, ama özellikle de kendinden yaşlı erkek dedektifleri tehdit olarak görmeye başlamıştı. Şimdi artık aynı ekipte, bu arada beş dedektife kadar çıkan genişlemiş bir takımda olmalarına rağmen, Moore kendini Rizzoli'nin çimlerine tecavüz eden biri gibi görüyor, önerilerini olabilecek en diplomatik dille yapmaya özen gösteriyordu. Bir ego çekişmesine girmeye hiç niyeti olmasa da, aralarında düpedüz böyle bir çekişme vardı. Bir gün önce bütün dikkatini olay yerine vermek istemiş, ancak kadın huysuzluğuyla Moore'un dikkat baloncuklarını patlatmıştı.

Elena Ortiz'in oturduğu daireye ancak şimdi, yalnızken gerektiği gibi bakabilecekti. Oturma odasında, hezaren bir kahve sehpasının çevresine toplanmış, karışık eşyalar gördü. Köşede masaüstü bir bilgisayar, yerde pembe çiçeklerle, asma yapraklarıyla süslü bej bir halı vardı. Rizzoli'ye göre,

cinayetten sonra hiçbir şeye dokunulmamış, hiçbir şeyin yeri değiştirilmemişti. Pencerede gün batmasına rağmen, ışıkları yakmadı. Kafasında hiçbir şey düşünmeden uzun bir süre ayakta dikilerek, odanın mutlak bir sessizliğe gömülmesini bekledi. Bu, cinayet mahallini yalnız başına gezmek, hayatta olanların seslerinden ve hareketlerinden dikkati dağılmadan bu odada durmak için ilk fırsatıydı. İçeri girmesiyle bir an için harekete geçen hava moleküllerinin yavaşladığını, durduğunu düşündü. Odanın konuşmasını, bir şeyler anlatmasını istiyordu.

Hiçbir şey hissedemedi. Ne bir kötülük duygusu ne de havada asılı kalmış korku titreşimleri.

Katil bu kapıdan gelmemişti. Yeni sahiplendiği ölüm imparatorluğundan tesadüfen de çıkmamıştı. Bütün bu süre boyunca, bütün dikkatini yatak odasına yoğunlaştırmıştı.

Moore yavaşça yürüyerek ufacık mutfağın yanından geçti, koridorda ilerlemeye başladı. Ensesindeki saçların diken diken olduğunu hissetti. Birinci kapının önünde durup, banyoya bir göz attı. Işığı yaktı.

Sıcak bir perşembe gecesiydi. Öylesine sıcaktı ki, yolunu yitirmiş her esintiyi, her serin havayı yakalayabilmek için, kentteki bütün pencereler açık bırakılmıştı. Sen bu yangın merdivenine çökmüş, koyu renk giysilerinin içinde terliyor, bu banyonun penceresinden bakıyorsun. Hiç ses yok; kadın yatak odasında, uyuyor. Çiçekçideki işine gitmek için sabah erken kalkacak ve bu saatte uykusunun en derin, uyanmasının en güç olduğu evrede.

Camı açmak için kullandığın elmastıraşın tıkırtısını duymuyor.

Moore minicik kırmızı gül goncalarıyla bezenmiş duvar kâğıdına baktı. Tam kadınlara uygun bir motif, erkeklerin seçeceği bir şey değil. Çilek kokulu şampuanından musluğun altındaki Tampax kutusuna, kozmetikle ağzına kadar dolu ecza dolabına kadar, nereden bakılırsa bakılsın, tam bir kadın banyosu. Deniz mavisi far kullanacak tipte bir kız.

Pencereden içeri girerken lacivert gömleğin çerçeveye takılıyor. Polyester. Kırk iki numara lastik ayakkabıların banyonun beyaz zemininde iz bırakıyor. Alçıtaşı kristalleriyle karışık kum kalıntıları var. Boston kentinde yürümenin verdiği tipik bir karışım.

Belki de duraklayıp karanlığı dinliyorsun. Bir kadının mekânının tatlı yabancılığını soluyorsun. Belki de hiç zaman kaybetmeden doğruca hedefine yönetiyorsun.

Yatak odasına.

Katilin ayak izlerini takip ederken sanki hava ağırlaşıyordu. Bu hayal ettiği kötülük duygusunun da ötesinde bir kokuydu.

Yatak odası kapısının önüne geldi. Artık ensesindeki saçlar iyice dikilmişti. Odada neyle karşılaşacağını biliyordu, buna hazırlıklı olduğunu sanıyordu. Oysa ışığı yaktığında, tıpkı bu odayı ilk gördüğündeki gibi, dehşet bir kez daha sardı çevresini.

Kan şimdi artık iki günden de eskiydi. Temizlik firması henüz gelmemişti. Oysa dehşet kokusu odanın havasına bile işlediğinden, ne deterjanları ne buharlı temizleyicileri ne de tenekeler dolusu beyaz boyaları burada olardan tümüyle silip temizleyebilecekti.

Kapının eşiğinden geçip bu odaya giriyorsun. Perdeler ince, basit bir kumaştan, sokak lambasının ışığı perdeden sızıp yatağa düşüyor. Uyuyan kadının üzerine. Bir süre oyalanıp kadını incelediğin muhakkak. Keyifle, biraz sonra gerçekleştireceğin görevi düşünüyorsun. Çünkü bundan zevk alıyorsun, öyle değil mi? Giderek daha heyecanlanıyorsun. Heyecan bir ilaç gibi damarlarında dolaşıyor, her siniri uyarıyor, sonunda parmak uçların bile sabırsızlıkla atmaya başlıyor.

Elena Ortiz'in bağıracak zamanı olmadı. Eğer olduysa da kimse onu duymadı. Ne yan dairedeki aile ne de alt kattaki çift.

Katil avadanlıklarını da yanında getirmişti, koli bandı, kloroforma batırılmış bir bez, bir dizi ameliyat aleti. Hazırlıklı gelmişti. İşkence bir saatten daha uzun sürmüş olmalıydı. Elena Ortiz bu sürenin en azından bir bölümünde kendindeydi. El ve ayak bileklerindeki çürükler çırpınıp debelendiğini gösteriyordu. Paniğin, can çekişmenin ortasında mesanesini boşaltmış, sidiği şilteyi ıslatarak kanına karışmıştı. Yapdığı, hassaslık gerektiren bir cerrahi müdahaleydi. Adam doğrusunu yapmak için hiç acele etmemiş, sadece istediğini alarak, geri kalanlara dokunmamıştı.

Kadının ırzına da geçmemişti, belki iktidarsız olduğu için.

Korkunç ameliyatını bitirdiğinde, kadın hâlâ yaşıyor olmalıydı. Karnındaki kesik kanamaya, yüreği kan pompalamaya devam etmişti. Ne kadar süre? Dr. Tiemey en az yarım saat, diyordu. Elena Ortiz'e sonsuzluk gibi gelen otuz dakika.

O süre boyunca sen ne yapıyordun? Aletlerini mi yerleştiriyordun? Ganimetini kavanoza mı koyuyordun? Yoksa orada durup manzaranın keyfini mi çıkarıyordun?

Son hareket hızlı ve profesyonelceydi. Elena Ortiz'in işkencecisi istediğine kavuşmuş, şimdi sıra işi bitirmeye gelmişti. Yatağın başucuna geçti. Sol eliyle bir tutam saç kavradı, kafayı öylesine kuvvetle geriye doğru kanırttı ki, bir avuç saçı kopardı. Daha sonra o saç telleri yere ve yastığın üzerine dağılmış olarak bulundu. Kan izleri son sahneyi çığlık çığlığa anlatıyordu. Kadının kafasını hareketsiz tutup, gırtlağını tümüyle meydana çıkardıktan sonra, çenenin sol tarafında derin bir yarık açarak, bıçağı boynun üzerinden sağa çekti. Sol şahdamarını ve gırtlağını kesti. Kesiklerden kan fışkırdı. Yatağın solundaki duvarın üzerinde görülen, aşağı doğru akmış küçük ve yuvarlak lekeler kesilen önemli bir damardan fışkıran ya da gırtlaktan boşanan kanın tipik izleriydi. Yastık ve çarşaflar da sızan kandan sırılsıklamdı. Birkaç damla da katilin salladığı bıçaktan pencerenin altına sıçramıştı.

Elena Ortiz gırtlağından makineli tüfek gibi duvara fışkıran kanı görecek kadar yaşamıştı. Kesik gırtlağından kan soluyacak, kanın ciğerlerinde guruldadığını duyacak, kızl balgamlar çıkararak öksürdüğünü fark edecek kadar yaşamıştı.

Öldüğünü anlayabilecek kadar uzun yaşamıştı.

Her şey bittiğinde, ölüm öncesi debelenmeleri sona erdiğinde, bize kartvizitini bıraktın. Kurbanın geceliğini özenle katlayıp komodinin üzerine bıraktın. Neden? Biraz önce katlettiğin kadına karşı sapık bir saygı gösterisi olarak mı? Yoksa bizimle alay etmek için bulduğun bir yol mu bu? Kontrolün senin elinde olduğunu anlatmak için bir yöntem mi?

Moore oturma odasına dönüp bir koltuğa oturdu. Dairenin içi sıcak ve havasızdı, ama o titriyordu. Titremenin bedensel mi, yoksa ruhsal mı olduğunu bilmiyordu. Bacakları ve omuzları sızlıyordu, belki de harekete geçen bir virüstü. Bir yaz gribi, olacakların en beteri. Şu anda olmak isteyeceği mekânları düşündü. Maine göllerinden birinde, oltası havada ıslıklanırken ya da deniz kıyısında durmuş, sisin yayılmasını seyrederken. Bu ölüm yuvasından başka her yerde.

Çağrı cihazının sesiyle irkildi. Cihazı kapatınca, yüreğinin hızla çarptığını hissetti. Cep telefonunu çıkarıp bir numara tuşlamadan önce, sakinleşmeye çalıştı.

"Rizzoli," diye cevap verdi telefonun öteki ucundaki daha ilk zil bitmeden, selamı bir kurşun kadar dolaysızdı.

"Beni aramışsın."

"VİCAP'te[1] bir şey bulduğunu bana söylememiştin."

"Ne bulmuşum?"

"Diana Sterling soruşturmasında. Şu anda dosyasını inceliyordum."

VİCAP yani Azılı Suçluların Araştırılmasına Yardım Programı, ülkede gerçekleşmiş cinayet ve saldırı olaylarına dayanarak hazırlanan, ulusal çapta bir veritabanıdır. Katiller genellikle aynı davranışı tekrarladıklarından, soruşturmacılar bu verilerden hareketle aynı kişi tarafından işlenen cinayetleri ilişkilendirme imkânı bulur. Moore ve o dönemdeki ekip arkadaşı alışılagelmişi uygulamış ve VİCAP'ta bir araştırma başlatmıştı.

"New England'da uygun bir sonuç çıkmadı," dedi Moore. "Yaralama, gece eve girme ve koli bandıyla bağlamayı içeren bütün cinayetleri araştırdık. Sterling'in katilinin profiline uyan kimseyi bulamadık."

"Ya Georgia'daki seri cinayetler? Üç yıl önce, dört kurban. Biri Atlanta'da, diğerleri Savannah'da Hepsi de VİCAP veritabanında"

"O dosyalara da baktım. Kim yapmışsa, bizim adam değil."

"Şunu bir dinle öyleyse Moore. Dora Ciccione, yirmi iki yaşında, Emory Üniversitesi'nde lisansüstü öğrencisi. Kurban önce Rohypnol'le uyuşturulmuş, sonra da naylon iple yatağına bağlanmış..."

"Bizimki kloroform ve koli bandı kullanıyor."

"Kızın karnını yarmış. Rahmini çıkarmış. Sonra da işini bitirmiş, boynundan tek bir kesikle. Bir de burasını iyi dinle kızcağızın geceliğini katlayıp başucuna bırakmış. Söylüyorum, birbirine çok benziyor."

"Georgia dosyaları kapandı," dedi Moore. "İki yıl önce kapandı. Sanık öldü."

"Ya Savannah Polis Müdürlüğü baltayı taşa vurduysa? Ya o adam aradıkları katil değilse?"

"Söylediklerini DNA'yla kanıtladılar. İplikler, saç telleri. Bir de tanık vardı. Hayatta kalan bir kurban."

"Ya, evet. Hayatta kalmayı başaran biri. Beş numaralı kurban." Rizzoli'nin sesinde tuhaf sayılabilecek alaycı bir ifade vardı.

"Adamın kimliğini doğruladı ama," dedi Moore.

"Sonra da onu herkesin işine gelecek şekilde öldürdü."

"Pekâlâ, yoksa bir hayaleti mi tutuklamak istiyorsun?"

"O hayatta kalan kurbanla hiç konuştun mu?" diye sordu Rizzoli.

"Hayır."

"Neden?"

"Neden konuşacaktım ki?"

"Konuşsaydın, ilgini çekecek bir şeyler öğrenirdin. O saldırıdan kısa süre sonra Savannah'dan ayrıldığı gibi. Şimdi nerede olduğunu tahmin et?"

Cep telefonunun paraziti arasında, kendi nabzının atışını duyabiliyordu. "Boston'da mı?" diye usulca sordu.

"Ve ekmek parası için yaptığını söyleyince, inanamayacaksın."

3

Dr. Catherine Cordell koşu ayakkabılarını linolyum kaplı zeminde gıcırdatarak hastane koridorunu hızla geçip, Acil Servisin çift kanatlı kapısını açtı.

Hemşirelerden biri, "Travma İki'deler, Dr. Cordell!" diye seslendi.

"Gittim bile," dedi Catherine, güdümlü bir füze gibi Travma İki'ye yönelirken.

Odaya girdiğinde, altı tane yüz onu görünce rahatlamanın verdiği ışıkla aydınlandı. Bir bakışta durumu anladı, tepsinin üzerinde karmakarışık duran aletleri, çelik ağaçlardan sarkan ağır meyveler gibi duran laktat dolu Ringer torbalarıyla serum sehpalarını, yerdeki kanlı gazlı bezleri ve yırtılıp boşaltılmış paketlerini gördü. Kalp monitörünün ekranında hızlı bir sinüs ritmi dalgalanıyordu, ölümün önünden kaçmaya çalışan bir yüreğin izi.

"Bakalım neymiş?" dedi, personel onun geçmesi için kenara açılırken.

Ameliyathane nöbetçi uzmanı Ron Littman durumu hızla özetledi. "John Doe[2] yaya. Vur kaç. Bilinç kapalı. Gözbebekleri eşit ve tepkili, ciğerler temiz, ama kalın şiş. Bağırsak sesi yok. Kan basıncı düşük. Parasentez uyguladım. Karın boşluğunda kan birikmiş. İçeriye bir tüp soktuk, Ringer laktatı sonuna kadar açık ama kan basıncını yükseltemiyoruz."

"Sıfır negatif taze kan yolda mı?"

"Birazdan burda olur."

Masanın üzerindeki adam çırılçıplak soyulmuş, mahrem yeri acımasızca doktorun gözlerine sunulmuştu. Daha şimdiden çeşitli tüplere ve solunum aygıtına bağlanmış haliyle, altmışlarında olmalıydı. Sıska kollarından ve bacaklarından zayıf kaslar sarkıyor, fırlak kaburgaları kavisli bıçakları andırıyordu. Daha önceden yakalandığı kronik bir hastalık diye düşündü Catherine, ilk tahmini kanserdi. Adamın sağ kolu ile kalçası asfaltta sürtünmekten sıyrılmış, kanlanmıştı. Göğsünün sağ alt bölgesinde, beyaz parşömen solukluğundaki teninde daha da belirgin bir çürük vardı. Açık yara görülmüyordu.

Ameliyathane uzmanının söylediklerini kontrol etmek için stetoskobunu kulaklarına götürdü. Karında hiç ses yoktu. Ne bir gurultu ne de çınlama. Sadece travma geçirmiş bağırsakların sessizliği. Stetoskobu göğse doğru hareket ettirerek, soluğunu dinledi, endotrakeal tüpün doğru yerleştirilip yerleştirilmediğine, her iki ciğerin de vantilasyon altında olup olmadığına baktı. Bütün bu kontroller sadece saniyeler sürmesine rağmen, sanki ağır çekimde çalışıyormuş, bir oda dolusu personel olduğu yerde donmuş, bir sonraki hareketini bekliyormuş gibi geldi ona.

"Ellide bile sistoliği güç duyuyorum!" diye bir hemşire seslendi.

Zaman birden ürkütücü bir hızla ilerlemeye başladı.

"Bana önlük ve eldiven verin," dedi Catherine. "Laparotomi tepsisini de açın."

"Adamı ameliyathaneye götürelim mi?" diye sordu Littman.

"Hepsi dolu. Bekleyecek zamanımız yok." Biri bir kâğıt başlık uzattı. Catherine omuz hizasındaki saçlarını hızla başlığın altına sıkıştırıp maskesini bağladı. Temizlikten sorumlu hemşire steril ameliyat önlüğünü uzatıyordu. Catherine kollarını önlüğe geçirdi ve ellerini eldivenlere uzattı. Ellerini fırçalamaya, bir anlık tereddüde zamanı yoktu. Sorumluluk ondaydı ve John Doe ölmek üzereydi.

Hastanın göğsüne ve kalçalarına steril örtüler serildi. Tepsiden damar penslerini aldı ve güven verici çat çat sesleriyle örtüleri hızla yerlerine mandalladı.

"Kan nerede?'," diye seslendi.

"Şimdi laboratuara soruyorum," dedi bir hemşire.

"Ron, başyardımcı sensin," dedi Catherine Littman'a. Gözleriyle odayı araştırdı ve kapının yanında duran soluk benizli genç bir adamda karar kıldı. Adamın boynundaki kimlikte "Jeremy Barrows, tıp öğrencisi" yazılıydı. "Sen!" dedi delikanlıya, "Sen de ikinci yardımcı olacaksın!"

Genç adamın yüzü panikten kıpkırmızı oldu. "İyi ama, ben daha ikinci sınıftayım. Buraya sadece..."

"Buraya başka bir uzman çağırabilir miyiz?"

"Herkesin işi başından aşkın," dedi Littman kafasını sallayarak.

"Travma Bir'de bir kafa travmasıyla, koridorun sonunda da bir kanamayla uğraşıyorlar."

"Pekâlâ." Yeniden tıp öğrencisine döndü. "Barrows, iş başına. Hemşire, önlük ve eldiven verin."

"Ne yapacağım? Çünkü ne yapacağımı gerçekten..."

"Buraya bak, doktor olmak istiyor musun? Öyleyse eldivenlerle başla!"

Barrows yeniden kızardı ve eldiveni eline geçirmek için döndü. Çocuk korkuyordu, ama Catherine birçok bakımdan Barrows gibi ürkmüş birini kendini beğenmişlere tercih ederdi. Doktorun kendine aşın güveni yüzünden o kadar çok hastanın öldüğüne şahit olmuştu ki.

Dahili anonstan cızırtılı bir ses yükseldi: "Alo? Travma İki? Burası laboratuvar. John Doe'nun hematokritini çıkardık. On beş."

Kan kaybediyor, diye düşündü Catherine. "Sıfır negatife hemen şimdi ihtiyacımız var!"

"Yolda, geliyor."

Catherine neştere uzandı. Elindeki bıçağın ağırlığı, çeliğin kavisi insanı rahatlatıyordu. Sanki kendi

elinin, kendi etinin uzantısıydı. Hızla nefes aldı, alkolün ve eldiven pudrasının kokusunu soludu. Sonra bıçağı adamın derisine bastırdı ve karın boşluğunun ortasından aşağıya doğru dümdüz bir kesik attı.

Neşter beyaz derinin dokusu üzerinde parlak ve kanlı bir iz bıraktı.

"Emme ve laparotomi tamponları hazır olsun," dedi. "Karnı kan dolu."

"Kan basıncı ellide bile belirsiz."

"Buraya sıfır negatif ve yeni dondurulmuş plazma! Şimdi asıyorum!"

"Biri gözünü ritimden ayırmasın. Nasıl gittiğinden haberim olsun," dedi Catherine.

"Sinüs taşikardisi. Hızı yüz elliye çıktı."

Karın duvarının kanamasına aldırmadan deriyi ve derialtı yağ tabakasını yardı. Önemsiz kanamalarla hiç vakit kaybetmedi, asıl önemli kanama karın boşluğundaydı ve durdurulması gerekiyordu. Muhtemelen de dalaktaki ya da ciğerdeki bir yırtıktan kaynaklanmıştı.

Kandan davul gibi gerilmiş karınzarı yarıktan fırladı.

Neşteri zarı yarmak üzere indirmeye hazırlanırken, "Bundan sonrası karmakarışık olacak," diye uyardı çevresini. Kanın fışkırmasına hazırlıklı olmasına rağmen, zarın delinmesiyle kan sütunu öyle bir yükseldi ki, bir an için de olsa, paniğe kapıldığını hissetti. Örtülerin üzerine yayılan kan yere de damladı. Önlüğünü ıslattı, kollarından içeri sızan sıvıyı bakır kokulu sıcak bir banyo gibi hissetti, üstelik, saten bir nehir gibi akmayı sürdürüyordu.

Yaranın ağzını açmak ve ameliyat bölgesini gözler önüne sermek için ekartörleri taktı. Littman emme kateterini kesiğe soktu. Kan tüpün içinde guruldamaya başladı. Cam haznenin içine parlak kırmızı sıvı hücum etti.

"Daha çok laparotomi tamponu istiyorum!" diye seslendi Catherine, emicinin sesini bastırarak. Tamponlardan beş altı tanesini yaranın içine sokmuş, sihirliymiş gibi kırmızılaşmalarını izliyordu. Birkaç saniyede tamponlar kana doydu. Kanlı tamponları çıkarıp yenilerini aldı, boşluğun içinde dört köşeye yaymaya çalıştı.

"Monitörde PVC'ler görüyorum!" diye bağırdı bir hemşire.

"Kahrolası, hazneye iki litre emmiştim halbuki," dedi Littman.

Catherine kafasını kaldırınca sıfır negatif kan ve yeni dondurulmuş plazma torbalarından düşen damlaların hızla tüplerin içine dolduğunu gördü. Bir eleğin üzerine kan döker gibi bir çaba. Damarlardan içeri, yaradan dışarı. Böyle devam edemezlerdi. Bir kan gölüne batmış damarları tıkayamazsa, körlemesine ameliyat yapamazdı.

Ağır ve damlayan tamponları çıkarıp yerlerine yenilerini tıkıştırdı. Altın değerinde kısa birkaç saniye

boyunca, nirengi noktalarını belirledi. Kan karaciğerden geliyordu, ama görünürde belirgin bir yara da yoktu. Sanki bütün karaciğer yüzeyinden sızıyordu.

"Kan basıncını kaybediyorum!" diye bağırdı bir hemşire.

"Kıskaç!" dedi Catherine, kıskaç bir saniye sonra elindeydi. "Pringle manevrası deneyeceğim. Barrows, daha fazla tampon hazırla!"

Birden irkilerek faaliyete geçen tıp öğrencisi tepsiye uzandı ve bir dizi laparotomi tamponunu devirdi. Tamponlar yere düşerken, dehşet içinde bakakaldı.

Bir hemşire yeni bir tampon paketi açtı. "Hastanın içine konulacak, yere değil," dedi sertçe. Gözleri Catherine'inkilerle buluştuğunda iki kadının bakışlarından aynı düşünce yansıyordu.

Bundan da doktor olursa!

"Bunları nereye koyuyorum?" diye sordu Barrows.

"Sen sadece ameliyat bölgesini temizle. Bütün bu kanın içinde önümü göremiyorum!"

Yaranın içini kurutması için delikanlıya birkaç saniye tanıdı, sonra içeriye uzanıp küçük epiplonu kopardı. Kıskacı soldan yönlendirerek, karaciğer atardamarının ve toplardamarının geçtiği karaciğer sapını belirledi. Geçici bir çözümdü, ancak bu noktayı sıkıştırıp sızıntıyı durdurabilirse, kanamayı kontrol altına alabilecekti. Bu da kan basıncını dengelemek, damarlara daha fazla kan ve plazma pompalamak için onlara zaman tanıyacaktı.

Kıskacı sıkıştırarak, karaciğer sapındaki damarları tıkadı.

Kanın hiçbir şey olmamışçasına aktığını görünce, umutsuzluğa kapıldı.

"Karaciğer sapını yakaladığından emin misin?" diye sordu Littman.

"Orayı kelepçelediğimi biliyorum. Retroperitonealden gelmediğinden de eminim."

"Karaciğer toplardamarı olmasın?"

Tepsiden iki tampon kaptı. Bu, son şansıydı. Tamponları karaciğerin yüzeyine yerleştirerek, organı eldivenli ellerinin arasına alıp sıktı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Barrows.

"Karaciğer kompresyonu," dedi Littman. "Bazen gizli yırtıkların ağzını yapıştırır. Kan kaybını geciktirir."

Basıncı sürdürmeye, akıntıyı tersine çevirmeye çabalarken sırtındaki ve kollarındaki bütün adaleler kasılıyordu.

"Hâlâ birikiyor," dedi Littman. "İşe yaramıyor."

Catherine yaranın içine bakınca, kanın düzenli olarak biriktiğini gördü. "Hangi cehennemden geliyor acaba?" diye düşündü. Ve birden kanın öteki taraflardan da sızdığını fark etti. Sadece karaciğerden değil, karın duvarından, mezenterden de. Derinin kesik kenarlarından.

Hastanın, steril örfilerin altından çıkmış sol koluna baktı. Derialtı iğnesinin kola girdiği bölgedeki gazlı bez de kan içindeydi.

"Altı ünite trombosit ve yeni dondurulmuş plazma istiyorum," diye buyurdu. "Hemen heparin vermeye başlayın. Derialtından on bin ünite, sonra da saatte bin."

"Heparin mi?" dedi Barrows şaşkınlıkla, "İyi ama, adam kan kaybediyor!"

"DİC[3] durumu," dedi Catherine. "Pıhtı çözücü gerekiyor."

Littman gözlerini ona dikmişti. "Laboratuvar sonuçlarını almadık daha. DİC olduğunu nereden çıkardın?"

"Pıhtılaşma değerleri elimize ulaşana kadar, çok geç olur. Bizim şimdi bir şey yapmamız lazım." Hemşireye bakıp başını salladı. "Ver."

Hemşire iğneyi derialtı tüpüne sapladı. Heparin umutsuz atılan bir zardı. Eğer Catherine'in teşhisi doğruysa, hasta DİC tehlikesinde demekti. Bütün dolaşım sisteminde inanılmaz sayıda pıhtı mikroskobik bir kasırga oluşturuyor, değerli bütün pıhtılaşma faktörlerini ve trombositleri yutuyordu. Ciddi travmayla birlikte kanser ve enfeksiyon geçmişi, denetim dışı bir trombuz oluşumunu tetikleyebilirdi. DİC her biri kanamanın durması için gerekli tüm pıhtılaşma faktörlerini ve trombositleri yok ettiğinden, hastanın kan kaybını durdurmak imkânsız olurdu. DİC'yi durdurmak için pıhtı önleyici olarak kullanılan heparin zerk etmek zorundaydılar. Bütünüyle çelişkili bir tedaviydi bu. Aynı zamanda da bir kumar. Eğer Catherine'in teşhisi yanlışsa, kanama daha da beter olacaktı.

Sanki daha da beter olabilecek bir şey varmış gibi. Karaciğer üzerine uyguladığı basıyı sürdürme çabasından sırtı sızlıyor, kolları titriyordu. Bir ter damlası yanağından süzülüp maskesinin içine kaydı.

Dahili anonstan yine laboratuvarın sesi duyuldu. "Travma İki, John Doe'nun tahlil sonuçları geldi."

"Devam edin," dedi hemşire.

"Trombosit sayısı bine inmiş. Protrombin zamanı otuza kadar çıkıyor ve plazmada fibrin bozucu maddeler var. Hastanız hızla DİC durumuna koşuyor gibi görünüyor."

Catherine Barrows'un şaşkın bakışlarını yakaladı. Tıp öğrencilerini etkilemek ne kolay.

"VtachPVtach'e[4] girdi!"

Catherine bakışlarını monitöre çevirdi. Ekranda testere dişli bir çizgi geçiyordu. "Basınç?"

"Yok. Kaybettim."

"CPR'ye[5] başlayın. Littman, kandan sen sorumlusun."

Kargaşa fırtına gibi gelişti, şiddetini arttırarak Catherine'in çevresinde dolaşmaya başladı. Bir laboratuar kuryesi yeni dondurulmuş plazma ve trombosit yetiştirdi. Catherine Littman'ın kalp ilaçları istediğini duydu, bir hemşirenin avuçlarını göğüs kemiğine bastırıp kalbi pompalarken su içen mekanik bir kuş gibi kafasını kaldırıp indirdiğini gördü. Her kalp masajıyla beyne kan pompalıyor, yaşamasını sağlıyorlardı. Aynı zamanda da kanamayı besliyorlardı tabii.

Catherine hastanın karın boşluğuna baktı. Hâlâ karaciğerine baskı uyguluyor, hâlâ son kan dalgasını engelliyordu. Hayal mi görüyordu, yoksa parmaklarının arasından parlak şeritler halinde sızan kan gerçekten de yavaşlamış mıydı?

"Şok verelim," dedi Littman. "Yüz joule..."

"Hayır, bekle. Geri geliyor!"

Catherine'in gözü monitördeydi. Sinüs taşikardisi! Yürek yeniden çarpmaya başlamıştı, bu aynı zamanda damarlara yeniden kan pompalıyor demekti.

"Perfüzyona devam ediyor muyuz?" diye seslendi Catherine. "Kan basıncı ne durumda?"

"Kan basıncı... Doksana kırk. Evet!"

"Ritim stabil. Sinüs taşikardisi sabit."

Catherine açık karın boşluğuna baktı. Kanama belli belirsiz bir sızıntıya dönmüştü. Elinde karaciğeri tutarak doğruldu, monitörden gelen düzenli bip seslerini dinledi. Kulağa müzik gibi geliyordu.

"Arkadaşlar," dedi. "Galiba kurtardık."

Catherine kanlı önlüğünü ve eldivenlerini çıkarıp John Doe'yu Travma İki'den çıkaran tekerlekli sedyenin peşinden yürüdü. Omuz kasları yorgunluktan seğiriyordu, ama güzel bir yorgunluktu bu. Zafer bitkinliğiydi. Hemşireler hastayı Ameliyathane Yoğun Bakım Servisi'ne çıkarmak üzere, tekerlekli sedyeyi asansöre ittiler. Catherine de asansöre girmek üzereyken, birinin seslendiğini duydu.

Döndüğünde, bir erkek ile bir kadının yaklaştığını gördü. Kadın kısa boylu, sert görünüşlüydü, lazer gibi bakışlarım gözlerine diken kömür gözlü bir esmerdi. Kendini asker gibi gösteren lacivert tayyörüyle uzun arkadaşının yanında cüce gibi kalıyordu. Adam tek tük ağarmaya başlayan koyu renk saçlarıyla kırklarında olmalıydı. Olgunluk, hâlâ dikkat çekici yakışıklı yüzüne derin ve ağırbaşlı çizgiler kazandırmıştı. Catherine'in asıl dikkatini çeken, adamın gözleriydi. Tatlı gri, okunması güç gözler.

"Dr. Cordell siz misiniz?" diye sordu adam.

"Evet."

"Dedektif Thomas Moore. Bu da Dedektif Rizzoli. Cinayet Masası'ndan geliyoruz." Kimliğini gösterdi. Çıkardığı kimlik on centlik plastik kartlardan da olabilirdi. Catherine kimliğe neredeyse bakmadı bile, bütün dikkatini Moore'a vermişti.

"Sizinle sessiz bir yerde konuşabilir miyiz?"

Catherine, John Doe'yla birlikte asansörde bekleyen hemşirelere baktı. "Siz gidin," diye seslendi. "Dr. Littman gerekli talimatı yazar."

Dedektif Moore'a cevap vermek için, asansörün kapılarının kapanmasını bekledi. "Biraz önce gelen vur kaç için mi? Çünkü kurtulacakmış gibi görünüyor."

"Buraya bir hastanız hakkında konuşmaya gelmedik."

"Cinayet Masası'ndan geldiğinizi söylememiş miydiniz?"

"Evet." Catherine'i endişelendiren, adamın sakin ses tonuydu. Kendini kötü haberlere hazırlaması için yumuşak bir uyarı.

"Yoksa bu... Aman Tanrım, umarım tanıdığım biri değildir."

"Andrew Capra için geldik. Bir de Savannah'da başınızdan geçen olaylar için."

Bir an için konuşamadı. Bacaklarının bütün gücü tükendi ve sanki düşmeden tutunmak istiyormuş gibi sırtını duvara yasladı.

"Dr. Cordell?" dedi adam ani bir endişeyle. "Kendinizi kötü mü hissediyorsunuz?"

"Bence... Bence odamda konuşmamız daha iyi olur," diye fısıldadı. Birden döndü ve Acil Servis'ten çıktı, iki dedektifin peşinden gelip gelmediğini kontrol etmek için arkasına bakmadı, sadece yürüdü, bir an önce kendini güvende hissedeceği yandaki klinik binasındaki odasına gitmek istiyordu. Pilgrim Tıp Merkezi'nin karmaşık koridorlarında yolunu ararken, ayak seslerini hemen arkasında duyuyordu.

Savannah'da başınızdan geçen olaylar için.

Bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. Bir daha hiç kimseye Savannah'dan bahsetmeyeceğini ummuştu. Oysa bunlar polisti ve sorularına cevap vermemek olmazdı. Sonunda kapısının yanında bir levha bulunan bir daireye vardılar:

Dr. Peter Falco Dr. Catherine Cordell,

Kalp ve Damar Cerrahisi

Catherine lobiye girince, resepsiyon görevlisi alışkanlıkla gülümseyerek başını kaldırdı. Catherine'in kül gibi yüzünü ve peşinden içeriye giren iki yabancıyı görünce, tebessümü dudaklarında dondu.

"Dr. Cordell yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

"Odamda olacağım Helen. Telefon bağlama lütfen."

"İlk hastanız onda gelecek. Bay Tsang, splenektomi kontrolü için."

"İptal et."

"İyi ama, ta Newbury'den geliyor. Şu anda yoldadır."

"Pekâlâ, öyleyse bekletirsin. Ama lütfen hiçbir telefonu bağlama"

Catherine Helen'in şaşkın bakışlarını görmezden geldi, peşinde Moore ve Rizzoli'yle birlikte hemen bürosuna yöneldi. Hiç beklemeden beyaz laboratuvar önlüğüne uzandı. Önlük her zaman astığı yerde, kapının arkasındaki çengelde değildi. Sadece küçük bir aksilikti, ama o anda hissettiklerinin üzerine biniyor, sanki dayanamayacağı kadar büyüyordu. Bakışlarıyla odayı araştırdı, sanki hayatta kalması buna bağlıymış gibi, önlüğünü bulmaya çalıştı. Aradığı önlüğü dertop edilmiş olarak dosya dolabının üzerinde buldu, büyük bir rahatlama hissederek kapıp masasının ardına sığındı. Orada, parlak gülağacından masasında kendini güvende hissediyordu. Düzensizliğe karşı hiç hoşgörülü değildi ve dosyaları iki eşit küme halinde masasının üzerine sıralanmıştı. Kitapları raflarda, yazar adına göre alfabetik sırayla diziliydi. Bilgisayarı usulca uğulduyor, ekran koruyucu monitörde geometrik şekiller gösteriyordu. Kanlı giysisini gizlemek için sırtına laboratuar gömleğini geçirdi. Sırtındaki ek üniforma katmanı yeni bir kalkan, hayatın karmaşık ve tehlikeli kaprislerine karşı bir engel gibiydi.

Masasının arkasındaki koltuğa otururken gözleri, araştırıcı bakışlarla odaya bakan, kuşkusuz oda sahibini tartmaya çalışan Moore'da ve Rizzoli'deydi. Bu davranış, karşılarındaki insanın kişiliğini tahmin etmek için bu hızlı inceleme polislerin düşünmeden yaptıkları bir şey miydi? Catherine kendini korumasız ve teşhir ediliyormuş gibi hissetti.

"Bunun, hatırlanması sizin için acı verici bir olay olduğunu biliyorum," dedi Moore iskemlesine yerleşirken.

"Ne kadar acı verici olduğunu bilemezsiniz. İki yıl geçti. Niçin yeniden su yüzüne çıkıyor ki?"

"Boston'da faili meçhul iki cinayet yüzünden."

"İyi ama ben saldırıya Savannah'da uğramıştım," dedi Catherine kaşlarını çatarak.

"Evet, biliyoruz. VİCAP adını verdiğimiz ulusal bir suç veritabanımız var. Burada karşılaştığımız cinayetlere benzer olayları araştırmak için VİCAP'te araştırma yaptığımızda, karşımıza Andrew Capra'nın adı çıktı."

Catherine duyduklarını hazmetmeye çalışarak, bir süre sessiz kaldı. Bir sonraki mantıklı soruyu soracak cesareti toparlamak için. Sorusunu sakince sormayı başardı:

"Ne gibi benzerliklerden söz ediyorsunuz?"

"Kadınların hareketsiz hale getirilme biçiminden. Kullanılan kesici aletten..." Moore durakladı, kelimelerini seçerken olabildiğince duyarlı olmaya çalıştı. "Çıkarılıp alınan organ seçiminden," dedi aceleyle.

Catherine iki eliyle masasına tutundu, birden baş gösteren mide bulantısına direnmeye çalıştı. Gözleri düzenli bir şekilde önüne dizilmiş dosyalara takıldı. Önlüğünün kolunu lekeleyen mavi bir mürekkep izi gördü. Hayatında belirli bir düzeni ne kadar korumaya çalışırsan çalış, kendini yanlışlara, kusurlara karşı ne kadar korumak istersen iste, her zaman gözden kaçıracağın bir leke, bir hata olacaktır. Seni hep bir sürpriz bekleyecektir.

"Bana onlardan bahsedin biraz," dedi. "Sözünü ettiğiniz iki kadından."

"Fazla bilgi vermeye yetkili değiliz."

"Bana ne kadarını söyleyebilirsiniz?"

"Pazar günkü Globe'da anlatılanlar kadarını."

Moore'un ne dediğini anlaması birkaç saniyesini aldı. İnanamamanın etkisiyle kasıldı. "Bu Boston cinayetleri... Yeni mi?"

"Sonuncusu geçen cumaydı."

"Öyleyse Andrew Capra'yla ilgisi yok! Benimle de ilgisi yok!"

"Şaşırtıcı benzerlikler var."

"Öyleyse o benzerlikler sadece rastlantı. Rastlantı olmak zorunda. Ben eski cinayetlerden söz ettiğinizi sanmıştım. Capra'nın yıllar önce işlediği bir şeylerden. Geçen haftakinden değil." Hızla koltuğunu geriye itti. "Size nasıl yardım edebileceğimi anlayamadım."

"Dr. Cordell, bu katil kamuoyuna hiç açıklanmamış ayrıntılardan haberdar. Capra'nın saldırılarıyla ilgili olarak, Savannah soruşturmasına katılanlar dışında hiç kimsenin bilmediği şeyler biliyor."

"Öyleyse o kişilere bakmanız gerekecek. Ayrıntıları bilenlere."

"Siz de onlardan birisiniz Dr. Cordell."

"Unuttunuzsa hatırlatayım. Ben kurbanlar arasındayım."

"Başınızdan geçenleri ayrıntılı olarak hiç kimseye anlattınız mı?"

"Sadece Savannah polisine."

"Arkadaşlarınızla da ayrıntıları konuşmadınız mı?"

"Hayır."

"Ailenizle?"

"Hayır."

"Güvenip açıldığınız biri vardır mutlaka."

"Bu konuyu konuşmuyorum. Hiç konuşmuyorum."

Moore inanmadığını belli ederek gözlerini Catherine'inkilere dikti. "Hiç mi?"

Genç doktor başını çevirdi. "Hiç," dedi fısıltıyla.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Moore nazikçe sordu:

"Hiç Elena Ortiz adını duydunuz mu?"

"Hayır."

"Diana Sterling?"

"Hayır. Yoksa bunlar o iki..."

"Evet. Kurbanlar."

"Adlarını bilmiyordum," dedi Catherine güçlükle yutkunarak.

"Cinayetler hakkında hiçbir şey bilmiyor muydunuz?"

"Prensip olarak üzücü hiçbir şey okumamaya kararlıyım. Bu benim kaldıramayacağım bir şey." İç geçirdi. "Beni anlamaya çalışın, Acil Servis'te öylesine korkunç şeylerle karşılaşıyorum ki. Günün sonunda, eve döndüğüm zaman, huzur istiyorum, kendimi güvende hissetmek istiyorum. Dünyada olup bitenleri bütün bu şiddeti öğrenmek zorunda değilim."

Moore elini ceketinin iç cebine götürdü, çıkardığı iki fotoğrafı masanın üzerinden Catherine'e uzattı:

"Bu kadınları tanıyor musunuz?"

Catherine resimlerdeki yüzlere baktı. Sol taraftakinin koyu renk gözleri, dudaklarında tebessüm ve saçlarında rüzgârın etkisi vardı. Diğeri incecik bir sarışındı, bakışları dalgın ve soğuktu.

"Koyu renk saçlısı Elena Ortiz," dedi Moore. "Diğeri de Diana Sterling. Diana bir yıl önce öldürüldü. Yüzleri size tanıdık geliyor mu?"

Catherine hayır anlamında başını salladı.

"Diana Sterling, Back Bay'de, sizin evinizden sadece sekiz yüz metre mesafede oturuyordu. Elena Ortiz'in dairesi de bu hastanenin iki blok güneyinde. Onun için her ikisini de görmüş olabilirsiniz. Her ikisinin de tanıdık gelmediğinden kesinlikle emin misiniz?"

"Daha önce hiç görmedim." Fotoğrafları Moore'a uzattı ve birden ellerinin titrediğini gördü. Fotoğrafları uzatırken parmakları parmaklarına değdiğinde karşı taraftaki de bunu anlamış olmalıydı mutlaka. Adamın her şeyin farkında olduğunu düşündü, polislerin gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Kendi şaşkınlığının arasında adama neredeyse hiç dikkat etmemişti. Sakin ve nazik davrandığından Catherine kendini hiç tehlikede hissetmemişti. Oysa adamın onu dikkatle izlediğini, Catherine Cordell'in içine bakmaya çalıştığını ancak şimdi arılayabiliyordu. Başarılı travma cerrahını, kendine güvenen, zarif kızıl saçlıyı değil, bu görünüşün altındaki kadını görmeye çalışıyordu.

Şimdi konuşan Dedektif Rizzoli'ydi ve Moore'un aksine, sorularını yumuşatmak için herhangi bir gayret içinde görünmüyordu. O sadece cevap peşindeydi ve istediği cevapları almak için zaman kaybedeceklerden değildi.

"Buraya ne zaman taşındınız Dr. Cordell?"

"Savannah'dan saldırıya uğradıktan bir ay sonra ayrıldım," dedi Catherine, Rizzoli'nin ciddi ses tonuna uyarak.

"Neden Boston'u seçtiniz?"

"Neden seçmeyeyim?"

"Burası güneye oldukça uzak."

"Annem Massachusetts'te büyümüş. Her yaz bizi New England'a getirirdi. Bana sanki... Eve dönüyormuşum gibi geldi."

"Demek iki yıldır buradasınız?"

"Evet."

"Ne yapıyorsunuz?"

Catherine soruya şaşırarak kaşlarını çattı. "Burada, Dr. Falco'yla birlikte Pilgrim Tıp Merkezi'nde çalışıyorum. Travma Servisi'nde."

"Demek Globe işleri biraz karıştırmış?"

"Anlamadım?"

"Birkaç hafta önce, sizinle ilgili bir yazı okumuştum. Kadın cerrahlar hakkında. Bu arada, fotoğrafınız harikaydı. Bir yıldan beri Pilgrim'de çalıştığınızı yazıyordu.

Catherine durakladı, sonra sakince, "Haber doğruydu," dedi. "Savannah'dan sonra, kendime biraz vakit ayırıp..." Gırtlağını temizledi. "Dr. Falco'ya geçen temmuzda katıldım."

"Peki ya Boston'da geçirdiğiniz ilk yıl?"

"Çalışmadım."

"Ne yaptınız?"

"Hiçbir şey." Böylesi kaba ve kararlı cevap dışında, söyleyebileceği bir şey yoktu. İlk yılının aşağılayıcı gerçeğini kimseye anlatmayacaktı. Evinden çıkmaktan korktuğu günleri, haftaları. En küçük bir ses duyduğunda, panik içinde titrediği geceleri. Sadece bir asansöre binmenin, geceleri kedisinin yanına gitmenin bile cesaret istediği, dünyaya o yavaş ve acılı dönüşü kimse bilmeyecekti. Savunmasızlığından utanmıştı, hâlâ da utanıyordu, ama gururu bu utancını açıklamaya izin vermeyecekti. Saatine baktı. "Gelecek hastalarım var. Ekleyeceğim başka bir şey de yok."

"Öyleyse buradaki bilgileri gözden geçirelim." Rizzoli küçük bir bloknot açtı. "Yaklaşık iki yıl önce, evinizde Dr. Andrew Capra'nın saldırısına uğradınız. Tanıdığınız biriydi. Hastanede birlikte çalıştığınız bir stajyer." Başını kaldırıp Catherine'e baktı.

"Cevapları biliyorsunuz zaten."

"Size ilaç verip soydu. Yatağınıza bağladı. Sizi korkuttu."

"Bütün bunların anlamını..."

"Tecavüz etti." Sakince telaffuz edilmelerine rağmen, son iki sözcük bir tokat gibi patladı. Catherine ağzını açmadı.

"Planı bu kadarla kalmıyordu," diye devam etti Rizzoli.

Tanrım, yalvarırım şu kadını sustur.

"Sizi olabilecek en kötü biçimde sakatlamak istiyordu. Georgia'da diğer dört kadına yaptığı gibi. Karınlarını yarmıştı. Tam onları kadın yapan şeyi parçalamıştı."

"Bu kadarı yeter," dedi Moore.

"Aynı şey sizin de başınıza gelebilirdi Dr. Cordell," diye devam etti Rizzoli acımasızca.

"Bunu bana neden yapıyorsunuz?" dedi Catherine kafasını sallayarak.

"Dr. Cordell, şu anda bu adamı yakalamaktan başka bir isteğim yok ve bana kalırsa siz de bize yardım etmek istersiniz. Bu saydıklarımın başka kadınlara yapılmasını engellemek istersiniz."

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok! Andrew Capra öldü. İki yıldan beri ölü."

"Evet, otopsi raporunu okudum."

"İyi ya, öldüğüne yemin edebilirim," dedi Catherine aynı şiddetle. "Çünkü o orospu çocuğunun beynini dağıtan benim."

4

Moore ve Rizzoli klimadan sıcak hava üfleyen arabanın içinde terliyordu. On dakikadan beri trafikte sıkışıp kalan arabanın havası serinlemiyordu.

"Vergi mükellefleri, paralarının karşılığını alıyor," dedi Rizzoli. "Bu araba da hurdalık."

Moore klimayı kapatıp pencereyi indirdi. Arabanın içine sıcak asfalt ve egzos kokusu doldu. Daha şimdiden tere batmıştı. Rizzoli'nin blazer ceketini çıkarmadan nasıl dayandığını anlayamıyordu, oysa kendisi daha Pilgrim Tıp Merkezi'nden dışarıya adım atar atmaz, nemli bir battaniyeye sarıldıklarında çıkarmıştı ceketini. Rizzoli'nin dudak boyasıyla hiç tanışmamış üstdudağında tomurcuklanan ter damlalarına bakınca, onun da sıcaktan şikâyetçi olduğunu anladı. Rizzoli çirkin falan değildi, ama diğer kadınların makyaj yapıp kulaklarına küpeler taktıkları yerde o çekiciliğini gizlemeye çalışıyordu. Nahif vücudunu ortaya çıkarmayan iç karartıcı ve koyu renk tayyörler giyiyor, bukleli siyah saçlarını özensizce tarıyordu. O böyle biriydi işte, ya olduğu gibi kabul edeceksiniz ya da cehenneme kadar yolunuz var. Rizzoli'nin "kıçına sok" davranışını benimsemesini anlıyordu, bir kadın polisin hayatta kalabilmesi için böylesine ihtiyacı olmalıydı. Her şeyden önce, Rizzoli hayatta kalmayı başaranlardandı.

Tıpkı Catherine Cordell'in de hayatta kalmayı başardığı gibi. Oysa Dr. Cordell farklı bir strateji geliştirmiş, kendini çekmişti. Mesafe koymuştu. Odasında sorular sorarken, genç kadın öylesine uzak durmuştu ki, Moore ona buzlu camın ardından bakıyormuş gibi hissetmişti.

Rizzoli'yi rahatsız eden de Dr. Cordell'in bu dalgınlığıydı. "O kızda bir tuhaflık var," dedi. "Duygu yönünden eksik olan bir şey."

"Travma cerrahı. Sakin olmak üzere yetiştirilmiş."

"Sakin ve buz gibi. Bundan iki yıl önce yatağına bağlanmış, tecavüze uğramış, neredeyse rahmi çıkarılmak üzereymiş. Oysa şimdi bu konuda insanı çıldırtacak kadar sakin. Bu da beni meraklandırıyor."

Moore kırmızı ışıkta durmak için frene basıp kilitlenmiş kavşağa şaşkınlıkla baktı. Sırtından ter damlıyordu. Sıcakla başının hoş olduğu söylenemezdi pek, sıcak kendini uyuşuk ve salak hissetmesine neden oluyordu. Sıcak yüzünden yazın bitmesini ve kışın ilk karının saflığını özlüyordu...

"Hey!" dedi Rizzoli, "Dinlemiyor musun yoksa?"

"Çok kontrollü," demek zorunda kaldı. Ama buzdan değil, diye düşündü, iki kadının fotoğrafını geri verirken ellerinin nasıl titrediğini hatırlayarak.

Masasının başına döndüğünde, ılık kolasını yudumladı ve birkaç hafta önce Boston Globe'da yayımlanan makaleyi okudu. "Eli Bıçaklı Kadınlar." Yazı Boston'daki üç kadın cerrahı zaferlerini ve sıkıntılarını, ihtisas alanlarında karşılaştıkları özel sorunları konu alıyordu. Üç fotoğraf arasında en çok dikkat çeken Cordell'inkiydi. Kadının çekiciliğinin de ötesinde, öylesine gururlu, öylesine

korkusuz bir resimdi ki, fotoğraf makinesine meydan okur gibi duruyordu. Makale gibi o fotoğraf da kadının hayatının kontrolünü eline aldığının kanıtı gibiydi.

Gazeteyi bir kenara bırakıp ilk izlenimlerin ne denli yanıltıcı olabileceğini düşündü. Bir tebessüm, kalkık bir çene ıstırabını kolaylıkla maskeleyebilirdi.

Bu kez farklı bir dosya açtı. Derin bir nefes alıp, Savannah polisinin Dr. Andrew Capra hakkında yazdığı raporu yeniden okudu.

Capra ilk cinayetini Atlanta'da, Emory Üniversitesi Tıp Fakültesi son sınıf öğrencisiyken işlemişti. Kurbanın adı Dora Ciccone'ydi. Emory mezunu yirmi iki yaşındaki lisansüstü öğrencisinin cesedi kampus dışındaki dairesinde, yatağına bağlanmış olarak bulunmuştu. Otopsi sırasında kanında mahcup erkek arkadaşların kullandığı tecavüz ilacı Rohypnol kalıntılarına rastlandı. Dairesinde içeriye zorla girildiğini gösteren hiçbir iz yoktu. Kurban katilini evine davet etmişti.

Dora Ciccone ilaçla uyuşturulduktan sonra naylon iple yatağına bağlanmış, haykırışlarını boğmak için ağzının üzerine koli bandı yapıştırılmıştı. Katil önce genç kızın ırzına geçmiş, sonra da karnını yarmaya girişmişti.

Dora ameliyat sırasında kendindeydi.

Katil ameliyatını tamamlayıp, hatırayı aldıktan sonra, boynuna soldan sağa çaldığı tek bir bıçak darbesiyle kızcağızın canını alıvermişti. Polis katilin spermlerinden DNA'sını belirlemiş, ama başka ipucuna ulaşamamıştı. Soruşturmayı zorlaştıran bir başka etken de Dora'nın parti kızı olarak tanınması, çevre barları dolaşıp yeni tanıştığı erkekleri eve getirmekten hoşlanmasıydı.

Öldüğü gece, eve getirdiği erkek Andrew Capra adında bir tıp öğrencisiydi. Ne var ki üç yüz kilometre ötedeki Savannah'da üç kadın daha katledilmeden Andrew Capra'nın adı polisin dikkatini çekmeyecekti.

Sonra, nemli bir temmuz gecesi, cinayetler sona erdi. Savannah Riverland Hastanesi'nin otuz bir yaşındaki ameliyathane başsorumlusu Catherine Cordell, evinin kapısının çalındığını duyunca şaşırdı. Kapıyı açtığında ameliyathane stajyerlerinden Andrew Capra'nın sundurmanın altında beklediğini gördü. O sabah, hastanedeyken yaptığı bir yanlış yüzünden azarladığı Capra şimdi kendini affettirmek için ne yapacağını soruyordu, içeri girip açıklayabilir miydi?

Birkaç bira eşliğinde, Capra'nın stajyer olarak performansını gözden geçirdiler. Yaptığı bütün hataları, dikkatsizliği yüzünden zarar verebileceği hastaları konuştular. Dr. Cordell gerçeği yumuşatmaya çalışmadı, Capra başarısız görülecek ve cerrahlık programını tamamlamasına izin verilemeyecekti. O akşam bir ara tuvalete gitmek için Catherine odadan çıktı, sonra birasını bitirmek ve konuşmayı kaldığı yerden sürdürmek için geri döndü.

Yeniden kendine geldiğinde, çırılçıplak soyulduğunu ve naylon iple yatağına bağlandığını görecekti.

Polis raporu ondan sonra yaşadığı kâbusu tüyleri ürpertecek kadar ayrıntılı anlatıyordu.

Hastanede çekilen fotoğraflarında kapana kısılmış gibi bakan bir kadın, çürümüş ve korkunç

derecede şişmiş bir yanak görünüyordu. Moore'un o fotoğraflarda ne gördüğünü tek bir kelimeyle açıklamak mümkündü, kurban.

Bu, bugün karşılaştığı ve tuhaf bir biçimde kendine hâkim kadına uyan bir kelime olamazdı.

Şimdi Cordell'in ifadesini yeniden okurken, kafasında genç kadının sesini duyuyordu. Kelimeler artık adsız bir kurbana değil, yüzünü bildiği bir kadına aitti.

'Elimi nasıl kurtardığımı hatırlamıyorum. Bileğimin derisi bütünüyle soyulduğuna göre, iplere asılmış olmalıyım. Özür dilerim, ama kafamın içi hâlâ çok bulanık. Hatırlayabildiğim tek şey, neştere uzandığım. O neşteri tepsiden almam gerektiğini düşündüğüm. Andrew geri gelmeden, ipleri kesmek zorunda olduğum...'

'Yatağın kenarına doğru yuvarlandığımı hatırlıyorum, bir de neredeyse yere düşmek üzere olduğumu ve kafamı çarptığımı. Sonra tabancayı bulmaya çalıştım. Babamın tabancasıydı. Savannah'daki üçüncü kadın cinayetinden sonra, tabancanın bende kalması için ısrar etmiştim.'

'Yatağımın altına uzandığımı hatırlıyorum. Tabancayı kavradığımı da. Odaya doğru gelen ayak sesleri duyduğumu hatırlıyorum. Ondan sonra... Emin değilim. Evet, böyle oldu sanırım, iki kere ateş ettiğimi söylediler. Herhalde doğru olmalı.'

Moore durakladı, okuduğu ifadeyi kafasında tarttı. Balistik Catherine'in babasının adına kayıtlı olan, yatağın yanında, yerde bulunan tabancayla iki el ateş edildiğini doğruluyordu. Hastanede yapılan testler genç kadının kanında unutkanlığa yol açan Rohypnol'a rastlandığını, bu yüzden belleğinde boşluklar olabileceğini belirtiyordu. Doktorlar Acil Servis'e getirildiğinde Cordell'in kafasının ilaç ya da olası bir darbe yüzünden karışık olduğunu söylediler. Yanağın böylesine çürüyüp şişmesi için, genç kadının yüzüne çok sert bir darbe almış olması gerekirdi. Bu darbeyi ne zaman yediğini hatırlayamıyordu.

Moore dikkatini cinayet mahalli fotoğraflarına çevirdi. Andrew Capra'nın cesedi yatak odasının zemininde, sırtüstü yatıyordu. İki kurşun yemişti, her ikisi de yakından, biri karnından, diğeri de gözünden.

Capra'nın cesedinin yatışına, kan izlerinin şekline bakarak uzunca bir süre fotoğrafları inceledi.

Ardından, eline otopsi raporunu aldı. İki kez üst üste okudu.

Yeniden cinayet mahalli fotoğrafına baktı.

Burada bir tuhaflık var, diye düşündü. Cordell'in ifadesi mantıklı değil.

Birden masasının üzerine bir rapor düştü. Şaşkınlıkla kafasını kaldırdığında, Rizzoli'yle karşılaştı.

"Bunu gördün mü?" diye sordu kadın.

"Nedir bu?"

"Elena Ortiz'in karnındaki kesiğin kenarında bulunan saçlar hakkında."

Moore raporun son cümlesine baktı ve "Ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikrim yok," dedi.

1997 yılında, Boston Polis Müdürlüğü'nün çeşitli bölümleri tek bir çatı altına, kentin suç oranı yüksek Roxbury Mahallesi'nde, One Schroeder Plaza'da yapılan yepyeni binaya taşındı. Lobide bolca kullanılan cilalı granit yüzünden, polisler yeni mekânlarına "Mermer Saray" adını taktılar. "Bize burayı çöplüğe çevirmemiz için birkaç yıl verin, eve benzesin" sıkça duyulan bir şakaydı. Schroeder Plaza televizyondaki polis dizilerinde gösterilen yıkık dökük polis karakollarına hiç mi hiç benzemiyordu. Geniş pencerelerin ve açıklıkların aydınlattığı zarif ve çağdaş bir binaydı. Cinayet Masası halı kaplı zemini ve bilgisayar gruplarıyla kolaylıkla bir şirket merkezi sanılabilirdi. Polislerin Schroeder Plaza'yla ilgili en çok hoşlandıkları, Boston Polis Müdürlüğü'nün çeşitli bölümlerinin bir yerde toplanmasıydı.

Cinayet Masası dedektifleri için laboratuarı ziyaret etmek, koridorda kısa bir yürüyüşten sonra binanın güney kanadına geçmek demekti.

Moore ve Rizzoli, Saç ve Elyaf Bölümü'nde durmuş, Adli Tıp uzmanı Erin Volchko'nun kanıt zarflarının arasında bir şey aramasını izliyordu. "Üzerinde çalışmak için tek bir saç teline ihtiyacım vardı," dedi Erin. "Bir tek saç telinin insana neler anlatabileceğini bilseniz, şaşarsınız. Tamam, işte burada." Elena Ortiz'in numarasının yazılı olduğu zarfı bulmuş, içinden minicik bir slayt çıkarıyordu. "Mercek altında nasıl göründüğünü göstereyim. Sayısal veriler raporda zaten."

"Bunlar mı?" dedi Rizzoli. Kâğıdın üzerindeki uzun kod dizilerine bakıyordu.

"Doğru. Her kod numarası renkten kıvrıma, mikroskobik sınıflandırmalara kadar farklı bir saç özelliğini temsil eder. Elimizdeki saç tutamı A01 koyu sarışın. Kıvrımı da B01. Kıvrım çapı seksenin altında bir bukle. Neredeyse düz, ama tam değil. Kıl gövdesi dört santim. Saç telojen aşamasında olduğundan, üzerinde maalesef epithelyal doku yok."

"Yani, DNA yok."

"Evet. Telojen kök gelişiminin son aşamasıdır. Bu saç, saç dökülme sürecinin parçası olarak, doğal nedenlerle düşmüş. Bir başka deyimle, koparılmamış. Kökünde epitelyal hücreleri olsa, çekirdeklerinden DNA incelemesi için yararlanabilirdik. Ama bu saç telinde bu hücrelerden yok."

Rizzoli ve Moore hayal kırıklığıyla birbirlerine baktı.

"Ama," diye ekledi Erin, "Elimizde oldukça iyi başka bir şey var. DNA kadar iyi olmasa da, bir sanık yakalarsanız mahkemede kullanılabilecek bir şey. Elimizde kıyaslama için Sterling dosyasına ait saç teli olmaması ne kötü." Mikroskop merceğini odakladıktan sonra, yana çekildi. "Bir bakın."

Mikroskobun bir de eğitim merceği olduğundan, hem Rizzoli, hem de Moore slaydı aynı zamanda inceleyebileceklerdi. Moore'un mercekten bakıp gördüğü, üzerinde tespih tanesine benzer minicik nodullar bulunan tek bir saç teliydi.

"Bu küçük çıkıntılar ne?" diye sordu Rizzoli. "Normal bir şeye benzemiyor."

"Sadece anormal değil, aynı zamanda da son derece ender görünen bir şey," dedi Erin. "Buna invajinasyonlu trikoreksis deriz ya da basitçe 'bambu saç'. Adını nereden aldığını görüyorsunuz. O minik nodüller saçı bambu sapma çevirmiş, değil mi?"

"Nodüller ne?" diye sordu Moore.

"Saç liflerinin fokal kusuru. Kıl gövdesinin kendi üzerine katlanarak bir toparlak oluşturmasına yol açan zayıf noktalar. O küçük çıkıntılar gövdenin kendi üzerine katlanarak şişkinleştiği zayıf bölgeler işte."

"Bu durumun sebebine?"

"Bazen saçla fazla oynanmasından kaynaklanabilir. Boyalar, permalar falan. Ama büyük ihtimalle erkek bir sanıkla ilgilendiğimize ve yapay bir renk açıcının izine rastlamadığıma göre, bunun saçla fazla oynamaktan değil, bir çeşit genetik bozukluktan geldiğini söyleyebilirim."

"Nasıl bir bozukluk?"

"Örneğin, Netherton sendromu. Keratin gelişimini etkileyen otozomal geriletiri bir durumdur. Keratin saçlarda ve tırnaklarda bulunan sert ve lifli bir protein cinsidir. Aynı zamanda da derimizin dış tabakasını oluşturur."

"Genetik bir eksiklik varsa ve eğer keratin gerektiği gibi gelişemiyorsa, saç güçsüzleşir mi?"

"Üstelik etkilenecek olan, sadece saçlar da değil," dedi Erin başıyla onaylayarak. "Netherton sendromuna yakalanan insanlarda cilt bozuklukları da görülebilir. Lekeler, pul pul dökülmeler."

"Kepek sorunu yaşayan bir zanlının saçına mı bakıyoruz?" dedi Rizzoli.

"Kepekten daha belirgin bir şey olabilir. Bu hastalardan bazıları sendromun ihtiyoz adını verdiğimiz ciddi bir çeşidine yakalanıyor. Ciltleri öylesine kuruyor ki, timsah derisini andırıyor."

"Demek, sürüngen adamın peşindeyiz!" dedi Rizzoli gülerek. "Şimdi arama alanımız daraldı işte."

"Pek o kadar kesin değil. Şimdi yaz."

"Şimdi bunun ne ilgisi var?"

"Sıcak ve rutubet cilt kuruluğuna iyi geliyor. Yılın bu aylarında adamınız tümüyle normal görünüyordur."

Rizzoli ve Moore birbirlerine baktı, aynı düşünce her ikisini de sarsıyordu.

Her iki kurban da yazın öldürülmüştü.

"Bu sıcaklar devam ettikçe," dedi Erin, "Herkesin arasına rahatça karışıyordur."

"Daha temmuzdayız," dedi Rizzoli.

Moore başını salladı. "Herifin av mevsimi yeni başladı."

John Doe'nun bir adı vardı artık. Yoğun Bakım hemşireleri anahtarlığına takılı bir kimlik etiketi bulmuşlardı. Adamın adı Herman Gwadowski'ydi ve altmış dokuz yaşındaydı.

Catherine hastasının Yoğun Bakım Servisi'ndeki odasında durmuş, adamın yatağını çevreleyen monitörleri ve diğer aletleri farkında olmadan izliyordu. Osiloskopta normal bir elektrokardiyogram sinüsü bipliyordu. Damar dalgaları 110/70'te salınıyor, merkezi damar basınç hattı değerleri de dalgalı bir deniz gibi yükselip alçalıyordu. Sayılara bakılırsa, Bay Gwadowski'nin ameliyatı başarılıydı.

'Ama adam uyanmıyor,' diye düşündü Catherine, kalem fenerini hastasının önce sol, sonra da sağ gözbebeğine tutarken. Ameliyattan beri neredeyse sekiz saat geçmesine rağmen, hâlâ derin komadaydı.

Doğruldu, adamın suni solunum aygıtının etkisiyle kabarıp sönen göğsünü izledi. Kan kaybından ölmesini engellemişti. İyi de, gerçekten adamı kurtarmış sayılabilir miydi? Çarpan bir kalbi olan, ama beyni çalışmayan bir vücut.

Birilerinin cama vurduğunu duydu. Odanın camından bakınca, ameliyathane yoldaşı Dr. Peter Falco'nun her zaman neşeli yüzünde endişeli bir ifadeyle el salladığını gördü.

Bazı cerrahlar ameliyathaneye gerginlik tohumları saçmalarıyla tanınır. Bazıları ameliyathaneye kibirli adımlarla girer ve önlüklerini kral giysisiymiş gibi azametle giyer. Bazıları da hastalarını onarıma ihtiyacı olan bir alay mekanik parça gibi gören soğuk teknisyenlerdir.

Bir de Peter gibileri vardır. Ameliyathanede Elvis şarkıları söylerken kulakları tırmalayan, odasında kâğıttan uçak yarışmaları düzenleyen, küçük hastalarıyla lego oynamak için dört ayak üzerine çökmekten zerre kadar gocunmayan, komik, coşkulu Peter gibileri. Peter'ı hep böyle görmeye alışmıştı. Pencerenin ardından kaşlarını çatarak kendisine baktığını görünce, hastasının yanından hemen çıktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Peter.

"Vizitemi tamamlıyordum."

Peter, Bay Gwadowski'nin yatağının çevresindeki tüp ve makine kalabalığına baktı.

"Büyük bir iş başardığını duydum. On iki ünite kan kaybeden birini kurtarmışsın."

"Buna başarı denebilir mi, pek bilemiyorum." Bakışlarını hastasına çevirdi. "Her şey işlevini

yapıyor, gri maddenin dışında."

Bay Gwadowski'nin kalkıp inen göğsünü izleyerek, bir süre konuşmadan beklediler.

"Helen bu sabah iki polis memurunun seni görmeye geldiğini söyledi," dedi Peter. "Ne oldu ki?"

"Önemli bir şey değildi."

"Park cezalarını ödemeyi mi unuttun?"

"Evet, kefalet için de sana güveniyordum," dedi Catherine zoraki gülümseyerek.

Yoğun Bakım Servisi'nden ayrılıp koridora çıktılar; uzun boylu Peter yumuşak adımlarıyla Catherine'e eşlik etti. Asansöre bindiklerinde, dönüp sordu:

"İyi misin Catherine?"

"Neden? İyi görünmüyor muyum?"

"Samimi bir cevap mı istiyorsun?" Genç kadının yüzünü inceledi, Catherine dolambaçsız mavi gözlerinin kendisini ele geçirdiğini sandı. "Bir kadeh şaraba ve dışarıda bir akşam yemeğine ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Benimle gelir misin?"

"İnsanın aklını çelecek bir davet."

"Ama?"

"Ama bu gece evde kalmak daha iyi olacak."

Peter ölümcül bir darbe almış gibi elini göğsüne götürdü. "Yine vuruldum! Söylesene, seni etkileyebilecek herhangi bir cümle var mı?"

"Onu da sen bulacaksın artık," dedi Catherine gülümseyerek.

"Peki, buna ne dersin? Küçük bir kuş bu cumartesi doğum günün olduğunu fısıldadı. Seni uçağımla gezdirmeme izin verir misin?"

"Gelemem, o gün nöbetçiyim."

"Ames'le değiştirirsin. Ben onunla konuşurum."

"Ah, Peter. Uçaktan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Sakın bana uçuş fobilerin olduğunu söyleme."

"Hayır, sadece kontrolü başkasına bırakmaktan hoşlanmıyorum."

"Klasik cerrah karakteri," dedi Peter başını ciddiyetle sallayarak.

"Bu da gergin olduğumu söylemenin nazik yolu sanırım."

"Demek uçuş buluşması başarısız bir deneme? Kararını değiştiremez miyim?"

"Sanmam."

"Ne yapayım, benim aklıma gelenler bunlar," dedi Peter iç geçirerek. "Bütün repertuvarımı tükettim."

"Biliyorum. Hatta yeniden kullanmaya da başladın."

"Helen de öyle diyor."

"Yoksa Helen beni çıkarman için sana akıl mı veriyor?" dedi Catherine şaşkınlıkla.

"Kafasını taş bir duvara çarpan bir erkeğin hazin görüntüsünü seyretmeye daha fazla dayanamayacağını söylüyor."

Asansörden inip koridora doğru ilerlerken her ikisi de gülüyordu. Bunlar birbirleriyle şakalaştıklarını bilen iki meslektaşın gerginlikten uzak, rahat kahkahalarıydı. Oyuna böyle devam etmek kimsenin incinmeyeceği, hiçbir duygunun söz konusu olmayacağı anlamına geliyordu. Her ikisini de gerçek bağlılıklardan koruyan, güvenli bir flört. Peter onu şaka yollu yemeklere davet edecek, Catherine de aynı şakacılıkla onu reddedecekti, üstelik bütün servis dahildi bu oyuna.

Saat beş buçuk olmuş, bütün personel çoktan çıkmıştı. Peter odasına yürürken, Catherine de önlüğünü asıp çantasını almak için kendi odasına yöneldi. Önlüğünü kapının arkasındaki çengele asarken, birden aklına bir şey geldi.

Koridordan geçip başını Peter'ın odasına uzattı. Okuma gözlüklerini burnuna yerleştirmiş, rapor okuyordu. Kendi düzenli odasının tersine, Peter'ın ki bir kargaşa merkezini andırıyordu. Çöp tenekesi kâğıttan uçaklarla doluydu, iskemlelerin üzeri kitaplarla ve cerrah dergileriyle karmakarışıktı. Duvarlardan biri denetim dışına çıkmış bir devetabanının işgalindeydi. Bu yaprak cangılının içinde bir yerde, Peter'ın diplomaları gömülü olmalıydı: MİT'den[6] uçak mühendisliği, Harvard Tıp Fakültesi'nden doktor diploması.

"Peter? Aptalca bir soru olacak ama..."

"Öyleyse doğru adama geldin," dedi genç adam gözlüklerinin üzerinden bakarak.

"Odama girdin mi?"

"Bu soruya cevap vermeden önce, avukatımı çağırmam gerekir mi?"

"Bırak şimdi. Ciddiyim."

Peter doğruldu, keskin bakışlarını Catherine'in gözlerine dikti. "Hayır, girmedim. Neden sordun?"

"Boş ver. Önemli değil." Dönüp gitmeye davranırken, iskemlenin gıcırtısından Peter'ın ayaklandığını

anladı. Peter peşinden odasına geldi.

"Önemli olmayan ne?"

"Saplantılı olmaya başladım galiba, hepsi bu. Eşyalarımı olmaları gereken yerde bulamayınca, sinirleniyorum."

"Hangi eşyaların?"

"Önlüğüm. Hep kapının arkasına asmama rağmen, bazen dosya dolabının bazen de bir iskemlenin üzerinde buluyorum. Helen'in ya da öteki sekreterlerin işi değil. Sordum çünkü."

"Öyleyse temizlikçi kadın koymuştur."

"Bir de stetoskobumu bulamayınca çıldırıyorum."

"Hâlâ bulamadın mı?"

"Başhemşireninkini ödünç almak zorunda kaldım."

Peter kaşlarını çatarak çevresine baktı. "İşte orada. Kitaplıkta." Rafların yanına yürüdü, kıvrılıp kitap desteğinin yanına konmuş stetoskobu aldı.

Catherine bir şey söylemeden stetoskobunu Peter'ın elinden alıp, sanki yabancı bir cisimmiş gibi bakmaya başladı.

"Hey, ne oluyor?"

"Galiba biraz yorgunum," dedi derin bir soluk alarak. Stetoskobu önlüğünün sol cebine koydu, her zaman bıraktığı yere.

"Emin misin, hepsi bu kadar mı? Başka bir şey yok mu?"

"Eve gitmem gerek." Odasından çıktı, Peter da arkasından koridora geldi.

"Bunların gelen polislerle bir ilgisi var mı? Bak, eğer başın bir şekilde dertteyse, yardım edebilirim."

"Herhangi bir yardıma ihtiyacım yok, teşekkürler." Cevabı istediğinden daha soğuk çıkınca, hemen pişman oldu. Peter bunu hak etmiyordu.

"Biliyor musun, arada bir benden bir şey istesen, bu kadar kafama takmayacağım," dedi sakince. "Birlikte çalışmanın bir parçası. Ekip arkadaşı olmanın. Aynı fikirde değil misin?" Catherine cevap vermedi.

"Yarın sabah görüşürüz," dedi Peter odasına dönerken.

"Peter?"

"Evet?"

"O iki polis var ya. Bana gelme nedenleri..."

"Anlatmak zorunda değilsin."

"Hayır, anlatmalıyım. Eğer anlatmazsam, merak edip duracaksın. Bana bir cinayet hakkında sorular sormaya gelmişler. Perşembe akşamı öldürülen bir kadın hakkında. Kadını tanıyabileceğimi düşünmüşler."

"Tanıyor muydun?"

"Hayır. Yanılmışlar, hepsi bu." İçini çekti. "Tamamen bir yanlış anlama."

Catherine kilidi çevirdi, güven verici bir şakırtıyla yuvasına oturduğunu duydu, ardından da zinciri taktı. Duvarların ardında kol gezen bilinmeyen korkulara karşı bir savunma hattı daha. Dairesindeki engellerin ardında güvende olduğunu hissedince ayakkabılarını çıkardı, çantasını ve araba anahtarlarını kiraz ağacı servis masasının üzerine bıraktı ve oturma odasının beyaz renkli kalın halısının üzerinde çoraplı ayaklarıyla yürüdü. Klimanın yarattığı mucize sayesinde, hoş bir serinlik daireyi doldurmuştu. Dışarısı yirmi yedi dereceydi, ama evi yazın yirmi derecenin üstüne çıkmıyor, kışın da on sekiz derecenin altına asla inmiyordu, insanın yaşamında önceden ayarlanabilen, önceden belirlenebilen o kadar az şey vardı ki, onun için hayatına çizdiği sınırlar içinde, düzeni olabildiğince korumaya çalışıyordu. Commonwealth Caddesindeki bu on iki daireli apartmanı yepyeni olduğu ve güvenli garajı için seçmişti. Back Bay'deki kırmızı tuğlalı tarihi binalar kadar güzel olmasa da, seçtiği apartman eski binalara özgü su ve elektrik tesisatı sorunlarından uzaktı. Belirsizlik Catherine'in pek kolay başa çıkamadığı bir şeydi. Evi pırıl pırıl, tertemizdi ve birkaç sarsıcı rengin dışında, bütün daireyi beyaz döşemişti. Beyaz kanepe, beyaz halılar, beyaz seramikler. Saflığın rengiydi, el değmemişliğin, bakirliğin.

Yatak odasında soyundu, eteğini astı, kuru temizlemeye bırakılmak üzere bluzunu kenara koydu. Bol bir pantolon ve kolsuz ipek bir bluz giydi. Yalınayak mutfağa yürürken, kendini sakinleşmiş, kontrolü ele almış hissediyordu.

Oysa bu sabah kendini hiç de öyle hissetmemişti. İki dedektifin ziyaretiyle sarsılmış, bütün öğleden sonra dikkatsizliği yüzünden kendini yanlışlar yaparken yakalamıştı. Yanlış laboratuar fişine uzanırken, hasta takip kartına yanlış tarih girerken. Aslında önemsiz şeyler, ama bu hatalar derinden karışan suların yüzeyindeki dalgalar gibidir. Son iki yıl boyunca, Savannah'da başından geçenleri bastırmayı başarmıştı. Arada bir de olsa, o görüntülerden biri hiçbir uyarıya gerek duymadan, bir bıçak kadar keskin geri gelebiliyor ama Catherine anılarından uzaklaşmayı, kafasını başka şeylere vermeyi becerebiliyordu. Oysa bugün, bugün hatıralarından kaçamayacaktı. Bugün, Savannah'nın hiç olmadığını iddia edemeyecekti.

Mutfak seramikleri ayaklarının altında serindi. Kendine votkası hafif bir votka-portakal hazırladı, Parmesan peynirini rendelerken, domatesleri, soğanları ve çeşitli yeşillikleri doğrarken içkisini

yudumladı. Kahvaltıdan beri ağzına bir şey koymadığından, alkol doğruca kanına karıştı. Votkanın uğultusu hoş ve uyuşturucuydu. Elindeki bıçağın doğrama tahtası üzerindeki düzenli tıkırtısından, taze fesleğen ve sarımsak kokusundan keyif aldı. Yemek pişirmek terapi sayılırdı.

Mutfak penceresinin dışında, Boston kenti kilitlenmiş trafikten, gergin sinirlerden kaynayan bir kazan gibiyken, o içeride, kapalı camın ardında, domatesleri sakince zeytinyağında çevirip, kendine bir kadeh Chianti doldurdu ve taze meleksaçı spagetti pişirmek için su kaynattı. Klima tıslayarak serin hava üflüyordu. Spagettiden, salatadan ve şaraptan oluşan yemeğini CD çalardaki Debussy eşliğinde yedi. Açlığına ve yemeğini hazırlamak için gösterdiği bütün özene rağmen, her şey tatsız geldi. Yemek için kendini zorladı, ama sanki kalın ve yapışkan bir şey yutmuşçasına, gırtlağı dolu gibiydi. İkinci kadeh bile boğazındaki yumruyu yerinden sökemedi. Çatalını bıraktı ve önündeki yarı yenmiş yemeğine baktı. Müzik yükseldi ve yıkıcı dalgalar gibi üzerinden aştı.

Yüzünü avuçlarına gömdü. Başlangıçta, hiç ses çıkmadı. Sanki üzüntüsü öylesine uzun zaman şişeye tıkılmıştı ki, kapağı bir daha açılmamak üzere sıkışmış gibiydi. Sonra gırtlağından yüksek bir inilti, küçücük bir ses çıktı. Güçlükle soluk aldı ve iki yıllık acı birden kabarıp bütünüyle taşınca, bir çığlık attı. Duygularının şiddetinden kendisi de ürktü. Duygularını dizginleyemiyor, ıstırabının ne kadar derin olduğunu ölçemiyor ya da bu acının sonunun gelip gelmeyeceğini kestiremiyordu. Boğazı ağrıyıncaya, ciğerleri sıkışıp kalıncaya kadar ağladı, hıçkırıkları sımsıkı kapalı dairesinden dışarıya taşamadı.

Sonunda, bütün gözyaşları boşaldığında, kanepesinin üzerine uzandı ve hemen derin ve yorgun bir uykuya daldı.

Sarsılarak uyandığında, kendini karanlıkta buldu. Yüreği hızla atıyordu, bluzu terden sırılsıklamdı. Bir gürültü mü? Kırılan bu cam, bir ayak sesi miydi? Onu böylesine derin bir uykudan sarsarak uyandıran neydi? Eve gizlice girenin en ufak bir tıkırtısını kaçırma korkusuyla kılını bile oynatmaya cesaret edemedi.

Penceredeki hareketli ışıklar, yoldan geçen bir otomobilin farlarıydı. Oturma odası bir an için aydınlandı, sonra yine karanlığa gömüldü. Klimadan gelen serin hava ıslığını, mutfaktaki buzdolabının uğultusunu dinledi. Yabancı bir ses yoktu. Bu ezici korku duygusunu tetikleyecek hiçbir şey yoktu.

Doğruldu, bütün cesaretini toplayıp lambayı yaktı. Işığın sıcak parıltısı, hayali dehşet görüntülerini hemen yok etti. Kanepeden kalktı, odaları dolaştı, ışıkları yakıp söndürdü, dolapların içine baktı. Mantıklı düşününce, eve kimsenin girmediğini biliyordu, gelişmiş alarm sistemi, güçlü kilitleri ve sımsıkı sürgülenmiş pencereleriyle evinin olabildiğince güvenli olduğunun farkındaydı. Yine de, ritüelini tamamlayıp bütün karanlık köşelere bakana kadar rahat etmedi. Evin güvenliğine bir zarar gelmediğinden emin olana kadar, rahat nefes alamadı.

Saat on buçuk olmuştu. Günlerden çarşambaydı. 'Biriyle konuşmam gerek. Bu gece bunu tek başıma kaldıramayacağım.'

Çalışma masasının başına oturdu, bilgisayarını çalıştırdı ve canlanan ekranı izledi. Bu kablo ve plastik yığını onun cankurtaran simidi, terapistiydi, çektiği ıstırabı dökebildiği tek güvenli yer.

Takma adını, CCORD'u girdi, Internet'e bağlandı, farenin birkaç tıklamasıyla, klavyede tuşladığı birkaç kelimeyle, adı sadece womanhelp[7] olan özel sohbet odasının yolunu buldu.

Odada tanıdığı beş altı ekran adı toplanmıştı bile. Adları, yüzleri olmayan kadınlar, hepsi de siber uzayda bu isimsiz cennetin çekiciliğine kapılıp gelmişti. Bilgisayar ekranından akan mesajları izleyerek, bu sanal odanın dışında hiç tanışmadığı kadınların yaralı seslerini dinleyerek, birkaç saniye bekledi.

LAURIE45: Peki o zaman ne yaptın?
VOTTVE: Ona hazır olmadığımı söyledim. Hâlâ geçmişten sahneler görüyorum. Eğer bana değer veriyorsa, beklemesi gerektiğini söyledim.
HBREAKER: İyi demişsin.
WINKY98: Sana acele ettirmelerine izin verme.
LAURIE45: Tepkisi ne oldu?
VOTIVE: Bunun ÜSTESİNDEN GELMEM GEREKTİĞİNİ söyledi. Sanki güçsüz biriymişim gibi.
WINKY98: Asıl erkekler tecavüze uğramalı!..
HBREAKER: Hazır olmam için iki yıl gerekti.
LAURIE45: Benim için de bir yıldan fazla.
WINKY98: Bu herifler kamışlarından başka bir şey düşünmüyorlar. Her şey kamışlarına bağlı. Sadece o ŞEYLERİNİ tatmin etmeye bakıyorlar.
LAURIE45: Üff. Bu akşam sinirlisin Wink.
WINKY98: Belki de. Bazen Lorena Bobbitt'in[8] haklı olduğunu düşünüyorum.
HBREAKER: Wink sorun çıkardı anlaşılan!
VOTIVE: Adamın bekleme niyetinde olduğunu sanmıyorum. Bana kalırsa, benden vazgeçti bile.
WINKY98: Sen beklemeye değersin. DEĞERSİN!

Mesaj kutusunun boş kaldığı birkaç saniye geçti. Ardından,

LAURIE45: Selam CCord. Geri döndüğüne sevindim.

Catherine tuşlara dokundu.

CCORD: Bakıyorum, yine erkeklerden bahsediyoruz.
LAURIE45: Evet. Bu yıpranmış konudan neden kurtulamıyoruz acaba?
VOTIVE: Bize acı çektiren erkekler de, ondan.

Yeni bir boşluk oldu. Catherine derin bir soluk alıp yazmaya başladı:

CCORD: Günüm kötü geçti.
LAURIE45: Anlat bize CC. Ne oldu?

Catherine neredeyse gökyüzünün ötesinden kadınların kuşlar gibi şakıdıklarını, yumuşak, iyileştirici mırıltılarını duyabiliyordu.

CCORD: Bu akşam bir panik atak geçirdim. Burada, kimsenin bana dokunamayacağı evimdeyim, yine de oluyor.
WINKY98: Kazanmasına izin verme. Seni tutsak etmesine izin verme.
CCORD: Çok geç artık. Onun tutsağıyım. Çünkü bu akşam korkunç bir gerçeğin farkına vardım.
WINKY98: Ne gerçeği?
CCORD: Kötülük ölmüyor. Asla ölmüyor. Sadece yeni bir yüze, yeni bir isme bürünüyor. Bize sadece bir kez dokunması, bir daha çarpılmaya karşı bağışıklığımız olduğu anlamına gelmiyor. Yıldırım da. aynı yere iki kere düşebilir.

Kimse bir şey yazmadı, kimse cevap vermedi. 'Ne kadar dikkatli davranırsak davranalım, kötülük nerede olduğumuzu biliyor,' diye düşündü. 'Bizi nasıl bulacağını biliyor.' Bir damla ter sırtından aşağıya aktı. 'Şimdi hissediyorum. Yaklaşıyor.'

Nina Peyton hiçbir yere gitmiyor, kimseyle görüşmüyor. Haftalardır işine de gitmedi. Bugün, Brooklin'e, satış temsilcisi olarak çalıştığı işyerine telefon ettim, arkadaşlarından biri ne zaman işe döneceğini bilmediklerini söyledi. İnine sığınmış, gece bir adım atmaktan bile korkan, ürkek bir hayvan gibi. Gecenin ona neler hazırladığını biliyor, gecenin kötülüğü ona da dokundu ve şu anda bile, kötülüğün evin duvarlarından duman gibi sızdığını hissediyor. Perdeler sımsıkı kapalı, ama kumaşı ince, içeride dolaştığını görebiliyorum. Silueti dertop olmuş, sanki kendi üzerine katlanmış gibi, kollarını göğsüne çekmiş. Bir ileri bir geri yürürken, hareketleri sarsak ve mekanik.

Kapıların kilitlerini, pencerelerdeki sürgüleri kontrol ediyor. Gecenin karanlığını dışarıda bırakmak ister gibi.

Evin içi insanı boğacak derecede sıcak olmalı. Gece buhar gibi ve Nina'nın pencerelerinde klima yok. Bütün bir akşamüstü, sıcağa rağmen pencereleri sımsıkı kapatarak, içeride oturdu. Onu terden parıldarken, çok sıcak gün ve gece boyunca ıstırap çekerken, birazcık serin havanın özlemini duyduğu halde havayla birlikte içeriye gireceklerden korkarken hayal ediyorum.

Yine camın önünden geçiyor. Duruyor. Işıklı çerçevenin önünde, oyalanıyor. Birden perdeler açılıyor ve eli pencerenin sürgüsüne uzanıyor. Pencereyi yukarı kaydırıyor. Camın önünde durmuş, serin havayı oburca soluyor. Sonunda sıcağa teslim oldu.

Bir avcı için, yaralı avın kokusu kadar heyecanlandırıcı bir şey olamaz. Neredeyse kanlı hayvanın, kirletilmiş etin kokusunu duyacağım. Onun gecenin havasını soluması gibi, ben de onun kokusunu soluyorum. Korkusunu.

Yüreğim daha hızlı çarpıyor. Aletlerimi okşamak için, elimi çantamın içine sokuyorum. Dokunduğumda, çelik bile sıcak geliyor.

Pencereyi gürültüyle kapatıyor. Kendine sadece birkaç solukluk serin hava izni vermiş, şimdi de boğucu küçük evinin sefaletine geri dönüyor.

Bir süre sonra, hayal kırıklığını kabullenip uzaklaşıyor, onu yatak odası dediği o fırında teriyle baş

başa bırakıyorum.

Dediklerine göre, yarın daha sıcak olacakmış.

5

"Aradığınız adam tipik bir pikerist," dedi Dr. Lawrence Zucker. "İkincil ya da dolaylı cinsel doyuma ulaşmak için bıçak kullanan biri. Bıçaklama ya da kesme ya da sivri bir aletle deriyi arka arkaya delme fiiline pikerizm adını veriyoruz. Burada bıçak erkeklik organını temsil ediyor, erkek uzvunun yerine geçiyor. Normal bir cinsel ilişkiye girmek yerine, adamımız kurbanına acı çektirip dehşet uygulayarak doyuma ulaşıyor. Onu heyecanlandıran, güç. Yaşam ve ölüm hakkında karar verebilen, mutlak güç."

Dedektif Rizzoli öyle kolay ürkeceklerden değildi, ama Dr. Zucker tüylerini diken diken ediyordu. Solgun ve hantal bir John Malkovich'i andırıyor, fısıldar gibi konuşurken sesi neredeyse kadın sesi gibi çıkıyordu. Konuşurken, parmakları bir yılan zarafetiyle kıvrılıp bükülürdü. Polis değildi, Northeastern Üniversitesi'nde suç psikolojisi konusunda ders veriyor, Boston Polis Müdürlüğü'ne de danışmanlık yapıyordu. Rizzoli onunla daha önce de, başka bir cinayet konusunda birlikte çalışmış, doktor o zaman da tüylerini diken diken etmişti. Görünüşü ya da konuşmasıyla değil, sanığın beynine sızmadaki becerisi ve bu şeytani boyutta dolaşmaktan aldığı keyifle. Bu yolculuktan hoşlanıyordu. Rizzoli adamın sesindeki heyecanı algılayabiliyordu.

Toplantı odasının öbür ucuna, oradaki diğer dört dedektife bakarak, bu herifin başkalarını da rahatsız edip etmediğini anlamaya çalıştı, tek görebildiği yorgun ifadeler ve gölgeli yüzlerdi.

Hepsi yorgundu. Kendi de bir gece önce ancak dört saat uyuyabilmişti. Bu sabah şafak sökmeden uyanmış, zihni ses ve görüntülerden oluşan kaleydoskopun içinde dolaşırken, doğruca dördüncü vitese geçivermişti. Elena Ortiz olayı bilinçaltına öylesine yerleşmişti ki, düşünde kendini kurbanla mantıksız da olsa sohbet ederken görmüştü. Rüyada öyle doğaüstü ifşaatlar, mezar ötesinden ipuçları falan yoktu, sadece beyin hücrelerinin kasılmasından doğan basit görüntülerdi. Oysa Rizzoli yine de rüyasını anlamlı buluyordu. Rüyası bu konunun onun için ne denli önemli olduğunun kanıtıydı. Çok yönlü bir soruşturmayı yöneten dedektif olmak, altında ağ olmaksızın telde cambazlık yapmak gibi bir şeydi. Herifi yakaladığında herkes seni alkışlar. Yüzüne gözüne bulaştırdığında bütün dünya çamura batmanı izler.

Bu da çok yönlü bir soruşturmaydı işte. İki gün önce, yerel tabloid gazetenin baş sayfası, "Cerrah yine kesiyor"du. Boston Herald sayesinde katil takma isim sahibi olmuş, işin ilginç yanı, polisler de bu lakabı kullanmaya başlamışlardı, Cerrah.

Tanrım, telde cambazlık yapmaya, ya yükselme ya da layığını bulup burun üstü çakılma fırsatına o kadar uzun zamandır hazırdı ki. Bundan bir hafta önce, soruşturmadan sorumlu dedektif olarak Elena Ortiz'in dairesine girdiğinde, bir anda bu soruşturmanın meslek hayatının dönüm noktası olacağını anlamıştı. Şimdi de kendini kanıtlama endişesi içindeydi. Olaylar hızla değişebiliyordu.

Bir gün içinde, elindeki dosya balon gibi şişmiş, bölümün şefi Teğmen Marquette yönetiminde bir soruşturmaya dönüşmüştü. Elena Ortiz dosyası Diana Sterling soruşturmasıyla birleştirilmiş ve ekip Marquette dışında beş dedektife çıkarılmıştı, Rizzoli ve çalışma arkadaşı Barry Frost, Moore ve onun tıknaz ortağı Jerry Sleeper, beşinci kişi de Dedektif Darren Crowe. Rizzoli ekibin tek kadın üyesiydi, aslında koca Cinayet Masası'nın tek kadın polisiydi ve bazı erkekler bunu unutmasına hiç izin

vermeyeceklerdi. Ah, sürekli tahrik etmesine rağmen, Barry Frost'la iyi geçiniyordu. Jerry Sleeper kimseyi kızdıramayacak ya da kimseye kızamayacak kadar soğukkanlıydı. Moore'a gelince başlangıçta onunla ilgili kuşkuları olmasına rağmen, ondan hoşlanmaya ve sakin ama sistemli çalışmasına gerçekten saygı duymaya başlamıştı. Daha da önemlisi, sanki Moore da ona saygı duyuyordu. Her söylediğini Moore'un dinlediğini biliyordu.

Hayır, asıl sorun yaşadığı adam, ekibin beşinci dedektifi Darren Crowe'du. Hem de önemli sorunlardı. Şimdi de, güneş yanığı yüzünde her zamanki yılışık tebessüm, masanın tam karşı tarafında oturuyordu. Onun gibi erkeklerin arasında büyümüştü. Bir sürü kası, bir sürü sevgilisi olan çocukların arasında. Kocaman egoları olan çocukların.

Rizzoli ve Crowe birbirlerini küçük görüyordu.

Masanın üzerinde bir kâğıt yığını dolaştırıldı. Rizzoli bir nüsha alınca, bunun Dr. Zucker tarafından az önce tamamlanmış suçlu profili olduğunu anladı.

"İçinizden bazılarının işime hokus pokus gözüyle baktığını biliyorum," dedi Dr. Zucker. "Onun için, önce düşünce sürecimi açıklayacağım. Kimliğini belirleyemediğimiz kişi hakkında bildiklerimiz şunlar, kurbanının evine girmek için açık pencerelerden yararlanıyor. Bu işi sabahın çok erken saatlerinde, geceyarısı ile sabahın ikisi arasında gerçekleştiriyor. Kurbanını yataktayken yakalıyor. Hemen ardından da onu kloroformla direnemez hale getiriyor. Elbiselerini çıkarıyor. El ve ayak bileklerinden koli bandıyla yatağa bağlayarak, kurbanını etkisiz hale getiriyor. Bağlarını kalçaların ve göğsün üst bölümünden geçirdiği bantlarla güçlendiriyor. Sonunda da kurbanın ağzını bantlıyor. Böylece, kurban üzerinde mutlak denetim sağlamış oluyor. Kadın bir süre sonra kendine geldiğinde, bağıramıyor. Sanki felç olmuş gibi, oysa bilinci yerinde ve bundan sonraki her şeyin farkında olacak. Ve bundan sonra olanların da dünyanın en korkunç kâbusu olduğuna kuşku yok." Zucker'ın sesi zayıflamış, monotonlaşmıştı. Ayrıntılar iyice korkunçlaştıkça, sesini daha da alçaltıyor, dinleyicileri de öne doğru eğilmiş, dudaklarından dökülecek sözcükleri bekliyorlardı.

"Kesmeye başlıyor," dedi Zucker. "Otopsi raporuna göre, acele etmeden. Düzenli biri. Karnın alt bölgesini yarıyor, tabaka tabaka. Önce deriyi, sonra derialtı tabakayı, dokuyu ve en sonunda da kasları. Kanamayı durdurmak için dikiş atıyor. İstediği organın yerini belirleyip çıkarıyor. Hepsi bu. Ve istediği de kurbanın rahmi."

Zucker masanın etrafındakilere baktı, oturanların tepkisini ölçtü. Bakışları Rizzoli'nin, bu odada sözü edilen organa sahip tek kişinin üzerinde durdu. Dedektif de gözlerini ona dikmiş, yine cinsiyetinin dikkat çekmesinden öfkeli, Dr. Zucker'a bakıyordu.

"Bütün bunlar onun hakkında bize ne anlatıyor Dedektif Rizzoli?" diye sordu.

"Kadınlardan nefret ediyor," dedi Rizzoli. "Onları kadın kılan tek organı çıkarıyor."

Zucker başıyla onayladı, adamın tebessümünü görünce Rizzoli bir kez daha ürperdi. "Karındeşen Jack'in Annie Chapman'a yaptığı da buydu. Rahmini alarak, kurbanının kadınlığına da el koyuyor. Gücünü çalıyor onun. Mücevherlerine, parasına dönüp bakmıyor bile. Onun istediği sadece bir şey ve onu aldığında da, artık finale geçiyor. Ama önce, son heyecanın evvelinde bir duraklama var. Her

iki kurbanın otopsisi de bunu doğruluyor. Kurban usulca kan kaybederken, belki de bir saat geçiyor. Yaranın içinde bir kan gölü oluşuyor. Peki, bütün bu süre boyunca o ne yapıyor?"

"Keyfini çıkarıyor," dedi Moore usulca.

"Yani, otuzbir mi çekiyor, demek istiyorsun?" diye her zamanki kabalığıyla sordu Darren Crowe.

"Her iki cinayet mahallinde de boşalma izine rastlanmadı," dedi Rizzoli.

Crowe Rizzoli'ye ne kadar da akıllısın dercesine baktı. "Boşalma izi olmaması," dedi, her heceyi alayla vurgulayarak, "Otuzbir çekmediği anlamına gelmez."

"Mastürbasyon yaptığını sanmıyorum," dedi Zucker. "Özellikle bu adam, bilmediği bir ortamda kontrolü bu derece bırakmış olamaz. Bana kalırsa, cinsel boşalımını gerçekleştirmek için güvenli bir yere dönmeyi bekliyordur. Cinayet mahallindeki her şey kontrol diye bağırıyor. Son aşamaya geçtiğinde, bunu kararlılıkla ve kendine güvenle gerçekleştiriyor. Kurbanının boğazını tek ve derin bir kesikle yarıyor. Ardından da son ritüele geçiyor."

Zucker elini evrak çantasına sokup, içinden çıkardığı iki cinayet mahalli fotoğrafını masanın üzerine bıraktı. Bunlardan biri Diana Sterling'in, diğeri de Elena Ortiz'in yatak odasında çekilmişti.

"Kurbanın geceliğini özenle katlayıp cesedinin yanına bırakıyor. Gecelikte kan lekelerine rastladığımızdan, katlama işleminin cinayetten sonra yapıldığını biliyoruz."

"Buna neden gerek görüyor?" diye sordu Frost. "Bu neyi sembolize ediyor?"

"Yine kontrol," dedi Rizzoli.

Zucker başıyla onayladı. "Böyle de denebilir kuşkusuz. Bu son ritüelle, sahneye hâkim olduğunu kanıtlıyor. Ama aynı zamanda da ritüel onu denetliyor. Bu, karşı koyamadığı bir dürtü."

"Ya bunu yapması engellenirse?" diye sordu Frost. "Diyelim bir şey oldu ve bunu tamamlayamadı?"

"Tatminsiz ve öfkeli olacaktır. Belki de kendini hemen ava çıkıp yeni bir kurban arama zorunda hissedecektir. Ama şimdiye kadar, ritüeli hep tamamladı. Ve her cinayet onu uzunca bir süre durduracak kadar tatmin edici oldu." Zucker çevresine bakındı. "Bu, karşılaşabileceğimiz katil tiplerinin en kötüsü, iki saldırı arasında bütün bir yıl bekleyebiliyor. O sakince oturmuş, bir sonraki avına çıkmayı beklerken, bizler dilimiz dışarıda, onu arayacağız. Dikkatli bir adam. Düzenli. Ardında hiç ya da çok az ipucu bırakacak." Onay bekler gibi Moore'a baktı.

"Her iki cinayet mahallinde de ne parmak izine ne de DNA'ya rastladık," dedi Moore. "Elimizde sadece Ortiz'in yarasından alınma tek bir saç teli var. Bir de pencere çerçevesine takılmış koyu renk birkaç polyester iplik."

"Bana kalırsa, tanığınız falan da yok."

"Sterling dosyasında bin üç yüz kişiyle görüştük. Ortiz cinayetinde de şimdiye kadar yüz seksen

kişiyle. Kimse saldırganı görmemiş. Kimse iz üzerinde bir avcının farkına varmamış."

"Ama, elimizde üç itiraf vardı," dedi Crowe. "Hepsi de sokakta yaşayanlardandı, ifadelerini alıp salıverdik." Güldü. "Kafadan çatlaklar."

"Bu katil deli falan değil," dedi Zucker. "Eğer yanılmıyorsam, olabildiğince normal görünüşlü biri. Yirmilerinin sonunda ya da otuzlarının başında beyaz bir erkek olduğunu tahmin ediyorum. Temiz ve bakımlı, zekâsı da ortalamanın üzerinde. Büyük ihtimalle lise mezunu, hatta üniversiteye ve ilerisine bile gitmiş olabilir, iki cinayet mahalli birbirinden yaklaşık iki kilometre uzaklıkta ve her iki cinayet de toplu taşıma araçlarının çalışmadığı bir saatte işlendi. Demek, arabası var. Arabası temiz ve bakımlı olmalı. Muhtemelen akıl hastalığıyla ilgili kaydı yok, ama gençliğinde hırsızlıktan ya da röntgencilikten başı derde girmiş olabilir. Eğer çalışıyorsa hem zekâ, hem de titizlik gerektiren bir işi olmalı. Yaptıklarını önceden planladığını biliyoruz, zaten ölüm çantasını neşter, dikiş ipliği, koli bandı, kloroform yanında taşıması da bunu kanıtlıyor. Bir de aldığı hatırayı eve götürebilmek için bir kap taşıyor olmalı. Bir Ziploc çantası kadar basit bir şey bile olabilir. Ayrıntılara dikkat etmenin önemli olduğu bir alanda çalışıyor. Anatomi bilgisine ve bazı cerrahi yeteneklere sahip olduğu bilindiğine göre, tıpla ilgili birinden söz ediyor da olabiliriz."

Rizzoli ile Moore'un bakışları kesişti, her ikisi de aynı şeyi düşünüp sarsılmıştı: Boston'da adam başına düşen doktor sayısı muhtemelen dünyanın diğer bütün kentlerindekinden fazlaydı.

"Akıllı olduğu için," dedi Zucker, "Cinayet mahallerini kontrol ettiğimizi biliyor. Bu yüzden, cinayet yerine dönme arzusuna direnecektir. Ama o arzu mevcut, onun için en az bir süre daha Ortiz'in evini gözlemek yararlı olabilir."

"Bu arada, kurbanını hemen yakınından seçmeyecek kadar da akıllı olduğunu sanıyorum. Bu adam bir 'çapulcudan' çok, her gün işi ile evi arasında gidip gelenlerden. Avlanmak için mahalle dışını tercih ediyor. Üzerinde çalışacağımız yeni veri noktaları bulana kadar, coğrafi bir profil çizemiyorum. Dikkatinizi kentin hangi bölgelerine vermeniz gerektiğini söylemem imkânsız."

"Daha ne kadar veri noktasına ihtiyacınız olacak?" diye sordu Rizzoli.

"En az beş."

"Yani, beş cinayet daha mı?"

"Kullandığım suçlu bölgesi hedefleme programının geçerli olabilmesi için beş veri noktası gerekiyor. Programı dört veri noktasıyla da çalıştırdığım oldu, bazen saldırganın oturduğu bölgeyi belirleyebilmekle birlikte, pek kesin sonuçlar vermiyor. Nasıl hareket ettiğini öğrenmek için daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Faaliyet alanı neresidir, nirengi noktaları hangisidir? Her katil rahat ettiği belirli bir bölgede faaliyet gösterir. Avlanan yırtıcılar gibidirler. Kendilerine ait alanları, kurbanlarını buldukları avlanma bölgeleri vardır." Zucker masanın etrafındakilere, dedektiflerin pek etkilenmemiş yüzlerine baktı. "Bu adam hakkındaysa, herhangi bir tahmin yapmamıza yetecek kadar bilgi yok. Onun için kurbanlarına odaklanmamız gerekecek. Kim olduklarına, onları neden seçtiğine."

Zucker yeniden evrak çantasına uzanıp içinden birinin üzerinde Sterling, diğerinin Ortiz yazılı

etiketleri olan iki dosya aldı. On iki tane fotoğraf çıkarıp masanın üzerine yaydı. Her iki kadının ölmeden önce çektirdikleri resimlerdi, bazıları neredeyse çocukluk yıllarından kalmaydı.

"Bu resimlerden bazılarını görmediniz. Bu iki kadının geçmişi hakkında fikir edinebilmemiz için resimleri ailelerinden istedim. Yüzlerine bir bakın. İnsan olarak neye benzediklerini inceleyin. Katil neden onları seçti? Onları nerede gördü? Bu kadınların hangi özelliği katilin dikkatini çekti? Bir kahkaha mı yoksa bir tebessüm mü? Kentin sokaklarında yürüyüş biçimleri mi?"

Elindeki daktilo sayfasını okumaya başladı.

"Diana Sterling, otuz yaşında. Sarı saçlı, mavi gözlü. Boyu, bir yetmiş, kilosu, elli yedi. İşi, turizm acentesinde memur. İşyeri Newbury Sokağı. İkametgâhı, Back Bay'de, Marlborough Sokağı. Smith College'dan mezun. Hem annesi, hem de babası avukat, Connecticut'ta iki milyon dolarlık bir evde oturuyorlar. Erkek arkadaş? Cinayet sırasında erkek arkadaşı yoktu."

Elindeki kâğıdı masanın üzerine bırakıp diğerini aldı.

"Elena Ortiz, yirmi iki yaşında. Latin Amerika asıllı. Siyah saçlı, kahverengi gözlü. Boyu, bir elli sekiz, kilosu, kırk yedi. İşi, South End'de ailesine ait çiçekçi dükkânında satıcı. İkametgâhı, South End'de bir apartman dairesi. Eğitimi, lise mezunu. Bütün hayatı boyunca Boston'da yaşamış. Erkek arkadaş? Cinayet sırasında erkek arkadaşı yoktu."

Kafasını kaldırdı. "Aynı kentte, ama farklı dünyalarda yaşayan iki kadın. Alışverişlerini farklı dükkânlardan yapıyor, farklı restoranlara gidiyorlardı ve ortak arkadaşları yoktu. Peki, katil bunları nasıl buldu? Nerede buldu? Kadınlar sadece birbirlerinden farklı değil, aynı zamanda cinsel saldırıya uğrayan sık sık rastladığımız diğer kurbanlara da benzemiyorlar. Çoğu katil adayı, toplumun güçsüz üyelerine saldırır. Fahişelere ya da otostopçulara. Avlanan bütün yırtıcılar gibi, sürünün dışına çıkanlara yaklaşırlar. Öyleyse, bu ikisini neden seçti?" Zucker kafasını salladı. "Bilmiyorum."

Rizzoli masanın üzerindeki fotoğraflara bakarken, gözü Diana Sterling'in görüntüsüne takıldı. Resimdeki kepi ve cüppesiyle çiçeği burnunda bir Smith College mezunu, yüzünden umut fışkıran genç bir kadındı. Bir altın kızdı. Altın kız olmak nasıl bir duygudur acaba, diye düşündü Rizzoli. Hiçbir fikri yoktu. Uzun boylu ve yakışıklı iki erkeğin küçümsenmiş, aralarına katılmaktan başka bir şey istemeyen erkek tavırlı umarsız kardeşi olarak büyümüştü. Diana Sterling'in soylu elmacıkkemikleri ve kuğu gibi boynuyla oyunun dışında bırakılmanın ne demek olduğunu hiç bilmediği ortadaydı. Görmezden gelinmenin nasıl bir duygu olduğunu hiç öğrenmemişti.

Rizzoli'nin bakışları Diana'nın boynundan sarkan altın pandantifin üzerinde durdu. Fotoğrafı eline alıp daha yakından baktı. Nabzı hızlanırken, odadaki polislerden birinin aynı şeyi fark edip etmediğini araştırdı, ama diğerleri ne ona ne de fotoğraflara bakıyor, dikkatle Dr. Zucker'ı dinliyorlardı.

Dr. Zucker Boston'un bir haritasını açtı. Şehir sokaklarını gösteren hatların üzerinde koyu renkle işaretlenmiş iki bölge vardı, biri Back Bay'i içine alıyordu, diğeri ise South End sınırında bitiyordu.

"İşte bunlar iki kurbanımızın faaliyet alanları. Oturdukları ve çalıştıkları bölgeler. Hepimiz gündelik

hayatımızı bildiğimiz bir bölgede yaşama eğilimindeyiz. Coğrafi profil uzmanlarının sıkça tekrarladıkları bir tabir vardır: Nereye gittiğimiz, neler bildiğimize bağlıdır, neler bildiğimiz de nereye gittiğimize. Bu, hem kurbanlar hem de katiller için geçerli. Bu haritada, iki kadının yaşadığı farklı dünyaları görebiliyorsunuz. Hiçbir örtüşme yok. Hayatlarının kesiştiği bir nirengi noktası ya da düğüm de yok. Beni en çok şaşırtan da bu. Soruşturmanın sırrı burada. Sterling ile Ortiz arasındaki ilişki nedir?"

Rizzoli'nin gözleri yeniden fotoğrafa çevrildi. Diana'nın boynunda sallanan altın pandantife. Yanılıyor olabilirim. Emin olana kadar bir şey söyleyemem, yoksa Darren Crowe'un eline beni gülünç duruma sokması için bir koz daha vermiş olurum.

"Bu dosyada beklenmedik bir gelişme daha olduğunun farkında mısınız?" diye sordu Moore. "Dr. Catherine Cordell."

"Savannah'dan canlı kurtulan kurban," dedi Zucker başını sallayarak.

"Andrew Capra'nın cinayet dalgasının içinde, kamuoyuna hiç açıklanmamış ayrıntılar vardı. Katgüt ipliği gibi. Kurbanın geceliğinin katlanması gibi. Oysa şimdiki katil bütün bunları en ince ayrıntısına kadar tekrarlıyor."

"Katiller birbirleriyle iletişim kurar. Sapık bir yoldaşlar birliği gibi."

"Capra öleli iki yıl oldu. Kimseyle temasa geçemez."

"Ama hayattayken, korkunç ayrıntılarını adamımızla paylaşmış olabilir. Benim çıkardığım sonuç bu. Çünkü başka türlüsü çok daha rahatsız edici olur."

"Yani, aradığımız katilin Savannah polis raporlarına ulaşabildiği," dedi Moore.

"Bu da güvenlik güçleri içinden biri olduğu anlamına gelir," dedi Zucker.

Oda sessizliğe gömüldü. Rizzoli hepsi erkek olan çalışma arkadaşlarına bakmaktan kendini alamadı. Polisliğin hangi erkeklere çekici gelebileceğini düşündü. Güçten ve otoriteden, yıldızdan ve tabancadan hoşlanan erkek tipi. Diğerlerini denetleme fırsatı arayan biri. Tam da adamımızın peşinde olduğu şeyler.

Toplantı sona erdiğinde, Rizzoli Dr. Zucker'ın yanına yaklaşmadan önce diğer dört dedektifin odadan çıkmasını bekledi.

"Bu fotoğraf bende kalabilir mi?" diye sordu.

"Nedenini sorsam?"

"Bir önsezi."

Zucker Rizzoli'ye o ürpertici John Malkovich tebessümüyle gülümsedi. "Benimle paylaşmak istemez misin?"

"Önsezilerimi paylaşmam."

"Uğursuz mu geliyor?"

"Alanımı koruyor."

"Bu bir ekip çalışması."

"Ne tuhaf bir ekip çalışması. Ne zaman önsezilerimi paylaşsam, sonucuna başkaları konuveriyor." Elinde fotoğrafla odadan çıktı, bu cümleyi söylediğine de hemen pişman oldu. Ne var ki gün boyunca erkek meslektaşları, bir araya getirildiğinde belirgin bir küçümseme tablosu çizecek küçük dokundurmalarla, aşağılamalarla damarına basmıştı. Bardağı taşıran son damla da Darren Crowe'la birlikte Elena Ortiz'in kapı komşusunu sorgulamaları sırasında yaşandı. Crowe kendi sorularını sormak için durmadan Rizzoli'nin sözünü kesmişti. Crowe'u odanın dışına çekip, davranışından yakındığında, adam klasik erkek hakaretiyle karşılık vermişti:

"Demek ayın belirli dönemine geldik."

Hayır, hayır, önsezilerini kendine saklayacaktı. İçindekileri açıklamazsa, kimse alay edemezdi onunla. Ve eğer önsezilerinden bir sonuç çıkarsa, meyvesini tek başına toplamalıydı.

Çalışma masasına döndü ve Diana Sterling'in mezuniyet fotoğrafina yakından bakabilmek için oturdu. Büyütecine uzanırken, gözü birden sürekli masasının üzerinde bulundurduğu madensuyu şişesine takıldı, şişenin içine tıkıştırılan şeyi gördüğünde de kan beynine çıktı.

Sakın tepkini gösterme, diye düşündü. Seni kızdırdıklarını göremesinler.

Madensuyu şişesini ve içindeki iğrençliği görmezden gelerek, elindeki büyüteci Diana Sterling'in boynuna tuttu. Sanki koca oda birden sessizliğe gömülmüş gibiydi. Sinirden patlamasını bekleyen Darren Crowe'un bakışlarını neredeyse ensesinde hissetti.

Beklediğin olmayacak işte serseri. Bu kez sükûnetimi koruyacağım.

Dikkatini Diana'nın kolyesinde yoğunlaştırdı. Başlangıçta kızın yüzüne, o harika elmacıkkemiklerine, kaşlarının zarif kıvrımına dikkat ettiğinden, neredeyse bu ayrıntıyı kaçıracaktı. Şimdi de ince bir zincirden sarkan iki pandantifi inceliyordu. Pandantiflerden biri minik bir kilit şeklindeydi, diğeri de küçücük bir anahtar. Kalbimin anahtarı, diye düşündü Rizzoli.

Masasının üzerindeki dosyaları karıştırdı ve Elena Ortiz'in cinayet mahallinde çekilmiş fotoğraflarını buldu. Elindeki büyüteçle kurbanın belden yukarısını yakından inceledi. Kadıncağızın pıhtılaşmış kanla kaplı boynunda, altın zincirin zarif çizgisi belli belirsiz seçiliyordu, iki pandantif gölgede kalmıştı.

Telefonuna uzanıp Adli Tıp uzmanının numarasını tuşladı.

"Dr. Tierney yarın sabaha kadar dönmeyecek," dedi sekreteri. "Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Geçen cuma günü yaptığı otopsi için aramıştım. Elena Ortiz'in otopsisi."

"Evet?"

"Kurban morga getirildiğinde, üzerinde bir takı varmış. Hâlâ sizde mi?"

"Bir bakayım."

Rizzoli kalemini masasına vurarak bekledi. Şişe tam karşısındaydı, ama o inatla görmezden geliyordu. Öfkesi yerini heyecana bırakmıştı. Av kokusunun coşkusuna.

"Dedektif Rizzoli?"

"Evet, buradayım."

"Ailesi gelip kurbanın kişisel eşyalarını almış. Bir çift altın küpe, bir kolye, bir de yüzük."

"Kim teslim almış?"

"Anna Garcia, kurbanın kız kardeşi."

"Teşekkürler." Rizzoli telefonu kapatıp saatine baktı. Anna Garcia ta Danvers'ta oturuyordu. Bu da trafiğin en yoğun olduğu iş çıkışında araba kullanmak demekti.

"Frost'un nerede olduğundan haberin var mı?" diye sordu Moore.

Rizzoli kafasını kaldırdı, Moore'un masanın yanında dikildiğini görünce irkildi. "Hayır, yok."

"Buralarda değil miydi?"

"Adama tasma takmadım ki."

Bir sessizlik oldu. Sonra Moore, "Nedir bu?" diye sordu.

"Ortiz'in cinayet mahalli fotoğrafları."

"Hayır, şişenin içindeki."

Kafasını kaldırınca, Moore'un kaşlarını çattığını gördü. "Sence neye benziyor? Kahrolası bir tampon. Burada, gerçekten gelişmiş mizah anlayışına sahip biri var." İnatla baktığı Darren

Crowe engel olamadığı gülüşünü gizlemek için arkasını döndü.

"Ben hallederim," dedi Moore madensuyu şişesine uzanırken.

"Hey. Hey!" diye bağırdı genç kadın. "Kahretsin Moore. Vazgeç!"

Moore, Teğmen Marquette'in bürosuna yürüdü. Rizzoli aradaki cam bölmenin ardından Moore'un

şişeyi içindeki tamponla birlikte Marquette'in masasına koyduğunu gördü. Marquette dönüp Rizzoli'ye baktı.

Yeniden başladık işte. Şimdi de karı en ufak bir şakayı bile kaldıramıyor, diyecekler. Çantasına uzandı, fotoğrafları toplayıp bölümden çıktı.

Moore arkasından seslendiğinde, asansörlere varmıştı bile: "Rizzoli?"

"Benim adıma meydan okuma, tamam mı?" dedi öfkeyle.

"Meydan okumuyordum ki. Sen sadece masanın üzerinde bu... Bu şeyle oturuyordun."

"Tamponla. Bu kelimeyi yüksek sesle söyleyemiyor musun yoksa?"

"Bana neden kızıyorsun? Ben senin tarafındayım oysa."

"Bak Aziz Thomas, gerçek hayatta kadınların kaderi bu. Şikâyet edersem, okkanın altına giden ben olurum. Kişisel dosyama bir kayıt düşülür. Erkeklerle birlikte oynamakta başarısız. Bir daha şikâyet edersem adım çıkar. Mızmız Rizzoli. Mızıkçı Rizzoli."

"Eğer şikâyet etmezsen, kazanmalarına göz yummuş olursun."

"Senin dediğini de denedim. İşe yaramıyor. Onun için bir daha bana iyilik yapmaya kalkışma, olur mu?" Çantasını omzuna atıp asansöre girdi.

Aralarındaki kapı kapanır kapanmaz, o son söylediği kelimelerden pişman oldu. Moore böylesi bir fırçayı hak etmemişti ki. Her zaman terbiyeli, hep nazik davranmış, oysa Rizzoli de öfkesine yenik düşüp birimin adama taktığı adı, Aziz Thomas lakabını haykırıvermişti. Çizgiyi asla aşmayan, asla küfretmeyen, sükûnetini hiç kaybetmeyen bir polisti.

Üstelik, bir de özel hayatında üzücü ayrıntılar vardı. Bundan iki yıl önce, karısı Mary bir beyin kanaması geçirmişti. Altı ay boyunca, komaya giren karısının yanından hiç ayrılmamıştı. Moore Mary'nin öldüğü güne kadar karısının iyileşeceği umudunu yitirmemişti. Şimdi, Mary'nin ölümünden bir buçuk yıl sonra bile, ölümü hâlâ kabul etmiyor gibiydi. Hâlâ nikâh yüzüğüyle dolaşıyor, karısının fotoğrafını masasının üzerinden kaldırmıyordu. Rizzoli polislerin biten evliliklerine, çalışma masalarının üzerinde resmi geçit yapan kadın fotoğraflarına öyle çok tanık olmuştu ki. Oysa Moore'un masasında, Mary'nin fotoğrafı tebessümüyle bir demirbaş gibiydi.

Aziz Thomas? Rizzoli başını alayla salladı. Eğer bu dünyada gerçekten azizler varsa, polisliği seçmeyecekleri kesindi.

Biri yaşamasını, öteki ölmesini istiyor, ama ikisi de onu en çok kendinin sevdiğini iddia ediyordu. Herman Gwadowski'nin oğlu ile kızı babalarının yatağının iki kenarından diğerini süzüyor ve hiçbiri teslim olacağa benzemiyordu.

"Babama bakan sen değildin," dedi Marilyn. "Yemeklerini ben yaptım. Evini ben temizledim. Her ay onu doktora ben götürdüm. Sen babamı ne zaman ziyaret ettin ki? Hep yapacak daha iyi şeylerin vardı."

"Tanrı aşkına, ben Los Angeles'ta oturuyorum," diye diklendi Ivan, "İşim var."

"Hiç değilse yılda bir kez olsun uçağa atlayıp gelemez miydin? Bu da mı zor olurdu?"

"İyi ya, geldim işte."

"Tabii ya, geldin. Beyefendi bizi onurlandırıp günü kurtarıyor. Daha önce gelme zahmetine katlanmadın ama. Şimdi de her şeyin yoluna girmesini istiyorsun."

"Ölmesini istediğine inanamıyorum."

"Daha fazla çekmesini istemiyorum."

"Belki de banka hesabını daha fazla boşaltmasından korkuyorsundur?"

Marilyn'in yüzündeki bütün kaslar gerildi. "Sen alçağın birisin."

Catherine daha fazlasına dayanamayacağını anlayınca araya girdi:

"Burası böylesi şeylerin tartışılacağı yer değil. İkiniz de buradan çıkar mısınız lütfen?"

İki kardeş, sanki dışarı ilk çıkan yenilgiyi kabullenecekmiş gibi, bir an için birbirlerini sessiz bir düşmanlıkla süzdü, ardından da terzi elinden çıkmış takım elbisesiyle ürkütücü Ivan odayı terk etti. Banliyölerde oturan, yorgun ev kadını kılıklı kız kardeşi Marilyn babasının elini sıkıp, abisinin peşinden gitti.

Koridora çıktıklarında, Catherine korkunç gerçeği bütün çıplaklığıyla açıkladı.

"Babanız kazadan beri komada. Şimdi de böbrekleri çalışmamaya başladı. Uzun süreli diyabeti dolayısıyla zaten hasarlıydılar, travma işleri daha da kötüleştirdi."

"Bunun ne kadarı ameliyattan?" diye sordu Ivan. "Verdiğiniz anestezi ilacından?"

Catherine kabaran öfkesini bastırdı, sakin bir sesle, "Buraya getirildiğinde, bilinci kapalıydı," dedi. "Anestezinin bir etkisi olamaz. Ama dokuların zarar görmesi böbreklere fazladan yük bindirir, oysa babanızın böbrekleri çalışmamaya başladı. Üstelik, kemiklerine kadar yayılmış prostat kanseri teşhisi de var. Kendine gelse bile, sorun devam edecektir."

"Ümidimizi kesmemizi istiyorsunuz, öyle değil mi?"

"Ben sadece içinde bulunduğu durumu düşünmenizi istiyorum. Eğer kalbi durursa, onu hayata döndürmek zorunda değiliz. Acı çekmeden gitmesine izin veririz."

"Yani, ölüme terk edersiniz."

"Evet."

"Size babam hakkında bir şey söyleyeyim," dedi Ivan öfkeyle soluyarak. "Hiçbir zaman yenilgiyi kabul edenlerden olmadı. Ben de değilim."

"Tanrı aşkına Ivan, burada konu yenmek ya da yenilmek değil!" dedi Marilyn. "Ne zaman vazgeçmek gerektiğini konuşuyoruz."

"Sen de bu konuda acele ediyorsun, değil mi?" dedi abisi kız kardeşine dönerek. "En ufak bir sorunda, küçük Marilyn teslim bayrağını çeker ve babasının gelip pisliği temizlemesini bekler. Babam benim pisliğimi hiç temizlemedi."

Marilyn'in gözleri doldu. "Babamla ilgisi yok, öyle değil mi? Bütün mesele, senin kazanma inadın."

"Hayır, bütün mesele ona direnmesi için fırsat vermek." Ivan Catherine'e döndü. "Babam için mümkün olan her şeyin yapılmasını istiyorum. Umarım, söylediklerim yeterince açıktır." Marilyn uzaklaşan abisinin arkasından bakarak gözyaşlarını sildi. "Onu bir kere bile görmeye gelmediği halde, sevdiğini nasıl söyleyebilir?" Catherine'e baktı. "Babamın hayata döndürülmesini istemiyorum. Bunu hasta formuna yazabilir misiniz?"

Bütün bunlar, her doktorun kaçınmaya çalıştığı ahlaki ikilem örnekleriydi. Marilyn'le aynı düşüncede olmasına rağmen, Catherine Ivan'ın son sözlerinde açık bir tehdit seziyordu.

"Siz ikiniz aranızda anlaşmadığınız sürece, hasta formuna hiçbir talimat giremem," dedi.

"Ne dediğini duydunuz. Asla kabul etmez."

"Öyleyse, onunla bir daha konuşmanız gerekecek. Onu ikna etmek zorundasınız."

"Sizi mahkemeye vermesinden korkuyorsunuz değil mi? Talimatı değiştirmeme nedeniniz de bu."

"Öfkeli biri olduğunu biliyorum."

"Zaten böyle kazanıyor ya," dedi Marilyn üzüntüyle başını sallayarak. "Hep böyle kazandı zaten."

'Bir vücudun parçalarını dikip bir araya getirebiliyorum,' diye düşündü Catherine. 'Ama parçalanmış bu aileyi birleştiremeyeceğim.'

Yarım saat sonra hastaneden çıktığında, o konuşmanın üzüntüsünü ve düşmanlık havasını hâlâ üzerinden atamamıştı. Cuma öğleden sonraydı ve önünde serbest olacağı bir hafta sonu onu bekliyordu, ama tıp merkezinin otoparkından çıkarken, içinde en ufak bir özgürlük duygusu yoktu. Hava bir gün öncesinden de sıcak, otuz derece dolaylarındaydı ve evinin serinliğini, elinde bir bardak buzlu çayla Discovery Channel'ın önünde oturmayı hevesle, özlemle hayal etti.

Daha ilk kavşakta, trafik ışığının yeşile dönmesini beklerken, gözü bulunduğu caddeyi kesen sokağın

tabelasına takıldı. Worcester Sokağı.

Elena Ortiz'in oturduğu sokak. Catherine'in sonunda okumak zorunda kaldığı Boston Globe'da yer alan haberde belirtilen adres.

Yeşil yandı, içindeki dürtüye uyarak, Worcester Sokağı'na saptı. Daha önce bu tarafa sapması için hiçbir nedeni olmamışken, içinden bir güç onu oraya çekiyordu. Katilin darbesini nerede indirdiğini, kendi kâbusunun başka bir kadın için gerçekleştiği apartmanı görmek için hastalıklı bir istek. Elleri nemliydi ve apartman numaralarının artmasıyla, nabzının hızlandığını hissetti.

Elena Ortiz'in adresine gelince, otomobili kaldırımın kenarında durdurdu.

Apartmanın öyle belirgin bir özelliği falan yoktu, kulağına dehşeti ve ölümü haykıracak bir şey de gözüne çarpmadı. Gözlerinin önünde sadece üç katlı, tuğla cepheli binalardan biri uzanıyordu.

Arabasından inip üst katların pencerelerine baktı. Elena'nın dairesi hangisiydi? Perdeleri çizgili olan mı? Yoksa karmakarışık sarmaşıkların göründüğü daire mi? Ön kapıya yaklaşıp oturanların adlarını okudu. Binada altı daire vardı. 2A'nın karşısı boş bırakılmıştı. Elena'nın adı daha şimdiden silinmiş, kadıncağız yaşayanların dünyasından çıkarılmıştı bile. Kimse ölümü hatırlamak istemiyordu.

Globe'un haberine göre, katil eve yangın merdiveninden girmişti. Catherine kaldırıma geri dönünce, binanın ara yola bakan cephesinde zikzaklar çizerek yükselen çelik parmaklıkları gördü. İç karartıcı yan yolda birkaç adım attı, sonra birden olduğu yerde durdu. Ensesi karıncalanıyordu. Sokağa bakmak için döndüğünde homurdanarak geçen bir kamyon, koşan bir kadın, gördü ve arabalarına binen bir çift. Kendini tehdit altında hissetmesi için hiçbir neden yoktu, ama paniğin dilsiz çığlıklarını duymazdan gelemiyordu.

Arabasına dönüp kapıları kilitledi, iki eliyle direksiyona yapışmış otururken kendi kendine, "Her şey yolunda, her şey yolunda," diye tekrarladı. Arabanın klimasının üflediği serin havanın da yardımıyla, nabzının yavaşladığını hissetti. Sonunda, soluğunu boşaltarak arkasına yaslandı.

Bakışlarını yeniden Elena Ortiz'in apartmanına çevirdi.

İşte yan yola park etmiş arabayı, arabanın arka tamponuna vidalanmış plakayı o zaman gördü.

POSEY5.

Bir saniye sonra dedektifin kartını bulmak için çantasını karıştırıyordu. Titreyen elleriyle araba telefonunun tuşlarına bastı.

Karşısındaki profesyonelce bir "Dedektif Moore," diyerek açtı telefonu.

"Ben Catherine Cordell," dedi. "Birkaç gün önce görüşmüştük"

"Evet, Dr. Cordell?"

"Elena Ortiz'in yeşil bir Hondası var mıydı?"

"Efendim?"

"Plakasını öğrenmek istiyorum."

"Ne yazık ki bilmiyorum."

"Siz söyleyin!" Doktorun buyurgan sesi Moore'u şaşırttı. Telefonda uzun süre bir sessizlik oldu.

"Bir bakayım," dedi Moore.

Catherine arka planda konuşan insanların, çalan telefonların uğultusunu duydu. Moore yeniden telefona döndü:

"Özel bir plakaymış," dedi. "Bana kalırsa, ailenin çiçekçiliğiyle ilgili olmalı."

"POSEY BEŞ," diye mırıldandı Catherine.

Bir sessizlik daha. "Evet," dedi Moore, sesi tuhaf denilecek kadar sakindi. Uyanıktı.

"Geçen gün, hastaneye geldiğinizde, Elena Ortiz'i tanıyıp tanımadığımı sormuştunuz."

"Siz de tanımadığınızı söylemiştiniz."

Catherine soluğunu boşalttı. "Yanılmışım."

6

Yüzü soluk ye gergindi, bakıra çalan saçları omuzlarına dökülmüş karmakarışık bir yele gibiydi. Acil Servis'te hızla bir yukarı, bir aşağı yürüyordu. Bekleme salonuna gireri Moore'a baktı. "Haklıymışım, değil mi?" diye sordu.

Moore başıyla onayladı. "Posey Internet'teki takma adıymış. Bilgisayarını kontrol ettik. Şimdi bana bunu nereden tahmin ettiğinizi anlatın."

Catherine çevresine, Acil Servis'in kalabalığına bakıp, "Nöbetçi doktor odalarından birine gidelim," dedi.

Moore'u götürdüğü, bir yataktan, bir iskemleden, bir masadan ibaret penceresiz oda, karanlık ve küçük bir mağarayı andırıyordu. Böylesi bir oda, tek amacı uyumak olan bitkin bir doktor için yeterliydi kuşkusuz. Ama kapı arkalarından kapanınca, Moore buranın ne kadar da küçük olduğunu birden fark edince, bu zorunlu iç içeliğin Catherine'i de kendisi kadar rahatsız edip etmediğini merak etti. İkisi de oturacak bir yer bulmak için çevrelerine bakındı. Sonunda, Catherine yatağa yerleşince, Moore da iskemleye çöktü.

"Elena'yla aslında hiç karşılaşmadım," dedi Catherine. "Adını bile bilmiyordum. İkimiz de aynı Internet sohbet odasına katılıyorduk. Sohbet odasının ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Bilgisayarda canlı sohbet yapmak için bir yöntem."

"Evet. Aynı anda online olan bir grup insan, Internet üzerinden konuşabiliyor. Bu bahsettiğim sadece kadınlara açık, özel bir sohbet odası. Odaya ulaşabilmek için bütün parolaları bilmeniz gerekiyor. Ve bilgisayarda takma isimlerden başka bir şey görmüyorsunuz. Ne gerçek adlar ne de yüzler, onun için hepimiz anonim kalabileceğimize güveniyoruz. Sırlarımızı paylaşabilecek kadar güvende." Duraksadı. "Hiç sohbet odasına girdiniz mi?"

"Yüzünü görmediğim yabancılarla konuşmak bana pek çekici gelmiyor."

"Bazen," dedi Catherine usulca, "Konuşabileceğiniz tek kişi, o yüzünü görmediğiniz yabancı oluyor."

Moore açıklamanın içindeki derin acıyı duydu, ama ne söyleyeceğini bilemedi.

Kısa bir duraklamadan sonra Catherine, derin bir soluk alıp dikkatini karşısındaki adama değil, kucağında birleştirdiği ellerine verdi. "Haftada bir kez, çarşamba akşamları dokuzda buluşuruz. Önce Internet'e girerim, ardından sohbet odası işaretini tıklar, sonra da TSRB ve arkasından womanhelp yazarım. Ve odaya girerim. Mesajlar yazıp, yazdığım mesajları Internet üzerinden göndererek, başka kadınlarla konuşurum. Yazdıklarımız ekrana çıktığından, herkes ne yazdığımızı görür."

"TSRB mi? Bana kalırsa, bunun açılımı..."

"Travma sonrası ruhsal bozukluk. O odada bulunan kadınların çektiklerini tanımlamak için güzel bir

terim."

"Hangi travmadan söz ediyoruz?"

Kafasını kaldırıp adamın gözlerine baktı, "Tecavüz."

Kelime bir süre havada asılı kaldı, sadece tınısıyla havayı ağırlaştırdı. Bir yumruk darbesi gibi sarsıcı, üç küçük hece.

"Ve siz oraya Andrew Capra yüzünden gidiyorsunuz," dedi Moore yumuşakça.

Catherine gözlerini kırpıştırıp başka tarafa baktı. "Evet," diye fısıldadı. Yine ellerine bakıyordu. Moore onu izliyor, Catherine'e yapılanlara, Capra'nın bu kadının ruhundan kopardıklarına karşı içinde bir öfke kabarıyordu. Saldırıdan önce Catherine'in nasıl biri olduğunu merak etti. Daha sıcak, daha yakın mı? Yoksa böyle buza gömülmüş bir gonca gibi, insanlardan bu kadar uzak mıydı?

Catherine kendini toplayıp kaldığı yerden devam etti:

"İşte Elena Ortiz'le orada buluşuyordum. Gerçek adını bilmeden tabii. Sadece takma adını, Posey Beş'i gördüm."

"O sohbet odasında kaç kadın var?"

"Her hafta değişir. Bazıları ayrılır. Birkaç yeni isim katılır. Bazı geceler üç kişi de oluruz, on iki de."

"Bu sohbet odasından nasıl haberdar oldunuz?"

"Tecavüz kurbanları için basılan bir broşür sayesinde. Kentin her tarafındaki kadın kliniklerinde ve hastanelerinde dağıtılıyor.

"Öyleyse bu sohbet odasındaki kadınların tümü Boston ve çevresinden?"

"Evet"

"Peki ya Posey Beş, düzenli ziyaretçilerden miydi?"

"Son iki ay boyunca, arada sırada sohbet odasında görülüyordu. Fazla bir şey söylemiyordu, ama adını ekranda görüyordum, orada olduğunu öyle anlıyordum."

"Kendi tecavüzünü anlattı mı?"

"Hayır. Sadece dinliyordu. Ona selamlar yazardık. O da selamımızı aldığını belli ederdi. Ama kendinden hiç bahsetmezdi. Sanki korkuyormuş gibiydi. Ya da bir şey yazamayacak kadar utanıyordu."

"Yani, tecavüze uğrayıp uğramadığını bilmiyorsunuz."

"Uğradığını biliyorum."

"Nasıl?"

"Çünkü Elena Ortiz bu Acil Servis'te tedavi edildi."

Moore gözlerini Catherine'e dikti: "Kayıtlarını mı buldunuz?"

"Saldırıdan sonra tıbbi tedaviye ihtiyaç duymuş olabileceğini düşündüm," dedi Catherine başını sallayarak. "Burası, onun evine en yakın hastane. Hastane bilgisayarından baktım. Bu Acil Servis'e gelen her hastanın adı kayıtlıdır. Onun adı da kayıtlıydı." Ayağa kalktı. "Size kaydını göstereyim."

Moore genç doktorun peşinden nöbetçi odasından çıktı, birlikte Acil Servis'e yürüdüler. Cuma akşamı olduğundan kapılardan kazazedeler getiriliyordu. Alkolden sakarlaşmış, kafasındaki şişin üzerine buz torbası bastıran sarhoşlar. Sarı ışıkla girdiği yarışı kaybeden aceleci gençler. Geceyi hastanede geçirmek için sendeleyerek gelen, çürükler ve kanlar içindeki insan kalabalığı. Pilgrim Tıp Merkezi Boston'un en yoğun acil servislerinden biriydi ve Moore koşan hemşirelerden, itilen sedyelerden kurtulmaya, taze kan birikintilerinin üzerinden atlamaya çalışırken kendini kargaşanın ortasında hissetti.

Catherine dedektifi Acil Servis kayıt odasına, duvardan duvara klasörlerle kaplı dolap boyutunda bir odaya soktu.

"Giriş formlarını geçici olarak burada tutuyoruz," dedi Catherine. Etiketinde 7 mayıs 14 mayıs yazılı klasörü indirdi. "Acil Servis'e gelen her hasta için bir form tutulur. Genellikle sadece bir sayfa uzunluğunda olur ve doktorun notları ile tedavi talimatını içerir."

"Her hasta için kart düzenlenmez mi?"

"Eğer basit bir Acil Servis ziyaretiyse, kart düzenlenmez. Tutulan tek kayıt, giriş formudur. Bu formlar sonunda hastanenin tıbbi kayıt odasına gönderilip tarayıcıdan geçirilir ve diskete kaydedilir." 7 mayıs 14 mayıs klasörünü açtı. "İşte, burada."

Moore genç doktorun arkasında durmuş, omzunun üzerinden bakıyordu. Catherine'in saç kokusu bir an için de olsa dikkatini dağıttı, önündeki sayfaya odaklanabilmek için kendini zorlaması gerekti. Formun üzerindeki tarih 9 mayısı, sabaha karşı saat biri gösteriyordu. Formun tepesine hastanın adı, adresi ve fatura bilgileri bilgisayarda yazılmış, geri kalanı el yazısıyla not edilmişti. Tıp stenosu olmalı, diye düşündü, kelimeleri sökme ve hemşirenin elinden çıkma ilk paragrafı okumayı başarırken.

Yirmi iki yaşında İspanyol asıllı kadın, iki saat önce cinsel saldırıya uğramış. Alerjisi yok, sürekli aldığı ilaç yok. Tansiyon: 105/70, nabız 100, ateş, 35.

Paragrafın gerisini sökmek imkânsızdı.

"Tercüme etmeniz gerekecek," dedi.

Catherine omzunun üzerinden Moore'a baktı, yüzleri birbirlerine birden öyle yaklaştı ki, Moore soluğunun kesildiğini hissetti.

"Okuyamıyor musunuz?" diye sordu Catherine.

"Lastik izi ve kan lekeleri kısmını çıkarabiliyorum. Bu kadarı tamam."

"Ken Kimball'un el yazısı, imzasından tanıdım."

"İngilizce olduğunu bile anlayamadım."

"Başka bir doktor için, son derece okunaklı. Sadece kodları bilmeniz gerek."

"Bunu size tıp fakültesinde mi öğretiyorlar?"

"Gizli tokalaşma ve dekoder halkası talimatıyla birlikte."

Böylesi iç karartıcı bir konuda karşılıklı espriler yapmak tuhaf geliyordu, bu esprilerin Dr. Cordell'den gelmesi ise çok daha tuhaftı. Kabuğun gerisindeki kadını ilk kez görüyordu. Andrew Capra yapacağını yapmadan önceki kadını.

"Birinci paragraf fiziki inceleme," diye açıkladı Catherine. Tıp stenosuyla yazılmış. BKGBB, baş, kulaklar, gözler, burun ve boğaz anlamına geliyor. Sol yanağında bir çürük varmış. Ciğerler temizmiş, kalbinde de mırıldanma ya da çarpıntı yokmuş."

"Yani?"

"Normal."

"Doktor sadece 'Kalbi normal' diye yazamaz mı?"

"Neden polisler kısaca 'araba' demek yerine 'polis otosu' derler?"

"Bir sıfır," diyerek Moore onu onayladı.

"Karın düz ve yumuşak, organ büyümesi görülmemiş. Diğer bir deyimle..."

"Normal."

"Öğreniyorsunuz. Ondan sonraki bölüm... Pelvis muayenesiyle ilgili. Burada görünenler normal değil." Durakladı. Yeniden başladığında sesi daha yumuşak ve daha ciddiydi. Sanki devam etmek için cesaret toplamaya ihtiyacı varmışçasına, derin bir soluk aldı. "Vajina girişinde kan görülmüş. Her iki kalçada da çizikler ve çürükler. Vajinada, saat dört yönünde görülen yırtık, bunun rızalı bir birleşme olmadığını kanıtlıyor. Bu noktada, Dr. Kimball muayeneye son verdiğini yazmış."

Moore dikkatini son paragrafta yoğunlaştırdı. Burasını okuyabiliyordu. Bu bölüm tıp stenosuyla yazılmamıştı.

Hasta ajite olmaya başladı. Tecavüz bulgusu alınmasını reddetti. Başka herhangi bir müdahaleyi reddetti. Temel HIV araması ve VDRL alınmasından sonra giyindi ve yetkililere haber vermeye fırsat bırakmadan gitti.

"Böylece tecavüz ihbarı yapılamamış," dedi Moore. "Vajinadan örnek alınamamış. DNA toplanamamış."

Catherine suskundu. Kafasını önüne eğmiş, elleriyle klasörü sımsıkı tutuyordu.

"Dr. Cordell?" dedi Moore, genç kadının omzuna dokunarak. Catherine sanki omzuna değen parmaktan yanmış gibi irkilince, hemen elini çekti. Catherine başını kaldırdığında, gözlerindeki saf nefreti gördü. Gözlerinden o anda onu her bakımdan Moore'a eşit kılan bir acımasızlık yayılıyordu.

"Mayıs'ta tecavüze uğramış, temmuzda katledilmiş," dedi Catherine. "Bir kadın için ne güzel bir dünya, değil mi?"

"Ailesinin bütün bireyleriyle konuştuk. Hiçbiri tecavüzden söz etmedi."

"Demek onlara da anlatmamış."

Böyle sessiz kalmayı seçen kim bilir kaç kadın vardır, diye düşündü Moore. Kim bilir kaçının sevdikleriyle bile paylaşamayacakları kadar acı verici sırları vardır? Catherine'e bakınca, onun da teselliyi yabancıların varlığında aradığını hatırladı.

Catherine bir fotokopisini çekip Moore'a vermek üzere formu klasörden çıkardı. Moore fotokopiyi alırken gözü doktorun adına takıldı ve aklına başka bir fikir geldi.

"Bana Dr. Kimball hakkında neler söyleyebilirsiniz?" diye sordu. "Elena Ortiz'i muayene eden doktor hakkında?"

"Mükemmel bir hekimdir."

"Genellikle gece vardiyasında mı çalışır?"

"Evet."

"Geçen perşembe gecesi nöbetçi olup olmadığını biliyor musunuz?"

Catherine'in sorunun ne manaya geldiğini anlaması birkaç saniye sürdü. Anlayınca da sorunun sonuçlarını düşünüp sarsıldığını gördü Moore. "Yoksa sakın..."

"Her zaman sorduğumuz bir soru. Kurbanın önceki temaslarının tümünü inceleriz."

Oysa bu her zamanki sorulardan değildi ve Catherine de bunun farkındaydı.

"Andrew Capra hekimdi," dedi alçak sesle. "Başka bir doktorun da..."

"Aklımıza bu olasılık da geldi."

Catherine başını çevirdi. Rahatsızca bir soluk aldı. "Savannah'da, öteki kadınların öldürüldüğünü duyduğumda, katili tanımadığımı varsaymıştım. Eğer bir gün onunla karşılaşırsam, mutlaka anlayacağımı sanmıştım. Andrew Capra bana ne kadar yanıldığımı öğretti."

"Kötülüğün sıradanlığı."

"Benim öğrendiğim de bu işte. Kötülüğün çok sıradan olabileceği. Her gün gördüğüm, merhaba dediğim bir adamın bana bakıp, yüzüme gülümseyebileceğini." Fısıldar gibi tamamladı: "Bütün bu süre boyunca beni öldürmenin çeşitli yollarını düşünebildiğini."

Moore arabasına yürüdüğünde akşam karanlığı çökmüştü, ama otomobilin tavanından hâlâ sıcaklık yayılıyordu. Yine rahatsız bir gece olacak, kentin hemen her yerinde, kadınlar küçücük bir esintiyi bile kaçırmamak için pencerelerini açık bırakacaklardı. Küçücük bir esintiyle birlikte, gecenin kötülüklerinin de gireceği pencerelerini.

Durdu, hastaneye bakmak için arkasını döndü. Bir deniz feneri gibi parıldayan, parlak kırmızı Acil ışığını görebiliyordu. Umut ve iyileşme sembolünü.

Senin avlanma sahan burası mı? Kadınların iyileşmek için gittikleri yer mi?

Bir ambulans ışıklarını döndürerek gecenin içinden kopup geldi. Bütün gün, yolları Acil Servis'e düşen bütün o insanları düşündü. Hekimleri, görevlileri, temizlikçileri.

Bir de polisler. Hiçbir zaman düşünmek istemediği, buna rağmen boş veremeyeceği bir olasılık. Kanun koruyuculuk mesleğinin öteki insanları avlamaya çalışanlar için tuhaf bir çekiciliği vardır. Tabanca, polis yıldızı etkili hâkimiyet sembolleri olarak görülür. Bir insana eziyet etme, öldürme gücünden daha büyük hâkimiyet olabilir mi? Böylesi bir avcı için dünya, avın cirit attığı geniş bir avlak gibidir.

Tek yapması gerekenin, seçmek olduğu bir avlak.

Her tarafta bebek vardı. Rizzoli ekşi süt ve talk pudrası gibi kokan mutfağın ortasında dikilmiş, Anna Garcia'nın yerdeki elma suyunu silmesini bekliyordu. Yumurcaklardan biri Anna'nın bacağına yapışmıştı, ikincisi mutfak dolabından tencere kapaklarını çıkarıyor, sonra da simbal gibi birbirine vuruyordu. Mama iskemlesine oturmuş üçüncüsü, ıspanak püresi bulaşmış dudaklarıyla gülümsüyordu. Yerde de, kundaktan bacakları çarpılmış bir bebek, ağzına tıkabileceği tehlikeli bir şey peşinde, hazine avına çıkmış gibi emekliyordu. Rizzoli bebeklerden fazla hoşlanmazdı, bebeklerin arasında kalmak sinirlerini bozardı. Böylesi durumlarda, kendini yılan dolu bir çukura düşmüş Indiana Jones gibi hissediyordu.

"Hepsi benim değil," dedi Anna aceleyle; ayağında ucuna gülle bağlanmış zincir gibi asılı yumurcağı sürükleyerek eviyenin başına vardığında. Kirli süngeri sıkıp ellerini yıkadı. "Sadece bu benim," dedi, ayak bileğine asılı olanı göstererek. "Tencere kapaklarıyla oynayan ile mama iskemlesinde oturan kız kardeşim Lupe'nin çocukları. Yerde sürünene gelince, kuzenimin ama ben dadılık ediyorum.

Benimkiyle evde oturduğum sürece, başkalarına da bakabilirim, diye düşündüm."

Doğru ya, kafaya fazladan bir yumruk yemişsin, ne çıkar, diye düşündü Rizzoli. Ama asıl tuhaf olanı, Anna'nın hiç de mutsuz görünmemesiydi. Aslında, ne bileğindeki insan biçimli gülle ve zincirini, ne de yere çarpılan tencerelerin şakırtısını duyuyor gibiydi. Rizzoli'nin sinir krizi geçireceği bir ortamda, Anna'nın gözlerinde tam da olmak istediği yerde bulunan bir kadının dingin bakışı vardı. Rizzoli eğer yaşasaydı, Elena Ortiz'in de bir gün böyle olup olmayacağını düşündü. Mutfağına demir atmış, ağzı sulanarak yerdeki meyve suyunu silen bir anne. Anna Elena'dan biraz daha tombul olmasının dışında, kız kardeşinin fotoğraflarına çok benziyordu. Rizzoli'ye dönüp, mutfağın ışığı alnında parladığında genç kadın, otopsi masasından kendine bakan yüzle karşı karşıya olduğu gibi tüyler ürpertici bir hisse kapıldı.

"Bunlar ortadayken, en ufak bir şey yapmak bile saatler sürüyor," dedi Anna. Ayağına asılan veledi kaldırıp ustaca bir hareketle kalçasının üzerine yerleştirdi. "Evet, bir düşüneyim. Kolye için gelmiştiniz, değil mi? Gidip mücevher kutumu getireyim." Mutfaktan çıktı, Rizzoli birden üç bebekle baş başa kaldığını görünce, kısa bir panik yaşadı. Ayak bileğine yapış yapış bir elin dokunduğunu hissedip yere doğru baktı ve yumurcaklardan birinin pantolonunun paçalarını kemirdiğini gördü. Silkelenerek çocuğu uzaklaştırdı ve sakız gibi ağızla arasına güvenli bir mesafe koymaya çalıştı.

"İşte burada," dedi Anna, içeriden getirdiği kutuyu mutfak masasının üzerine koyarken. "Bunları onun dairesinde bırakmak istemedik; hele oraya girip çıkan kalabalığı, temizleyicileri falan gördükten sonra. O yüzden, abilerim mücevherleri ne yapacağımıza ailece karar verene kadar, kutunun bende kalacağını söyledi." Kutunun kapağını kaldırınca, bir melodi duyuldu. "Somewhere My Love." Anna bir an müzikten sarsılmış göründü. Gözleri dolu, hareketsiz kalakaldı.

"Bayan Garcia?"

"Özür dilerim," dedi Anna yutkunarak. "Kocam kurmuş olmalı. Müziği duymayı hiç bek..." Melodi yavaşladı, son birkaç nota daha çalıp sustu. Anna başını yas tutar gibi eğip, sessizce mücevherlere baktı. İçi kadife kaplı bölmelerden birini hüzünlü bir isteksizlikle açtı, kolyeyi çıkardı.

Rizzoli kolyeyi Anna'dan alırken kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Kolye tıpkı morgda, Elena'nın boynunda görüp de hatırladığı gibiydi, zarif bir zincirin ucunda minicik bir kilit ve küçücük bir anahtar. Kilidin arkasını çevirince, üzerinde on sekiz karat damgasını gördü. "Kardeşiniz bu kolyeyi nereden almış?"

"Bilmiyorum."

"Ne kadar zamandır var, biliyor musunuz?"

"Oldukça yeni olmalı. O günden önce hiç görmemiştim."

"Hangi günden?"

Anna yutkundu. Ardından alçak sesle ekledi: "Gelip bunları morgdan aldığım günden önce. Öteki mücevherlerle birlikte."

"Üzerinde bir çift küpe ile bir de yüzük vardı. Onları daha önce görmüş müydünüz?"

"Evet, o dedikleriniz uzun zamandır vardı."

"Ama kolye yoktu."

"Neden durmadan kolyeyi soruyorsunuz? Bunun... Şeyle... Ne ilgisi var?" Anna durakladı, gözlerini dehşetle açtı. "Aman Tanrım. Yoksa bunu boynuna o mu taktı?"

Mama iskemlesinde oturan bebek bir şeylerin yolunda gitmediğini hissederek bir çığlık attı.

Anna kendi oğlunu yere bırakıp ağlayan çocuğu kucağına almak için koştu. Bebeğe sıkı sıkı sarıldı, sanki yumurcağı kötü bir tılsımdan korumak istiyormuş, görmesini engelliyormuş gibi, kolyeye arkasını döndü. "Lütfen götürün bunu," diye fısıldadı. "Evimde kalmasını istemiyorum."

Rizzoli kolyeyi bir Ziploc torbasına attı. "Size bir makbuz yazayım."

"Hayır, alın götürün! Sizde kalması umurumda değil."

Rizzoli yine de makbuzu yazdı, masanın üzerine, bebeğin ıspanak püresinin yanına bıraktı. "Bir soru daha sormak istiyorum," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Anna mutfağı arşınlamayı, heyecandan kucağındaki bebeği sarsmayı sürdürdü.

"Lütfen kardeşinizin mücevher kutusuna bir bakın," dedi Rizzoli. "Eksik olan bir şey varsa, söyleyin."

"Geçen hafta da sormuştunuz. Yok."

"Bir şeyin yokluğunu fark etmek kolay değildir. Tersine ait olmayanı yakalamaya çalışırız. Kutuya bir kez daha bakmanızı istiyorum. Lütfen."

Anna güçlükle yutkundu. Kucağında bebekle istemeye istemeye oturup, mücevher kutusunun içine baktı, içindekileri teker teker çıkarıp masanın üzerine dizdi. Kutudan çıkardıkları büyük mağazalarda satılan incik boncukların kötü bir taklidiydi. Yalancı elmaslar, kristal boncuklar ve sahte inciler. Elena'nın zevki parlak ve gösterişli olana yönelmişti.

Anna son parçayı, turkuvaz dostluk yüzüğünü de masanın üzerine koydu. Sonra bir süre sessizce bakarken, yüzü buruşmaya başladı.

"Bilezik," dedi.

"Hangi bilezik?"

"Üzerinde küçük şekiller sallanan bir bileziği olmalı. Atlar sallanan. Lisedeyken, her gün takardı. Elena atlara deli olurdu..." Anna yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı. "Beş para etmezdi! Tenekeden yapılmış bir şey. Neden alsın ki?"

Rizzoli içine kolyeyi koyduğu Ziploc torbaya baktı, bir zamanlar Diana Sterling'e ait olduğundan hiç kuşku duymadığı kolyeye. 'Elena'nın bileziğini nerede bulacağımı çok iyi biliyorum, bir sonraki kurbanın bileğinde,' dedi kendi kendine.

Rizzoli Moore'un ön verandasında durmuş, içinde kolyenin bulunduğu Ziploc torbayı zafer kazanmış gibi sallıyordu.

"Diana Sterling'e aitti. Biraz önce ailesiyle konuştum. Ben telefon edene kadar, kaybolduğunu fark etmemişler."

Moore torbayı aldı, ama açmadı. Havaya tutup, plastiğin içinde kıvrılmış duran altın zincire baktı.

"İki cinayet arasındaki fiziksel bağlantı," dedi Rizzoli. "Her kurbanından bir hatıra alıyor. Ardından da bir sonraki kurbanının yanında bırakıyor."

"Bu ayrıntıyı kaçırdığımıza inanamıyorum."

"Hey, biz kaçırmadık."

"Sen kaçırmadın." Rizzoli'ye boyunun üç metre uzadığını hissettirecek bir bakışla baktı. Moore sırtınızı sıvazlayacak ya da size methiyeler düzeceklerden değildi. Aslında, öfkelendiğinde ya da heyecanlandığında Moore'un sesini yükselttiğini hiç duymamıştı. Ama işte böyle, kaşları beğeniyle kalkmış, dudağında tebessümle baktığında, Rizzoli'nin bundan daha fazla övgüye ihtiyacı olamazdı.

Yüzü keyiften kızararak, elini çantasının derinliklerine sokup, getirdiği hazır yemekleri çıkardı:

"Yemek ister misin? Sokağın sonundaki şu Çin restoranına uğradım."

"Böyle bir şey yapman gerekmezdi."

"Tam tersine, gerekirdi. Sana bir özür borçlu olduğumu düşündüm."

"Ne özrü?"

"Bu öğleden sonra söylediklerim için. O tampon salaklığıyla ilgili. Oysa sen beni korumaya, iyi biri gibi davranmaya çalışıyordun. Ben yanlış anladım."

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Birbirlerini pek iyi tanımayan ve pürüzlü başlayan ilişkilerini düzeltmeye çalışan iki insan gibi, ne söylemeleri gerektiğinden emin olamadan, öylece dikildiler.

Sonra Moore, genellikle ciddi olan yüz ifadesini çok daha genç bir adamın suratına benzeterek gülümsedi. "Açlıktan ölüyorum," dedi. "Şu yemekleri içeri getir."

Rizzoli gülerek eve girdi. Buraya ilk kez geliyordu, bütün kadınsı izleri görebilmek için şöyle bir durakladı. Kreton perdeler, duvarlardaki suluboya çiçek resimleri gözüne çarptı. Hiç de beklediği gibi değildi. Kahrolasıca, kendi evinden daha kadınsıydı. "Mutfağa geçelim," dedi Moore. "Kâğıtlarım orada." Moore'un peşine takılıp salondan geçerken, küçük piyanoyu gördü. "Hey! Yoksa

çalıyor musun?"

"Hayır, Mary'nin piyanosu. Benim kulağım tenekeden sanki."

Mary'nin. Şimdiki zaman. Etrafın ona böylesine kadın eli değmiş görünmesinin nedeninin hâlâ şimdiki zaman Mary'ye ait olmasından kaynaklandığını, evin hiçbir değişikliğe uğramadan sahibesinin dönmesini beklediğini birden anladı. Piyanonun üzerinde Moore'un eşinin bir fotoğrafı duruyordu, gülen gözleri ve rüzgârdan darmadağınık olmuş saçlarıyla güneş yanığı bir kadın. Bir daha dönemeyeceği evine astığı kreton perdeler hâlâ yerinde duran Mary.

Mutfakta, Rizzoli yemek torbasını üst üste dizilmiş dosyaların yanına, mutfak masasının üzerine bıraktı. Moore dosyaların içini karıştırdı, aradığı kâğıdı buldu.

"Elena Ortiz'in Acil Servis raporu," dedi belgeyi Rizzoli'ye uzatırken.

"Cordell mi bulmuş?"

Moore birine takılır gibi gülümsedi. "Anlaşılan etrafım benden çok daha becerikli kadınlarla çevrili."

Rizzoli dosyayı açınca, bir doktorun kargacık burgacık yazısının fotokopisiyle karşılaştı. "Bu kargaşanın çevirisi de var mı?"

"Sana telefonda söylediklerimden çok farklı değil. Bildirilmemiş tecavüz. Ne örnek ne de DNA alınmış. Elena'nın ailesi bile kızın tecavüze uğradığından habersiz."

Rizzoli dosyayı kapatıp Moore'un öteki belgelerinin üzerine bıraktı. "Şuraya bak Moore. Burası benim yemek masama dönmüş. Tabak koyacak yer yok."

"Senin hayatını da esir aldı, değil mi?" dedi Moore masanın üzerinde yemek yiyebilecekleri kadar bir yer açarken.

"Ne hayatı? Bu soruşturma sahip olduğum tek şey. Uyumak. Yemek yemek. Çalışmak. Bir de biraz şansım varsa, eski arkadaşım Dave Letterman'la[9] bir saat yatak keyfi."

"Erkek arkadaşın yok mu?"

"Erkek arkadaş mı?" Yemek kutularını çıkarıp çubukları ve kâğıt peçeteleri masanın üzerine yerleştirirken burnundan soludu. "Tabii ya, o kadar çok ki." Daha kelimeler ağzından çıkarken, söylediklerinin ne denli acındırıcı olduğunu fark etti, hiç de böyle olmasını istememişti oysa. Hemen ekledi, "Şikâyet falan etmiyorum. Hafta sonunu çalışarak geçirmem gerektiğinde, kapımın önünde mızıldanan kimse olmuyor. Mızıldananlarla geçindiğimi söyleyemem."

"Sen de bugün bana sertçe hatırlattığın gibi, onlardan olmadığına göre, buna hiç şaşırmadım."

"Tamam, tamam. Bugün için özür dilediğimi sanıyordum."

Moore buzdolabından iki bira çıkarıp, Rizzoli'nin karşısına oturdu. Gömleğinin kollarını sıvamış, bütünüyle gevşemiş Moore'u daha önce hiç böyle görmemişti. Onu bu haliyle çok daha fazla beğeniyordu. Ürkütücü Aziz Thomas halini değil, karşılıklı birer bira tokuşturabileceği, onunla oturup gülecek erkek halini. Eğer canı ister de çekici olmaya karar verirse, bir kızın ayaklarındaki çorapları bile eritecek halini.

"Biliyor musun, her zaman diğerlerinden daha sert olman gerekmiyor," dedi Moore.

"Tam tersine, gerekiyor."

"Neden?"

"Sert olmadığımı düşünenler var da, ondan."

"Mesela kim?"

"Crowe gibiler. Teğmen Marquette gibiler."

"Böyleleri hep olacak," dedi Moore omuz silkerek.

"Peki öyleyse, nasıl oluyor da kendimi hep onlarla çalışır buluyorum?" Birasının kapağını açıp bir yudum içti. "Onun için kolye konusunu ilk defa sana açtım ya. Bundan yararlanmaya kalkmazsın diye."

"Bulunandan kimin yararlanacağının tartışıldığı gün, konuşacak bir şey kalmadı demektir." Rizzoli çubukları eline alıp, kung pao tavuk kutusuna daldı. Tavuk tam sevdiği gibi, insanın ağzını kavuracak denli acıydı. Rizzoli konu acı bibere gelince de mızıldanacaklardan değildi.

"Ahlak ve Uyuşturucu Masası'ndayken üzerinde çalıştığım gerçekten önemli ilk soruşturmada, beş erkeğin arasındaki tek kadındım," dedi. "Olayı çözdüğümüzde, bir basın toplantısı düzenledik, televizyon kameraları, gazeteler, aklına ne gelirse. Ne oldu, biliyor musun? Benden başka ekipteki herkesin adını söylediler. Öteki bütün isimleri." Birasından bir yudum daha aldı. "Bunun bir daha tekrarlanmaması için ne gerekiyorsa yapıyorum artık. Siz erkekler, bütün vaktinizi soruşturmaya ve ipuçlarına verebiliyorsunuz. Ben ise zamanımın çoğunu sesimi duyurmaya çalışmakla harcıyorum."

"Ben seni duyuyorum Rizzoli."

"Güzel bir değişiklik."

"Ya Frost? Onunla da sorunun var mı?"

"Frost iyidir." İstemeden espri yaptığını sanıp, yüzünü buruşturdu. "Karısı onu iyi yetiştirmiş."

İkisi de güldü. Frost'un karısıyla telefonda yaptığı evet sevgilim, hayır sevgilim konuşmalarını dinleyen herhangi biri, Frostların evinde kimin patron olduğunu hemen anlardı.

"O yüzden de hızlı terfi edemeyecek," dedi Rizzoli. "Karnında ateş yanmıyor. Aile babası."

"Aile babası olmanın hiçbir kötü tarafı yok. Keşke ben de daha iyi bir aile babası olabilseydim."

Rizzoli başını önündeki Moğol usulü sığır etinden kaldırınca, Moore'un ona değil, kolyeye baktığını gördü. Sesinde acılı bir tını vardı, ne cevap vereceğini bilemedi. Susmanın daha iyi olacağını düşündü.

Moore konuyu yeniden soruşturmaya getirince rahatladı. Onların dünyasında, cinayet her zaman tehlikesiz bir konu olmuştu.

"Burada tuhaf bir şey var," dedi Moore. "Bu mücevher hikâyesi bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Hatıra alıyor. Sıkça rastlanan bir durum."

"İyi de, eğer başkasına vereceksen, hatıra toplamanın anlamı ne?"

"Bazı katiller kurbanlarının mücevherlerini alıp karılarına ya da sevgililerine hediye ederler. Kolyeyi sevgilerinin boynunda görüp, nereden geldiğini bilen tek kişi olmaktan keyif alırlar."

"Tamam, ama bizimki biraz farklı. Aldığı hatırayı bir sonraki cinayet mahallinde bırakıyor. Yani, aldığını görme fırsatı olmuyor. Cinayetini hatırlatacak sürekli bir heyecan yaşamıyor. Burada benim görebileceğim duygusal bir kazanım yok."

"Sahiplik sembolü gibi bir şey mi demek istiyorsun? Alanını işaretleyen bir köpek gibi. Bizimki mücevheri bir sonraki kurbanını işaretlemek için kullanıyor."

"Hayır. Böyle bir şey yok." Moore Ziploc torbayı eline alıp, sanki niyetini tahmin etmeye çalışırmış gibi avucunda tarttı.

"Önemli olanı, davranışının kalıbını çıkardık," dedi Rizzoli. "Bir dahaki cinayet mahallinde bizi neyin bekleyeceğini kesin olarak biliyoruz."

Moore başını kaldırıp konuğuna baktı.

"İşte şimdi sorunun cevabını verdin."

"Ne?"

"Kurbanına işaret koymuyor. Cinayet mahallini işaretliyor."

Rizzoli durakladı. Sonra birden, aradaki farkı anladı. "Tanrım. Cinayet mahalline..."

"Bu bir hatıra değil. Sahiplik belirtisi falan da değil." Kolyeyi, ölmüş iki kadının cildine değmiş incecik altın zinciri masanın üzerine bıraktı.

Rizzoli vücudunun ürperdiğini hissetti. "Bu onun kartviziti," dedi alçak sesle.

Moore başını sallayarak onayladı. "Cerrah bizimle konuşuyor."

Kuvvetli rüzgârları, tehlikeli gelgitleri olan bir yer.

Edith Hamilton Mitoloji adlı kitabında Yunanistan'ın Aulis limanını böyle anlatır. Av tanrıçası Artemis'in eski tapınağı buradadır. Truva'ya saldırıya geçmek için siyah renkli bin Yunan gemisinin toplandığı yer, Aulis limanıdır. Oysa kuzey rüzgârı esince, gemiler yelken basamamıştır. Rüzgâr günden güne şiddetini artırır ve Kral Agamemnon komutasındaki Yunan ordusunda öfke ve huzursuzluk baş gösterir. Bir kâhin, şiddetli rüzgârların nedenini açıklar. Kral Agamemnon tanrıçanın en sevdiği hayvanlardan birini, yabani bir tavşanı öldürdüğü için Artemis hiddetlidir. Agamemnon korkunç bir kurban vermeyi, kızı İfigeneia'yı tanrıçaya adamayı kabul etmedikçe, Artemis Yunanlıların yelken basmalarına izin vermeyecektir.

Böylece Agamemnon Ahilleus'la görkemli bir düğünle evlendireceği haberini göndererek kızını çağırtır. Kızcağız düğününe değil, ölüme gittiğini bilmemektedir.

Seninle birlikte Aulis yakınlarındaki kumsallarda yürüdüğümüz gün, o şiddetli rüzgârlardan eser yoktu. Hava durgundu, deniz yeşil cam gibiydi ve ayaklarımızın altındaki kum beyaz kül kadar sıcaktı. Ah, güneşin kavurduğu kıyıda yalınayak koşuşturan Yunanlı çocukları nasıl kıskanmıştık! Güneşin soluk turist cildimizi yakmasına rağmen, o çocuklar gibi, ayak tabanlarımız meşin kadar sertleşmiş, konforsuzca yaşamayı özlüyorduk. Nasır sadece ıstırabın ve ağır yorgunluğun sonucudur.

Akşam olup hava serinlediğinde, Artemis Tapınağı'na gittik.

Uzayan gölgelerin arasından yürüyüp, İfigeneia'nın kurban edildiği sunağın yanına vardık. Bütün yalvarmalarına, "Baba, bana acı.'" yakarışlarına rağmen, savaşçılar kızı sunağa götürür. Taşın üzerine yatırılır, beyaz boynu bıçağa hazır edilir. Oyun yazarı Euripides, bakire kanının yere saçıldığını görmemek, dehşete tanık olmamak için Atreus'un askerleriyle birlikte bütün ordunun önlerine, yere baktıklarını belirtir.

Ah, ben olsaydım nasıl seyrederdim! Sen de öyle. Üstelik hevesle.

Hüzün içinde toplanmış bütün askerleri gözümün önüne getirdim. Davulların vuruşunu düşledim, bir düğün töreninin canlı gümbürtüsünü değil, ölüme götüren iç karartıcı tempoyu. Korulukta ilerleyen tören alayını gördüm. Etrafı askerlerle, rahiplerle çevrili, bir kuğu gibi beyaz kızı. Davullar susuyor.

Çığlık çığlığa bağıran kızı sunağa taşıyorlar.

Benim düşümde, bıçağı tutan Agamemnon'dur, yoksa kanı sen dökmeyeceksen bu yapılana kurban adamak denebilir mi? Kızının yatırıldığı, körpe vücudunu çevresindekilerin gözlerine sunduğu sunağa yaklaşmasını izliyorum. Hayatını bağışlaması için yalvarıyor. Boşuna.

Rahip kızcağızın saçlarına yapışıp geriye doğru kanırtıyor, boynunu meydana çıkarıyor. Beyaz derisinin altında kabarıp inen şahdamarı, bıçağın vurulacağı yeri gösteriyor. Agamemnon kızının yanında durmuş, sevdiği o yüze bakıyor. Kızın damarlarında kendi kanı dolaşıyor. Kızının gözlerinde

kendi gözlerini görüyor. Kızının boynunu yarmakla, kendi etini kesecek.

Bıçağını kaldırıyor. Askerler, kutsal ağaçlardan oluşan koruluğun ortasında heykeller gibi sessiz. Kızın boynundaki damar atıyor.

Bıçağı kızın boynuna dayayıp derince kesiyor.

Kırmızı bir çeşme patlıyor, yüzünü sıcak yağmura boğan.

İfigeneia hâlâ hayatta, boynundan oluk oluk kan boşanırken dehşet içinde gözlerini deviriyor. İnsan vücudunda beş litre kan vardır ve bu miktarın delinmiş tek bir damardan akıp boşanması zaman alır. Kalp atmayı sürdürdükçe, kan akmaya devam eder. En azından birkaç saniye, bazen de bir dakika, beyin çalışmayı sürdürür. El ve ayaklar oynar.

Yüreği son kez atarken, İfigeneia göğün kararmasını izler, yüzüne sıçrayan kendi kanının sıcaklığını hisseder.

Eskiler, kuzey rüzgârının neredeyse o anda etkisini kaybettiğini söylerler. Artemis tatmin olmuştur. Sonunda Yunan gemileri yelken açar, ordu savaşır, Truva düşer. Çok daha kanlı bir katliamın içinde, genç bir bakirenin kurban edilmesinin bir önemi yoktur.

Oysa ben Truva Savaşı'nı düşündüğüm zaman, aklıma tahtadan at ya da kılıçların şakırtısı ya da yelken basmış gelen bin Yunan gemisi gelmez. Hayır, ben kanı boşandığından beyaza kesmiş bir kız ile elinde kanlı bıçağı, kızının yanında duran babayı görürüm.

Gözleri yaşlı, soylu Agamemnon'u.

"Nabzı atıyor," dedi hemşire.

Catherine ağzı dehşetten kurumuş, travma masasında yatan adama baktı. Tam göğsünden otuz santim boyunda çelik bir çubuk çıkıyordu. Daha şimdiden tıp öğrencilerinden biri manzarayı görünce bayılmış, üç hemşirenin ağzı açık kalmıştı. Adamın göğsüne sıkıca saplanan çubuk, kalp vuruşlarına uyuyor, kalkıp kalkıp iniyordu.

"Kan basıncımız ne diyor?" diye sordu Catherine.

Sesi odadaki herkesi harekete geçirdi sanki. Tansiyon aleti şişti, ardından yine söndü.

"Yetmişe kırk. Nabız yüz elliye çıktı!"

"Her iki serumu da sonuna kadar aç!"

"Torakotomi tepsisini açıyorum..."

"Biri hemen Dr. Falco'ya haber versin," dedi Catherine. "Burada yardıma ihtiyacım olacak." Steril

bir önlük giyip ellerine ameliyat eldivenlerini geçirdi. Daha şimdiden avuçları terden kayganlaşmıştı. Çubuğun kalkıp iniyor olması ucunun kalbin yakınındaki bir yere kadar saplandığını, daha da kötüsü, kalbe girmiş olabileceğini gösteriyordu. Yapılabilecek en kötü şey, çubuğu çekip çıkarmaktı. Böylesi bir hareket adamın birkaç dakikada bütün kanını kaybedeceği kocaman bir delik açmak olurdu.

Acil Durum Müdahale Ekibi doğru olanı yapmış, adamın kollarına serum bağlamış, tüpleri takmış, çubuğa hiç dokunmadan doğruca Acil Servis'e getirmişti. Bundan sonrası, Catherine'in işiydi.

Neştere uzanmak üzereyken, kapı ardına kadar açıldı. Başını kaldırınca, girenin Dr. Falco olduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Adam durakladı, bakışlarıyla hastanın göğsünü taradı, bir vampirin yüreğine saplanmış gibi duran çubuğu gördü.

"İşte bu her gün göremeyeceğin bir manzara," dedi.

"Kan basıncı sıfira iniyor!" diye seslendi hemşire.

"Baypas yapacak zaman yok," dedi Catherine. "Açıyorum."

"Hemen geliyorum." Peter döndü ve sanki hiçbir şey yokmuş gibi, "Bana biri önlük vermeyecek mi?" diye sordu.

Catherine göğüs boşluğundaki yaşamsal organların en iyi şekilde görünmesini sağlayacak anterolateral kesiği yapmaya girişti. Peter geldiğinden beri, kendini daha iyi hissediyordu. Bu, fazladan bir çift becerikli ele sahip olmanın çok ötesinde, Peter'dan kaynaklanan bir şeydi. Ameliyathaneye girip, bir bakışta bütün durumu anlamasından. Ameliyathanede bir kez bile sesini yükseltmemesinden, asla panik belirtisi göstermemesinden. Travma cerrahisi konusunda Peter'ın ön cephe tecrübesi beş yıl daha fazlaydı ve bu tecrübe de kendini şimdiki gibi insanı dehşete düşürecek durumlarda belli ediyordu.

Masanın öbür tarafina, Catherine'in karşısına geçti, mavi gözlerini kesiğe odakladı. "Harika. Eğlence başladı mı?"

"Kahkahadan öleceğim."

Hemen işe girişti, elleri Catherine'inkilerle ahenk içindeydi, neredeyse kaba güç kullanarak adamın göğsüne girdiler. O ve Catherine ekip olarak o kadar çok ameliyatta birlikte çalışmışlardı ki, her biri diğerinin neye ihtiyacı olduğunu biliyor, karşısındakinin ne yapacağını önceden tahmin edebiliyordu.

"Hikâyesi?" diye sordu Peter. Kan fışkırınca, istifini bozmadan kanın sızdığı damarı kelepçeledi.

"İnşaat işçisi. İnşaatta çalışırken sendeleyip düşmüş ve kendini şişe geçirilmiş olarak bulmuş."

"Böyle bir şey, bütün gününün içine etmiştir. Burford ekartörü, lütfen."

"Burford."

"Kan durumumuz nasıl?"

"Sıfır negatif bekliyoruz," dedi hemşire.

"Dr. Murata hastanede mi?"

"Baypas ekibi yolda."

"Demek biraz zaman kazanmamız gerekiyor. Ritmimiz ne durumda?"

"Sinüs taşikardisi, yüz elli. Birkaç PVC..."

"Sistolik elliye düştü!"

"Baypasa yetiştiremeyeceğiz," dedi Catherine Peter'a bakarak.

Peter kesikten içeri bakarken ani bir sessizlik oldu.

"Aman Tanrım," dedi Catherine. "Kalp kulakçığına girmiş."

Çubuğun ucu kalp duvarını deldiğinden, kalbin her vuruşuyla birlikte deliğin açıldığı bölgeden taze kan fışkırıyordu. Daha şimdiden, göğüs boşluğunun içinde derin bir kan gölcüğü oluşmuştu.

"Tutup çekersek, tam bir fıskiyeye döner," dedi Peter.

"Çevresinden kanamaya başlamış bile."

"Sistoliği almakta zorlanıyorum!" diye seslendi bir hemşire.

"Pekâlâ," dedi Peter. Sesinde panik yoktu. Herhangi bir korku belirtisi de yoktu, iki hemşireden birine, "Bana ucunda otuz cc'lik balonu olan on altılık bir Fransız Foley kateteri bulabilir misin?"

"Şey, Dr. Falco? Foley dediniz, değil mi?"

"Evet, idrar kateteri."

"Bir de on cc şalin doldurulmuş şırınga gerekecek, itmeye hazırlanın," dedi Catherine. Onun ve Peter'ın birbirlerine herhangi bir şey açıklamaları gerekmiyordu, her ikisi de planın ne olduğunu anlamıştı.

İdrarı boşaltmak amacıyla mesaneye sokulmak üzere tasarlanmış ince bir tüp olan Foley kateterini Peter'a uzattılar. Kateteri hiç düşünülmedik bir biçimde kullanacaklardı.

"Hazır mısın?" dedi Catherine'e bakarak.

"Haydi."

Peter'ın çelik çubuğa uzanışını izlerken, nabzının hızlandığını hissetti. Çubuğu kalp duvarından usulca çektiğini gördü. Çubuk kalp kulakçığından çıkarken, açtığı delikten kan fışkırdı. Catherine hiç beklemeden idrar kateterinin ucunu delikten içeri saldı.

"Balonu şişir!" dedi Peter.

Hemşire şırınganın pistonunu indirdi, Foley'in ucundaki balona on cc şalin bastı.

Peter kateteri çekerek balonu kulakçık duvarının iç yanına sıkıştırdı. Fışkıran kan kesildi.

"Değerler?" diye seslendi Catherine.

"Sistolik hâlâ ellide. Sıfır negatif geldi. Şimdi takıyoruz."

Catherine yüreği hâlâ gümbürdeyerek Peter'a baktı, berikinin koruyucu gözlüklerinin ardından göz kırptığını gördü.

"Eğlenceli değil miydi yani?" dedi. Kalp iğnesiyle kelepçeye uzandı. "Bu onuru kabul eder misin?"

"Hem de nasıl."

İğne pensini uzattı. Catherine yaranın kenarlarını birleştirip dikecek, deliği tam kapatmadan önce de Foley kateterini çıkaracaktı. Her derin dikişiyle birlikte, Peter'ın onaylayıcı bakışını hissetti. Başarının sıcaklığıyla yüzünün parıldadığını duydu. Şimdiden ta iliklerinde hissediyordu, hasta yaşayacaktı.

"Göğüs açmak güne başlamak için harika bir yol, değil mi?" dedi Peter.

"Bu hiç unutmayacağım bir doğum günü olacak."

"Teklifim bu akşam hâlâ geçerli. Ne dersin?"

"Nöbetçiyim."

"Ames'i ayarlar, nöbetini devralmasını sağlarım. Haydi. Yemek ve dans."

"Ben uçağınla bir gezinti önerdiğini sanmıştım."

"Hangisini istersen. Neyse, yerfistığı yağıyla sandviç yaparız. Skippy[10] benden."

"Ha! Hovardalığından hiç kuşkulanmamıştım."

"Catherine, ciddiyim."

Peter'ın sesindeki değişikliği fark edip başını kaldırınca, göz göze geldiler. Birden odanın sessizliğe gömüldüğünü ve herkesin, ulaşılmaz Dr. Cordell'in Dr. Falco'nun çekiciliğine daha fazla dayanıp dayanamayacağını merak ederek kulak kesildiğini fark etti.

Peter'ı bir meslektaş olarak ne kadar çok sevdiğini, onu ne kadar saydığını, onun da kendisine saygı duyduğunu düşünerek bir dikiş daha attı. Bu durumun değişmesini, samimiyet yönünde yanlış bir adım atarak bu değerli ilişkiyi tehlikeye atmayı istemiyordu.

Ama gece bir yere çıkmaktan keyif aldığı o günleri de nasıl özlüyordu! Gecenin korkulacak değil, hevesle hazırlanacak bir şey olduğu günleri.

Oda hâlâ sessizdi. Bekliyordu.

Sonunda başını kaldırıp Peter'a baktı: "Beni sekizde al."

Catherine kendine bir kadeh merlot doldurdu, pencerenin yanında durup geceyi seyrederken şarabını yudumladı. Kahkahaları duyuyor, aşağıda, Commonwealth Caddesi'nde dolaşan insanları görüyordu. Şimdilerin gözde mekânı Newbury Sokağı sadece bir blok ötedeydi ve Back Bay yaz aylarında turistleri mıknatıs gibi çekiyordu. Catherine de Back Bay'de oturmayı bu nedenle seçmişti, yabancı olsalar da etrafta başkalarının olduğunu bilmek, rahatlatıcıydı. Müzik ve kahkaha sesi yalnız olmadığını, kendini dünyadan soyutlamadığını anlatıyordu. Oysa işte burada, sımsıkı kapatılmış pencerelerinin ardında durmuş şarabını tek başına yudumluyor, bir yandan da kendini dışarıdaki âleme karışmaya hazır olduğuna inandırmaya çalışıyordu.

Andrew Capra'nın benden çaldığı bir âleme.

Bu steril hapishaneden kaçmak istiyormuş gibi, elini pencereye bastırdı, parmakları camın üzerinde yaylandı.

Kayıtsızca şarabı dikti, boş kadehi pencerenin denizliğine bıraktı. Kurban olarak kalmayacağım, diye düşündü. Kazanmasına izin vermeyeceğim.

Yatak odasına geçip, dolabındaki elbiseleri gözden geçirdi. Dolaptan yeşil ipek bir elbise aldı, içine girip fermuarını çekti. Bunu giymeyeli ne kadar zaman olmuştu? Hatırlamıyordu.

Öteki odadaki bilgisayarından neşeli bir "Mesajınız var!" sinyali geldi. Mesaja boş verip makyajını yapmak için banyoya yürüdü. Gözlerine rimel sürüp, dudaklarını boyarken, savaş boyası, diye düşündü. Dünyanın karşısına çıkmasına yardım edecek bir cesaret maskesi. Makyaj fırçasının her hareketiyle, yüzüne güven sürüyordu. Aynada, neredeyse hiç tanımadığı bir kadın gördü, iki yıldır karşılaşmadığı bir kadın.

"Eve hoş geldin," diye mırıldanıp gülümsedi.

Banyonun ışığını kapattı, ayaklarını yüksek topuk işkencesine yeniden alıştırmaya çalışarak salona yürüdü. Peter gecikmiş, sanat sekizi çeyrek geçmişti bile. Yatak odasındayken duyduğu "Mesajınız var" sinyalini hatırlayıp, bilgisayarının başına gitti ve posta kutusu simgesini tıkladı.

Kutuda sadece Bilge-Doktor adlı birinden gelen ve konu bölümünde "Laboratuar raporu" yazan tek bir mesaj vardı.

> Dr. Cordell,
>
> İlginizi çekecek patoloji fotoğrafları eklidir.

Mesaj imzasızdı.

Farenin okunu "dosyayı yükle" simgesinin üzerine götürdü, ardından farenin üzerindeki parmağı tereddüt etti. Mesajı göndereni, Bilge-Doktor adlı kişiyi tanımıyordu ve genelde tanımadığı kişilerden gelen dosyaları açmazdı. Ne var ki bu mesajın işiyle ilgili olduğu açıktı ve üstelik onun adına gönderilmişti.

"Dosyayı yükle" komutuna bastı.

Ekranda renkli bir fotoğraf belirdi.

Güçlükle nefes alarak, sanki kızgın demire oturmuş gibi iskemlesinden fırladı, iskemle yere devrildi. Elleriyle ağzını kapayarak, sendeleyerek geriledi.

Sonra telefona koştu.

Thomas Moore kapının önünde durmuş yüzüne bakıyordu. "Fotoğraf hâlâ ekranda mı?"

"Dokunmadım."

Catherine kenara çekildi ve Thomas içeri girdi, tam bir profesyonel, her zaman polisti. Girer girmez, bilgisayarın yanında duran adamı gördü.

"Bu, Dr. Falco," dedi Catherine. "Hastanede birlikte çalışıyoruz."

"Dr. Falco," dedi Moore. İki erkek el sıkıştı.

"Catherine ve ben bu akşam yemeğe çıkmayı planlamıştık," dedi Peter. "Hastanede işim uzadı. Buraya sizden biraz önce geldim ve..." Durdu, Catherine'e baktı. "Sanırım, yemeği iptal ediyoruz?"

Catherine üzgünce başını salladı.

Moore bilgisayarın başına oturdu. Ekran koruyucu devreye girdiği için, monitörde parlak renkli tropikal balıklar yüzüyordu. Fareyi oynattı.

Ekranda, Internet'ten indirilmiş fotoğraf belirdi.

Catherine derhal arkasını dönüp pencerenin yanına gitti, kollarını kendine sarılır gibi omuzlarına doladı, biraz önce bilgisayarda gördüğü resmi kovmaya çalıştı. Arkasında, Moore'un klavyeye bir şeyler tuşladığını duydu. Telefonu açıp, "Dosyayı şimdi ilettim. Aldın mı?" dediğini işitti. Penceresinin altındaki karanlık tuhaf biçimde sessizleşmişti. Issız sokağa baktığında, daha henüz bir saat önce geceye adım atıp, dünyanın keyfini çıkarmaya hazır olduğuna inanmakta zorlandı.

Şimdi artık kapılarını kilitleyip saklanmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Böyle bir şeyi kim göndermiş olabilir?" dedi Peter. "Sapıkça bir şey."

"Bu konuda konuşmamayı tercih ederim," dedi Catherine.

"Daha önce buna benzer şeyler almış mıydın?"

"Hayır."

"Öyleyse polisi neden çağırdın?"

"Lütfen kes Peter. Bu konuyu tartışmak istemiyorum!"

Bir sessizlik oldu.

"Yani, benimle tartışmak istemiyorsun."

"Şimdi değil. Bu akşam değil."

"Ama polisle konuşmaya hazırsın?"

"Dr. Falco," dedi Moore, "Şimdi gitseniz gerçekten çok iyi olacak."

"Catherine? Sen ne diyorsun?"

Sesindeki incinmişliği hissetti, ama yüzüne bakmak için dönmedi. "Gitmeni istiyorum. Lütfen."

Peter cevap vermedi. Peter'ın gittiğini ancak kapının kapandığını duyunca anladı.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Ona Savannah'dan bahsetmemiş miydiniz?" diye sordu Moore.

"Hayır, kendimi anlatmaya zorlayamadım bir türlü." Tecavüz başkasıyla konuşulamayacak kadar mahrem ve utanç dolu bir konu. İyiliğini isteyen biriyle bile. "Resimdeki kadın kim?" diye sordu.

"Ben de sizin söyleyeceğinizi umuyordum."

"Kimin gönderdiğini de bilmiyorum," dedi Catherine kafasını sallayarak.

Moore ayaklanınca iskemle gıcırdadı. Catherine adamın elini omzunda hissetti, yeşil ipekten geçen sıcaklığını duydu. Üzerini değiştirmemişti ve hâlâ geceye hazır, gece için süslenmiş halindeydi. Kentin gece hayatına adım atma fikri şimdi artık acınacak bir düşünce gibi görünüyordu. Ne ummuştu ki? Yeniden herkes gibi biri olabilmeyi mi? Yeniden normal bir insan gibi yaşayacağını mı?

"Catherine," dedi Moore. "Bu fotoğraf hakkında benimle konuşman gerek."

Omuzlarındaki parmakları gerildi ve Catherine birden ilk adıyla hitap ettiğini fark etti. Nefesiyle saçlarını ısıttığını hissettirecek kadar yakın duruyordu, ama genç doktor yine de kendini tehlikede hissetmedi. Başka herhangi bir erkeğin dokunuşu saldırı gibi gelecek olmasına rağmen, Moore'un teması gerçekten sakinleştiriciydi.

"Deneyeceğim," dedi başını sallayarak.

Moore ikinci bir iskemle çekince, birlikte bilgisayarın karşısına oturdular. Catherine ekrandaki fotoğrafa bakmak için kendini zorladı.

Kadının yastığın üzerine tirbuşonlar gibi dağılmış kıvırcık saçları vardı. Dudakları gümüşi bir koli bandıyla kapatılmış olmasına rağmen, gözleri açık ve bilinci yerindeydi, her iki gözbebeği de parlayan flaşın etkisiyle kırmızı görünüyordu. Fotoğraf kadının belden yukarısını gösteriyordu. Yatağına bağlanmıştı ve çıplaktı.

"Tanıyor musun?"

"Hayır."

"Bu fotoğrafta sana tanıdık gelen herhangi bir şey var mı? Oda, eşyalar..."

"Hayır. Ama..."

"Ne?"

"Aynını bana da yaptı," diye fısıldadı. "Andrew Capra resimlerimi çekti. Beni yatağıma bağladı..." Sanki bütün çıplaklığıyla Moore'un bakışlarına sunulan kendi fotoğrafıymış gibi, utanç dalga dalga üzerinden aşarken güçlükle yutkundu. Göğüslerini yeni saldırılardan korumak istiyormuşçasına, kendini ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş buldu.

"Bu dosya akşam yedi elli beşte gönderilmiş. Peki ya gönderenin adı, Bilge-Doktor, tanıdık mı?"

"Hayır." Yine bütün dikkatini parlak kırmızı gözbebeklerini ona dikmiş kadına vermeye çalıştı. "Bilinci yerinde. Adamın ne yapmak üzere olduğunu biliyor. Adam da bunu bekliyor. Sizin bilinçli olmanızı, acıyı hissetmenizi istiyor. Baygın olmamalısınız, yoksa yaptığından keyif almayacaktır..." Catherine, Andrew Capra'dan bahsetmesine rağmen, sanki Capra hâlâ hayattaymış gibi, farkında olmadan şimdiki zamanı seçmişti.

"Senin e-posta adresini nereden bulmuş olabilir?"

"Kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Bu mesajı sana göndermiş Catherine. Savannah'da başından neler geçtiğini biliyor. Böyle bir şey yapabileceğine inandığın herhangi biri var mı?"

Sadece bir kişi, diye düşündü Catherine. O da ölü. Andrew Capra öldü.

Moore'un cep telefonu çaldı. Catherine neredeyse iskemlesinden düşecekti. Kalbi gümbürdeyerek, "Aman Tanrım," dedi ve yeniden iskemleye çöktü.

Moore telefonun kapağını açtı. "Evet, şu anda yanındayım..." Bir an karşısındakini dinledi sonra birden Catherine'e baktı. Genç kıza bakışı ürkütücüydü.

"Ne oldu?" dedi Catherine.

"Dedektif Rizzoli'yle konuşuyorum. Mesajın kaynağını bulduğunu söylüyor."

"Kim göndermiş?"

"Sen."

Moore yüzüne tokat da atsa aynı etkiyi yaratırdı. Cevap veremeyecek ölçüde sarsılan Catherine, kafasını sallamakla yetindi.

"Bilge-Doktor adı bu akşam, senin America Online hesabın kullanılarak açılmış," dedi Moore.

"İyi ama, benim iki hesabım var. Biri kişisel kullanımım için..."

"Ya diğeri?"

"Bürodaki personelim için, şey sırasında kullanılmak üzere..." Durakladı. "Çalışma saatleri sırasında. Büromdaki bilgisayarı kullanmış."

Moore cep telefonunu kulağına götürdü. "Duydun mu Rizzoli?" Kısa süren bir sessizlikten sonra da, "Oraya geliyoruz," dedi.

Dedektif Rizzoli onları Catherine'in bürosunun dışında bekliyordu. Koridorda şimdiden küçük bir kalabalık toplanmıştı bile. Binanın güvenlik görevlilerinden biri, iki polis memuru, bir de sivil elbiseli birkaç kişi. Dedektif olabileceklerini düşündü Catherine.

"Büroyu aradık," dedi Rizzoli. "Çoktan gitmiş."

"Öyleyse, burada olduğu kesin?" dedi Moore.

"Her iki bilgisayar da açıkta. Bilge-Doktor adı hâlâ America Online'ın giriş ekranında görülüyor."

"İçeriye nasıl girmiş?"

"Kapı zorlanmışa benzemiyor. Bu büroları temizlemek için tutulmuş, anlaşmalı bir temizlik şirketi var, bu yüzden etrafta bir sürü pas anahtar dolaşıyor. Bir de bu bölümde çalışan memurları unutmamak lazım."

"Bir muhasebecimiz, bir resepsiyonistimiz, iki de klinik asistanımız var," dedi Catherine.

"Bir de sen ve Dr. Falco."

"Evet."

Rizzoli'nin ani tepkisi, "Kısacası kaybolabilecek, ödünç alınabilecek altı anahtar daha" oldu. Catherine kadından hiç hoşlanmıyor, bu duygunun karşılıklı olup olmadığını merak ediyordu.

Rizzoli büroların olduğu bölümü işaret etti. "Pekâlâ, öyleyse sizinle birlikte odaları dolaşalım Dr. Cordell. Bakalım bir eksik görecek misiniz? Sadece hiçbir şeye dokunmayın, tamam mı? Ne kapıya ne de bilgisayarlara. Parmak izi almak için pudralamadık daha."

Catherine Moore'a bakınca, genç adam rahatlatmak istiyormuş gibi kolunu omzuna doladı. Birlikte büro bölümüne girdiler.

Catherine hasta bekleme odasına şöyle bir baktıktan sonra, ofis memurlarının çalıştığı resepsiyon bölümüne geçtiler. Muhasebe bilgisayarı açıktı. A sürücü boş görünüyordu, buraya giren her kimse arkasında disket falan bırakmamıştı.

Moore ekran koruyucuyu devre dışı bırakmak için kalemiyle fareye dokununca, AOL'in giriş ekranı belirdi. Seçilen ad bölümünde hâlâ "Bilge-Doktor" yazılıydı.

"Bu odada size değişik görünen herhangi bir şey var mı?" diye sordu Rizzoli.

Catherine başını hayır anlamında salladı.

"Pekâlâ. Odanıza gidelim."

Koridoru yürüyüp iki muayene odasının önünden geçerken yüreği daha hızlı çarpmaya başladı. Odasına girdi. Bir anda gözlerini tavana çevirdi. Soluğunu güçlükle boşaltıp gerilerken, neredeyse Moore'la çarpışacaktı. Genç adam Catherine'i yakalayıp, sakinleşmesine yardımcı oldu.

"Orada bulduk," dedi Rizzoli, tavandaki lambadan sallanan stetoskobu göstererek. "Böyle sallanıyordu. Sanırım stetoskobunuzu orada bırakmadınız."

Catherine kafasını salladı. Şoktan değişmiş bir sesle, "Buraya daha önce de girdi," dedi. Rizzoli'nin keskin bakışları genç doktora odaklandı. "Ne zaman?"

"Son birkaç gündür eşyalarımın kaybolduğunun farkına vardım ya da yerlerinin değiştirildiğinin."

"Hangi eşyalarınızın?"

"Stetoskop. Önlüğüm."

"Odana iyice bak," dedi Moore, Catherine'i usulca iterek. "Değişen bir şey var mı?"

Kitaplığı, masasını, dosya dolabını inceledi. Burası onun özel mekânıydı ve her santimetre karesini kendi eliyle düzenlemişti. Eşyalarının nerede olup olmaması gerektiğini bilirdi. "Bilgisayar açık," dedi. "Akşam çıkarken hep kapatırım."

Rizzoli farenin üzerine dokununca AOL ekranı belirdi, giriş kutusunda da Catherine'in Internet'teki takma adı "CCord".

"E-posta adresinizi buradan bulmuş," dedi Rizzoli. "Tek yapması gereken, bilgisayarınızı çalıştırmakmış."

Catherine klavyeye baktı. Bu tuşlara dokundun. Benim koltuğuma oturdun.

"Eksik bir şey var mı?" diye soran Moore'un sesiyle irkildi "Çok küçük, son derece özel bir şey de olabilir."

"Bunu nereden çıkardınız?"

"Böyle yapıyor."

Demek başka kadınların da başına geldi, diye düşündü birden Catherine. Öteki kurbanların da.

"Üzerindeki bir şey de olabilir," dedi Moore. "Sadece sizin kullandığınız bir şey. Bir mücevher. Bir tarak, anahtarlık."

"Aman Tanrım!" Düşünmeden eğilip, masasının çekmecesini açtı.

"Hey!" diye bağırdı Rizzoli. "Bir şeye dokunmamanızı söylemiştim."

Oysa Catherine elini çoktan çekmecenin içine sokmuş, kalemlerinin arasında çılgınca bir şey arıyordu. "Yok."

"Ne yok?"

"Yedek anahtarlarımı çekmecemde tutarım."

"Hangi anahtarlarınızı?"

"Arabamın yedek anahtarını. Hastane dolabımın..." Durakladı, sonra birden boğazı kurudu. "Eğer dolabımı gündüz açmışsa, o zaman el çantamı bulmuştur." Bakışlarını kaldırıp Moore'a baktı. "Ev anahtarlarımı da."

Moore büroların olduğu daireye döndüğünde teknisyenler parmak izi almak için etrafı pudralamışlardı bile.

"Yatağına yatırdın, değil mi?" dedi Rizzoli.

"Bu gece Acil Servis nöbetçi odasında kalacak. Evi yeniden güvenli olana dek, oraya gitmesini istemiyorum."

"Bütün kilitlerini sen kendin mi değiştireceksin?"

Rizzoli'nin yüzündeki ifadeyi okuyup kaşlarını çattı. Gördüğünden hoşlanmamıştı. "Bir sorunun mu var?"

"Güzel bir kadın."

Bu konuşmanın nereye varacağını biliyorum, diye düşünüp yorgunca içini çekti.

"Biraz hasarlı. Biraz korumasız," dedi Rizzoli. "Tanrım, tam da erkeklerin koşup, kanatlarının altına almak isteyecekleri biri."

"İşimiz de bu değil mi?"

"Bütün diyeceğin bu mu, iş mi?"

"Bu konuda daha fazla konuşmayacağım," diyen Moore oradan çıktı.

Rizzoli pantolonunun paçasına yapışmış bir buldok gibi peşinden, koridora geldi. "O kadın bu soruşturmanın merkezinde Moore. Bize dürüst davranıp davranmadığını bile bilmiyoruz. Sakın bana ona bağlandığını söyleme."

"Bağlanmadım."

"Kör değilim."

"Peki öyleyse, ne görüyorsun?

"Ona nasıl baktığını görüyorum. Onun sana nasıl baktığını görüyorum. Tarafsızlığını kaybeden bir polis görüyorum." Durakladı. "Duyguları incinecek bir polis."

Rizzoli sesini yükseltmiş, bu dediklerini düşmanlıkla söylemiş olsaydı, Moore aynı biçimde cevap verirdi. Oysa Rizzoli bütün her şeyi sakince söyleyince, Moore itiraz edecek kadar öfkelenemedi.

"Bunu her önüme gelene söylemem," dedi Rizzoli. "Ama senin iyi biri olduğuna inanıyorum. Senin yerinde Crowe ya da o serserilerden herhangi biri olsa, tamam derdim, git de kalbini eline versinler. Umurumda bile olmazdı. Ama bu dediklerimin senin başına gelmesini istemiyorum."

Bir süre birbirlerini süzdüler. Ve Moore, Rizzoli'nin sadeliğinin ötesini göremediği için utanç duydu, işlek zekâsını, başarılı olma kararlılığını ne kadar beğenirse beğensin, gözlerini Rizzoli'nin son derece sıradan yüzünden ve şekilsiz pantolon takımlarından alamayacaktı. Üstelik ne Darren Crowe'dan ne de Rizzoli'nin şişesine tampon tıkıştıran hergelelerden daha iyiydi. Rizzoli'nin hayranlığını hak etmiyordu.

Arkalarında birinin gırtlağını temizlediğini duyunca döndüler, olay yeri teknisyenlerinden birinin kapının eşiğinde durduğunu gördüler.

"Parmak izi yok," dedi teknisyen. "Her iki bilgisayarı da pudraladım. Klavyeleri, fareleri, disket sürücülerini. Hepsi temizlenmiş."

Rizzoli'nin cep telefonu çaldı. Telefonun kapağını açarken, "Ne bekliyorduk ki?" diye homurdandı. "Karşımızdaki salak değil."

"Ya kapılar?" diye sordu Moore.

"Bölük pörçük birkaç ize rastladım," dedi teknisyen. "Ama buraya giren çıkan kalabalığı hastalar,

personel düşünürsek, hiçbirini belirleyemeyeceğiz, derim."

"Hey Moore," diye seslendi Rizzoli cep telefonunun kapağını hırsla kapatırken. "Gidiyoruz."

"Nereye?"

"Merkeze. Brody bize piksel mucizesini göstereceğini söylüyor."

"Resim dosyasını Photoshop programıyla açtım," dedi Sean Brody. "Dosyanın üç megabayt boyutunda olması, resmin bir sürü ayrıntısı var demek. Bu adamdan kötü fotoğraf gelmez zaten. Kurbanın kirpiklerine varıncaya dek gösteren, kaliteli bir resim göndermiş."

Şu anda kamburunu çıkarıp bilgisayar ekranının üzerine eğilen, eli fareye yapışık gibi görünen soluk yüzlü ve yirmi iki yaşındaki Brody, Boston Polis Müdürlüğü'nün teknoloji sihirbazıydı. Moore, Rizzoli, Frost ve Crowe adamın arkasında durmuş, omzunun üzerinden ekrana bakıyordu. Brody'nin çakalı andıran ve insanı sinir eden bir gülüşü vardı, ekrandaki görüntüyle oynarken de keyifle kıkırdıyordu.

"Bu, fotoğrafin tam ekran boyundaki görüntüsü," dedi Brody.

"Kurban yatağa bağlanmış. Uyanık, gözleri açık, flaşın parlamasından gözlerinin kırmızı çıkması kötü tabii. Ağzındaki koli bandına benziyor. Şimdi bakın, resmin sol alt köşesinde, komodinin kenarı görünüyor. İki kitabın üzerindeki çalar saati görebiliyoruz. Zumlayıp saate bakalım mı?"

"İkiyi yirmi geçiyor," dedi Rizzoli."

"Doğru. Şimdi bütün sorun, sabaha karşı iki mi yoksa öğleden sonra mı. Onun için fotoğrafın tepesine, pencerenin bir köşesinin göründüğü bölüme gidelim. Perdeler çekilmiş, ama yine de kumaşın iki ucunun tam üst üste gelmediği ufak bir aralık görebiliyorsunuz. Aralıktan güneş ışığı sızmıyor. Eğer saat doğruysa, bu fotoğraf sabaha karşı ikiyi yirmi geçe çekilmiş."

"Tamam da, hangi gün?" dedi Rizzoli. Dün akşam da olabilir, geçen yıl da. Kahrolası, bu fotoğrafı çekenin bizim Cerrah olup olmadığını bile bilmiyoruz."

Brody Rizzoli'ye canı sıkılmış gibi baktı. "Daha söyleyeceklerim bitmedi."

"Pekâlâ, başka ne var?"

"Bu sefer resmin alt tarafina geçelim. Kadının sağ bileğine bakın. Koli bandı yüzünden kararmış. Buna rağmen, şuradaki koyu renkli küçük kabarıklığı görebildiniz mi? Sizce nedir bu?" İmleci sözünü ettiği kabarıklığın üzerine getirip tıklayınca, ayrıntı büyüdü.

"Hâlâ hiçbir şeye benzemiyor," dedi Crowe.

"Pekâlâ, biraz daha büyütelim." Biz kez daha tıkladı. Koyu renkli kabartı tanıdık bir şekle büründü.

"Aman Tanrım," dedi Rizzoli. "Küçük bir ata benziyor. Elena Ortiz'in uğur bileziği!"

Brody sırıtarak Rizzoli'ye döndü. "İyi miyim ne!"

"Bu o," dedi Rizzoli. "Cerrah bu."

"Komodine dönsene," dedi Moore.

Brody ekrana bütün resmi getirip, imleci sol alt köşeye yürüttü. "Neye bakmak istiyorsun?"

"Bize saatin iki yirmi olduğunu söyleyen bir saatimiz var. Bir de çalar saatin altında iki kitap görüyoruz. Üsttekinin şömizinin ışığı nasıl yansıttığını görüyor musunuz?"

"Evet."

"Bu kitabın üzerinde koruyucu bir plastik şömiz var."

"Tamam...," dedi Brody, işin sonunun nereye varacağını tam anlamadan.

"Üstteki kitabın sırtını büyüt," dedi Moore. "Bakalım adını okuyabilecek miyiz?"

Brody istenen noktanın üzerine gidip tıkladı.

"İki kelimeye benziyor," dedi Rizzoli. "Başta the sözcüğünü görüyorum."

Brody bir kez tıkladı, ayrıntı daha da büyüdü.

"İkinci kelime S harfiyle başlıyor," dedi Moore. Bir de şuna bakın." Parmağıyla ekrana dokundu. Kitap sırtının en altındaki beyaz kareyi görebiliyor musunuz?"

"Nereye varmak istediğini anladım!" dedi Rizzoli, birden heyecanlanmıştı. "Kitabın adı.

Haydi, şu kahrolası adını istiyoruz!"

Brody imleci yürütüp son bir kez tıkladı.

Moore ekrana, kitabın sırtındaki ikinci kelimeye baktı. Birden dönüp telefona uzandı.

"Bir şey kaçırıyorum ama ne?" dedi Crowe.

"Kitabın adı The Sparrow," dedi Moore, "O" harfini vurgulayarak. "Ve sırtındaki küçük kareye gelince... Bir numara olduğuna bahse girerim."

"Kütüphaneden alınmış," dedi Rizzoli.

Telefonun öte ucundan "Santral," diye bir ses duyuldu.

"Ben Boston Polis Müdürlüğü'nden Dedektif Thomas Moore. Acil olarak Boston Halk

Kütüphanesi'nden bir yetkilinin numarasına ihtiyacım var."

"Uzaydaki Cizvitler," dedi Frost arabanın arka koltuğundan. "Kitabın konusu uzaydaki Cizvitler."

Moore direksiyona geçmiş, bütün sirenler ve ışıklar açık, büyük bir hızla Central Sokağı'ndan geçiyorlardı, önlerinde, yolu açan ilk polis arabası vardı.

"Karım bu kitap okuma grubunun üyesi, ondan," dedi Frost. "The Sparrow'dan bahsettiğini hatırlıyorum."

"Yani, konusu bilimkurgu?" dedi Rizzoli.

"Hayır, daha çok dini bir kitap. Tanrı nedir? Böyle şeyler işte."

"Öyleyse okumama gerek yok," dedi Rizzoli. "Bütün cevapları biliyorum. Ben Katolik'im."

Moore gittikleri yönü kesen sokağa baktı. "Yaklaştık," dedi.

Aradıkları adres Franklin Park'la komşu kasaba olan Brookline'in arasına sıkışmış bir Batı Boston mahallesi olan Jamaica Plain'di. Kadının adıysa, Nina Peyton. The Sparrow adlı kitabı bir hafta önce, kütüphanenin Jamaica Plain şubesinden almıştı. Boston yakınında oturup da, aynı kitabın çeşitli nüshalarını ödünç alan bütün okuyucuların içinde, sabaha karşı ikide telefona cevap vermeyen tek kişi, Nina Peyton'dı.

"Burası olmalı," dedi Moore, önündeki polis arabasının sağa, Eliot Sokağı'na saptığını görünce. Peşinden sağa döndü ve bir blok ötede arabayı kaldırımın kenarında, öteki otomobilin arkasında durdurdu.

Moore, Rizzoli ve Frost polis arabasının geceyi delen mavi ve gerçeküstü ışığının aydınlığında bahçe kapısından girip eve yaklaştılar, içeride fersiz bir lamba yanıyordu.

Moore dönüp Frost'a bakınca, adam başını salladı ve evin arkasını tutmaya gitti.

Rizzoli ön kapıya vurup seslendi: "Polis!"

Birkaç saniye beklediler.

Rizzoli arkasından kapıya bir daha, bu kez daha kuvvetli vurdu. "Bayan Peyton, biz polisiz! Kapıyı açın!"

Kalp atışlarını duydukları bir sessizlik oldu. Ardından, telsizde Frost'un sesini duydular: "Arka pencerenin telinde yırtık var!"

Moore ve Rizzoli birbirlerine baktılar, tek bir kelime bile etmeden kararlarını verdiler.

Moore fenerinin sapıyla kapının yanındaki cam paneli parçaladı, elini içeriye uzatıp kilidi açtı.

Eve önce Rizzoli girdi, dizlerinin üzerine hafifçe çöküp, silahıyla çevresini kolaçan ederek. Hemen arkasındaki Moore, gördüklerini hızla kaydederken, adrenalininin yükseldiğini hissediyordu. Yerler ahşaptı. Bir dolap açıktı. Mutfak hemen karşıdaydı, sağda salon vardı. Uçtaki sehpalardan birinde, tek bir lamba yanıyordu.

"Yatak odası," dedi Rizzoli.

"Git."

Önde, banyonun ve boş misafir odasının önünden geçerken başını her iki yana çevirip bakan Rizzoli, koridora girdiler. Koridorun sonundaki kapı hafifçe aralıktı, kapının ardındaki karanlık odayı göremiyorlardı.

Tabancasının kabzasını kavrayan avucu terden ıslak, yüreği gümbürtüler içinde, Moore kapıya yanaştı. Ayağıyla dürttü.

Sıcak ve ekşi kan kokusu üzerlerine hücum etti. Elektrik düğmesini bulup kaldırdı. Daha görüntü gözbebeklerine ulaşmadan, ne göreceğini biliyordu. Yine de, o vahşete hazırlıklı değildi hiç.

Kadının karnı açık bırakılmıştı. Yaranın içinden taşan ince bağırsak kıvrımları korkunç şeritler gibi yatağın kenarından sarkıyordu. Yarılmış boynundan sızan kan, yerdeki birikintiye damlıyordu.

Moore'un gördüklerini kavrayabilmesi ona sonsuzluk kadar uzun geldi. Ayrıntıları birer birer fark ederken, ne anlama geldiğini ancak o zaman çözdü. Taze kan, hâlâ sızıyordu. Duvarda şahdamarından fışkıran kan izine rastlamamıştı. Koyu, neredeyse simsiyah kan gölü durmadan genişliyordu.

Hiç beklemeden, kan gölüne basarak yatağın yanına yürüdü.

"Hey!" diye bağırdı Rizzoli. "Olay yerini bozuyorsun!"

Parmaklarını kurbanın boynunun dokunulmamış yanına bastırdı.

Ceset gözlerini açtı.

Aman Tanrım. Hâlâ yaşıyor.

Catherine yatağında doğrulup öylece kaldı, kalbi göğsünü dövüyor, her siniri korkuyla elektrikleniyordu. Panik hissini yatıştırmaya çalışarak gözleriyle karanlığı deldi.

Biri muayene odasının kapısını yumrukluyordu. "Dr. Cordell?" Catherine, Acil Servis hemşirelerinden birinin sesini tanıdı. "Dr. Cordell!"

"Evet?" dedi Catherine.

"Travma geçiren birini getiriyorlar! Büyük kan kaybı, karın ve boyunda yaralar. Bu akşam travma nöbetçisinin Dr. Ames olduğunu biliyorum, ama gecikecekmiş. Dr. Kimball'un yardımınıza ihtiyacı olacak!"

"Söyle ona, hemen geliyorum." Catherine ışığı yakıp saate baktı. Saat üçe çeyrek vardı. Sadece üç saat uyuyabilmişti. Yeşil ipek elbise hâlâ iskemlenin üzerinde, katlanmış duruyordu. Yabancı, başka bir kadının hayatına ait bir şey gibiydi, kendi hayaline değil.

Uyumak için giydiği hastane tulumu terden sırılsıklamdı, ama üzerini değiştirecek vakti olmayacaktı. Karışık saçlarını toplayarak at kuyruğu yaptı, sonra da yüzünü soğuk suyla yıkamak için musluğun başına geçti. Aynadan ona bakan kadın korku içindeki bir yabancıydı. Dikkatini topla. Korkudan sıyrılmanın zamanı şimdi. İş zamanı. Hastane dolabından aldığı spor ayakkabılarını çıplak ayağına giydi, derin bir soluk alarak nöbetçi odasından çıktı.

"İki dakika sonra burada!" diye bağırdı Acil Servis'teki memur. "Ambulans basıncın yetmiş sistoliğe indiğini bildirdi!"

"Dr. Cordell, Travma Bir'i hazırlıyorlar."

"Ekipte kim var?"

"Dr. Kimball ve iki stajyer. Şükürler olsun ki siz buradasınız. Dr. Ames'in arabası bozulmuş, yetişemeyecekmiş..."

Catherine, Travma Bir'e daldı. Bir bakışta ekibin en kötüsüne göre hazırlık yaptığını gördü. Üç sehpaya Ringer laktatı asılmış, serum tüpleri destelenip kullanılmaya hazır hale getirilmişti. Bir kurye kan örneklerini laboratuara götürmek için bekliyordu. İki stajyer ellerinde derialtı kateterleriyle masanın iki yanında yerlerini almış, nöbetçi Acil Servis sorumlusu Dr. Kimball da laparotomi tepsisini mühürleyen bandı çoktan yırtmıştı.

Catherine cerrah başlığını taktı, ardından kollarını steril önlüğe geçirdi. Hemşirelerden biri önlüğü arkadan bağlayıp eldiveni hazırladı. Üniformanın her parçasıyla bir kat daha artan otoritesiyle kendini daha güçlü ve daha kontrollü hissediyordu. O, bu odada kurban değil, kurtarıcıydı.

"Hastayla ilgili, ne biliyoruz?" diye Kimball'a sordu Catherine. "Saldırıya uğramış. Karında ve

boyunda travma."

"Kurşun yarası mı?"

"Hayır, bıçak darbesi."

Catherine ikinci eldivenini geçirirken donup kaldı. Birden midesinde bir düğüm hissetti. Boyun ve karın. Bıçak yaraları. "Ambulans geldi!" diye kapıdan bağırdı bir hemşire. "Kan ve cesaret zamanıdır," dedi Kimball, sonra da hastasını karşılamaya gitti.

Steril kıyafetini kuşanmış olan Catherine, olduğu yerde kalakaldı. Koca oda birden sessizliğe gömülmüştü. Ne masanın iki yanındaki stajyerler ne de Catherine'e istediği aletleri vermek için bekleyen ameliyathane hemşiresi, tek kelime etti. Hepsi dikkatlerini kapının dışında olanlara vermişti.

Kimball'un, "Çabuk, çabuk, çabuk!" diye bağırdığını duydular. Kapı ardına kadar açıldı, sedye içeri girdi. Catherine ancak kana bulanmış çarşafları, kadının sertleşmiş kahverengi saçlarını ve gırtlağa sokulan boruyu yerinde tutan bandın gölgesinde kalan yüzünü görebildi. Her zamanki gibi bir, iki, üç diyerek hastayı ameliyat masasının üzerine kaydırdılar.

Kimball kurbanın göğsünü kapatan örtüyü çekti. Odanın kargaşasında, kimse Catherine'in aldığı derin soluğu duymadı. Kimse sarsılarak geriye doğru bir adım attığını fark etmedi. Kurbanın boynuna, baskı yapacak şekilde örtülen gazlı bezin koyu kırmızıya boğduğu yaraya bakıyordu. Ardından kadının karnına, aceleyle yapıştırılmış gazlı bezin bir ucunun kalktığı yaraya, çıplak böğürden kayarak akan kan damlalarına çevirdi galoşlarını. Herkesin faaliyete geçtiği, derialtı tüpleri ve kalp kabloları bağladığı, hastanın ciğerlerine hava pompaladığı anlarda bile Catherine dehşetten donakalmıştı.

Kimball karındaki sargıyı söktü. İncebağırsak kıvrımları dışarı taşıp, ameliyat masasının üzerine saçıldı.

"Sistolik altmışta belli belirsiz algılanıyor. Hasta sinüs taşikardisine geçti."

"Derialtı iğneyi sokamıyorum. Damarı parçalanmış!"

"Köprücükkemiği altını dene!"

"Bana bir kateter daha atabilir misin?"

"Kahretsin! Bütün buralar batmış..."

"Dr. Cordell? Dr. Cordell?"

Catherine hâlâ şokun etkisinde, adını seslenen hemşireye dönünce, kadının ameliyat maskesi üzerinden çatılmış kaşlarını gördü.

"Tampon istiyor musunuz?"

Catherine yutkundu. Derin bir soluk aldı. "Evet. Tampon. Ve emiş..." Yeniden dikkatini hastaya verdi. Gözünün önüne sarsıcı görüntüler geliyor, başka bir Acil Servis'i, Savannah'daki ameliyat masasını ve kadının yerinde kendinin yattığını hatırlıyordu.

Ölmene izin vermeyeceğim. Seni listesine eklemesine izin vermeyeceğim.

Alet tepsisinden bir avuç dolusu küçük tampon ve bir damar pensi kaptı. Artık profesyonellik geri gelmiş, kontrolü tümüyle ele almıştı. Bunca yıllık ameliyathane eğitimi harekete geçti. Önce boyundaki yaraya odaklanarak gazlı bezi çıkardı. Yaradan sızan koyu kan yere damladı.

"Şahdamarı!" dedi stajyerlerden biri.

Catherine yaraya bir tampon bastırıp derin bir nefes aldı. "Hayır. Hayır, şahdamarı olsaydı, çoktan ölmesi gerekirdi." Hemşireye baktı. "Neşter."

Neşter avucuna bastırıldı. Duraksadı, yapacağı hassas müdahale için kendini toparladı ve neşterin ucunu hastanın boynuna değdirdi. Yaranın üzerindeki baskıyı sürdürerek, hızla deriyi yardı ve yukarıya, çeneye doğru dönerek boyundaki toplardamarı ortaya çıkardı. "Şahdamarına gelecek kadar derin kesmemiş," dedi. "Ama toplardamarı doğramış. Ve bu ucu da yumuşak dokuya girmiş." Neşteri bir yana bırakarak küçük forsepsi aldı. "Stajyer? Tamponla kanı alman gerekecek. Usulca!"

"Yeniden ağızlaştıracak mısınız?"

"Hayır, sadece ayırmak istiyorum. Yan etkisi olacak tabii. Etrafını dikmek için damarı yeterince açığa çıkarmam gerek. Damar kelepçesi."

Saniyesinde, istediği kelepçe avucundaydı.

Catherine kelepçeyi yerleştirip, meydana çıkardığı damara sıkıştırdı. Sonra soluğunu boşaltıp Kimball'a baktı. "Kan durdu. Sonra dikerim."

Dikkatini karındaki yarığa çevirdi. Kimball ve öteki stajyer o ana kadar tampon ve vakumla çevreyi temizlemiş, kesiği bütünüyle meydana çıkarmıştı. Catherine bağırsak kıvrımlarını usulca kenara çekip yaranın içine baktı. Gördüğünden, midesi bulandı.

Masanın öbür tarafındaki Kimball'un şaşkın bakışlarıyla karşılaştı.

"Bunu neden yapmış olabilir? Nasıl biri var karşımızda?"

"Bir canavar," dedi Catherine.

"Kadın hâlâ ameliyathanede. Şimdilik yaşıyor." Rizzoli cep telefonunu kapatıp Moore'a ve Dr. Zucker'a döndü. "Artık elimizde bir tanık var. Adam dikkatsiz olmaya başladı."

"Dikkatsiz değil," dedi Moore. "Acelesi varmış. İşini tamamlayacak zaman bulamamış." Yatak

odasının kapısında durmuş, yerdeki kanı inceliyordu. Hâlâ taze, hâlâ parlak kanı. Kuruyacak zaman olmamış. Cerrah biraz önce buradaydı.

"Fotoğraf Cordell'e yedi elli beşte gönderildi," dedi Rizzoli. "Resimdeki saat iki yirmiyi gösteriyor." Komodinin üzerindeki çalar saati gösterdi. "Saatin ayarı doğru. Buna göre, fotoğrafı dün akşam çekmiş olmalı. Kurbanı bu evde, yirmi dört saatten fazla canlı tutmuş." Aldığı zevki uzatmak için.

"Meydan okumaya başladı," dedi Dr. Zucker. Sesinde şaşırtıcı bir hayranlık ifadesi vardı. Karşısında değerli bir rakip olduğunun kabulü gibi. "Sadece kurbanını bütün bir gün canlı tutmakla kalmamış, gidip Internet'ten mesaj gönderebilmek için onu burada yalnız bile bırakmış. Adamımız bizimle zekâ oyunları oynuyor."

"Bizimle ya da belki Catherine Cordell'le," dedi Moore.

Kadının çantası üst çekmecede duruyordu. Moore eldivenli elleriyle içindekilere baktı. "İçinde otuz dört dolar olan bir cüzdan. İki kredi kartı. Amerikan Otomobil Birliği'nin kartı. Lawrence Scientific Supplies, Satış Bölümü adına çalışan kimlik kartı. Ehliyet. Nina Peyton, yirmi dokuz yaşında, bir altmış üç boyunda, altmış kilo." Ehliyetin arka yüzünü çevirdi. "Organ bağışlayıcıymış."

"Bana kalırsa, birini bağışladı bile," dedi Rizzoli.

Moore çantanın fermuarlı yan cebini açtı. "Bir ajanda var."

Rizzoli dönüp, Moore'a merakla baktı. "Ee?"

Moore ajandanın o ayı gösteren sayfasını açtı. Sayfa boştu. Yaklaşık sekiz hafta önceki bir kayıt bulana kadar çevirdi. Kira ödenecek. Sayfaları geri çevirince, başka kayıtlarla da karşılaştı. Sid'in doğum günü. Kuru temizleme. Konser 8:00. Personel toplantısı. Bir hayatı oluşturan bütün sıradan ayrıntılar. Kayıtlar neden sekiz hafta önce, bıçakla kesilmiş gibi durmuştu acaba? Bütün bu yazıları mavi mürekkeple ve özenle yazan kadını düşündü. Büyük ihtimalle aralık ayının boş sayfasına hevesle bakıp, Noel'in ve karın düşünü kuran, o sırada hayatta olmaması için hiçbir nedeni olmayan kadını.

Ajandayı kapadığında bu üzücü olayın öyle etkisindeydi ki, bir süre konuşamadı.

"Çarşafların arasında kesinlikle bir şey bırakmamış," dedi Frost yatağın yanına çömelip. "Ne ameliyat ipliği parçası ne de bir alet. Hiçbir şey yok."

"Gitmek için acele ettiğini düşündüğümüz biri için," dedi Rizzoli, "Arkasını temizleme konusunda oldukça başarılı. Bir bakın. Geceliği katlayacak zaman da bulmuş." İskemlenin üzerinde, özenle katlanmış pamuklu geceliği gösterdi. "Bu gecelik, acelesi olan birinin işi olam.az."

"Öyle ama, kurbanını da canlı bırakmış," dedi Moore. "Yapacağı en korkunç hata."

"Mantıklı gelmiyor Moore. Geceliği katlıyor, arkasını topluyor. Sonra da ardında bir tanık bırakacak kadar dikkatsiz davranıveriyor! Böylesi bir hata yapmayacak kadar akıllı biri olmalı."

"En akıllılar bile bazen saçmalar," dedi Zucker. "Ted Bundy de sonunda şaşırıp dikkatsiz davranmıştı."

"Buraya telefon eden sendin, değil mi?" dedi Moore Frost'a bakıp.

"Evet. Kütüphaneden aldığımız telefon numaraları listesindekileri aradığımızda. Burayı saat iki, ikiyi çeyrek geçe falan aradım. Karşıma telesekreter çıktı. Mesaj falan bırakmadım."

Moore çevresine bakındı, ama telesekreter falan göremedi. Oturma odasına geçince, uçtaki masanın üzerindeki telefonu buldu. Üzerinde arayanın numarasını gösteren bir ekran vardı ve hafıza düğmesine kan bulaşmıştı.

Düğmeye basmak için kalemini kullandı ve dijital ekranda son arayanın telefon numarası göründü.

Boston Polis Müdürlüğü, 02:14

"Onu korkutan bu muydu?" dedi peşinden oturma odasına gelen Zucker.

"Frost aradığında buradaydı demek. Arayan numara butonunun üzerinde kan lekesi var."

"Demek telefon çaldı. Oysa bizimkinin işi bitmemişti. Daha tatmin olmamıştı. Öte yandan, gecenin ortasında çalan telefon onu şaşırtmış olmalı. Buraya, oturma odasına geldi ve ekranda kimin aradığını gördü. Arayanın polis olduğunu, kurbana ulaşmaya çalıştıklarını anladı." Zucker durakladı. "Sen olsan ne yapardın?"

"Buradan uzaklaşırdım."

Zucker başını salladı, dudaklarında bir tebessüm belirdi.

Bütün bunlar sana oyun gibi geliyor, diye düşündü Moore. Pencereye yaklaştı ve parıldayıp dönen mavi ışıklardan kaleydoskopa benzeyen sokağa baktı. Evin önünde altı polis arabası duruyordu. Basın da gelmişti tabii; yerel televizyon arabalarının uydu antenlerini ayarladıklarını görebiliyordu.

"Keyfini çıkaracak zamanı olmadı," dedi Zucker.

"Ama rahmi almayı başardı."

"Hayır, o sadece bir hatıra. Ziyaretinin küçük bir anısı. Buraya sadece kadının vücudundan bir parça almaya gelmedi. Buraya mutlak zevk için, bir kadının hayatının yok olup gitmesini görmeye gelmişti. Polisin geleceği korkusuyla dikkati dağılınca, işi yarım kaldı. Kurbanının ölmesini izleyecek kadar kalamadı burada." Zucker durakladı. "Bir sonraki cinayeti çok yakında işleyecek. Adamımız hayal kırıklığına uğradı ve bu gerilim ona çok ağır gelecek. Bu da daha şimdiden yeni bir av peşine düştüğü anlamına geliyor."

"Ya da avını seçti bile," dedi Moore. Ardından düşündü, Catherine Cordell.

Şafağın ilk ışıkları göğü aydınlatmaya başlamıştı. Moore neredeyse yirmi dört saattir uyumamış, sadece kahve içerek geceyi tam hızla geçirmişti. Oysa aydınlanan göğe baktığında asıl hissettiği bitkinlik değil, yenilenmiş heyecandı. Catherine ile Cerrah arasında anlamadığı bir bağlantı vardı. Genç kadını o canavara bağlayan görülmez bir bağ.

"Moore."

Dönüp Rizzoli'yi gördüğünde, kadının yüzündeki heyecanı hemen yakaladı.

"Biraz önce Cinsel Suçlar'dan aradılar. Kurbanımız son derece talihsiz bir hanım."

"Ne demek oluyor bu?"

"Nina Peyton iki ay önce cinsel saldırıya uğramış."

Moore duyduğuyla sarsıldı. Kurbanın ajandasındaki boş sayfaları hatırladı. Kayıtlar sekiz hafta önce kesilmişti. Nina Peyton'ın hayatının ani bir frenle durduğu gün.

"Dosyada saldırı raporu var mı?" dedi Zucker.

"Sadece saldırı raporu değil," dedi Rizzoli. "Tecavüz örneği de alınmış."

"İki tecavüz kurbanı ha?" dedi Zucker. "Bu kadar kolay olabilir mi?"

"Tecavüzcünün kadınları öldürmek için geri döndüğünü mü düşünüyorsun?"

"Bu rastlantı olamaz. Seri tecavüz işleyenlerin yüzde onu daha sonra kurbanlarıyla ilişki kuruyor. Bu da kadınların çektiklerini, saplantılarını uzatmanın bir yolu olmalı."

"Cinayetin ön sevişmesi olarak tecavüz," dedi Rizzoli, burnundan iğrenmiş gibi soluyarak. "Ne güzel."

Birden, Moore'un aklına yeni bir fikir geldi. "Tecavüzden örnek aldıklarını söyledin. Öyleyse vajina salgısı da vardır."

"Var. DNA'sı yolda."

"Salgıyı kim almış? Acil Servis'e mi gitmiş?" Rizzoli'nin Pilgrim Hastanesi diyeceğinden emindi neredeyse.

Oysa Rizzoli kafasını salladı. "Acile değil. Forest Hills Kadın Kiliniği'ne gitmiş. Hemen yolun aşağısında."

Kliniğin bekleme odasının bir duvarında, "Kadın, şaşırtıcı güzellik" yazısının altında, kadın üreme organının tam renkli bir afişi asılmıştı. Moore kadın vücudunun mucizevi bir eser olduğuna

inanmasına rağmen, böylesine açıklayıcı bir resme bakarken kendini pis bir röntgenci gibi hissetti. Bekleme odasındaki birkaç kadının ona ceylanların yırtıcı bir hayvana baktığı gibi gözlerini diktiğini fark etti. Yanında Rizzoli'nin olması, onun düşman erkeklerden olduğu kanısını değiştirmeye yeterli değildi.

Sonunda müracaattaki kadın, "Şimdi sizi kabul edebilecek Dedektif. Odası sağdaki son kapı" deyince rahatladığını hissetti.

Rizzoli, "Partnerinizin sizi taciz edip etmediğini belirlemenin 10 yolu" ve "Tecavüz olup olmadığını nasıl anlarsınız?" gibi afişlerle kaplı koridorda önden yürüdü. Moore attığı her adımda, elbiseleri kirleten kir gibi, sanki üzerine erkek kabahatinin yeni bir lekesi bulaştığını sandı. Rizzoli bütün bunlardan habersizdi, tanıdık mahallede olan oydu. Kadınların toprağında üzerinde "Sarah Daly, Pratisyen Hemşire" yazılı kapıyı vurdu.

"Girin."

Gelenleri karşılamak için ayağa kalkan kadın genç ve modern görünüşlüydü. Beyaz önlüğünün altına blucin ve siyah tişört giymişti. Oğlan çocuğu kesimi saçları da fıldır fıldır gözlerini ve zarif elmacıkkemiklerini ortaya çıkarıyordu. Oysa Moore'un gözünü alamadığı şey, sol burun deliğindeki altın halkaydı. Sohbetin büyük bir bölümü boyunca, halkaya konuşuyormuş gibi geldi.

"Telefonunuzdan sonra, kadının dosyasını inceledim," dedi Sarah. "Polise rapor gönderildiğini biliyorum."

"Raporu okuduk," dedi Rizzoli.

"Öyleyse buraya geliş nedeniniz?"

"Nina Peyton dün gece evinde saldırıya uğradı. Şu anda durumu kritik."

Kadının ilk tepkisi şaşkınlıktı. Hemen ardından da öfke. Moore Sarah'nın öfkelendiğini çenesini kaldırmasından ve gözlerinin çakmak çakmak parlamasından anladı. "O muydu?"

"O?"

"Tecavüz eden?"

"Bu da ihtimaller arasında," dedi Rizzoli. "Ne var ki kurban hâlâ komada olduğundan, onunla konuşamıyoruz."

"Ona kurban demeyin. Bir adı var."

Rizzoli'nin de çenesi kalkınca, Moore meslektaşının sinirlendiğini anladı. Böylesi bir soruşturmayı başlatmak için hiç de iyi yol değildi.

"Bayan Daly," dedi araya girerek, "Bu inanılmayacak derecede korkunç bir saldırı, o yüzden..."

"Hiçbir şey inanılmaz değildir," diye sözünü kesti Sarah. "Hele erkeklerin kadınlara yaptıklarından bahsederken, asla." Masasının üzerindeki dosyayı kaldırıp Moore'a uzattı. "Tıbbi raporu. Tecavüze uğradıktan sonraki sabah, bu kliniğe geldi. O gün kaydını ben yaptım."

"Muayenesini de siz mi gerçekleştirdiniz?"

"Her şeyi. Mülakatı, pelvis incelemesini. Vajina salgılarını alıp, sperm bulunduğunu mikroskop altında doğruladım. Cinsel organın etrafındaki kılları taradım, örnekleme için tırnaklarını kestim. Ertesi gün hapını verdim."

"Başka testler için acile gitmedi, değil mi?"

"Bu kapıdan içeri giren bir tecavüz kurbanının bu binada bütün ihtiyaçları karşılanır, hem de tek kişinin yardımıyla. En son isteyeceği şey, değişen yüzlerden bir geçittir. Onun için kanını alıp laboratuara da ben gönderirim. Gerekli bilgiyi polise ben veririm. Hastanın istediği de budur."

Moore dosyayı açınca hasta bilgi formunu gördü. Listede Nina Peyton'ın doğum tarihi, adresi, telefon numarası ve işvereni yazılıydı. Bir sonraki sayfa küçük ve sıkışık bir el yazısıyla doldurulmuştu, ilk kayıt 17 mayıs tarihini gösteriyordu.

> Ana şikâyet konusu: Cinsel tecavüz
>
> Mevcut rahatsızlığın tarihçesi: Yirmi dokuz yaşındaki beyaz kadın, cinsel saldırıya uğradığı kanısında. Dün akşam, Gramercy Pub'da içki içerken, başının döndüğünü ve tuvalete yürüdüğünü hatırlıyor. Ondan sonra gelişen olayları hatırlamıyor...

"Evinde, kendi yatağında uyanmış," dedi Sarah. "Eve nasıl geldiğini hatırlamıyor. Soyunduğunu hatırlamıyor. Kendi bluzunu yırttığını kesinlikle hatırlamıyor. Ama kendini yatakta, çırılçıplak buluyor. Baldırları, sperm olduğunu sandığı bir maddeyle yapış yapış. Gözlerinden biri şiş ve her iki bileğinde çürükler vardı. Başından geçenleri anlaması için fazla zaman geçmesi gerekmemiş. Diğer tecavüz kurbanları gibi aynı tepkiyi veriyor. 'Tamamıyla benim hatam, bu kadar dikkatsiz davranmamalıydım,' diye düşünüyor. Kadınlar böyledir işte." Doğruca Moore'a bakıyordu. "Her konuda kendimizi suçlarız, bizi düzen erkek de olsa."

Böylesi bir öfke karşısında, Moore'un söyleyebileceği bir şey yoktu. Elindeki kâğıda bakıp muayene sonucunu okudu.

Hasta tekdüze sesle konuşan, aklı karışık ve kabuğuna çekilmiş bir kadın. Yanında kimse yok ve evinden kliniğe yürüyerek gelmiş...

"Durmadan araba anahtarlarından bahsediyordu," dedi Sarah. "Dayak yemiş, bir gözü şişmişti, buna rağmen tek düşündüğü araba anahtarlarını kaybettiği ve eğer bulamazsa işe gidemeyeceğiydi. Bu yineleme döngüsünü kırıp benimle konuşmasını sağlamam epey vaktimi aldı. Karşımdaki, başından hiçbir kötü olay geçmemiş bir kadındı, iyi eğitim almış, özgür biri. Lawrence Scientific Supplies firmasında satış temsilcisiydi. İşi icabı, her gün insanlarla karşılaşıyordu. Oysa o gün karşımda, neredeyse felce uğramış gibiydi. O kahrolası araba anahtarlarını bulmaya takmıştı. Sonunda, çantasını

açtık ve bütün içine baktık, tabii anahtarlar oradaydı. Ancak anahtarları bulunduktan sonra dikkatini bana verip benimle konuşabildi."

"Ve ne anlattı?"

"Bir kız arkadaşıyla buluşmak üzere saat dokuza doğru Gramercy Pub'a gitmiş. Arkadaşı görünmeyince, Nina biraz oyalanmış. Bir martini içmiş, bir iki erkekle sohbet etmiş. Bakın, o pub'a ben de gittim, her akşam kalabalık olan bir yerdir. Bir kadının kendini güvende hissedeceği bir mekândır." Sözlerine devam ettiğinde, sesi daha acı çıkıyordu. "Sanki güvenli bir mekân varmış gibi."

"Onu eve götüren adamı hatırlıyor muydu?" dedi Rizzoli. "Asıl öğrenmek istediğimiz bu."

"Her şey suçla ilgili, değil mi?" dedi Sarah Rizzoli'ye dönerek. "Cinsel Suçlar Masası'ndan gelen iki aynasız başka bir şey merak etmez. Onların tek ilgilendiği, bunu yapan adam."

Moore odanın Rizzoli'nin öfkesiyle ısınmaya başladığını hissediyordu. Aceleyle araya girdi, "Dedektifler, Nina'nın bir tarif veremediğini söylediler."

"Kadıncağızı sorguladıklarında odadaydım. Kalmamı istediği için, aynı öyküyü iki kez dinlemiş oldum. Dedektifler durmadan adamın neye benzediğini sorup durdular, oysa Nina bu soruya cevap veremiyordu. Adam hakkında gerçekten de hiçbir şey hatırlamıyordu."

Moore dosyada bir sonraki sayfaya geçti. "Onu ikinci defa, temmuzda görmüşsünüz. Yani bundan sadece bir hafta önce."

"İkinci bir kan tahlili için geldi. Pozitif sonuç almak için HİV testinden sonra altı hafta beklemek gerekiyor. Bu da son işkence işte. Önce tecavüze uğramak, ardından da saldırganın sana ölümcül bir hastalık bulaştırdığını öğrenmek. Bu kadınlar AİDS'e yakalanıp yakalanmadıklarını anlamak için altı hafta boyunca işkence çekiyor. Düşmanın içlerinde olup olmadığını, kanlarında çoğalıp çoğalmadığını düşünüyorlar. İkinci kan tahlili için geldiklerinde, onlarla konuşmam gerekiyor. Ve tabii sonuçlar elime geçer geçmez, telefonla haber vereceğime söz veriyorum."

"Testleri burada yapmıyor musunuz?"

"Hayır. Bütün örnekleri Interpath Laboratuvarları'na gönderiyoruz."

Moore dosyadaki son sayfayı çevirince, sonuçları gördü: HIV araştırması: Negatif. VDRL:[11] Negatif. Elindeki kâğıt kendinden karbonlu bir sayfanın kopyası olduğundan, tül gibi inceydi. Hayatımızın en önemli haberleri, diye düşündü, böylesine ince kâğıtlarla gelir. Telgraf. Sınav sonuçları. Kan tahlilleri.

Dosyayı kapatıp masanın üzerine bıraktı. "Nina'yı ikinci kez gördüğünüzde, yani ikinci kan tahlili için geldiği gün, size nasıl göründü?"

"Hâlâ travmanın etkisinde olup olmadığını mı soruyorsunuz?"

"Travmanın etkisinde olduğundan kuşkum yok."

Sakin sesle verdiği cevapla Sarah'nın kabarmakta olan öfkesini bir baloncuk gibi patlattı. Sanki hiddet kalmayınca hayati yakıtının bir bölümünü yitirmiş gibi, arkasına yaslandı. Bir süre, Moore'un sorusunu tarttı. "Nina'yı ikinci kez gördüğümde, canlı cenaze gibiydi."

"Nasıl?"

"Dedektif Rizzoli'nin oturduğu iskemleye oturduğunda, sanki bakışlarım onu delip arkasındakileri görecekmiş gibi geldi. Tecavüzden beri işine gitmemişti. Bana kalırsa insanlarla, özellikle de erkeklerle karşılaşmak istemiyordu. Bütün o tuhaf fobilerin etkisindeydi. Musluk suyundan ya da kapalı olmayan herhangi bir kaptan bir şey içmekten korkuyordu. İçebilmesi için, açılmamış bir şişede ya da kutuda getirilmesi, yani zehir ya da ilaç katılmasının imkânsız olması gerekiyordu. Erkeklerin ona bakınca, tecavüze uğradığını anlayacaklarından korkuyordu. Yatak çarşaflarında ve elbiselerinde saldırganın spermi olduğuna inandığı için, günde birkaç saatini çamaşır yıkamakla geçiriyordu. Eski Nina Peyton her kim ise, o kadın çoktan ölmüştü. Onun yerine, karşımda bir hayalet oturuyordu." Sarah'nın sesi alçalıp söndü, oturduğu yerde hiç kımıldamadan, o iskemlede oturan başka bir kadına, Rizzoli'ye baktı. Bir kadınlar geçidi, farklı suratlar, farklı hayaletler, zarar görmüşlerin gösterisi.

"İzlenmekle ilgili bir şey söyledi mi? Saldırganın yeniden hayatına girdiğinden bahsetti mi?"

"Bir tecavüzcü hayatınızdan hiç kaybolmaz ki. Yaşadığınız sürece, onun malısınızdır." Sarah durakladı. Sonra da acı bir sesle ekledi: "Belki de kendine ait olanı almaya gelmişti."

9

Vikinglerin kurban ettiği bakireler değil, orospulardı. Rabbimizin 922'nci yılında, İbni Fodlan adlı bir Arap elçisi, Rus olarak adlandırdığı halkın böylesi bir kurban törenine tanık oldu. Adamları İsveç'ten kopup gelen, Rusya nehirlerinden güneye, Hazar Devleti'ne ve halifeliğin güney pazarlarına inen, amber ve kürk verip karşılığında Bizans ipeği ve gümüşü alan uzun boylu ve sarışın kişiler olarak tarif ediyordu. İşte çok önemli bir Viking erkeğinin cesedini Valhalla'ya doğru son yolculuğuna uğurlamak için hazırlıkların yapıldığı yer de bu ticaret yolunun üzerinde, Volga'nın bir kolunun kıyısında, Bulgar adlı bir yerdi.

İbni Fadlan cenaze törenine tanık oldu. Ölünün teknesi sudan çıkarıldı ve havaya kaldırılarak huş ağacından direklerin tepesine oturtuldu. Teknenin güvertesinde bir kulübe inşa edilip, içine üzeri Yunan brokarıyla kaplı bir kanepe yerleştirildi. On gündür gömülü bekleyen ceset topraktan çıkarıldı.

İbni Fadlan kararmış etlerin kokmadığını görünce şaşırdı.

Topraktan yeni çıkarılan cesede en iyi giysileri giydirildi, pantolon ve çorap, çizme ve tunik, bir de brokardan, altın düğmeli bir kaftan. Cesedi kulübenin içindeki kanepeye yerleştirdiler, arkasını minderlerle besleyerek oturur hale getirdiler. Çevresine ekmek, et ve soğan, esritici içki ve güzel kokulu bitkiler yerleştirdiler. Bir köpek ile iki at, bir horoz ile bir tavuk kesip, Valhalla'daki ihtiyaçlarını karşılaması için güvertedeki kulübenin içine bıraktılar.

En sonunda da, köle bir kız getirdiler.

Cesedin toprak altında yattığı on gün boyunca, köle kız fahişeliğe zorlanmıştı. İçkiyle sarhoş edilmiş, kamptaki her erkeğin hizmetini görmesi için çadırdan çadıra dolaştırılmıştı. Bacaklarını açarak bir dizi terli ve öfkeli erkeğin altına yatmış, kullanılmaktan yıpranmış vücudu kabilenin bütün erkeklerinin tohumunun toplandığı ortak bir kap olmuştu. Böylelikle aşağılanmış, eti bozulmuş, vücudu kurban edilmeye hazırlanmıştı.

Onuncu gün, yanında Ölüm Meleği olarak adlandırdıkları yaşlı bir kadınla, köle kızı tekneye getirdiler. Kız bileziklerini ve yüzüklerini çıkardı. Sarhoş olmak için büyük yudumlarla içki içti. Ardından da, ölünün oturur vaziyette beklediği kulübeye götürüldü.

Orada, brokar kaplı şiltenin üzerinde, bir daha aşağılandı. Altı erkek tarafından, altı kez, vücudu paylaşılan bir et gibi, erkelerin arasında dolaştırıldı. Ve bittiğinde, erkekler tatmin olduklarında, kızı ölü efendisinin yanına yatırdılar. İki erkek ayaklarını, iki erkek ellerini tuttu, Ölüm Meleği de kızın boynuna bir ilmek geçirdi. Erkekler ipi çekip gererken, Melek geniş ağızlı hançerini kaldırıp kızın göğsüne sapladı.

Hançer birkaç kere indi, homurdanan erkeklerin tohumlarını saçtıkları gibi kan saçtı, yumuşak teni delen sivri hançer daha önceki mest olma sahnesini tekrarladı.

Son hamlesinde ölüm esrimesini boşaltan vahşi bir çiftleşme.

"Büyük miktarda kan ve yeni dondurulmuş plazma nakletmek gerekti," dedi Catherine. "Kan basıncı sabitleşti, ama hâlâ baygın ve solunum aygıtına bağlı. Biraz daha sabırlı olmanız gerek Dedektif. Ve kendine gelmesi için dua etmeniz."

Catherine ve Dedektif Darren Crowe, Nina Peyton'ın Yoğun Bakım'daki odasının önünde durmuş, monitördeki üç çizgiyi izliyordu. Crowe hasta sedyeyle çıkarılana dek ameliyathanenin önünde beklemiş, Ayılma Odası'nda da yanından ayrılmamış, sonra da Yoğun Bakım'a getirilişini izlemişti. Görevi basit bir korumacılığın çok ötesindeydi, hastanın ifadesini almak için sabırsızlanıyordu ve son birkaç saat boyunca odanın dışında bekleyip, durmadan ilerleme raporları istemesiyle insanları öfkelendirmişti.

Şimdi de sabahtan beri sormaktan bıkmadığı soruyu tekrarlıyordu: "Yaşayacak mı?"

"Tek söyleyebileceğimiz, hayati belirtilerin stabil olduğu."

"Onunla ne zaman konuşabilirim?"

"Durumunun ne kadar kritik olduğunu anlamıyor gibisiniz," dedi Catherine bıkkınlıkla içini çekerek. "Daha buraya getirilmeden, vücudundaki kanın üçte birini yitirmişti. Beyni yaşamsal dolaşımdan yoksun kalmış olabilir. Bilinci açıldığında, eğer açılırsa tabii, hiçbir şey hatırlamayabilir de."

"Desenize, işimize yaramayacak," dedi Crowe cam bölmenin öbür tarafına bakarak.

Catherine içinde artan bir hoşnutsuzlukla baktı adama. Bir tanık, kullanabileceği biri olması dışında, Nina'yı daha bir kez bile merak etmemiş, bütün sabah bir kere bile ondan adıyla bahsetmemişti. Ondan söz ederken, kurban ya da tanık diyordu. Cam bölmenin ötesine bakarken gördüğü bir kadın değil, amaca giden bir araçtı sadece.

"Buradan ne zaman çıkarılacak?" diye sordu.

"Bu soruyu sormak için daha çok erken."

"Özel bir odaya alınamaz mı? Eğer kapısını kapatır, içeri girebilecek personel sayısını sınırlarsak, o zaman konuşamadığını kimse öğrenmez."

Catherine bu konunun nereye varacağını bütün açıklığıyla biliyordu. "Hastamın yem olarak kullanılmasına izin vermeyeceğim. Sürekli gözlem altında olabilmesi için buradan çıkmaması gerek. Şu monitördeki çizgileri görebiliyor musunuz? Elektrokardiyografi! Merkez atardamar basıncı ve toplardamar basıncı bunlar. Durumundaki en ufak değişikliğin farkında olmam gerek. Bunu yapabileceğim tek yer de bu servis."

"Adamı şimdi durdurabilirsek, kaç kadının hayatını kurtaracağımızı biliyor musunuz? Bunu hiç düşündünüz mü? Bu kadınların neler yaşadığını sizin herkesten daha iyi bilmeniz gerek Dr. Cordell."

Catherine öfkeden kaskatı kesildi. Darbeyi en duyarlı noktasına vurmuştu. Andrew Capra'nın

yaptıkları öylesine mahrem, öylesine kişiseldi ki, kaybettiklerini öz babası da dahil, kimseyle konuşamamıştı. Dedektif Crowe şimdi o yarasını deşmişti.

"Adamı gözlemenin tek yolu bu kadın olabilir," dedi Crowe.

"Bulabildiğiniz en iyi yöntem bu mu? Komadaki bir kadını yem olarak kullanmak mı? Katili buraya çekerek, hastanedeki öteki kadınların hayatını tehlikeye atmak mı?"

"Şu an burada olmadığını nereden biliyorsunuz?" dedi Crowe ve arkasını dönüp gitti.

Şu an burada. Catherine bakışlarıyla Yoğun Bakım'ı taramaktan alamadı kendini. Hastaların arasında koşuşturan hemşireler gördü. Monitör grubunun başına toplanmış bir grup cerrah. Elinde kan tüpleri ve şırınga dolu bir tepsiyle bir laborant. Bir günde bu hastaneye kaç kişi girip çıkıyordu? Onlardan kaçını tanıyordu? Hiçbirini. Bu kadarını, bir insanın içinden neler geçtiğini asla bilemeyeceğini Andrew Capra'dan öğrenmişti.

Yoğun Bakım memuru seslendi: "Dr. Cordell, telefon."

Catherine hemşirelerin bölümüne yürüyüp telefonu aldı.

Arayan Moore'du. "Duyduğuma göre kurtarmışsın."

"Evet, hâlâ yaşıyor," dedi Catherine kabaca. "Ve hayır, daha konuşmuyor."

Bir sessizlik oldu.

"Galiba kötü zamanda aradım."

"Özür dilerim," dedi bir iskemleye çökerken. "Biraz önce Dedektif Crowe'la konuştum da, pek keyfim yok."

"Kadınlar üzerinde etkili galiba." ikisi de güldü, aralarındaki herhangi bir düşmanlığı eriten yorgun kahkahalarla.

"Kendini nasıl hissediyorsun Catherine?"

"Zor oldu ama, galiba kadının durumunu sabitleştirdik."

"Hayır, senden bahsediyorum. Sen iyi misin?"

Basit bir nezaket sorusunun ötesinde, Moore'un sesinde bir endişe sezdiğinde, ne diyeceğini bilemedi. Sadece biri tarafından düşünülmenin iyi bir duygu olduğunu anladı. Bir de Moore'un sözleriyle yanaklarının kızardığını.

"Eve gitmiyorsun, tamam mı?" dedi Moore. "En azından, kilitlerini değiştirinceye kadar."

"Beni öylesine öfkelendiriyor ki. Kendimi güvende hissettiğim tek yeri elimden aldı."

"Orasını yeniden güvenli yaparız. Eve bir çilingir göndermeye çalışacağım."

"Cumartesi günü mü? Mucizeler yaratıyorsun."

"Hayır. Sadece önümde harika bir Rolodeks[12] var."

Arkasına dayandı, gergin omuzları gevşemeye başlamıştı bile. Çevresinde Yoğun Bakım Servisi faaliyetten uğulduyordu, ama bütün dikkati telefondaki adamın yatıştırıcı, rahatlatıcı sesindeydi.

"Peki, sen nasılsın?" diye sordu Catherine.

"Korkarım, günüm daha yeni başladı." Dönüp, çantaya hangi kanıtların konacağını soran birine cevap verdiği sırada bir sessizlik oldu. Arka planda, konuşma sesleri duyuluyordu. Moore'u Nina Peyton'ın yatak odasında, korkunç kanıtların ortasında düşündü. Sesi yine de sakin ve pürüzsüzdü.

"Nina Peyton kendine gelir gelmez beni arayacaksın, değil mi?"

"Dedektif Crowe akbaba gibi, buradan ayrılmıyor. Kadının kendine geldiğini benden önce öğreneceğinden eminim."

"Kendine geleceğine inanıyor musun?"

"Dürüst bir cevap mı bekliyorsun?" dedi Catherine. "Bilmiyorum. Bunu durmadan Dedektif Crowe'a da söylüyorum, ama anlamışa benzemiyor."

"Dr. Cordell?" Odadan seslenen, Nina Peyton'ın hemşiresiydi. Sesinin tonu Catherine'in irkilmesine neden oldu.

"Ne var?"

"Gelip görmeniz gerek."

"Bir sorun mu var?" dedi Moore telefonun öteki ucundan.

"Bekle bir dakika. Gidip bakayım." Telefonu bırakıp odaya koştu.

"Sabunlu bezle hastayı temizliyordum," dedi hemşire. "Ameliyathaneden üstü kurumuş kanla kaplı gelmişti. Yan çevirdiğimde gördüm. Sol uyluğunun arkasında."

"Göster."

Hemşire hastanın omzundan ve kalçasından tutup, kadını yan çevirdi. "Burada," dedi alçak sesle.

Korku Catherine'i bulunduğu yere mıhladı. Gözlerini Nina Peyton'ın tenine siyah keçe kalemle yazılmış neşeli mesajdan ayıramadı.

DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN. HEDİYEMDEN HOŞLANDIN MI?

Moore onu hastanenin kafeteryasında buldu. Köşe masalardan birine oturup sırtını duvara vermiş, tehlikede olduğunu bilip, saldırının nereden geleceğini görmek isteyen bir insan gibi, önlemini almıştı. Üzerinde hâlâ ameliyathane önlüğü vardı, atkuyruğu şeklinde toplanmış saçı göz alıcı hatlarını, makyajsız yüzünü ve parıldayan gözlerini ortaya çıkarmıştı. En azından Moore kadar bitkin olmalıydı, ama korku uyanıklığını tetiklemiş, Moore masaya yaklaşırken her hareketini izleyen vahşi bir kediye dönüştürmüştü. Önünde yarı dolu bir kahve fincanı duruyordu. Moore kaç fincan içtiğini düşünürken, Catherine'in fincana uzanan elinin titrediğini gördü. Cerrahın güvenli elinden çok, korkmuş bir kadın eliydi.

Genç kadının karşısına oturdu. "Gece boyunca, evinin bulunduğu binanın önünde bir devriye arabası olacak. Yeni anahtarların eline geçti mi?"

Catherine başını salladı. "Çilingir biraz önce uğrayıp anahtarları bıraktı. Kilitlerin RollsRoyce'unu taktığını iddia ediyor."

"İyi olacak Catherine."

"O mesaj bana gönderilmişti," dedi genç kadın fincanına bakarak,

"Daha emin değiliz."

"Dün, doğum günümdü. Biliyordu. Nöbetçi kalacağımı da biliyordu."

"Eğer o yazmışsa."

"Benimle dalga geçme. Onun yazdığını biliyorsun."

Moore bir sessizlikten sonra başını salladı.

Bir süre konuşmadan oturdular. Vakit akşama yaklaştığından, masaların çoğu boştu. Tezgâhın arkasında, kafeterya çalışanları servis tepsilerini kaldırıyor, bir yerden buhar sütunları kıvrılıp yükseliyordu. Yalnız bir kasiyer bir bozukluk paketini yırttı, paralar şıngırdayarak yazar kasanın çekmecesine düştü..

"Odamdan bir şey çıktı mı?" dedi Catherine.

"Parmak izi bırakmamış."

"Kısacası, hakkında bir şey bilmiyorsunuz."

"Bilmiyoruz," diye kabullenmek zorunda kaldı Moore.

"Hayatıma hava gibi kolayca girip çıkıyor. Kimse görmüyor. Kimse neye benzediğini bilmiyor. Pencereme demir parmaklık da taktırsam, uyuyakalmaktan korkarım."

"Eve gitmek zorunda değilsin. Seni bir otele götüreyim."

"Nerede saklandığım önemli değil. Nerede olduğumu öğrenecektir. Nedendir bilmem, bir sebeple beni seçti. Bundan sonra sıranın bana geleceğini söyledi."

"Aynı fikirde değilim. Bir sonraki kurbanını uyarmak, son derece aptalca bir şey olur. Oysa Cerrah aptal değil."

"Neden benimle temasa geçti? Bana neden notlar gönderiyor?.. Şey konusunda..." Yutkundu.

"Belki de bize meydan okuyor. Bizi kızdırmaya çalışıyor."

"O zaman herif neden notlarını size yazmıyor?" Sesi öylesine yüksek çıkmıştı ki, kendine bir fincan kahve alan bir hemşire dönüp Catherine'e baktı.

Genç doktorun yüzü kıpkırmızı oldu. Ayaklandı. Sesini yükselterek kendini güç duruma düşürmüştü, onun için hastaneden çıkarken hiç konuşmadı. Moore uzanıp Catherine'in elini tutmak istedi, ama genç kadının bunun bir acıma ifadesi olduğunu düşünüp, elini çekmesinden korktu. Her şeyden önemlisi, Catherine'in ona acıdığını düşünmesini istemiyordu. Genç kadın, daha önce tanıdığı hiçbir kadına duymadığı bir saygı uyandırıyordu.

"İçeride kendimi kaybettim," dedi Moore'un arabasına bindiklerinde, Catherine yavaşça. "Özür dilerim."

"Bu durumda herkes aynını yapardı."

"Sen yapmazdın."

Moore'un tebessümü alaycıydı. "Tabii ben sükûnetimi hiç kaybetmem."

"Evet, farkındayım."

Şimdi, ne demek oluyor bu, diye düşündü Moore, Back Bay yoluna çıktıklarında. Normal bir insan yüreğini örseleyen fırtınalara karşı bağışıklığı olduğunu mu? Meraklılık, ne zamandan beri duygusuzluk anlamına geliyordu? Cinayet Masası'ndaki meslektaşlarının ondan bahsederken, Dinginlik Sembolü Aziz Thomas dediklerini biliyordu. Durum patlayıcı hale geldiğinde ve sakin bir sese ihtiyaç duyulduğunda başvurulacak kişiydi. Öteki Thomas Moore'u, geceleri karısının dolabı önünde durup, elbiselerinin gittikçe kaybolan kokusunu soluyan adamı tanımazlardı. Onlar sadece, görmelerine izin verdiği maskeyi biliyordu.

"Tabii senin için bu konuda sakin kalmak kolay," dedi Catherine suçluyormuş gibi. "Adam hedef olarak seni seçmemiş ki."

"İstersen duruma mantıklı yaklaşmaya çalışalım..."

"Ölümüme mi? Tabii mantıklı yaklaşırım."

"Cerrah rahat ettiği bir alışkanlıklar dizisi oluşturmuş. Geceleri saldırıyor, gündüz değil. Aslında, bir kadının karşısına eşit şartlarda çıkamayacak bir korkak. Avını savunmasız istiyor. Yatakta uyurken.

Kendini müdafaa imkânından yoksun."

"Yani, hiç uyumayayım mı? Bu oldukça kolay bir çözüm."

"Benim söylemeye çalıştığım, kurbanın kendini koruyabileceği gündüz saatlerinde birine saldırmaktan kaçınacağı. Her şey karanlıkla birlikte değişiyor."

Catherine'in apartmanının önüne varınca, arabayı kaldırımın kenarında durdurdu. Commonwealth Caddesi'ndeki tuğla duvarlı eski yapıların çekiciliğinden yoksun olmasına rağmen, binanın otomatik kapılı ve aydınlık bir yer altı garajına sahip olmak gibi bir ayrıcalığı vardı. Ön kapıyı açmak için hem anahtar hem de Catherine'in taşladığı bir güvenlik şifresi gerekiyordu.

Zemini cilalı mermer kaplı, aynaların süslediği bir sahanlığa girdiler. Zarif, ama sevimsizdi ve soğuk. Sinir bozacak kadar sessiz bir asansörle ikinci kata çıktılar.

Catherine daire kapısının önünde, elinde yeni anahtarları, tereddüt etti.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, içeriye önden girip, bir kolaçan edeyim," dedi Moore.

Genç kadın öneriyi kişisel bir hakaret gibi aldı. Cevap olarak, anahtarı deliğe soktu, kapıyı açıp içeri girdi. Sanki Cerrah'ın galip gelmediğini kendi kendine kanıtlamak istermiş gibi. Hâlâ kendi hayatını kendinin kontrol ettiğini gösterircesine.

"Neden teker teker bütün odaları dolaşmıyoruz?" dedi Moore. "Hiçbir şeye dokunulmadığından emin olmak için." Catherine başıyla onayladı.

Birlikte oturma odasına, mutfağa yürüdüler. En sonunda da, yatak odasına. Catherine Cerrah'ın başka kadınlardan hatıralar aldığını bildiğinden, mücevher kutusunu dikkatle gözden geçirdi, şifoniyerin çekmecelerine baktı, yabancı bir elin izlerini aradı. Moore kapının eşiğinde durmuş, genç kadın bluzlara, eteklere ve çamaşırlara bakarken onu izliyordu. Ve birden hiç de bu kadar zarif olmayan başka bir kadının katlanıp bavul içine yerleştirilmiş elbiselerini hatırlayarak sarsıldı. Gri bir kazak ve uçuk pembe bir bluz anımsadı. Mavi peygamberçiçekleri olan, pamuklu bir gecelik. Hiçbiri yeni, hiçbiri pahalı değildi. Neden Mary'ye hiç pahalı bir şey almamıştı? Parayı ne için biriktirdiklerini sanıyordu ki? Herhalde paranın sonunda gittiği yer için değil. Doktorlara, eve gelen hemşire ve terapistlere.

Yatak odası kapısının önünden ayrılıp salona yürüdü, kanepeye çöktü. Pencereden sızan akşam güneşi parlaklığıyla gözlerini kamaştırıyordu. Gün boyunca Mary'yi düşünmemiş olmanın suçluluğu altında ezilerek, gözlerini ovuşturdu, başını ellerinin arasına aldı. Utanç duyuyordu. Başını kaldırıp Catherine'e bakınca, Mary'yle ilgili düşüncelerin uçup gittiğini fark edip, kendine geldi. Şimdiye kadar tanıdığım en güzel kadın, diye düşündü. Şimdiye kadar tanıdığım en cesur kadın. "Hiç eksik yok," dedi Catherine. "En azından, görebildiğim kadarıyla."

"Burada kalmak istediğinden emin misin? Seni bir otele bırakmaktan memnun olurum." Catherine pencereye yaklaştı, yüz hatları batan güneşin ışığıyla yıkanırken, dışarı baktı. "Son iki yılımı korkuyla geçirdim. Kilitlerle dünyayı dışarıda tuttum. Her an kapıların arkasına, dolapların içine baktım.

Bıktım artık." Moore'a baktı. "Hayatımı geri istiyorum. Bu kez, kazanmasına izin vermeyeceğim."

Bu kez, demişti, uzun bir savaşın içindeki bir çarpışmadan bahseder gibi. Sanki Cerrah ile Andrew Capra bundan iki yıl önce üstün geldiği, ama bütünüyle yok edemediği tek bir kişilikte buluşmuşlar gibi. Capra. Cerrah. Aynı canavarın iki eli.

"Bu gece dışarıda bir devriye arabası olacağını söylemiştin," dedi.

"Olacak."

"Söz veriyor musun?"

"Kesinlikle."

Derin bir soluk aldı ve Moore'a gösterdiği tebessüm gerçek bir cesaret örneğiydi.

"Öyleyse, korkacak hiçbir şey yok demektir, öyle değil mi?" dedi genç kadın.

O akşam doğru eve gitmek yerine onu Newton'a çeken de suçluluk duygusuydu. Cordell'e hissettiklerine şaşırmış, bütün düşüncelerine hâkim olduğu gerçeğiyle de sarsılmıştı. Mary'nin ölümünden bu yana geçen bir buçuk yıl boyunca bir rahip hayatı yaşamış, bütün tutkuları üzüntüden bastırıldığı için, kadınlara karşı herhangi bir ilgi duymamıştı. Bu yeni arzu kıvılcımıyla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Tek bildiği, bu koşullarda uygunsuz kaçacağıydı. Bir de bir zamanlar sevdiği kadına sadakatsizlik olacağı. O yüzden, işleri yeniden düzeltmek için . gidiyordu Newton'a. Vicdanını hafifletmeye.

Ön avluya girip demir kapıyı arkasından sürgülediğinde, elinde bir demet papatya tutuyordu. Newcastle'a[13] kömür getirmek gibi bir şey, diye düşündü, şimdi artık akşamın gölgelendirdiği bahçede etrafına bakıp. Her ziyarete geldiğinde, sanki bu küçücük bahçede hep daha çok çiçek varmış gibi geliyordu. Evin yan cephesini kahkahaçiçeği ve gül fideleri sarmış, böylelikle bahçe göğe doğru da genişlemeye başlamıştı. Elindeki mütevazı papatyalar yüzünden neredeyse utanç duymak üzereydi. Oysa papatya Mary'nin en sevdiği çiçekti ve Moore için çiçekçinin tezgâhından papatya seçmek de neredeyse bir âdet haline gelmişti. Mary papatyaların neşeli sadeliğini, limonumsu güneşlerini çevreleyen beyaz taçlarını seviyordu. Kokularını öteki çiçeklerinki gibi tatlı ya da iç bayıltıcı değil, keskin seviyordu. Kararlı kokularını. Boş arsalarda ve yol kenarlarında bitmelerinden, gerçek güzelliğin kendiliğinden geldiğini, bastırılamayacağını hatırlatmalarından hoşlanıyordu.

Tıpkı Mary'nin kendisi gibi.

Zili çaldı. Bir dakika sonra kapı ardına kadar açılınca, gülümseyen yüzün Mary'yi çok andırması içinde tanıdık bir sızıya sebep oldu. Rose Connelly kızının mavi gözlerine ve yuvarlak yanaklarına sahipti ve saçlarının tümü neredeyse kırlaşmış olmasına, geçen yılların yüzünde izler bırakmasına rağmen, benzerlikler Mary'nin annesi olduğu konusunda kuşkuya yer bırakmıyordu.

"Seni yeniden görmek o kadar güzel ki Thomas," dedi. "Son zamanlarda pek görünmedin."

"Özür dilerim Rose. Son birkaç haftadır boş zaman bulmakta zorlanıyorum. Haftanın günlerini bile şaşıracağım neredeyse."

"Soruşturduğun olayı televizyondan izledim. Ne kadar korkunç bir işin içindesin."

Eve girince papatyaları Rose'a uzattı. "Başka çiçeğe ihtiyacın olduğunu sandığımdan değil," dedi yalanır gibi.

"İnsanın fazla çiçeği olamaz. Hem, papatyalardan ne kadar hoşlandığımı bilirsin. Buzlu çay içer misin?"

"Çok iyi olur, teşekkürler."

Oturma odasına geçip çaylarını yudumladılar. Çayın tadı Rose'un doğum yeri Güney Carolina'daki gibi, tatlıydı. Moore'un büyürken içtiği koyu New England demi gibi değildi. İçinde bulundukları oda da tatlı ve Boston standartlarına göre eski modaydı. Çok fazla süs, çok fazla ıvır zıvır vardı. Ama ah, ona nasıl da Mary'yi hatırlatıyordu! Mary her yerdeydi. Duvarlarda fotoğrafları asılıydı. Yüzmeden aldığı kupalar kitap raflarına dizilmişti. Çocukluk piyanosu da oturma odasının bir köşesinde duruyordu. O çocuğun hayaleti hâlâ burada, büyüdüğü bu evdeydi. Ve Rose da buradaydı, ateşi canlı tutuyor ve kızına öyle benziyordu ki, Moore bazen Rose'un mavi gözlerinden bakanın Mary olduğunu sanıyordu.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Rose.

"Öyle mi?"

"Hiç tatile çıkmadın, değil mi?"

"Geri çağırdılar. Çoktan arabaya binmiş, Maine Otoyolu'na doğru gidiyordum. Oltalarım hazırdı. Yeni bir iğne kutusu da almıştım." İçini çekti. "Gölü özlüyorum. Bütün yıl düşlediğim tek yer, orası."

Göl, Mary'nin de hevesle düşlediği bir yerdi. Kitap raflarındaki yüzme kupalarına baktı. Mary'nin solungaçları olsa, hayatının tümünü suda geçirmekten mutluluk duyan bir denizkızı olurdu. Bir zamanlar gölü nasıl güçlü kulaçlarla boydan boya geçtiğini hatırladı. O güçlü kolların bakımevinde nasıl incelip çöpe döndüğünü de.

"Soruşturma kapandıktan sonra," dedi Rose, "Belki hâlâ göle gidebilirsin".

"Soruşturmanın ne zaman kapanacağını bilmiyorum bile."

"Sana hiç yakışmıyor. Ne kadar umutsuzsun."

"Bu farklı bir cinayet biçimi Rose. Anlamaya bile başlayamadığım biri tarafından işleniyor."

"Her zamanki gibi başarırsın nasıl olsa."

"Her zamanki gibi mi?" Kafasını sallayıp gülümsedi. "Beni olduğumdan iyi görüyorsun."

"Mary de öyle derdi. Senden bahsedip, övünmekten hoşlanırdı, biliyorsun. 'Adamım hep yakalamıştır.'"

İyi ama, ne pahasına, diye düşünürken, tebessüm kayboldu. Olay yerinde olmak için evden uzakta geçirdiği bütün geceleri, kaçırdığı akşam yemeklerini, aklının sadece işinde olduğu hafta sonlarını hatırladı. Bir de Mary vardı, sabırla ilgi bekleyen Mary. 'Eğer yeniden yaşayacağım bir günüm olsa, her dakikasını seninle geçirirdim. Seni yatakta tutarak. Sıcak çarşafların altında kulağına sırlar fısıldayarak.'

Oysa Tanrı insana ikinci bir fırsat vermez.

"Seninle gurur duyuyordu," dedi Rose.

"Ben de onunla."

"Birlikte yirmi güzel yılınız oldu. Çoğu insanın söyleyebileceğinin ötesinde bir süre."

"Çok hırslıyım Rose. Fazlasını istiyordum."

"Ve elde edemediğin için de öfkelisin."

"Evet, galiba öyle. Anevrizmaya yakalanan o olduğu için öfkeliyim. Onu kurtaramadıkları için öfkeliyim. Öfkeliyim, çünkü..." Durakladı. Derin bir soluk boşalttı. "Özür dilerim. O kadar güç ki. Bu günlerde her şey güç."

"İkimiz için de," dedi Rose usulca.

Sessizce birbirlerine baktılar. Evet, tek çocuğunu kaybeden dul Rose için çok daha güç olması doğaldı. Eğer yeniden evlenirse, Rose'un onu bağışlayıp bağışlamayacağını düşündü. Yoksa bunu sadakatsizlik olarak mı görürdü? Kızının hatırasının daha da derin bir çukura gömülmesi olarak mı algılardı?

Birden, Rose'un gözlerine bakmaya daha fazla dayanamayacağını hissedip, suçluluk duygusu içinde başka tarafa baktı. Az önce Catherine Cordell'e bakıp, içindeki tanıdık arzunun depreştiğini duyduğunda yaşadığı suçluluğu.

Boş bardağını sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalktı. "Gitmem gerekiyor."

"Yeniden işbaşı mı yani?"

"Onu yakalayana kadar dur durak yok."

Moore'u kapıya kadar geçirdi ve o bahçeden geçip dış kapıya varıncaya kadar arkasından baktı. Moore dönüp, "Kapılarını kilitle Rose," diye seslendi.

"Oh, hep böyle söylersin."

"Her seferinde ciddiyim." Yaşlı kadına el salladı, 'Bu akşam her zamankinden daha ciddiyim,' diye düşünerek arabasına yürüdü.

Nereye gittiğimiz, neler bildiğimize bağlıdır, neler bildiğimiz de nereye gittiğimize.

Evinin duvarındaki koca mantar panoya raptiyelenmiş Boston haritasını incelerken, bu nakarat tıpkı bir çocuk şarkısı gibi, Rizzoli'nin kafasında dönüp duruyordu. Haritayı, Elena Ortiz'in cesedinin bulunduğu günün ertesinde asmıştı duvara. Soruşturma geliştikçe, haritaya sayısı durmadan artan renkli topluiğneler yerleştirmişti. Üç farklı kadını temsil eden, üç ayrı renkte topluiğne. Elena Ortiz için beyaz. Diana Sterling için mavi. Nina Peyton için yeşil. Her topluiğne kadının faaliyet sahası içinde bilinen bir yeri işaretliyordu. Evini, çalıştığı yeri. Yakın arkadaşlarının ya da akrabalarının oturduğu evleri. Hangi tıp merkezine gittiğini. Kısacası, avın yaşam alanını. Günlük faaliyetlerinin birinde, her kadının yolu Cerrah'ınkiyle kesişmiş olmalıydı.

Nereye gittiğimiz, neler bildiğimize bağlıdır, neler bildiğimiz de nereye gittiğimize.

Peki Cerrah nereye gitti, diye düşündü, onun dünyası nelerden oluşuyor?

Ton balıklı sandviç ve patates cipsinden oluşan, yanında bir şişe birayla yediği soğuk yemeğini bitirirken, haritayı inceledi. Haritayı yemek masasının yanındaki duvara tutturduğundan, her sabah kahvesini içerken, her akşam yemeğini tabii eğer yemek saatinde eve gelmeyi başarmışsa yerken, bakışlarının karşı konulmaz bir biçimde renkli topluiğnelerin üzerinde dolaştığını fark ediyordu. Başka kadınlar mutfak duvarlarına çiçek ya da manzara resimleri ya da sinema afişleri asarken, o da oturmuş bir ölüm haritasına bakıyor, ölenlerin hareketlerini izlemeye çalışıyordu.

İşte bütün hayatı bundan ibaretti, yemek, uyumak ve çalışmaktan. Bu daireye taşınalı yaklaşık üç yıl olmuştu, ama duvarlarda hâlâ pek az süs vardı. Ne bir bitki (kim sulayacak vakit bulacak ki?), ne aptalca ıvır zıvır, hatta ne de perde. Pencerelerde sadece jaluzi vardı. Hayatı gibi, evi de işine göre ayarlanmıştı, işini seviyor, işi için yaşıyordu. Meslek Günü'nde bir kadın polisin gelip de okulunu ziyaret etmesinden bu yana, ta on iki yaşından beri polis olmayı istemişti. Sınıf önce bir hemşire ile bir avukatı, ardından da bir fırıncı ile bir mühendisi dinlemiş, çocukların uğultusu, kıpırtısı giderek yükselmişti. Sıralar arasında lastik şeritler, toplar gidip gelmeye başlamıştı. Sonra kadın polis belinde tabanca kılıfıyla ayağa kalkmış, bütün sınıf da birden susuvermişti.

Rizzoli bunu asla unutmadı. Oğlanların bile bir kadına nasıl hayranlıkla baktıklarını unutmadı.

Şimdi o kadın polisin yerine kendi geçmiş, on iki yaşındaki oğlanların hayranlığını kazanmayı başarmıştı, ama yetişkin erkeklerin saygısını bir türlü kazanamıyordu.

En iyisini ol, stratejisi buydu işte. Onlardan fazla çalış, onlardan fazla parla, işte onun için burada, yemek sırasında bile işi düşünüyordu. Cinayet ve ton balıklı sandviç. Birasından koca bir yudum aldı, sonra arkasına yaslanıp haritaya baktı. Ölülerin insani coğrafyasına bakmanın, hayatlarını nerede yaşadıklarını, nerelerin onlar için önemli olduğunu incelemenin tüyleri diken diken edici bir tarafı vardı. Dünkü toplantı sırasında, suçlu psikolojisi uzmanı Dr. Zucker ortaya bir sürü profil

deyimi atıvermişti. Nirengi noktaları. Faaliyet düğümleri. Hedef arkası perdeleri, iyi de, neye baktığını ve gördüğünü nasıl yorumlayacağını öğrenmek için Dr. Zucker'ın parlak cümlelerine ya da bir bilgisayar programına ihtiyacı yoktu. Haritaya bakarak, av kaynayan bir savan düşledi. Renkli topluiğneler üç bahtsız ceylanın kişisel dünyalarını belirtiyordu. Diana Sterling'inki kuzeyde, Back Bay ile Beacon Hill arasındaydı. Elena Ortiz'inkiyse South End'de. Nina Peyton'ınkine gelince, onun dünyası güneybatıda, Jamaica Plain banliyösündeydi. Birbirleriyle kesişmeyen, göze batmayan üç yaşam alanı.

Peki, senin yaşam alanın hangisi?

Kente katilin gözleriyle bakmaya çalıştı. Gökdelenlerden kanyonlar gördü. Biçilmiş otlaklar gibi yeşil parklar. Aptal avların, onları gözetleyen avcıdan habersiz, gezindikleri patikalar. Hem zaman içinde hem de birbirinden uzak mesafelerde öldürmüş, gezgin bir yırtıcıdan habersiz.

Telefon çalınca yerinden sıçradı, kahrolası bira şişesini devirdi. Telefona cevap verirken kâğıt havlu rulosuna uzandı ve bira gölünü sildi.

"Rizzoli."

"Alo, Janie?"

"Oh. N'aber Anne?"

"Beni aramadın?"

"Ne dedin?"

"Seni birkaç gün önce aramıştım. Telefon edeceğini söyledin, ama etmedin."

"Unutmuşum demek ki. Gırtlağıma kadar işe battım."

"Frankie gelecek hafta eve dönüyor. Harika, değil mi?"

"Evet." Rizzoli içini çekti. "Harika."

"Abini yılda bir görüyorsun. Sesin biraz daha heyecanlı çıkamaz mı?"

"Anne, yorgunum. Cerrah meselesi yirmi dört saatimi alıyor."

"Polis onu yakalamadı mı daha?"

"Polis benim."

"Ne demek istediğimi anladın işte."

Evet, anlamıştı. Annesi küçük Janie'nin telefonlara cevap verdiğini, o önemli erkek dedektiflere kahve taşıdığını düşünüyordu anlaşılan.

"Yemeğe geleceksin, tamam mı?" dedi annesi, Jane'in işinden bir anda başka konuya atlayarak. "Gelecek cuma."

"Belli olmaz. Soruşturmanın nasıl geliştiğine bağlı."

"Oh, biricik abin için olsun, gelebilirsin."

"Eğer işler kızışırsa, başka bir güne ertelemek zorunda kalabilirim."

"Başka bir gün olmaz. Mike cuma buraya gelmeyi kabul etti bile."

Tabii ya. Hep birlikte Mike kardeşin hizmetine koşalım.

"Janie?"

"Evet Anne. Cuma."

Telefonu kapadığında midesinde çok yakından tanıdığı bir duygu, dışa vurulmamış öfkenin buruntusu vardı. Tanrım, çocukluğundan nasıl sağ çıkmıştı?

Şişesini alıp içinde kalan birkaç damlayı içti. Yeniden haritaya baktı. Cerrah'ı yakalamak Rizzoli için hiç bu kadar önemli olmamıştı. Görmezden gelinmiş kız kardeş, önemsiz kız olarak geçirdiği bütün yılların kini, Cerrah üzerinde toplanıyordu.

Kimsin? Neredesin?

Haritaya bakarak, bir süre tamamen sessiz kaldı. Düşündü. Sonra topluiğne kutusunu alıp yeni bir renk seçti. Kırmızı. Kırmızı topluiğnelerden birini Commonwealth Caddesi'ne, bir ikincisini Pilgrim Hastanesi'nin bulunduğu South End'e sapladı.

Kırmızı Catherine Cordell'in doğal ortamını belirliyor, hem Diana Sterling'in hem de Elena Ortiz'inkilerle kesişiyordu. Cordell ortak paydaydı. Her iki kurbanın dünyasında da faaliyet gösteriyordu.

10

Gramercy Pub pazartesi akşamı bile tıklım tıklımdı. Saat yediydi ve bekâr şirket yöneticileri kente inmiş, oyuna hazırlanmıştı. Burası, onların oyun alanıydı.

Rizzoli girişe yakın bir masaya yerleşmiş, kapı her açılıp içeri yeni bir genel merkez klonu ya da on santimlik topukları üzerinde salınan yeni bir büro Barbie'si girdiğinde, yüzüne sıcak kent havası vuruyordu. Her zamanki buruşuk pantolon takımı ve rahat ama düz ayakkabılarıyla kendini bir lise öğretmeni gibi hissetti Rizzoli. İçeri kedi gibi narin iki kadının girdiğini, arkalarında hafif bir parfüm kokusu bıraktıklarını fark etti. Rizzoli hiç parfüm kullanmıyordu. Kurumuş bir rimel ve Dewy Satin fondöten şişesiyle birlikte banyo dolaplarından birinin arkasına sıkışmış tek bir dudak boyasına sahipti. Bütün bu makyaj malzemesini, elinde doğru mucizevi malzemeler olunca kendinin bile Elizabeth Hurley gibi bir kapak kızı olabileceği hayaliyle, büyük bir mağazanın kozmetik reyonundan beş yıl önce almıştı. Satıcı kız yüzünü kremleyip pudralamış, çizip boyamış, işini tamamladıktan sonra da muzaffer bir edayla Rizzoli'ye aynayı uzatıp, "Yeni görünüşünüz hakkında ne düşünüyorsunuz?" demişti.

Rizzoli'nin aynada kendi görüntüsüne bakarak düşündüğü tek şey, kadınlara asılsız umutlar dağıttığı için Elizabeth Hurley'den ne denli nefret ettiğiydi. Acı gerçeğe gelince, hiçbir zaman güzel olamayacak kadınlar vardı ve Rizzoli de bunlardan biriydi.

Bu yüzden, bir masanın başına oturmuş, ginger ale yudumlayıp pub'ın dolmasını izlerken, kimsenin gözüne batmıyordu. Gürültücü bir kalabalıktı pub müşterileri, yüksek sesli konuşmalar, buz tıkırtıları duyuluyor, kahkahalar fazla güçlü, fazla zorlama geliyordu.

Ayaklandı ve bara doğru ilerledi. Barın kenarına varınca barmene kimliğini gösterip, "Birkaç soru sormak istiyorum," dedi.

Adam kimliğe şöyle bir baktı, sonra müşteriye verdiği kadehi kaydetmek için yazar kasanın düğmesine basarken, "Sor bakalım," dedi.

"Bu kadını burada gördüğünü hatırlıyor musun?" dedi Rizzoli, Nina Peyton'ın fotoğrafını barın üzerine koyup.

"Tabii, üstelik onun hakkında soru soran ilk polis de değilsin. Bir ay kadar önce buraya başka kadın dedektifler geldi."

"Cinsel Suçlar Masası'ndan mı?"

"Galiba. Resimdeki kadını tavlamaya çalışan birini görüp görmediğimi sordular."

"Peki, görmüş müydün?"

Barmen omuz silkti. "Burada herkes birinin peşindedir. Çetele tutmuyorum."

"Ama bu kadını gördüğünü hatırlıyorsun, değil mi? Adı Nina Peyton."

"Onu burada birkaç kez gördüm. Genellikle bir kız arkadaşıyla birlikte. Adını bilmiyorum. Son günlerde gelmiyor zaten."

"Neden gelmediğini biliyor musun?"

"Bilmiyorum." Bir bez alıp barı silmeye koyuldu, Rizzoli'ye dikkat etmemeye başlamıştı bile.

"Neden gelmediğini söyleyeyim," dedi Rizzoli sesini öfkeyle yükselterek. "Pezevengin biri biraz eğlenmek istedi de ondan. Onun için buraya, bir av aramaya geldi. Etrafına baktı, Nina Peyton'ı gördü ve işte güzel bir kutucuk, diye düşündü. Ona baktığında bir insan görmediği kesin. Bütün gördüğü, kullanıp kenara atabileceği bir şeydi."

"Bak, bana bütün bunları anlatman gerekmez."

"Gerekir, gerekir. Üstelik, bütün bunlar burnunun dibinde olduğu ve sen görmemeyi yeğlediğin için, duyman gerekiyor. Pezevengin biri bir kadının içkisine ilaç katıyor. Kadın birazdan rahatsızlanıp, tuvalete gitmeye çalışıyor. Pezevenk kadının koluna girip dışarı çıkarıyor. Ve sen bunların hiçbirini görmüyorsun, öyle mi?"

"Hayır," dedi barmen hiç beklemeden. "Görmedim."

Bütün pub sessizliğe gömülmüştü. Rizzoli insanların gözlerini üzerine diktiklerini gördü. Başka tek kelime etmeden, bardan ayrılıp masasına döndü.

Bir süre sonra konuşmalar yeniden başladı.

Barmenin iki viskiyi bir adama doğru barın üzerinde kaydırdığını, adamın kadehlerden birini yanındaki kadına uzattığını gördü. İçki kadehlerinin dudaklara kaldırılışını, dillerin Margaritaların tuzunu yalayışını izledi, votka ve tekila ya da bira gırtlaklardan aşağıya akarken geriye yatan kafaları seyretti.

Ve kadınlara bakan erkekleri gördü. Ginger ale'ini yudumlarken soluğunun kesildiğini hissetti, alkolden değil, öfkeden. O, bir köşeye oturan yalnız kadın buranın aslında ne olduğunu açık bir şekilde görebiliyordu. Yırtıcının ve avının birlikte geldiği bir su havzası.

Çağrı cihazı öttü. Onu arayan Barry Frost'tu.

"Nedir bu gürültü?" diyordu Frost, cep telefonunda sesini belli belirsiz duyurmayı başararak.

"Bir bardayım." Yandaki masada bir kahkaha patlayınca dönüp öfkeyle baktı. "Ne dedin?"

"Marlborough Sokağı'nın orada bir doktor. Doktor raporunun bir kopyasını aldım."

"Kimin doktor raporunun?"

"Diana Sterling'in."

Rizzoli birden öne doğru eğildi, şimdi artık dikkatinin her zerresini Frost'un belli belirsiz sesine odaklamıştı. "Baştan anlat şunu. Doktor dediğin adam kim ve Sterling ona neden gitmiş?"

"Doktor kadın bir kere. Doktor Bonnie Gillespie. Marlborough Sokağı'nda muayenehanesi olan bir jinekolog."

Yeni bir kahkaha fırtınası cümlenin geri kalanını anlamasını engelledi. Rizzoli arkadan gelen kelimeleri duyabilmek için elini kulağına kapattı. "Sterling doktora neden gitmiş?" diye bağırdı.

Oysa cevabı çoktan biliyordu, sorunun cevabı tam karşısında, iki erkeğin tıpkı bir zebra peşinde koşan aslanlar gibi bir kadına eğildikleri bardaydı.

"Cinsel saldırı," dedi Frost. "Diana Sterling de tecavüze uğramış."

"Üçü de cinsel saldırı kurbanıydı," dedi Moore. "Oysa ne Diana Ortiz ne de Diana Sterling şikâyetçi olmuş. Sterling'in tecavüze uğradığını ancak herhangi bir tedavi görüp görmediğini öğrenmek için kentteki kadın kliniklerine ve jinekologlara başvurduğumuzda anladık. Sterling tecavüzü ailesine bile anlatmamış. Bu sabah telefon ettiğimde, haberi benden öğrenip çok şaşırdılar."

Daha öğlen bile olmamıştı, ama toplantı odasındaki masanın çevresinde gördüğü suratlar şimdiden bitkin bakıyordu. Uykusuzluğa dayanarak çalıştıkları gibi, önlerinde yine uzun sürecek bir gün uzanıyordu.

"Öyleyse Sterling'in tecavüze uğradığını bilen tek kişi Marlborough Sokağı'ndaki şu jinekologmuş, öyle değil mi?" dedi Teğmen Marquette.

"Dr. Bonnie Gillespie. Diana Sterling ona sadece bir kere görünmüş. Doktora da AİDS tehlikesinden korktuğu için gitmiş."

"Doktor Gillespie tecavüz hakkında ne biliyor?"

Soruya doktoru ziyaret eden Frost cevap verdi. İşe Diana Sterling'in doktor raporunun bulunduğu dosyayı açarak başladı, "İşte Dr. Gillespie'nin yazdıkları, 'Otuz yaşındaki kadın hasta HIV testi yaptırmak istiyor. Beş gün önce korumasız cinsel ilişkisi olmuş, partnerinin HIV durumu bilinmiyor. Partnerinin yüksek risk grubundan olup olmadığı sorulduğunda, hasta rahatsız ve ağlamaklı. Cinsel ilişkinin rıza sonucu gerçekleşmediğini ve saldırganın adını bilmediğini açıklıyor. Saldırıyı polise bildirmek istemiyor. Tecavüz danışmanına gönderilmeyi reddediyor.'" Frost başını dosyadan kaldırdı. "Dr. Gillespie'nin Diana Sterling'den aldığı bütün bilgi, bu. Pelvis muayenesi ve frengi, belsoğukluğu ve HIV testleri yapıp, _ ikinci HIV tahlili için iki ay sonra tekrar gelmesini söylemiş. Hasta bir daha görünmemiş. Öldüğü için tabii."

"Dr. Gillespie polise hiç haber vermemiş mi? Cinayetten sonra bile?"

"Hastasının öldüğünü bilmiyordu. Haberleri hiç görmemiş."

"Örnek alınmış mı? Sperm?"

"Hayır, hasta, şey..." Frost utançla kızardı. Frost gibi evli bir erkek bile bazı konuları konuşmaktan rahatsız oluyordu. "Saldırından hemen sonra, üst üste birkaç kere duşa girmiş."

"Kadıncağızı suçlayabilir .misiniz?" dedi Rizzoli. "Kahretsin, ben de lizolle yıkanmak isterdim."

"Üç tecavüz kurbanı," dedi Marquette. "Bu kadarı rastlantı olamaz."

"Tecavüzcüyü bulursanız," dedi Dr. Zucker, "Kalıbımı basarım, aradığınız katili yakalamış olursunuz. Nina Peyton'dan alınan DNA'nın durumu nedir?"

"Hızlandırdık," dedi Rizzoli. "Sperm örneği iki aya yakındır laboratuarın elindeymiş, ne yapacaklarına karar verememişler. Kıçlarının altında ateş yakıverdim. Dua edelim de aradığımız adamın CODİS'te kaydı olsun."

Birleştirilmiş DNA Endeksleme Sistemi olarak da bilmen CODİS, FBI'ın DNA profillerini girdiği ulusal veritabanının adıydı. Sistem hâlâ emekleme aşamasında olduğundan, hüküm giymiş yarım milyona yakın suçlunun genetik profillerinin tamamı henüz kayıt altına alınmamıştı. Bu yüzden "soğuk isabet" sağlama ya da bilinen bir suçluya uygun bir DNA profili yakalama olasılığı oldukça zayıftı.

"Aradığımız adam önce kurbanına cinsel saldırıda bulunuyor," dedi Marquette Dr. Zucker'a bakarak. "Ardından da haftalar sonra geri gelip kadını öldürüyor. Bu size. mantıklı görünüyor mu?"

"Bize mantıklı gelip gelmemesinin hiç önemi yok," dedi Zucker. "Ona mantıklı gelmesi yeter. Bir tecavüzcünün geri dönüp, kurbanına ikinci kez saldırması pek ender görülmez. Burada bir sahiplik kavramı var. Ne denli hastalıklı olursa olsun, kurulmuş bir ilişki var."

"Buna ilişki mi diyorsunuz?" dedi Rizzoli burnundan soluyordu.

"Tecavüzcüyle kurbanı arasında, evet. İnsanın kulağına sapıkça geliyor ama, bir ilişki var. Güç üzerine kurulmuş bir ilişki. Önce kadının gücünü elinden alıyor, onu bir insandan daha aşağı bir konuma getiriyor. Kadın artık bir eşyadır. Bunu tecavüzcü biliyor, ama daha önemlisi, kurban da biliyor. Tecavüzcüyü yeniden dönecek kadar heyecanlandıran kadının yaralanmış ve aşağılanmış olması. Önce, kadını tecavüzüyle işaretliyor. Ardından da mutlak sahiplik iddiasını tatmin etmek için geri dönüyor."

Yaralanmış kadınlar, diye düşündü Moore. Kurbanlar arasındaki ortak ilişki, işte bu. Birden Catherine'in de yaralı kadınlardan biri olduğunu düşündü.

"Ama Catherine Cordell'e hiç tecavüz etmedi," dedi Moore.

"Evet ama, o da tecavüz kurbanı."

"Tecavüzcüsü iki yıl önce öldü. Cerrah Dr. Cordell'i kurban olarak nasıl seçer? Catherine Cordell

nasıl olur da Cerrah'ın radar ekranına yakalanır? Dr. Cordell de tecavüz hakkında kimseye bir şey söylemiyor."

"Oysa bilgisayar ortamındayken anlattı, değil mi? Özel sohbet odasındayken..." Zucker durakladı. "Tanrım. Kurbanlarını Internet üzerinden belirliyor olması mümkün mü?"

"O olasılığı da araştırdık," dedi Moore. "Nina Peyton'ın bilgisayarı bile yok. Cordell de gerçek adını sohbet odasındakilere asla açıklamamış. Onun için, aynı soruya dönmek zorundayım: Cerrah Cordell'e neden odaklandı?"

"Ona takmış görünüyor," dedi Zucker. "Dr. Cordell'e sataşmak için olmayacak şeyler bile yapıyor. Nina Peyton'ın o fotoğrafını e-postayla göndermek için tehlikeye atılıyor. Bu da onun için bir dizi felakete yol açıyor. Fotoğraf polisi doğruca Nina'nın kapısına götürüyor. Adam aceleye geliyor, cinayeti tamamlayamıyor, bütünüyle doyuma ulaşamıyor. Daha da kötüsü, geride bir tanık bırakıyor. Yapabileceği en kötü hata."

"Bu hata falan değil," dedi Rizzoli. "Kadının yaşamasını istiyordu."

Sözleri masanın çevresinde kuşkulu bakışlarla karşılandı.

"Yoksa böylesi bir saçmalığı başka nasıl açıklarsınız?" diye sözlerini sürdürdü Rizzoli. "Cordell'e gönderdiği fotoğrafın amacı, bizi Nina Peyton'ın evine çekmekti. Resmi gönderdi, sonra da bizi bekledi. Kurbanın evine gelmemizi bekledi. Yolda olduğumuzu biliyordu. Sonra da kadının boynunu keser gibi yarım yamalak bir iş yaptı, çünkü onu canlı bulmamızı istiyordu."

"Tabii ya," diye alayla araya girdi Crowe. "Bütün bunlar adamın planının bir parçasıydı."

"Peki, bunları yaparken amacı?" diye sordu Zucker Rizzoli'ye.

"Amacı kadıncağızın sağ kalçasında yazılı. Nina Peyton Cordell'e gönderdiği bir hediyeydi. Korkudan altına ettirecek bir hediye."

Bir sessizlik oldu.

"Eğer öyleyse, işe yaradı demektir," dedi Moore. "Cordell gerçekten korktu."

Zucker arkasına yaslanıp, Rizzoli'nin varsayımını düşünmeye başladı. "Sadece bir kadını korkutmak için, çok fazla risk almış. Bu da bir megalomanlık belirtisi. Psikolojik dengesini kaybettiği anlamına gelebilir. Jeffrey Dahmer ile Ted Bundy'nin sonunda başına gelen de buna benzer bir şeydi. Fantezilerinin kontrolünü yitirdiler. Dikkatsizlik etmeye başladılar, İşte hatalar da o zaman geldi."

Zucker ayağa kalktı ve duvardaki tablonun başına geçti. Tabloda üç kurbanın adı yazılıydı. Nina Peyton'ın adının altına, dördüncü olarak Catherine Cordell'inkini yazdı.

"Kurbanlardan biri değil, henüz değil. Ama aradığımız adam onu bir şekilde ilgilendiği bir konu olarak işaretledi. Dr. Cordell'i neden seçti?" Zucker masanın çevresindekilere baktı. "Doktorun meslektaşlarını sorguladınız mı? Aralarında içinizdeki alarm zillerini çaldıran biri var mı?"

"Acil Servis'teki Dr. Kenneth Kimball'u eledik dedi Rizzoli. Nina Peyton'ın saldırıya uğradığı gece nöbetçiydi. Ameliyathanede çalışan erkek personeli ve uzmanların çoğunu sorguladık."

"Peki ya Cordell'in ekip arkadaşı Dr. Falco?"

"Dr. Falco'yu elemedik daha."

Rizzoli artık Dr. Zucker'ın dikkatini çektiğinden, adam kadın dedektife gözlerinde tuhaf bir ışıltıyla bakıyordu. Cinayet Masası'ndaki polisler Zucker'ın bu bakışlarına "deli doktoru bakışı," diyorlardı. "Bana bütün bildiklerinizi anlatın," dedi usulca.

"Kâğıt üzerinde, Dr. Falco kusursuz görünüyor. Uçak mühendisliği branşında MIT diploması. Tıp diploması Harvard Tıp Fakültesi'nden. Ameliyathane stajını Peter Bent Brigham'da yapmış. Boşanmış bir anne tarafından büyütülmüş, üniversite ve tıp fakültesi boyunca çalışmak zorunda kalmış. Özel uçağı var. Yakışıklı da. Belki Mel Gibson değil ama, birçok kadının başını döndürebilir."

"Hey, Rizzoli kuşkuluları görünüşlerine göre sınıflandırıyor," dedi Darren Crowe gülerek. "Kadın polisler böyle mi yapar?"

"Benim söylemek istediğim," diye devam etti Rizzoli adama düşmanca bakarak, "İstese bu adamın koluna takacağı bir sürü kadın bulabileceği. Ama hemşirelere bakılırsa, ilgilendiği tek kadın Cordell. Onu yemeklere davet ettiği bir sır değil. Kadın her seferinde Dr. Falco'yu reddediyor. Belki adamın kafası bozulmaya başlamıştır."

"Dr. Falco izlenmeye değer," dedi Zucker. "Yine de listemizi bu kadar çabuk daraltmayalım, derim. Şimdilik Dr. Cordell'i konuşmaya devam edelim. Cerrah'ın onu kurban olarak seçmesinin başka bir nedeni olabilir mi?"

Bu soruyu kafasında evirip çeviren Moore'dan başkası değildi. "Peki ya Catherine herhangi bir kurbanın ötesindeyse? Ya daha önce adamın dikkatinin hedefi olmuşsa? Bütün bu saldırılar Georgia'daki kadınlara yapılanların bir tekrarı. Cordell'e yapılmak istenenin tekrarı. Andrew Capra'yı neden taklit ettiğini açıklayamadık daha. Neden Capra'nın hayatta kalan tek kurbanına odaklandığını anlayamadık." Parmağıyla listeyi işaret etti. "Öteki kadınlar, Sterling, Ortiz, Peyton, ya yedekten öte birileri değillerse? Asıl kurbanın dublörüyse?"

"Misilleme hedefi kuramı," dedi Zucker. "Gerçekten nefret ettiğiniz kadını, çok güçlü olduğu için öldüremiyorsunuz. Çok ürkütücü olduğu için. Onun yerine, hedefle özdeşleştirdiğiniz başka bir kadını öldürüyorsunuz."

"Gerçek hedefin baştan beri Cordell olduğunu, ama ondan ürktüğünü mü söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Frost.

"Edmund Kemper'ın cinayet dalgasının sonuna yaklaşıncaya kadar annesini öldürememesinin nedeni de buydu," dedi Zucker. "Oysa başından beri nefret ettiği kadın, gerçek hedefi annesiydi. Onun yerine, öfkesini başka kurbanlardan çıkardı. Her saldırıda annesini sembolik olarak tekrar tekrar yok etti.

Önce onu öldüremedi, özellikle de başlangıçta, çünkü annesi Kemper üzerinde çok etkiliydi. Bir bakıma, annesinden korkuyordu. Ama her işlediği cinayetle, kendine olan güveni arttı. Güç kazandı. Sonunda da, amacını gerçekleştirmeyi başardı. Annesinin kafasını kırdı, kellesinj uçurdu, ırzına geçti. Son bir hakaret olarak da annesinin gırtlağını koparıp çöpe attı. Öfkesinin gerçek hedefi nihayet ölmüştü. Öldürme çılgınlığı o zaman sona erdi. İşte Edmund Kemper da o zaman gidip teslim oldu."

Genellikle cinayet mahalline ilk giden polis olan Barry Frost, Kemper'ın son sahnedeki vahşetini duyunca, biraz rahatsız göründü. "Kısacası, bu üç saldırı," dedi, "Sizce asıl olayın ısınma turları olabilir mi?"

Zucker başıyla onayladı. "Catherine Cordell cinayetinin."

Onu karşılamak için kliniğin bekleme odasına giren Catherine Cordell'in yüzündeki tebessümü görmek, Moore'u üzdü. Soracağı soruların bu sıcak karşılamayı mahvedeceğinden kuşkusu yoktu. Catherine'e baktığında bir kurban değil, hemen elini ellerinin arasına alan, bıraktığı için de içi giden sıcak ve çok güzel bir kadın görüyordu.

"Umarım, konuşmak için uygun bir zamandır."

"Senin için her zaman vakit ayırırım," dedi genç kadın yine o büyüleyici tebessümüyle. "Bir kahve içer misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Öyleyse, odama gidelim."

Çalışma masasının arkasına yerleşti ve merakla Moore'un vereceği haberleri beklemeye koyuldu. Son birkaç günde Moore'a güvenmeye başladığından, bakışları savunmasızdı. "Cerrah'ın sana odaklandığı," dedi Thomas, "Herkes için çok açık."

Catherine başını salladı.

"Bizim merak ettiğimiz, neden? Neden Capra'nın cinayetlerini tekrarlıyor? Neden seni dikkatinin odağı yapıyor? Bu soruların cevaplarını tahmin edebiliyor musun?"

Şaşkınlık Catherine'in gözlerinde kıvılcımlandı. "Hiçbir fikrim yok."

"Olduğunu sanıyoruz."

"Kafasından neler geçtiğini nasıl bilebilirim?"

"Catherine, istese Boston'daki herhangi bir kadının peşine düşebilirdi. İzlendiğinin farkında bile olmayan, hazırlıksız bir kadını seçebilirdi. Kolay bir kurbanın peşinden gitmek, mantıklı bir hareket olurdu. Saldırısına karşı hazırlıklı olduğun için, sen seçebileceği en zor kurbansın. Üstelik, seni uyararak, sana sataşarak, avı daha da güçleştiriyor. Neden?"

Karşılama sırasında gözlerinde gördüğü sıcaklık kaybolmuştu. Birden Catherine'in omuzları dikildi, ellerini sıkıp yumruklarını masanın üzerine dayadı.

"Aynı şeyi söylemekten bıktım, bilmiyorum."

"Sen Andrew Capra ile Cerrah arasındaki tek fiziksel bağsın," dedi. "Ortak kurban. Sanki Capra hâlâ hayattaymış da, bıraktığı yerden devam ediyormuş gibi. Bıraktığı yerde de sen varsın. Elinden kaçırdığı tek kurbanı."

Catherine çalışma masasına, "gelen" ve "giden" kutularına özenle yerleştirilmiş dosyalara, sıkışık ve kusursuz el yazısıyla yazdığı nota baktı. Tamamen hareketsiz olmasına rağmen, parmaklarındaki boğumlar fildişi gibi kaskatıydı.

"Bana Andrew Capra hakkında söylemediğin ne var?" diye sakince sordu Moore.

"Senden hiçbir şey saklamadım."

"Sana saldırdığı gece, evine neden gelmişti?"

"Bunun ne önemi var?"

"Capra bütün kurbanlarının arasında sadece seni şahsen tanıyordu. Öteki kadınlar barlarda tanıştığı yabancılardı. Oysa sen, sen değişiktin. Seni seçti."

"Bana öfkeliydi... Öfkelenmiş olabilirdi."

"İşle ilgili bir konuda seninle konuşmaya geldi. Yaptığı bir hatayla ilgili. Dedektif Singer'a anlattığın, bu."

"Sadece bir hatanın çok ötesinde bir şeydi," dedi Catherine başını sallayarak. "Bir dizi yanlış. Tıbbi hatalar. Üstelik, anormal kan testlerinde de başarısız olmuştu. Sürekli dikkatsizdi. Onunla daha önce, hastanedeyken de yüzleşmiştim."

"Ne demiştin?"

"Başka bir uzmanlık dalı seçmesinin daha iyi olacağını. Çünkü stajyer olarak ikinci yılına başlamasını desteklemeyecektim."

"Seni tehdit etti mi? Öfkesini falan gösterdi mi?"

"Hayır. Asıl tuhaf olanı da buydu. Kabullenmekle yetindi. Ve... Bana bakıp gülümsedi."

"Gülümsedi mi?"

Catherine başıyla onayladı. "Sanki onun için hiç de önemli değilmiş gibi."

Dinlediklerini gözünün önüne getirmek, Moore'un tüylerini diken diken etti. Catherine Capra'nın

tebessümünün sonsuz bir kini maskelediğini bilemezdi tabii.

"O gece, senin evinde," dedi Moore. "Sana saldırdığında..."

"Olanları daha önce anlatmıştım, ifademde var. Her şey ifademde."

Moore bekledi, istemeden de olsa, ısrar etti. "Singer'a söylemediğin şeyler var. Anlatmadan geçtiğin bölümler."

"Hiçbir bölümü atlamadım!" dedi Catherine, yanakları öfkeden kızarmıştı.

Yeni sorularla baskı yapmaktan nefret ediyordu, ama başka çaresi de yoktu.

"Capra'nın otopsi raporunu inceledim. Savannah polisine verdiğin ifadeyle arasında çelişkiler var."

"Dedektif Singer'a olayı olduğu gibi anlattım."

"Yatağın kenarında, üzerin örtülü yattığını söyledin. Tabancayı almak için yatağın altına uzandın. O durumdayken Capra'ya nişan alıp ateş ettin."

"Doğrusu da bu. Yemin ederim."

"Otopsi raporuna göre, kurşun karnından girerek yoluna yukarıya doğru devam etmiş, belkemiğine isabet ederek Capra'yı felç etmiş. Bu kadarı ifadenle uyumlu."

"Öyleyse, neden yalan söylediğimi iddia ediyorsun?"

Moore yeniden durakladı, devam etmek, Catherine'e acı vermek zorunda olduğu için midesi bulanıyordu.

"Sorun ikinci kurşunda," dedi. "Yakın mesafeden, doğruca sol gözüne ateşlenmiş. Oysa yerde yatıyordun."

"Ben ateş ederken, öne doğru eğilmiş olmalı..."

"Olmalı mı?"

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum."

"İkinci kurşunu ateşlediğini hatırlamıyor musun?"

"Hayır. Evet..."

"Hangisi gerçek Catherine?" dedi usulca, yine de sözlerinin deliciliğini yumuşatamamıştı. "Beni böyle sorgulamana izin vermeyeceğim," dedi Catherine ayağa fırlayarak. Ben kurbanım."

"Ve ben de hayatta kalman için çalışıyorum. Bu yüzden, gerçeği bilmem gerek."

"Sana gereği anlattım! Şimdi artık senin için gitme zamanının geldiğini düşünüyorum." Kapının yanına gidip ardına kadar açtı ve birden irkildi. Peter Falco hemen dışarıda, eli kapının tokmağında duruyordu.

"İyi misin Catherine?"

"Her şey yolunda," diye terslendi genç kadın.

"Nedir bu, polis tacizi mi?" dedi Peter, Moore'a sertçe bakarak.

"Dr. Cordell'e birkaç soru soruyorum, hepsi bu."

"Koridordan öyle duyulmuyordu ama." Peter Catherine'e baktı. "Ona yolu göstermemi ister misin?"

"Kendim hallederim."

"Hiçbir soruya cevap vermek zorunda değilsin."

"Farkındayım, teşekkür ederim."

"Pekâlâ. Ama eğer bana ihtiyacın olursa, hemen buradayım." Peter Moore'a son bir kez uyarır gibi baktı, sonra dönüp kendi odasına girdi. Koridorun öteki ucundan, Helen ve muhasebeci Catherine'e bakıyordu. Ne yapacağını bilemeyerek, yeniden kapıyı kapattı. Bir süre, sırtı Moore'a dönük durdu. Ardından sırtını dikleştirip ona döndü. Moore'a şimdi de cevap verse, sonra da, sorular değişmeyecekti.

"Senden hiçbir şey saklamadım," dedi. "Eğer o akşam bütün olanları anlatmıyorsam, hatırlamadığım içindir."

"Demek, Savannah polisine verdiğin ifade tümüyle doğru değildi."

"O ifadeyi verdiğimde, hâlâ hastanede, tedavi altındaydım. Dedektif Singer bana olanları anlattırdı, parçaları bir araya getirmeme yardım etti. Ona o zaman doğru olduğuna inandıklarımı anlattım."

"Oysa şimdi emin değilsin."

"Hangi anıların doğru olduğuna karar vermekte bile zorlanıyorum," dedi Catherine kafasını sallayarak. "Capra'nın bana verdiği ilaç yüzünden, hatırlayamadığım o kadar çok şey var ki. Rohypnol verdi. Arada bir, bazı görüntüler gelip gidiyor. Doğru olup olmadığını bilmediğim görüntüler."

"O görüntüler hâlâ geliyor mu?"

"Dün gece bile oldu. Aylardır ilk kez. Oysa geçtiğini sanıp umutlanmıştım. Görüntüler bitti diyordum." Pencerenin yanına yaklaşıp dışarı baktı. Gördüğü, yüksek binanın gölgesinde kalan bir manzaraydı. Odası hastaneye baktığından, pencereden bakan biri sıra sıra hasta odasından başka bir şey görmüyordu. Hastaların, ölmekte olanların kişisel dünyalarına göz atar gibi. "İki yıl, insana uzun

bir süre gibi gelir," dedi sonunda. "Unutmaya yetecek kadar uzun. Ama aslına bakarsan, iki yıl hiçbir şey. Hiç. O geceden sonra, kendi evime dönemedim. Olayın geçtiği yere ayak basamadım. Babam eşyalarımı toplamak ve beni başka bir yere taşımak zorunda kaldı. Beni, kan ve bağırsak görmeye alışkın bir uzmanı. Oysa o koridordan geçip de, eski yatak odamın kapısını açma düşüncesi bile sırtımdan soğuk terler boşanmasına yetiyordu. Babam beni anlamaya çalıştı, ama eski kafalı askerlerdendir. Zaaftan hoşlanmaz. Başımdan geçenleri savaşta alınan yaralara benzetti, yara kapanır, sen de gündelik hayatına devam edersin. Bana büyümemi ve atlatmamı söyledi." Kafasını sallayıp güldü. "Atlatmamı. Kulağa ne kadar da basit geliyor, değil mi? Her sabah evden çıkmanın bile benim için ne kadar zor olduğundan habersizdi. Arabama kadar yürümenin. Her kötülüğe açık olmanın. Bir süre sonra, zaafımdan iğrendiğini anlayınca onunla konuşmayı kestim. Aylar var ki aramadım... Korkumu denetim altına almak, yanından geçtiğim her çalılıktan üzerime bir şey atlayacakmış gibi hissetmediğim, az buçuk normal bir hayat sürmek iki yılımı aldı. Sonunda hayatımı geri aldım." Gözyaşlarını acele ve öfke dolu bir hareketle sildi. Sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Geri aldığım hayatımı şimdi yine kaybettim..."

Gözyaşlarını engellemeye çabalarken titriyor, kendine sarılıyor, kendini kontrol etmeye çalışırken parmaklarını omuzlarına geçiriyordu. Moore oturduğu iskemleden kalkıp, Catherine'in yanına yaklaştı. Ona dokunursa neler olacağını tahmin ettiğinden arkasında dikildi. Çekilir miydi? Bir erkek elinin temasından bile iğrenebilir miydi? Catherine kendine sarılırken kırılacağını düşünüp bir şey yapamadan izlemek zorunda kaldı.

Usulca genç kadının omzuna dokundu. Catherine ürpermedi, kendini çekmedi. Genç kadını çevirdi, kollarını dolayıp göğsüne çekti. Genç kadının ne kadar acı çektiğini fark edip sarsıldı. Fırtınanın sarsak bir köprüyü sallayışı gibi, bütün vücudunun acıyla titrediğini hissedebiliyordu. Göğsüne yasladığı kadından bir ses çıkmamasına rağmen, soluk alışındaki titremeyi, bastırdığı hıçkırıkları duyabiliyordu. Dudaklarını Catherine'in saçlarına bastırdı. Kendini engelleyemedi, Catherine'in sevgiye olan ihtiyacı derinlerde bir tele dokunmuştu. Yüzünü avuçlarının arasına alıp alnını, kaşlarını öptü.

Catherine'in kollarında hareketsiz bir şekilde donmuş gibi durduğunu fark edince, 'Çizgiyi aştım,' diye düşündü. Onu hemen bıraktı. "Özür dilerim," dedi. "Böyle bir şey olmamalıydı."

"Hayır. Olmamalıydı."

"Bunu unutabilir misin?"

"Ya sen?" diye fısıldadı Catherine.

"Unutabilirim." Doğruldu. Ve sanki kendini inandırmak istiyormuş gibi, daha güçlü bir sesle tekrarladı. "Unutabilirim."

Catherine bakışlarını indirip eline çevirince, neye baktığını anladı, nikâh yüzüğüne. "Karın namına unutmanı umarım," dedi. Sözleri suçluluk duygusu yaratmayı amaçlıyordu, öyle de oldu.

Nikâh yüzüğüne, artık parmağına gömülecek kadar uzun zamandır taktığı basit altın halkaya baktı. "Adı Mary'ydi," dedi. Catherine'in ne düşündüğünü anlamıştı, karısına ihanet ettiğini sanıyordu.

Şimdi artık açıklamak, onun gözünde kendini affettirmek için umutsuzca uğraşmaya kararlıydı.

"İki yıl önceydi. Bir beyin kanaması. Öldürmedi, yani hemen öldürmedi. Altı ay boyunca umudumu yitirmedim, bir gün uyanmasını bekledim..." Kafasını salladı. "Doktorların deyimiyle kronik bitkisel yaşam. Tanrım, bitkisel sözünden o kadar nefret ediyorum ki. Sanki bir bitki ya da ağaçmış gibi. Alay eder gibi. Öldüğünde, onu tanıyamıyordum artık. Mary'den geriye hiçbir şey kalmamıştı."

Catherine'in dokunuşunu hissedince afalladı, bu kez temastan irkilen oydu. Pencerenin gri aydınlığında, sessizce karşı karşıya dururlarken, hiçbir öpücüğün, hiçbir sarılışın iki insanı şimdi olduklarından daha fazla yaklaştıramayacağını düşündü, iki insanın paylaşabilecekleri en mahrem duygu aşk ya da arzu değil, acıydı.

İnterkomun sesi büyüyü bozdu. Catherine sanki birden nerede olduğunu hatırlamış gibi, gözlerini kırpıştırdı. Masasının başına dönüp, interkomun düğmesine bastı.

"Evet?"

"Dr. Cordell, Yoğun Bakım'dan aradılar. Size hemen ihtiyaçları varmış."

Moore Catherine'in gözlerinden, onun da aynı şeyi düşündüğünü gördü, Nina Peyton'a bir şey oldu.

"On iki numaralı yatakla mı ilgili?" dedi Catherine.

"Evet. Hasta kendine gelmiş."

11

Nina Peyton'ın fal taşı gibi açık gözleri delice bakıyordu. Kayışlar dört noktadan el ve ayak bileklerini yatağa bağladığından, ellerini kurtarmaya çalışmaktan kol kasları düğüm düğüm kabarmıştı.

"Yaklaşık beş dakika önce kendine geldi," dedi Yoğun Bakım hemşiresi Stephanie. "Önce yüreğinin daha hızlı çarptığını fark ettim, ardından da gözlerinin açık olduğunu gördüm. O zamandan beri yatıştırmaya çalışıyorum, ama bir türlü kayışlara asılmaktan vazgeçmiyor." Catherine monitöre bakınca kalp atışlarının hızlandığını gördü, ama ritim bozukluğu yoktu. Nina'nın solukları da hızlanmıştı, ara sıra patlayan hırıltılı soluklar endotrakeal tüpten balgam fırlatıyordu.

"Endotrakeal tüp," dedi Catherine. "Tüp yüzünden paniğe kapılmış."

"Valium vereyim mi?"

"Moore kapının eşiğinden seslendi. "Bilincinin açık olması gerek. Eğer uyuşturucu verirseniz, sorularımıza cevap alamayız."

"Zaten seninle konuşamaz. Boğazında tüp varken konuşamaz." Catherine Stephanie'ye baktı. "Son kan gazları nasıldı? Tüpü çıkarabilir miyiz?"

Stephanie elindeki mandallı panonun sayfalarını çevirdi. "Tam sınırda. P02 altmış beş. PC02 otuz iki. Bunlar da yüzde kırk oksijen ve trakeal tüpüyle."

Catherine her iki seçeneği de beğenmeyip kaşlarını çattı. Nina'nın kendinde olup konuşmasını en az polis kadar istiyor, diğer taraftan da kaygılanıyordu. Gırtlağa yerleştirilmiş bir boru herkesi paniğe düşürebilir, üstelik Nina da öylesine tedirgindi ki, kayışla bağlı bileklerinin derisi daha şimdiden soyulmaya başlamıştı.

Oysa tüpü çekmek de tehlikeli olabilirdi. Ameliyattan sonra genç kadının ciğerlerine su birikmişti ve yüzde kırk oksijen –havadaki oksijen oranının iki katı– solumasına rağmen, kanındaki oksijen ancak sınırdaydı. Catherine'in tüpü takmasının nedeni de buydu. Tüpü çekseler, bir güvenlik marjını yitirmiş olacaklar, tüpü bıraksalar, bu kez de hasta paniğe kapılıp kıvranmayı sürdürecekti. Nina'yı uyutsalar, Moore'un soruları cevapsız kalırdı.

"Tüpü çıkarıyorum," dedi Catherine Stephanie'ye dönerek.

"Emin misiniz?"

"Eğer durumunda bir gerileme olursa, yeniden yerleştiririz. Stephanie'nin gözleri söylemesi kolay diyordu. Tüple geçen birkaç günün ardından gırtlak dokusu biraz şişer, bu da yeniden tüp yerleştirilmesini güçleştirirdi. Böyle durumlarda tek çare acilen gırtlağın yarılmasıydı.

Catherine hastanın arkasına dolanıp, Nina'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Nina, ben Dr.

Cordell'im. Şimdi boğazındaki tüpü çıkaracağım. Senin istediğin de bu, değil mi?"

Hasta başını salladı, cevap kısa ve umutsuzdu.

"Son derece hareketsiz olman gerek, tamam mı? Ses tellerine zarar vermek istemiyorum." Catherine bakışlarını kaldırdı. "Maske hazır mı?"

Stephanie plastik oksijen maskesini gösterdi.

Catherine cesaretlendirmek istermiş gibi, Nina'nın omzunu sıktı. Tüpü yerinde tutan bandı çıkardı ve balonumsu enflatörden hava boşalttı. "Derin bir soluk alıp, üfle," dedi Catherine. Genç kadının göğsünün şişmesini izledi, Nina soluğunu boşaltırken, tüpü çıkardı.

Nina nefesini hırıltıyla boşaltıp öksürürken, tüp de bir balgam sağanağı altında çıktı. Catherine yatıştırıcı sözler söyleyerek saçlarını okşarken, Stephanie oksijen maskesini yerleştirdi.

"İyi gidiyorsun," dedi Catherine.

Oysa kalp monitörünün ışıkları koşmayı sürdürüyordu. Nina'nın korkulu gözleri sanki hayatla arasındaki tek bağmış ve kaybetmemesi gerekirmiş gibi Catherine'den ayrılmazken, genç doktor sarsıcı benzerliği gördü. 'Benim iki yıl önceki halim, Savannah hastanelerinden birinde kendime gelmem. Bir kâbustan sıyrılıp diğerine dalmam... '

Nina'nın ellerini ve ayaklarını yatağa bağlayan kayışları görünce, bağlanmış olmanın ne kadar korkutucu olduğunu hatırladı. Aynı Andrew Capra'nın bağladığı gibi.

"Kayışları çöz," dedi

"İyi ama, bağlantıları çekip koparır."

"Sana çöz, dedim."

Stephanie azarı işitince kızardı. Hiçbir şey söylemeden kayışları çözdü. Hiçbir şey anlamamıştı, kimse anlayamazdı zaten, oysa Catherine Savannah'nın üzerinden iki yıl geçmesine rağmen hâlâ manşetleri dar gömlek bile giyemiyordu. Son kayış da çıkarılırken, Nina'nın dudaklarının sessiz bir mesaj için kımıldadığını gördü.

'Teşekkür ederim.'

Elektrokardiyogramın bipleri giderek yavaşladı. Yüreğinin düzenli atışlarının önünde, iki kadın birbirine baktı. Catherine Nina'nın gözlerinde nasıl kendinden bir şey gördüyse, Nina da Catherine'inkilerde kendini buldu. Kurbanların sessiz kardeşliği.

Hiç kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çoğuz.

"Şimdi girebilirsiniz, dedektifler," dedi hemşire.

Moore ve Frost odaya girdiklerinde, Catherine'i yatağın kenarına oturmuş, Nina'nın elini tutarken buldular.

"Kalmamı istedi," dedi Catherine.

"Bir kadın polis çağırabilirim," dedi Moore.

"Hayır, beni istiyor," dedi Catherine. "Çıkmayacağım."

Doğruca Moore'a bakıp gözlerini kaçırmadı, dedektif karşısındakinin daha sadece birkaç saat önce kollarında tuttuğu kadın olmadığını anladı, bu kez farklı bir yanını, acımasız ve koruyucu tarafını gösteriyor ve bu anlamda geri adım atmayacağını açıkça belli ediyordu.

Moore başını sallayıp yatağın yanına oturdu. Frost kayıt cihazını çalıştırdı ve fazla dikkat çekmemek için yatağın ayak ucundaki iskemleye ilişti. Moore'un bu sorgulama için başka birini değil de Frost'u seçmesinin nedeni de zaten onun bu sakin nezaketi, sessizliğiydi.

Oksijen maskesi çıkarılıp yerine iliştirilmiş çatal tüplerden burun deliklerine tıslayarak hava üfleniyordu. Nina'nın gözleri iki erkek arasında gidip geliyor, herhangi bir tehdidi, ani bir hareketi kaçırmamaya çalışıyordu. Moore kendini ve Barry Frost'u tanıtırken, sesinin olabildiğince yumuşak çıkmasına gayret etti. Önce genç kadına yardımcı olmak için, adını ve adresini tekrarlattı. Bütün bunları bilmelerine rağmen, Nina'nın söylediklerini banda alarak, hastanın akli durumunu belirliyor, uyanık olduğunu ve ifade verebileceğini kanıtlıyorlardı. Nina Moore'un sorularına kısık ve tuhaf derecede duygudan yoksun bir sesle cevap verdi. Kadının koyduğu mesafe Moore'u sinirlendiriyor, sanki ölü biriyle konuşuyormuş hissi uyandırıyordu.

"Eve girdiğini duymadım," dedi. "Uyandığımda, yatağımın tepesinde dikiliyordu. Pencereleri açık bırakmamam gerekirdi. O hapları almamam gerekirdi..."

"Hangi hapları?" diye usulca sordu Moore.

"Uyumakta güçlük çekiyordum. Şeyden..." sesi yavaşlayıp söndü.

"Tecavüzden beri mi?"

Moore'un bakışlarından gözlerini kaçırdı. "Kâbuslar görüyordum. Klinikte, bu hapları verdiler. Uyumamı sağlamak için."

Ve odasına başka bir kâbus, gerçek bir kâbus giriverdi.

"Yüzünü görebildin mi?" diye sordu.

"Karanlıktı. Nefesini duyuyor, ama kıpırdayamıyordum. Bağıramıyordum."

"Seni bağlamıştı bile, değil mi?"

"Bağladığını hatırlamıyorum. Nasıl olduğunu hatırlamıyorum."

Kızcağızı baştan uyutmak için kloroform kullanmış, diye düşündü Moore. İyice kendine gelmeden.

"Sonra ne oldu Nina?"

Solukları hızlandı. Yatağının üzerindeki monitörde, kalp atışları daha hızlı bipledi. "Yatağımın yanında bir iskemleye oturdu. Gölgesini görebiliyordum."

"Ne yapıyordu?"

"Be... benimle konuşuyordu."

"Ne diyordu?"

"Dedi ki..." Yutkundu. "Kirli olduğumu söyledi. Pislenmiş olduğumu. Kendi pisliğimden iğrenmem gerektiğini söyledi. Ve... Ve lekelenen yerlerimi çıkarıp yeniden tertemiz olmama yardım edeceğini." Durakladı. Sonra da fısıldadı, "O zaman, öleceğimi anladım."

Catherine'in bembeyaz yüzüne karşılık, Nina Peyton insanın tüylerini diken diken edecek kadar sakindi, sanki başka bir kadının kâbusunu anlatır gibiydi. Artık Moore'a bakmıyor, gözlerini onun ötesinde bir yere dikmiş, uzakta, yatağına bağlanmış bir kadın görüyordu. Ve bir iskemlede, sonrası için tasarladığı dehşeti anlatan, karanlığın gizlediği bir adam. Cerrah için, diye düşündü Moore, bunlar sevişme öncesi cilveler olmalı. Onu tahrik eden de bunlar. Kadın korkusunu solumak. Bununla besleniyor. Yatağının yanına oturup zihnini ölüm görüntüleriyle dolduruyor. Kadının cildinde ter damlaları tomurcuklanıyor, dehşet kokusu saçan ter damlaları. Bayıldığı egzotik parfüm. Bu parfümü soluyunca, tahrik oluyor.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Moore.

Cevap yok.

"Nina?"

"Lambayı yüzüme çevirdi. Onu göremeyeyim diye, ta gözlerime dayadı. Tek gördüğüm, parlak ışıktı. Sonra resmimi çekti."

"Ya sonra?"

Moore'a baktı. "Sonra gitti."

"Seni evde yalnız mı bıraktı?"

"Yalnız değil. Etrafta dolaştığını duyuyordum. Bir de televizyonu. Bütün gece, televizyonu duydum."

Yöntem değişti, diye düşündü Moore. Frost'la şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. Cerrah artık kendine daha fazla güvenmeye başlamıştı. Daha cüretliydi. Cinayetini birkaç saatte tamamlamak yerine, geciktirmişti. Bütün gece ve ertesi gün avını yatağına bağlı tutmuş, çekeceği işkenceyi düşünmesini istemişti. Tehlikeye aldırmadan, genç kadının dehşetini sömürmüştü. Kendi zevkini

sömürmüştü.

Monitördeki kalp atışları yeniden hızlandı. Sesinin heyecansız, cansız olmasına karşın, sakin maskenin altında hâlâ korku vardı.

"Sonra ne oldu Nina?" diye sordu.

"Öğleden sonraydı galiba, uyuyakalmışım. Uyandığımda, yeniden karanlıktı. Öylesine susamıştım ki. Düşünebildiğim tek şey, birazcık suydu..."

"Seni hiç bıraktı mı? Evde hiç yalnız kaldın mı?"

"Bilmiyorum. Sadece televizyonu duyuyordum. Televizyonu kapattığında, anladım. Odama geleceğini anladım."

"Odaya geldiğinde, yine ışığı mı yaktı?"

"Evet."

"Yüzünü gördün mü?"

"Sadece gözlerini. Yüzünde maske vardı. Doktorların taktığı maskelerden."

"Ama gözlerini görebildin."

"Evet."

"Onu tanıdın mı? O adamı daha önce hiç görmüş müydün?"

Uzun bir sessizlik oldu. Moore umduğu cevabın gelmesini beklerken, kendi yüreğinin hızlandığını hissetti.

Ardından, Nina fısıldar gibi, "Hayır," dedi.

Moore iskemlesinde çöktü. Odadaki gerginlik birden kırılmıştı. Bu kurban için Cerrah, onu neden seçtiği hâlâ bir sır olarak kalan bir yabancı, isimsiz bir adamdı.

Sesindeki hayal kırıklığını maskelemeye çalışarak, "Şu adamı bize tarif et Nina," dedi. Belleğini toparlamak istiyormuş gibi, gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. "Adamın... Adamın saçları kısaydı. Çok özenli kesilmişti."

"Ne renk?"

"Kahverengi. Kahverenginin açık bir tonu."

Elena Ortiz'in yarasında buldukları saç teline uygundu. "Yani Beyaz'dı, öyle mi?" dedi Moore.

"Evet."

"Gözleri?"

"Soluk bir renk. Mavi ya da gri. Gözlerine bakmaktan korkuyordum."

"Peki, yüzünün biçimi? Yuvarlak? Oval?"

"Dar." Durakladı. "Sıradandı."

"Boyu, kilosu?"

"Söylemesi zor..."

"Tahminen?"

"Orta boyluydu," dedi içini çekerek.

Orta boylu, sıradan, herhangi birine benzeyen bir canavar.

"Altılıkları gösterelim," dedi Moore Frost'a dönerek.

Frost bir sayfada altı fotoğraf bulunduğu için altılık olarak adlandırılan portre ciltlerinden ilkini uzattı. Moore albümü tekerlekli masalardan birinin üzerine koyup, masayı hastanın önüne itti.

Ondan sonraki yarım saat boyunca, umutları gittikçe azalarak, Nina'nın sayfaları hiç duraklamadan çevirmesini izlediler. Kimse ağzını açmadı, sadece oksijenin tıslamasıyla, çevrilen sayfaların hışırtısı duyuluyordu. Fotoğraflar bilinen cinsel saldırganların resimleriydi ve Nina sayfaları birbiri ardına çevirirken, Moore portrelerin sonu gelmeyeceği, bu resim geçidinin her erkeğin karanlık yanını, insanca bir maske ardına gizlenen sürüngen güdüsünü temsil ettiği duygusuna kapıldı.

Odanın camında bir tıkırtı duydu. başını kaldırınca ona işaretler yapan Jane Rizzoli'yi gördü.

Konuşmak için odadan çıktı.

"Bir kimlik belirleyebildiniz mi?" diye sordu kadın.

"Belirleyemeyeceğiz. Yüzünde cerrah maskesi varmış."

"Neden maske?" dedi Rizzoli kaşlarını çatarak.

"Ritüelinin bir parçası olabilir. Onu tahrik eden bir şey. Fantezisi, doktorculuk oynamak. Kirlenmiş olan organını çıkaracağını söylemiş ona. Tecavüz kurbanı olduğunu biliyormuş. Neyi kesmiş? Doğruca rahme uzanmış."

Rizzoli odanın içine baktı. "Niçin maske taktığını açıklayabilecek başka bir neden biliyorum," dedi sakin bir sesle.

"Neden?"

"Yüzünü görmesini istemediği için. Onu tanıyamaması için."

"İyi ama bunun anlamı..."

"Başından beri bunu söylüyorum ya." Rizzoli dönüp Moore'a baktı. "Cerrah'ın gerçek niyeti Nina Peyton'ın yaşamasıydı."

Bir insan kalbinin ne kadar azını gerçekten görebiliyoruz, diye düşündü Catherine, Nina Peyton'ın göğüs röntgenini incelerken. Yarı karanlıkta durmuş, filmi ışıklı kutuya mandallamış, kemiklerin ve organların yarattığı gölgeleri inceliyordu. Kaburgalar, diyaframın oluşturduğu tramplen, onun üzerinde de, kalp. Ruhun yuvası değil, ciğerlerden ya da böbreklerden daha gizemli bir görevi olduğunu iddia edip kasılamayacak basit bir kas pompası. Oysa bilimle böylesine iç içe olan Catherine bile sembolizminin etkisinde kalmadan Nina Peyton'ın kalbine bakamıyordu.

Hayatta kalmayı başarmış birinin yüreğiydi, bu.

Yan odadan sesler duydu. Peter dosya memurundan bir hastanın röntgenlerini istiyordu. Az sonra okuma odasına girdi ve ışıklı kutunun başında Catherine'i görünce durdu.

"Hâlâ burada mısın?" diye sordu.

"Sen değil misin?"

"Evet ama bu akşam nöbetçiyim. Neden evine gitmiyorsun?"

Catherine Nina'nın göğüs röntgenine bakmak için döndü. "Önce hastanın durumunun sabit olduğundan emin olmak istiyorum."

Peter gelip arkasında durdu. Öylesine uzun, o kadar tepeden bakıyordu ki, Catherine yana çekilme dürtüsüyle zor baş etti. Peter filmi inceledi.

"Biraz atelaktazi dışında, endişelenecek bir şey göremiyorum." Filmin köşesindeki "Jane Doe" adı dikkatini çekmişti. "On iki numaralı yataktaki kadın değil mi bu? Etrafında polislerin olduğu?"

"Evet."

"Tüpünü çıkarmışsın."

"Birkaç saat önce," dedi gönülsüzce. Nina Peyton'dan bahsetmeye, bu olayla kişisel bağlantısını anlatmaya hiç niyeti yoktu. Oysa Peter soru sormayı sürdürüyordu.

"Kan gazları iyi mi?"

"Kabul edilebilir."

"Bunun dışında, sabit mi?"

"Evet."

"Öyleyse neden evine gitmiyorsun? Ben ilgilenirim."

"O hastanın gözümün önünde olmasını istiyorum."

"Ekip arkadaşına olan güvenini ne zamandan beri kaybettin?" dedi Peter elini Catherine'in omzuna koyarak.

Birden, dokunuşundan donakaldı. Peter bunu hissedip elini çekti.

Kısa bir sessizlikten sonra, Peter kenara çekilip kutuya röntgenler taktı, hızlı hareketlerle yerlerine yerleştirdi. Getirttiği karın tomografileri koca bir diziydi. Bütün filmleri yerleştirince, hiç hareketsiz durdu, röntgen resimleri gözlüklerinde yansıyıp, gözlerini gizliyordu.

"Ben düşman değilim Catherine," dedi usulca, genç kadına bakarak değil, ışıklı kutuya odaklanarak. "Seni buna inandırmayı ne kadar isterdim, bilsen. Durmadan düşünüyorum, söylediğim ya da yaptığım bir şey aramızdaki ilişkiyi bozmuş olmalı." Sonunda Catherine'e baktı. "Eskiden birbirimize güvenirdik. Ekip arkadaşı olarak, hem de sonuna kadar. Allah kahretsin, geçen gün adamın göğsünün içinde neredeyse el ele tutuştuk! Şimdiyse, bir hastaya bakmamı bile istemiyorsun. Şimdiye dek beni, güvenecek kadar tanımış olman gerekirdi."

"Senden fazla güvenebileceğim başka tek bir cerrah yok."

"Öyleyse, bütün bunlar ne anlama geliyor? Sabah işe geldiğimde, birinin odalarımıza girdiğini öğreniyorum. Oysa sen benimle bu konuyu konuşmaktan bile kaçınıyorsun. On iki numaradaki hastayı soruyorum, ondan da bahsetmekten kaçınıyorsun."

"Polis bahsetmememi istedi."

"Bugünlerde hayatını polis yönetiyor sanki. Neden?"

"Bunu konuşma yetkisine sahip değilim."

"Ben sadece ekip arkadaşın değilim Catherine. Dostun olduğumu sanıyordum." Genç kadına doğru bir adım attı. İriyarı bir adam olduğundan, yanına yaklaşması bile Catherine'in birden klostrofobiye kapılmasına neden oldu. "Korktuğunu görebiliyorum. Odana kapanıyorsun. Günlerdir uyumamış gibi görünüyorsun. Bir kenarda durup, bunu seyredemem."

Catherine bir çekişte Nina Peyton'ın röntgenini kutudan söküp zarfına yerleştirdi. "Seninle hiçbir ilgisi yok."

"Seni etkileyen bir durumsa, var."

"Bir şeyi açıkça ortaya koymamız gerekiyor artık Peter," dedi Catherine, savunma güdüsü anında

öfkeye dönüşmüştü. "Evet, birlikte çalışıyoruz ve evet, bir cerrah olarak sana saygı duyuyorum. Bir ekip arkadaşı olarak senden hoşlanıyorum. Ama hayatlarımızı paylaşmıyoruz. Ve sırlarımızı kesinlikle paylaşmıyoruz."

"Neden paylaşmıyoruz?" diye sordu Peter usulca. "Bana söylemekten çekindiğin nedir?" Peter'ın sesindeki yumuşaklıktan cesareti kırılmış, adama öylece bakakalmıştı. Tam o anda üzerindeki yükü atıp, Savannah'da başından geçenleri en mahrem ayrıntısına kadar ona anlatmayı her şeyden çok istiyordu. Ne var ki, böyle bir itirafın doğuracağı sonuçların da farkındaydı. Tecavüze uğramanın sonsuza dek insanın peşini bırakmayacağını, sonsuza dek kurban olarak damgalayacağını biliyordu. Kendine acınılmasına dayanamazdı. Hele saygısının çok şey ifade ettiği tek erkek olan Peter'dan, asla.

"Catherine?" Peter elini uzattı.

Gözyaşlarının ardından, uzanan ele baktı. Ve boğulmakta olan, kurtulmak yerine denizin karasını yeğleyen bir kadın gibi, o eli tutmadı.

Tersine, arkasını dönüp odadan çıktı.

12

Jane Doe'nun yerini değiştirdiler.

Elimde içinde kanının olduğu bir tüp tutuyorum ve elime soğuk geldiği için kızgınım. Tüp laborantın rafında uzun süre beklemiş ve bir zamanlar içerdiği vücut ısısı camın arasından süzülüp havaya karışmış. Soğuk kan ölü gibidir, güçsüz ve ruhsuz, ve beni hiç heyecanlandırmaz. Benim baktığım, tüpün üzerindeki etiket, üzerinde hastanın adı, odası ve hastane numarası yazılı olan, cama yapıştırılmış dört köşe beyaz etiket. Üzerinde "Jane Doe" yazılı olmasına rağmen, bu kanın gerçekte kime ait olduğunu biliyorum. Artık Ameliyathane Yoğun Bakım Servisi'nde kalmıyor. Onu ameliyatlı hastaların koğuşuna, 538 numaralı odaya götürdüler.

Tüpü raftaki yerine, ağızları her rengin farklı bir yöntem uygulanacağını gösterdiği mavi, mor, kırmızı ve yeşil renkli lastik tıpalarla kapatılmış, yirmi kadar başka tüpün arasına koyuyorum. Mor tıpalar kan sayımı, maviler pıhtılaşma testleri, kırmızılar kimyasal elektrolit tahlili demek. Kırmızı tıpalı tüplerden bazılarının içindeki kan koyu jelatin sütunları halinde pıhtılaşmaya başlamış bile. Laboratuar talimatlarını karıştırıp, Jane Doe'nunkini buluyorum. Dr. Cordell bu sabah iki tahlil istemiş, tam kan sayımı ile serum elektroliti. Dün gecenin talimatlarını biraz daha araştırınca, altında Dr. Cordell'in imzasını taşıyan başka bir isteğin karbon kopyasını buluyorum.

"Tüpün çıkarılmasından sonra, zaman geçirmeden damardaki kan gazı. Burundan 2 litre oksijen."

Nina Peyton'ın boğazındaki tüpü çıkardılar. Hiçbir mekanik yardım görmeden, gırtlağında tüp olmadan kendi kendine nefes alıyor.

Çalışma masamda hareketsiz otururken Nina Peyton'ı değil, Catherine Cordell'i düşünüyorum. Bu raundu kazandığını sanıyor. Nina Peyton'ı kendinin kurtardığını sanıyor. Ona gerçek yerini öğretmenin zamanı geldi. Alçakgönüllü olmasının zamanı geldi.

Telefonu kaldırıp hastanenin diyet bölümünü arıyorum. Telefona bir kadın cevap veriyor, arkasında bir yerlerde birbirine vuran tepsilerin gürültüsü arasında, sesinden acelesi olduğu anlaşılıyor. Akşam yemeği yaklaşıyor, onun için sohbetle geçirecek zamanı yok.

"Burası 5 Batı," diye bir yalan atıyorum. "Galiba iki hastamızın perhiz talimatını karıştırmışız. Bana beş otuz sekiz için hangi diyeti yazdığınızı söyleyebilir misiniz?"

Kadın bilgisayarının klavyesine bir şeyler girip bilgiyi ekrana çağırırken bir sessizlik oluyor.

"Sadece sıvı," diyor. "Doğru mu?"

"Evet, doğru, teşekkür ederim." Telefonu kapatıyorum.

Bu sabahki gazetede Nina Peyton'ın komadan çıkmadığı, durumunun kritik olduğu yazıyordu. Doğru değil. Bilinci yerinde.

Catherine Cordell kadının hayatını kurtardı, kurtaracağını biliyordum zaten.

Bir laborant çalışma bölümüme gelip, kan tüpü dolu tepsisini tezgâhın üzerine bırakıyor Her günkü gibi, birbirimize gülümsüyoruz, daha başından itibaren yekdiğeri hakkında sadece iyi şeyler düşünen iki iş arkadaşı gibi. Beyaz önlüğünün altından kavun gibi kabaran dik ve dolgun göğüslü genç bir kadın bu, üstelik güzel ve düzenli dişleri var. Yeni bir dizi laboratuvar talimatı alıp dışarı çıkıyor. Kanı tuzlu mudur acaba?

Makineler uğulduyor ve sürekli bir ninni mırıldanıyor.

Bilgisayarın başına geçip, 5 Batı'nın hasta listesini çağırıyorum. Ortasında hemşire istasyonunun bulunduğu bir H harfi şeklinde tasarlanmış. O bölümde yirmi oda var. Toplam otuz üç kişilik hasta listesini gözden geçirip, yaşlarına ve konulan teşhise bakıyorum. On ikinci ada, 521 numaralı odaya gelince, duruyorum.

"Bay Herman Gwadowski, yaşı 69. İlgili hekim, Dr. Catherine Cordell. Teşhis, çok sayıda karın travması nedeniyle acil laparotomi."

521 numaralı oda Nina Peyton'ınkine paralel olan koridorda bulunuyor. 521'den bakınca, Nina'nın odası görülmüyor.

Bay Gwadowski'nin adının üzerini tıklayıp, laboratuar kanlarına ulaşıyorum. İki haftadan beri hastanedeymiş ve laboratuar kayıtları ekrandan akıyor. Kollarını, bir iğne deliği ve çürükler otoyoluna dönmüş damarlarını gözlerimin önüne getirebiliyorum. Kan şekeri değerlerine bakıp, şeker hastası olduğunu çıkarıyorum. Akyuvarlar sayısının yüksekliği, bir yerinde bir enfeksiyon olduğunu gösteriyor. Ayağındaki bir yaradan alınan örnekte kültür arandığı anlaşılıyor. Şeker hastalığı uzuvlarındaki kan dolaşımını etkilemiş ve ayağındaki dokular nekroza dönüşmeye başlamış. Merkez damar bölgesinden de bir örnek alınıp, kültüre gönderildiğini görüyorum.

Dikkatimi elektrolitlere çeviriyorum. Potasyum değerleri sürekli olarak yükselmiş. İki hafta önce 4,5. Geçen hafta 4,8. Dün ise 5,1. Adam yaşlı olduğundan, diyabetli böbrekleri her gün kanında biriken toksinleri atmakta zorlanıyor. Potasyum gibi toksinleri.

Adamı çizginin öbür tarafına itivermek fazla güç olmayacak.

Bay Herman Gwadowski'yle hiç karşılaşmadık, en azından, yüz yüze demek istiyorum. Bankonun üzerinde bekleyen kan tüplerine yaklaşıp, üzerlerindeki etiketlere bakıyorum. Buradaki tüpler beşinci katın Doğu ve Batı kanatlarından gelmiş ve deliklerde yirmi iki tüp var. 521 numaralı odanın kırmızı tıpalı tüpünü buluyorum. Bay Gwadoswski'nin kanı bu.

Tüpü elime alıyorum ve ışığın altında yavaşça çevirerek içini inceliyorum. Pıhtılaşmamış ve Bay Gwadoswski'nin damarını delen iğne yanlışlıkla durgun bir kuyuya rastlamış gibi, içindeki sıvı koyu ve hafif bulanık görünüyor. Tüpün kapağını açıp içini kokluyorum. Yaşlılığın üresini ve enfeksiyonun hayvansı hoşluğunu soluyorum. Beyin çevresindeki kabuğun ölmekte olduğunu reddetse de, çürümeye başlayan bir vücut kokusu alıyorum..

Bay Gwadowski'yle böyle tanışıyorum,.

Uzun bir arkadaşlık olmayacak.

Angela Robbins işine bağlı bir hemşireydi ve Herman Gwadowski'nin gece ondaki antibiyotiklerinin gelmemesine kızıyordu. Beşinci kattaki Batı istasyonuna gidip, "Hâlâ Bay Gwadowski'nin ilaçlarını bekliyorum," dedi. "Eczaneyi bir daha arayabilir misin?"

"Eczane arabasını kontrol etmiş miydin? Saat dokuzda gelmişti."

"Arabada Gwadowski için hiçbir şey yoktu. Serumla birlikte Zosyn dozunu hemen şimdi vermem gerekiyor."

"Oh, şimdi hatırladım." Memur ayağa kalktı ve öteki bankodaki gelenler kutusuna yürüdü. "4 Batı'dan biri bunu biraz önce getirdi."

"4 Batı mı?"

"Torba yanlış kata gönderilmiş." Memur etiketi kontrol etti. "Gwadowski. Beş yirmi biri...

"Tamam," dedi Angela, serum torbasını alırken. Odaya dönerken, etiketi bir kez daha okuyarak hastanın ve tedavi eden doktorun adlarını, şalin kesesine katılan Zosyn dozunu kontrol etti. Hepsi de doğru görünüyordu. Bundan on sekiz yıl önce, Angela daha çiçeği burnunda bir hemşireyken, herhangi bir hemşire elini kolunu sallaya sallaya koğuşun deposuna girebilir, bir torba senim alıp gerekli ilacı kendi eliyle katabilirdi. Dikkatsiz hemşirelerin yaptığı bir iki hata, gazetelerin baş sayfalarında yer alan birkaç duruşma, bütün bunları değiştirmeye yetmişti. Şimdi artık içinde potasyum olan basit bir serum şişesinin bile hastane eczanesinden gelmesi gerekiyordu. Yeni bir bürokrasi katmanı, zaten karmaşık olan sağlık mekanizmasında yeni bir dişliydi bu ve Angela bu eziyetten nefret ediyordu. Bu serum torbasının gelmesinde bir saatlik gecikmeye mal olmuştu işte.

Bay Gwadowski'nin kolundaki tüpü yeni serum torbasına bağlayıp, torbayı da sehpaya astı. Bütün bu işlemler boyunca, Bay Gwadowski kıpırdamadan yatıyordu. İki haftadan beri komadaydı ve artık ölüm kokmaya da başlamıştı. Angela bu ekşi kokunun yaklaşan sonun habercisi olduğunu anlayacak kadar uzun süredir hemşirelik yapıyordu. Bu kokuyu her duyduğunda, öbür hemşirelere, "Bu da buradan çıkamayacak," diye fısıldardı. Şimdi de, serumun akış hızını ayarlayıp hastanın hayati belirtilerini kontrol ederken, aynı şeyi düşünüyordu. Bu da buradan çıkamayacak. Yine de, bütün hastalara gösterdiği özenle, görevini aksatmıyordu. Sünger banyosunun zamanı gelmişti. Yatağın yanına sıcak su dolu bir leğen getirdi, bezi sabunladı ve Bay Gwadowski'nin yüzünü silmeye başladı. Adam ağzı açık yatıyor, aralıktan yarıklarla kaplı kuru dili görünüyordu. Bir de bıraksalar da ölse ya. Şu cehennemden kurtarsalar. Oysa oğlu tedavide hiçbir değişikliğe izin vermediğinden, yaşlı adam yaşamak zorundaydı, buna yaşamak denilebilirse tabii, kalbi gittikçe çürüyen kabuğun içinde atmak zorundaydı.

Hastanın hastane önlüğünün önünü açıp, merkez damar bölgesine baktı. Yaranın hafifçe kızarık

olduğunu görüp endişelendi. Adamın kollarında serum iğnesi batıracak yer kalmamıştı. Deri altına erişebilecekleri tek yer burasıydı artık ve Angela yarayı temiz, sargıyı da yeni tutmaya çok özen gösteriyordu. Banyodan sonra, gazlı bezi değiştirecekti.

Hastanın göğsünü sildi, bezi kaburgaların üzerinde gezdirdi. Hiçbir zaman kaslı biri olmadığını, göğsünden geriye kalanın kemiklerin üzerini kaplayan parşömen benzeri bir şey olduğunu söylemek kolaydı.

Ayak sesleri duydu, gelenin Bay Gwadowski'nin oğlu olduğunu görünce, pek mutlu olmadı. Tek bir bakışla, karşısındaki savunma durumuna geçiriyordu. Durmadan başkalarının hatalarını, zaaflarını göstermekten hoşlanan bir adamdı. Kardeşine de hep öyle yapıyordu. Angela bir keresinde tartıştıklarını duymuş ve kadıncağızı savunmamak için kendini zor tutmuştu. Ne de olsa, bu herife kabalığı hakkında ne düşündüğünü söylemek, Angela'nın görevi değildi. Öte yandan, adama dostça davranması da gerekmiyordu. Başını sallamakla yetinip, sünger banyosuna devam etti.

"Babam nasıl?" diye sordu Gwadowski.

"Bir değişiklik yok." Angela'nın sesi soğuk ve profesyonelceydi. Adamın babasını çok seviyormuş gibi sevgi gösterisine son verip gitmesini, onu işiyle baş başa bırakmasını isterdi doğrusu. Oysa adam alışık olduğu için kontrolü ele almıştı bile, kontrolü kimseye bırakamazdı. Ölüme bile.

"Doktor gelip gördü mü?"

"Dr. Cordell her sabah geliyor."

"Hâlâ komada olmasına ne diyor?"

Angela elindeki bezi leğene bırakıp, adama bakmak için doğruldu. "Bu durumda ne söylenebileceğini bilmiyorum Bay Gwadowski."

"Daha ne kadar kalacak böyle?"

"Siz ne kadar kalmasını isterseniz."

"Ne demek oluyor bu şimdi?"

"Onu rahat bırakmak daha insaflı olmaz mıydı, sizce?"

"Doğru, böylesi herkesin hayatını kolaylaştırırdı, değil mi?" dedi Ivan Gwadowski Angela'ya bakarak. "Hastane yataklarından birini boşaltması da cabası."

"Benim söylediğim bu değildi."

"Bugünlerde hastanelerin nereden para kazandığını biliyorum. Hasta biraz fazla kalırsa, zararı size giriyor."

"Ben sadece babanız için en iyisinden bahsediyorum."

"Babam için iyi olanı, bu hastanenin görevini yapması olur."

Angela sonradan pişman olacağı bir şey söylemeden döndü ve leğenden bezini aldı. Titreyen parmaklarla sıktı. Bu adamla tartışma. Sen sadece işini yap. Konuyu ta tepeye kadar götüreceklerden bu herif.

Islak bezi hastanın karnına koydu. Ancak o zaman ihtiyarın soluk almadığını gördü.

Angela hemen damarı hissetmek için Bay Gwadowski'nin boynuna uzandı.

"Ne var?" diye sordu oğlu. "Bir şeyi mi var?"

Cevap vermedi. Adamı iterek yanından geçti, koridora koştu. "Mavi Kod!" diye haykırdı. "Mavi Kod çağrısı yap, oda beş yirmi bir!"

Catherine Nina Peyton'ın odasından fırlayıp, köşeyi döndü ve öteki koridora daldı. Personel daha şimdiden 521 numaralı odayı doldurup koridora taşmış, bir grup stajyer tıp öğrencisi de gözlerini kocaman açarak neler olup bittiğini görebilmek için kafalarını uzatmaya çalışıyordu.

Catherine dirseklerini kullanarak odaya girerken, kargaşanın üzerinden bağırdı. "Ne oldu?"

"Soluk almamaya başladı!" dedi Bay Gwadowski'nin hemşiresi Angela. "Nabız alamıyorum."

Catherine yatağın yanına ulaştığında başka bir hemşirenin hastanın yüzüne çoktan maske kapadığını ve ciğerlerine oksijen pompalamaya başladığını gördü. Bir stajyer ellerini adamın göğsüne dayamış, göğüs kemiğinin her sarsıntısında kalpteki kanı sıkıştırıyor, damarlara dolmaya zorluyordu. Organları, beyni beslemeye.

"Elektrokardiyogram kabloları takıldı!" diye seslendi biri.

Catherine bakışlarını monitöre çevirdi. Ekrandaki izler ventriküler fibrilasyonu gösteriyordu. Bunun anlamı, kalp boşluklarının artık sıkışmadığıydı. Onun yerine her kalp kası kendi kendine titreşiyordu, kalp ise artık pörsük bir torbadan farksızdı.

"Kablolar yüklü mü?" diye sordu Catherine.

"Yüz joule."

"Başla!"

Hemşire defibrilatör uçlarını hastanın göğsüne yerleştirip, "Herkes geri çekilsin!" diye bağırdı.

Uçlar yüklerini boşalttı, kalbe bir elektrik şoku gönderdi. Hastanın göğsü sıcak ızgaraya basmış kedi gibi yatağın üzerinde sıçradı.

"Ventriküler fibrilasyon hâlâ devam ediyor!"

"Deri altından bir miligram epinefrin, ardından bir daha yüz joule elektrik verin," dedi Catherine.

Epinefrin CVP[14] kateterinden kayıp kayboldu.

"Geriye!"

Kablo uçlarından yeni bir şok, göğüste yeni bir sarsıntı.

Monitörde elektrokardiyogram çizgisi birden yükseldi, sonra yeniden titrek bir çizgiye dönüştü. Durmakta olan bir yüreğin son çırpınışlarına.

Catherine hastasına bakıp bu kemik torbasını nasıl canlandıracağını düşündü.

"Devam etmemi istiyor musunuz?" dedi stajyer soluk soluğa pompalamayı sürdürürken. Bir damla ter yanağında parıltılı bir iz bırakarak kaydı.

Onu yaşatmayı başından beri düşünmemiştim, diye düşündü Catherine, yapılanları durdurmak üzereyken, Angela kulağına eğilip, "Oğlu burada, bizi izliyor," diye fısıldadı.

Catherine başını kaldırınca, kapının eşiğinde duran Ivan Gwadowski'yi gördü. Artık seçeneği kalmamıştı. Kusursuzun dışında herhangi bir gayreti adam ödetmek için her şeyi yapardı.

Monitördeki çizgi, fırtınadaki bir denizin yüzeyini andırıyordu.

"Bir daha deneyelim," dedi Catherine. "Bu kez iki yüz joule. Elektrolite göndermek için biraz kan alın!"

Kan arabasının çekmecesinin çekildiğini duydu. Kan tüpleriyle bir şırınga göründü.

"Damar bulamıyorum!"

"CVP'yi kullan."

"Geri çekilin!"

Kablo uçları elektrik akımını boşaltırken, herkes geri çekildi.

Catherine monitöre baktı, şokun doğurduğu felcin kalbi harekete geçirmesini bekledi. Tam tersine, ekrandaki çizgi belli belirsiz ürperdi.

CVP kateterinden yeni bir epinefrin gitti.

Yüzü kıpkırmızı, ter içindeki stajyer göğsü pompalamaya yeniden başladı. Yeni bir çift el ciğerlere hava göndermeyi üstlendi, ama kurumuş bir kabuğa hayat üflemeye çalışmak gibi bir gayretti yapılan. Catherine daha şimdiden çevresindeki seslerdeki değişikliği ayırt etmeye başlamıştı, konuşmalardaki heyecan kaybolmuş, söylenenler otomatik oluvermişti. Yapılan artık yenilginin kaçınılmaz göründüğü bir talimden farksızdı. Odadakilere, yatağın çevresine toplanmış kalabalığa bakınca kararın hepsi için

apaçık ortada olduğunu anladı. Sadece ondan gelecek talimatı bekliyorlardı artık.

Bekledikleri sözleri daha da geciktirmedi. "Saati kaydedelim," dedi. "On bir on üç."

Herkes sessizlik içinde geriye çekilip yenilgilerinin nedenine, bir kablo ve tüp kargaşasının ortasında yatıp soğumaya başlamış Herman Gwadowski'ye baktı. Bir hemşire elektrokardiyogram monitörünün düğmesini çevirince, ekran karardı.

"Ya pacemaker?"

Ölüm raporunu imzalamak üzere olan Catherine kafasını kaldırınca, hastanın oğlunun odaya girdiğini gördü. "Kurtaramadık," dedi. "Üzgünüm. Kalbinin yeniden çarpmasını sağlayamadık."

"Bunun için pacemaker kullanılmaz mı?"

" Elimizden geleni yaptık.

"Tek yaptığınız, şok vermekti."

Tek mi? Çevresine, harcadıkları çaba yüzlerinden belli olan insanlara, kullanılmış şırıngalara, ilaç şişelerine, buruşturulmuş ambalajlara baktı. Her savaşın arkasında bıraktığı tıbbi kalıntılara. Odadakiler durmuş bekliyor, Catherine'in bu işi nasıl halledeceğini merak ediyorlardı.

Üzerinde raporunu yazdığı mandallı panoyu bırakırken, dudaklarında öfkeli sözcükler belirmeye başladı. Ağzına gelenleri söyleme fırsatını bulamadı. Konuşmak yerine kapıya koştu.

Serviste bir kadın bağırıyordu.

Bir saniye sonra, Catherine çoktan odadan çıkmış, hemşireler de peşine takılmıştı bile. Köşeyi döner dönmez, koridorda durmuş, hıçkırıklar arasında Nina'nın odasını gösteren bir yardımcıyla karşılaştı. Odanın dışındaki iskemle boştu.

Burada bir polis memuru olacaktı. Ne cehenneme gitmişti?

Catherine kapıyı itince, donup kaldı.

Kan ilk gördüğü şeydi, duvardan yol yol akan parlak kan çizgileri. Sonra, yerde yüzüstü yatan hastasına baktı. Nina, sanki yere düşmeden önce birkaç adım atmayı başarmış gibi, yatak ile kapı arasında yatıyordu. Kolundaki serum çıkmış, açık tüpün ucundan tuzlu su sızıyor, koca kırmızı birikintinin yanında daha ufak bir gölcük oluşturuyordu.

Buradaydı. Cerrah buradaydı.

İçindeki bütün dürtülerin geri çekilmesini, kaçıp gitmesini haykırmasına rağmen, kendini zorlayarak bir adım attı, Nina'nın yanıbaşına, dizlerinin üzerine çöktü. Beyaz pantolonu kana bulandı, hâlâ sıcak kana. Cesedi sırtüstü çevirdi.

Beyaz yüze, bomboş bakan açık gözlere bakınca, Nina'nın gittiğini anladı. Daha birkaç dakika önce senin kalp atışlarını dinliyordum.

Şaşkınlığından yavaş yavaş sıyrılınca, çevresinde ürkmüş suratlardan oluşan çembere baktı. "Polis memuru," dedi. "Polis memuru nerede?"

"Bilmiyoruz..."

Sarsılarak ayaklarının üzerinde doğruldu, ötekiler geçebilmesi için gerilediler. Yerde kan izleri bıraktığının farkına bile varmadan odadan çıktı, bakışlarını çılgınca koridorda dolaştırdı. "Aman Tanrım," dedi bir hemşire.

Koridorun sonunda, yerde koyu renkli bir çizgi uzuyordu. Kan. Depo kapısının altından sızan bir kan.

13

Rizzoli olay yeri şeritlerinin üzerinden Nina Peyton'ın hastane odasına baktı. Fışkırmış atardamar kanı pıhtılaşmış, yerde tuhaf motifler çizmişti. Koridorda ilerledi, polisin cesedinin bulunduğu deponun önüne vardı. Bu kapı da çaprazlama yapıştırılmış olay yeri şeridiyle kapatılmıştı, içeride serum sehpalarından bir orman, ördek ve leğenlerin dizili olduğu raflar, eldiven dolu kutular vardı, hepsi de kanlı izlerle kaplıydı. Bu odada içlerinden biri öldürülmüştü ve artık Boston Polis Müdürlüğü'ndeki her polis için Cerrah avı çok önemli, çok derin ve kişisel bir meseleydi.

"Dedektif Moore nerede?" diye sordu kapının yanında nöbet bekleyen polis memuruna. "Aşağıda, Yönetim Bölümü'nde. Hastane güvenlik kayıtlarına bakıyorlar."

Rizzoli koridorun iki ucuna da baktıysa da, güvenlik kamerası falan göremedi. Bu koridordan görüntü olmayacaktı.

Aşağıda, Moore ile iki hemşirenin kasetleri izledikleri toplantı odasına girdi. Kimse geldiğini fark etmedi, herkes görüntülerin oynadığı televizyon ekranına dalmıştı.

Güvenlik kamerası beşinci katın Batı kanadının asansörlerine dönüktü. Kasette, asansör kapısının açıldığını gördüler. Moore görüntüyü durdurdu.

"İşte, bu," dedi. "Mavi Kod çağrısı yapıldıktan sonra, asansörden inen ilk grup. On bir kişi sayıyorum, hepsi de birbirinden aceleci görünüyor."

"Mavi Kod'da insanların acele etmesi beklenir," dedi kat hemşiresi. "Çağrı hastanenin hoparlör sisteminden bütün binaya yayılır. Herkesin çağrıya cevap vermesi beklenir."

"Bu suratlara iyice bakın," dedi Moore. Hepsini tanıyor musunuz? İçlerinde burada olmaması gereken biri var mı?"

"Hepsinin yüzünü göremiyorum. Asansörden grup halinde iniyorlar."

"Ya sen Sharon?" diye ikinci hemşireye döndü Moore.

"Şu üçü, bunlar hemşire," dedi Sharon ekrana doğru eğilerek. "Şuradaki iki genç, kenarda duranlar, onlar da stajyer öğrenci. Oradaki üçüncüyse..." ekranın üst kısmını gösterdi, "Hademe olmalı. Ötekiler tanıdık geliyor, ama adlarını bilmiyorum."

"Pekâlâ," dedi Moore bezginlikle. "Gerisini izleyelim. Ardından da merdiven kamerasının kayıtlarına bakarız."

Rizzoli daha da yaklaşarak kat hemşiresinin arkasında durdu.

Ekrandaki görüntüler geriye sardı ve asansörün kapısı kapandı. Moore "play" düğmesine basınca, kapı yeniden açıldı. Asansörden inen on bir kişi, Mavi Kod'a yetişmek için çokayaklı bir organizma gibi hareketlendi. Rizzoli insanların yüzündeki aceleciliği gördü, bant sessiz de olsa, kriz havası

açıkça görülüyordu. İnsan yumağı ekranın solunda gözden kayboldu. Asansörün kapısı kapandı. Bir süre geçti, kapı yeniden açıldı, yeni bir personel taşkını boşalttı.

Rizzoli bu kez on üç kişi saydı. Şimdilik, üç dakika bile olmadan, beşinci kata yirmi dört kişi gelmişti üstelik, sâdece asansörle. Ya merdivenlerden kaç kişi gelecekti? Rizzoli artan bir şaşkınlıkla seyretmeyi sürdürdü. Zamanlama kusursuzdu. Mavi Kod çağrısı yapmak, bir alarm başlatıyordu. Hastanenin her köşesinden gelip 5 Batı'da toplanan onlarca insanın arasında, üzerinde beyaz önlük olan herhangi bir göze çarpmayabilirdi. Katil muhtemelen asansörün dibinde, ötekilerin arkasında duruyordu. Kamera ile arasında sürekli birini bulundurmaya dikkat ederek. Karşılarında, bir hastanenin nasıl işlediğini bütün ayrıntılarına kadar bilen biri vardı.

İkinci grup asansör yolcusunun ekranın solunda gözden kaybolmalarını izlediler. Seyrettikleri iki bölüm boyunca, iki kişinin yüzünü hiç görememişlerdi.

Moore videoya yeni bir kaset takınca, görüntü de değişti. Bir süre, hiçbir şey olmadı. Sonra kapı ardına kadar açıldı ve beyaz önlüklü biri kapıdan şimşek gibi geçti.

"Tanıyorum onu," dedi Sharon. "Mark Noble, stajyerlerden biri."

Rizzoli spiralli not defterini açıp adamın adını yazdı.

Kapı yeniden açıldı, bu kez beyazlar giymiş iki kadın göründü.

"Bu Veronica Tam," dedi kat hemşiresi ikiliden kısa olanını işaret ederek. "5 Batı'da görevli. Mavi Kod çağrısı yapıldığında, dinleniyordu."

"Öteki kadın?"

"Tanımıyorum. Zaten suratı da pek iyi görünmüyor."

Rizzoli yeniden not aldı.

> 10:48, merdiven kamerası
> Veronica Tam, hemşire, 5 Batı.
> Adı belirlenemeyen kadın, siyah saç, beyaz önlük.

Merdiven kapısından toplam yedi kişi geçti. Hemşireler beşini tanıdı. Rizzoli o ana kadar asansörden ya da merdivenden çıkan otuz bir kişi saymıştı. Bunlara bir de o sırada katta olan personel eklenince, 5 Batı'ya girme iznine sahip en az kırk kişi var demekti.

"Şimdi de Mavi Kod sırasında ve sonrasında insanlar oradan ayrılırken neler oluyor, ona bakalım," dedi Moore. "Bu kez acele etmeyecekler. Belki bu kez yeni yüzler ya da isimler tanırsınız." Kaseti hızla ileriye sardı. Ekranın altındaki zaman göstergesi sekiz dakika ilerledi. Kod hâlâ yürürlükteydi, ama gereksiz personel yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı bile. Kamera merdiven kapısına yürüyenleri sadece arkalarından gösteriyordu. Önce, iki erkek stajyer öğrenci, arkalarından da adı belirlenemeyen üçüncü adam geçti, bu kez de yalnızdı. Ardından gelen uzun boşluğu geçmek için, Moore bandı yine hızlı ilerletti. Arkasından grup halinde merdivene yürüyen dört erkekli bir grup vardı. Saat 11:14

olmuştu. Artık Herman Gwadowski resmen ölmüş, Mavi Kod da kaldırılmıştı.

Moore başka bir kaset taktı. Yine asansörü izlemeye koyuldular.

Bütün kasetleri baştan izlediklerinde, Rizzoli üç sayfa not tutmuş, kod sırasında toplam kaç kişinin geldiğini çıkarmıştı. Acil duruma cevap verenler on üç erkek ile on yedi kadındı. Rizzoli şimdi de kodun sona ermesinin ardından gidenlerin sayısını belirlemeye çalışıyordu.

Toplamlar tutmadı.

Moore sonunda "stop" düğmesine basınca, ekran karardı. Bir saatten daha uzun bir süre video izlediklerinden, hemşireler bitap düşmüştü.

Rizzoli'nin sessizliği bölen sorusunu duyunca, her ikisi de oldukları yerde irkildi. "Vardiyanız sırasında, 5 Batı'da çalışan erkek personel var mı?"

Kat hemşiresi Rizzoli'ye baktı. Odaya yeni bir polisin girdiğini fark etmediğini görünce şaşırmış gibiydi. "Üçte gelen bir erkek hastabakıcı var. Ama gündüz vardiyasında erkek personelim yok."

"Ve Mavi Kod çağrısı yapıldığında, 5 Batı'da çalışan erkek yoktu, değil mi?"

"Katta cerrahi stajyerleri olabilir. Ama erkek hemşire yoktu."

"Hangi stajyerler? Hatırlayabilir misiniz?"

"Durmadan girip çıkarlar, vizite yaparlar. Peşlerinde dolaşamam. Yapmamız gereken o kadar iş var ki." Kat hemşiresi Moore'a döndü. "Artık gerçekten kata dönmemiz lazım."

"Gidebilirsiniz," dedi Moore başını sallayarak. "Teşekkür ederim."

Rizzoli hemşirelerin çıkmasını bekledi. Sonra da Moore'a, "Cerrah kattaydı," dedi. "Mavi Kod çağrısı yapılmadan önce kattaydı, değil mi?"

Moore ayaklandı ve videoya doğru yürüdü. Rizzoli adamın vücut dilinden, cihazdan kaseti çıkarıp yerine yenisini itişinden ne kadar öfkeli olduğunu görebiliyordu.

"5 Batı'ya on üç erkek gelmiş. On dört kişi de ayrılmış. Fazladan biri var. Bütün alarm sırasında orada olmalı."

Moore yeniden "play" düğmesine bastı. Merdiveni gösteren kaset yeniden dönmeye başladı. "Kahretsin Moore. Crowe korumadan sorumluydu. Oysa şimdi tek tanığımızı kaybettik." Moore yine bir şey söylemeden ekrana baktı, artık tanıdık gelen gölgelerin görünüp, merdiven kapısının ardından yitip gitmesini izledi.

"Katil duvarlardan geçiyor," dedi. "Havanın ardına gizleniyor. O katta çalışan altı hemşire varken, hiçbiri adamın farkına bile varmıyor. Oysa bütün süre zarfında yanlarındaydı!"

"Bu olasılıklardan sadece biri."

"Öyleyse o polisi nasıl kandırdı? Bir polis memuru hastanın kapısının yanından ayrılmayı nasıl kabul eder? Depoya girmeye nasıl razı olur?"

"Tanıdığı biriyle karşılaşmış olmalı. Ya da tehdit olarak görmediği biri."

Ve bir alarmın heyecanının ortasında, herkes bir hayat kurtarmak için boğuşurken, bir hastane personelinin orada, koridorda duran birine, yani polis memuruna başvurması son derece doğaldı. Depodan bir şey alması için polisten yardım istemesinde şaşılacak bir şey yoktu.

Moore "pause" düğmesine bastı. "İşte," dedi alçak sesle, "İşte adamımız bu bence."

Rizzoli ekrana baktı. Mavi Kod'un daha başında, merdiven kapısından tek başına çıkan adam. Sadece sırtını görebiliyorlardı. Üzerinde beyaz önlük, kafasında da cerrah başlığı vardı. Başlığın altında, kısa kesilmiş kahverengi saçların kapladığı dar bir bölge görülüyordu. Zayıf yapılıydı, omuzları hiç de etkileyici görünmüyordu, üstelik bir soru işareti gibi, bütün vücuduyla öne eğik yürüyordu.

"Adamı gördüğümüz tek yer burası," dedi Moore. "Asansör görüntülerinde bulamıyorum onu. Merdiven kapısından girişinin de görüntüsü yok. Ama buradan gidiyor. Kapıyı ellerini hiç değdirmeden kalçasıyla nasıl ittiğini görüyor musun? Hiçbir yerde parmak izi bırakmadığına bahse girerim. Çok dikkatli. Sanki kameraya alındığını biliyormuş gibi, nasıl kamburunu çıkardığına bak bir. Onu izlediğimizi biliyor."

"Kimliğini belirleyebildik mi?"

"Hemşirelerden hiçbiri adını söyleyemedi."

"Kahretsin, onların katandaydı oysa!"

"Başka bir sürü insan da vardı. Herkesin aklı Herman Gwadowski'yi kurtarmaktaydı. Onun dışında, herkesin."

Rizzoli ekrana yaklaştı, gözlerini beyaz koridorun çerçevelediği yalnız gölgeye dikti. Adamın yüzünü görememesine rağmen, kötülüğün gözlerinin içine bakıyormuş gibi ürperdiğini hissetti. Sen, Cerrah mısın?

"Kimse onu gördüğünü hatırlamıyor," dedi Moore. "Kimse onunla birlikte asansöre bindiğini hatırlamıyor. Oysa adam orada. İstediği zaman görünen, dilediğinde de kaybolan bir hayalet sanki."

"Alarmın başlamasından sekiz dakika sonra gitmiş," dedi Rizzoli ekrandaki saate bakarak. "Ondan hemen önce kapıdan iki stajyer çıkıyor."

"Evet, onlarla da konuştum. Saat on birde derse gitmeleri gerekiyormuş. Kattan erken ayrılmalarının nedeni buymuş. Peşlerinden merdivenden inen birini fark etmemişler."

"Öyleyse, hiç tanığımız yok."

"Bu kamera dışında, yok."

Rizzoli'nin aklı hâlâ ekrandaki saatteydi. Alarmın sekizinci dakikası. Sekiz dakika uzun bir süreydi. Kafasında bir kurgu oluşturmaya çalıştı. Polise yaklaşmak on saniye. Onunla birlikte koridorda birkaç adım yürüyüp, depoya gelmesini söylemek otuz saniye. Gırtlağını kesmek on saniye. Depodan çıkmak, kapıyı kapatıp Nina Peyton'ın odasına yürümek on beş saniye. İkinci kurbanı temizleyip odadan çıkmak otuz saniye. Hepsi topu topu iki dakika ediyordu. Geriye alta dakika kalıyordu. Bu altı dakikada ne yapmıştı? Temizlenmiş miydi? Odada çok fazla kan vardı, belki de üstü başı kan olmuştu.

Zamanı vardı. Hemşire yardımcısı Nina'nın cesedini bulduğunda, ekrandaki adam merdiven kapısından çıkalı on dakika olmuştu. O dakikaya kadar, arabasına binip bir kilometre uzaklaşmış bile olabilirdi.

Böylesine kusursuz bir zamanlama. Bu adam bir İsviçre saati dakikliğiyle hareket ediyor. Birden doğruldu, aklına gelen vücudunu bir elektrik şoku gibi sarsmıştı. "Biliyordu. Aman Tanrım Moore, Mavi Kod çağrısı yapılacağını biliyordu." Ekip arkadaşına baktı ve yüzündeki sakin tepkiden onun da aynı sonuca vardığını gördü. "Bay Gwadowski'nin ziyaretçisi var mıydı?"

"Oğlu. Ama hemşire bütün bu süre boyunca odadaymış. Hasta kötüleştiğinde de yanındaymış."

"Kötüleşmesinden önce ne olmuş?"

"Serum torbasını değiştirmiş. Torbayı tahlile gönderdik."

Rizzoli yeniden ekrana, beyaz önlüklü adamın tam adımını attığı sırada donup kaldığı görüntüye döndü. "Mantıklı değil. Neden böyle bir tehlikeye atılsın ki?"

"Temizlik işiydi bu, boşta kalan tanığı ortadan kaldırma işi."

"İyi de, Nina Peyton ne tanıklığı yapabildi ki? Sadece maskeli bir yüz gördü. Katil Nina'nın onu tarif edemeyeceğini biliyordu. Nina'nın onun için hiç de tehlikeli olmadığını biliyordu. Oysa kendini tehlikeye attı. Bunu yaparak ne kazandı sence?"

"Tatmin. Sonunda cinayetini tamamladı."

"İyi de bu cinayeti kadıncağızın evinde de tamamlayabilirdi. Moore, o gece Nina Peyton'ı bilerek hayatta bıraktı. Bu da, işi bu şekilde bitirmeye kararlı olduğu anlamına geliyor."

"Hastanede mi'"'

"Evet."

"Ne amaçla?"

"Bilmiyorum. Ama o kattaki bütün hastalar arasında, oyalamak için Catherine Cordell'in bir hastasını, Herman Gwadowski'yi seçmiş olması bana ilginç geliyor."

Moore'un çağrı cihazı öttü. Moore cevap verirken, Rizzoli de yeniden ekrana döndü. "Play" düğmesine bastı ve beyaz önlüklü adamın kapıya yaklaşmasını izledi. Adam kapı kolunu itmek için kalçasını uzattı ve merdiven sahanlığına çıktı. Yüzünün kamerada bir an görünmesine bile izin vermedi. Kaseti geriye sarıp, sahneyi bir kez daha izledi. Bu kez, kalçası dönerken, beyaz önlüğün altındaki şişliği gördü. Sağ tarafında, göğsünün hizasında. Orada saklamaya çalıştığı neydi? Yedek elbiseler? Cinayet aletleri?

Moore'un telefonda, "Sakın dokunma!" dediğini duydu. "Olduğu yerde kalsın. Geliyorum." Adam telefonu kapatırken, Rizzoli sordu. "Kimdi?"

"Catherine," dedi Moore. "Bizimki ona yeni bir mesaj göndermiş."

"Bölümler arası postayla geldi," dedi Catherine. "Zarfı görür görmez, ondan geldiğini anladım."

Rizzoli Moore'un eldiven giymesini izledi, gereksiz bir önlem, diye düşündü, Cerrah geride ipucu bırakmazdı ki. Düğmenin çevresine iplik sararak kapanan, büyük kahverengi bir zarftı. Üstteki boş satıra mavi mürekkeple, "Catherine Cordell'e. A. C.'den doğum günü tebriki" yazılıydı.

Andrew Copra, dedi Moore içinden.

"Açmadın ya?" diye sordu Moore.

"Hayır. Hemen masamın üzerine bıraktım. Sonra da seni aradım."

"Akıllı kız."

Rizzoli Moore'un cevabının küçümseyici olduğunu düşündüyse de, Catherine'in bu sözleri öyle almadığı açıktı, dedektife gergin bir tebessümle karşılık verdi. Catherine ile Moore arasında bir şey geçti. Rizzoli'nin kıskanç bir bakış sıkıştırarak izlediği sıcak bir akım. Bu ikisinin arasındaki ilişki sandığımdan da ileri gitmiş.

"İçi boş gibi," dedi Moore. Eldivenli eliyle, düğmenin çevresine dolanmış ipliği çözdü. Rizzoli zarfın içindekiler için masanın üzerine beyaz bir kâğıt koydu. Moore zarfın kapağını kaldırıp ters çevirdi.

Zarftan dökülen ipeğimsi kahverengikızıl saçlar beyaz kâğıdın üzerine birikti.

Rizzoli'nin sırtında buz gibi bir ürperti dolaştı. "İnsan saçına benziyor."

"Aman Tanrım. Aman Tanrım..."

Rizzoli dönünce, Catherine'in dehşetle gerilediğini gördü. Önce Catherine'e, ardından da zarftan dökülen saç tellerine baktı. Onun. Bunlar Cordell'in saçları!

"Catherine." Moore'un sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Belki de senin saçlarınla ilgisi yoktur."

Catherine panik içinde Moore'a baktı. "Ya benimse? Bunları nasıl..."

"Saç fırçanı ameliyathanedeki dolabında mı tutarsın, yoksa odanda mı?"

"Moore," dedi Rizzoli, "Şu saç tellerine bir bak. Bunlar saç fırçasından alınmışa benzemiyor." Catherine'e döndü. "Saçınızı en son kime kestirdiniz Dr. Cordell?"

Catherine usulca masasına yaklaştı ve kesik saç tellerine zehirli bir yılana bakar gibi baktı. "Ne zaman yaptığını biliyorum," dedi fısıltıyla. "Hatırlıyorum."

"Ne zaman?"

"O geceydi..." Şaşkın gözlerle Rizzoli'ye baktı. "Savanah'da."

"Dedektif Singer da doğruluyor," dedi Rizzoli telefonu kapatıp Moore'a bakarak. "Dr. Cordell'in saçından bir tutam kesilmiş."

"Singer'ın raporunda bundan neden söz edilmiyor?"

"Cordell saçının kesildiğini ancak hastanedeki ikinci günü sırasında, aynaya baktığında fark etmiş. Capra öldüğüne ve olay yerinde de saça rastlanmadığına göre, Singer saçların hastane personeli tarafından kesildiğini düşünmüş. Acil müdahale sırasında falan. Hatırlasana, Cordell'in yüzü oldukça hırpalanmıştı. Acilde bir doktor kafasını temizlemek için saçlarını tıraş etmiş olabilirdi."

"Singer saçların gerçekten de hastane personelinden biri tarafından kesilip kesilmediğini kontrol etmiş mi?"

"Hayır. İşin peşine düşmemiş," dedi Rizzoli kalemini masanın üzerine atıp iç geçirerek. "Böyle mi bırakmış yani? Mantıklı olmadığı için raporuna bile almamış."

"İyi ama, hiç mantıklı değil! Neden Capra'nın cesedinin yanı sıra, olay yerinde saç teli görmemişler?"

"Catherine o gecenin büyük bölümünü hatırlayamıyor. Rohypnol hafizasının önemli bir kısmını silmiş. Capra evden ayrılıp, yeniden dönmüş olabilir."

"Pekâlâ. İşte şimdi en büyük soru geliyor. Capra öldüğüne göre aldığı hatıra nasıl oluyor da Cerrah'ın eline geçiyor?"

Moore'un bu soruya verecek cevabı yoktu. Biri ölü, diğeri hayatta iki katil. Bu iki canavarı birbirine bağlayan nasıl bir ilişkiydi? Aralarındaki bağ basit bir psişik enerjinin çok ötesinde, artık fiziksel bir boyuta, herkesin görüp dokunabileceği bir gerçeğe dönüşmüştü.

Elindeki iki torbaya şöyle bir baktı. Birinin üzerinde "Sahibi belirsiz saç telleri" yazılıydı. İkinci torbayaysa karşılaştırmak için Catherine'den alınan saç örnekleri konmuştu. Bakırımsı saç tellerini Ziploc torbaya kendi elleriyle yerleştirmiş, fermuarını çekmişti. Böyle bir saçın çekici bir hatıra

olarak görüleceği açıktı. Saç öylesine kişiseldi ki. Bir kadın saçını giyer, onunla uyur. Saç koku, renk ve doku içerir. Bir kadının özünü. Bir erkeğin bu kadar mahrem bir parçasına sahip olduğunu öğrenince, Catherine'in dehşete kapılmamasına şaşmamak gerekiyordu. Adam saçını okşamış, solumuş, bir âşık gibi, kendini kokusuna alıştırmıştı. Cerrah artık Catherine'in kokusunu iyi biliyor.

Saat geceyarısına yaklaşmasına rağmen, Catherine'in ışıkları hâlâ yanıyordu. Kapalı perdelerin gerisinden geçen gölgesini görünce, genç kadının uyanık olduğunu anladı.

Moore park etmiş devriye arabasının yanına yaklaşıp, içerideki iki polis memuruyla konuşmak için eğildi.

"Dikkatinizi çekecek bir şey oldu mu?"

"Eve döndüğünden beri binadan dışarıya adımını atmadı. Durmadan gidip geliyor. Uykusuz bir gece geçireceğe benziyor."

"Gidip bir konuşayım," diyen Moore karşıya geçmeye hazırlandı.

"Bütün gece kalmaya mı?"

Moore durdu. Polislere bakmak için sertçe döndü. "Anlamadım?"

"Bütün gece kalacak mısınız? Eğer kalacaksanız, sonra gelecek ekibe söyleyeceğiz de. Yukarıda gördüklerinin bizden biri olduğunu bilmeleri gerekir."

Moore öfkesini güçlükle yuttu. Devriyenin sorusu son derece mantıklıydı, peki kendisi neden bu kadar çabuk sinirleniyordu?

'Çünkü gecenin bir yarısı, kapısını çalmanın nasıl anlaşılacağını biliyorum. Kafalarından nelerin geçtiğini de biliyorum. Benim kafamdan geçenden farksız.'

Genç kadının kapısından içeriye adımını attığı anda, bakışlarındaki soruyu görüp kafasını gönülsüzce salladı. "Maalesef laboratuar da doğruladı. Sana gönderdiği, senin kendi saçın."

Catherine haberi şaşkın bir sessizlikle karşıladı.

Mutfaktan, çaydanlığın ıslığı duyuldu. Catherine dönüp, odadan çıktı.

Moore kapıyı kilitlerken, gözleri parıldayan yeni kilide takıldı. Duvarlardan geçmeyi başaran birinin karşısında bir çelik bile ne kadar önemsiz görünüyordu. Catherine'in peşinden mutfağa yürüyüp, çaydanlığın altını söndürmesini izledi. Genç kadın bir çay poşeti kutusuyla cebelleşti, poşetler saçılıp tezgâhın üzerine yayılınca şaşkınlıkla içini çekti. Bu kadar önemsiz bir beceriksizlik bile ona ezici bir darbe gibi geliyordu. Birden elleri kenetlenmiş, eklem yerleri sıkmaktan bembeyaz, mutfak tezgâhına yaslandı. Ağlamamak, Moore'un gözleri önünde çökmemek için çabalıyor, ama savaşı göz göre göre kaybediyordu. Genç kızın derin bir soluk aldığını gördü. Omuzlarının kasıldığını, bütün vücudunun

hıçkırığı bastırmak için gerildiğini gördü.

Onu böyle görmeye daha fazla dayanamayacaktı. Catherine'e yaklaştı, vücudunu kendine doğru çekti. Kollarında titrerken sıkı sıkı tuttu. Bütün gün onu kucakladığını düşünmüş, kucaklamayı özlemişti. Kucaklamanın böyle olmasını, korku yüzünden kollarına sığınmasını istememişti oysa. Catherine için korunaklı bir limandan fazlası, güvenebileceği bir erkek olma arzusundaydı.

Ne var ki, genç kadının ihtiyaç duyduğu tam da buydu. Böylelikle ona sarıldı, gecenin korkularından onu korumaya çalıştı. "Bütün bunlar neden yeniden başlıyor?" diye fısıldadı Catherine.

"Bilmiyorum Catherine."

"Bu Capra..."

"Hayır. O öldü." Genç kadının ıslak yüzünü avuçlarının arasına aldı, gözlerine bakmaya zorladı. "Andrew Capra öldü."

Moore'un gözlerine bakarak, birden kollarında donmuş gibi kalakaldı. "Öyleyse Cerrah neden beni seçti?"

"Eğer bunun cevabını bilen biri varsa, o da sensin."

"Bilmiyorum."

"Belki farkında değilsin. Ama Savannah'da olanların hepsini hatırlamadığını bana sen kendin söyledin. İkinci kurşunu ateşlediğini hatırlamıyorsun. Saçını kimin kestiğini ya da ne zaman kestiğini hatırlamıyorsun. Hatırlamadığın başka ne var?"

Catherine kafasını salladı. Sonra Moore'un çağrı cihazının sesini duyarak irkildi.

'Beni neden rahat bırakmazlar?' Çağrıyı cevaplandırmak için mutfak duvarındaki telefona uzandı.

Karşısındaki, onu daha çok suçlar gibi selamlayan, Rizzoli'nin sesiydi. "Onun evindesin."

"İyi tahmin."

"Hayır, aradığın numaradan. Geceyarısını geçiyor. Ne yaptığını hiç düşündün mü?"

"Beni neden arıyorsun?" diye sordu Moore, sinirlenmişti.

"O dinliyor mu?"

Catherine'in mutfaktan çıkmasını izledi. O olmayınca, mutfak birden bomboştu sanki. İlginç olan tükenmiş gibiydi. "Hayır," dedi.

"O kesik saçları düşünüyordum. Biliyor musun, nasıl doktorun eline geçtiğinin birden fazla açıklaması var."

"Neymiş onlar?"

"Kendi kendine gönderdi."

"Bunu söyleyebildiğine inanamıyorum."

"Ben de senin bunu hiç düşünmediğine."

"Amacı neydi peki?"

"Sokaktaki adamın birden gelip de, hiç işlemediği bir cinayeti itiraf etmesindeki amaç neyse, o. Nasıl bir ilgiyle karşılaştığına bir baksana! Senin ilgin. Geceyarısı olmuş, sen hâlâ orada, onunla ilgileniyorsun. Cerrah'ın onun peşinde olmadığını iddia etmiyorum. Ama bu saç hikâyesi bana, 'dur bakalım' dedirtiyor. Artık başka neler olup bittiğine bakmamızın zamanıdır. Cerrah o saçları nereden buldu? iki yıl öce Capra'dan almış olabilir mi? O zaman, kadıncağızın odasında yerde ölü yatarken, saçları vermeyi nasıl becermiş? İfade ile Capra'nın otopsi raporu arasındaki uyuşmazlıkları sen de gördün. Kızın bütün gerçeği anlatmadığını her ikimiz de biliyoruz."

"O ifadeyi Dedektif Singer zorla aldı."

"Ona istediği hikâyeyi anlattırdığını mı düşünüyorsun?"

"Singer'ın üzerindeki baskıyı bir düşün. Dört cinayet. Herkes birini tutuklaması için bastırıyor. Önünde de güzel, tertemiz bir çözüm var, katil ölmüş, bir kurbanı tarafından vurularak öldürülmüş. Catherine'in ağzına kelimeleri yerleştirmek pahasına da olsa, kurban sayesinde dosya kapanıyor." Moore durakladı. "O akşam Savannah'da gerçekten neler olduğunu öğrenmemiz gerek."

"Orada olan tek kişi Dr. Cordell'di. O da her şeyi hatırlamadığını iddia ediyor."

Moore bakışlarını kaldırdı ve Catherine'in mutfağa döndüğünü gördü. "Henüz hatırlamıyor."

14

"Dr. Cordell'in bunu yapmaya hazır olduğundan emin misin?" diye sordu Alex Polochek. "Burada ve seni bekliyor," dedi Moore.

"Onu bu işe sen zorlamadın ya? Çünkü eğer denek isteksizse, hipnoz hiçbir işe yaramaz. Onun için benimle eksiksiz işbirliği yapması gerek, yoksa bütün her şey zaman kaybından öteye geçmez."

Zaman kaybı bu seansı duyan Rizzoli'nin aklına ilk gelen şeydi ve bu görüşünü birimdeki dedektiflerin büyük bölümüyle paylaşıyordu. Onlar hipnozu Las Vegas şovmenleri ile sirk sihirbazlarına özgü bir eğlence olarak görüyorlardı. Bir zamanlar, Moore da onlarla aynı fikirdeydi.

Meghan Florence dosyası bu düşüncesini değiştirmesini sağlayana kadar.

On yaşındaki Meghan 31 ekim 1998 günü okuldan eve dönerken, arkasında bir otomobil durmuş, kızcağızı bir daha canlı gören olmamıştı.

Kaçırma sahnesinin tek tanığı, yakınlarda bir yerde duran on iki yaşındaki bir çocuktu. Arabayı açık açık görebilmesine, rengini ve şeklini tarif edebilmesine rağmen, plakasını hatırlamıyordu. Haftalar geçip de hiçbir gelişme sağlanamayınca, kızın ailesi oğlanı sorgulaması için bir hipnotizmacı tutulmasında ısrar etmiş, bütün soruşturma yolları teker teker tıkanan polis ise gönülsüzce de olsa, razı olmuştu.

Moore seans sırasında oradaydı. Alex Polochek'in çocukcağızı usulca hipnotize edişini izlemiş, çocuğun plaka numarasını söyleyişine şaşkınlık içinde tanık olmuştu.

Meghan Florence'ın cesedi iki gün sonra, onu kaçıranın bahçesinde gömülü bulundu.

Moore, Polochek'in o çocuğun hafızasında gerçekleştirdiği sihirbazlığı bu kez Catherine Cordell'de de tekrarlayacağını umuyordu.

İki adam şimdi artık muayene odasının dışında durmuş, tek taraflı aynanın ötesinden öteki tarafta oturan Catherine ve Rizzoli'ye bakıyordu. Catherine huzursuz görünüyordu. İskemlesinde oturuşunu değiştirdi, sanki izlendiğinin farkındaymış gibi aynaya baktı. Yanındaki sehpanın üzerindeki çaya dokunmamıştı.

"Hatırlanması acı verici bir anı olacak," dedi Moore. "İşbirliği yapmak isteyecektir, ama onun için pek eğlenceli olmayacak. Saldırı sırasında, hâlâ Rohypnol'ün etkisindeymiş."

"İki yıl önceden kalma ilaçlı biri ha? Üstelik de saf değil, diyorsun."

"Savannah'lı bir dedektif sorgu sırasında araya bazı kelimeler yerleştirmiş olabilir."

"Mucize yaratamayacağımı biliyorsun. Üstelik bu seansta elde edeceklerimizin hiçbiri kanıt olarak kabul edilmeyecek. Burada söyledikleri, mahkemede vereceği bütün ifadeleri hükümsüz kılacak."

"Biliyorum."

"Ve buna rağmen yapmak istiyorsun?"

"Evet."

Moore kapıyı açtı ve iki erkek muayene odasına girdi. "Bu sana sözünü ettiğim Alex Polochek," dedi Moore Catherine'e. "Boston Polis Müdürlüğü'nün adli hipnotizma uzmanı." Catherine Polochek'le el sıkışırken, asabi bir kahkaha attı.

"Özür dilerim," dedi, "Sanırım neyle karşılaşacağımı bilmiyordum."

"Üzerimde siyah bir pelerin, başımda da sihirbaz başlığı bekliyordunuz," dedi Polochek. "Gülünç bir benzetme, ama evet."

"Onun yerine kısa boylu, çelimsiz bir kelle karşılaşıyorsunuz."

Catherine yine güldü, biraz gevşemişti.

"Daha önce hiç hipnotizma seansına katılmış mıydınız?"

"Hayır, doğrusunu isterseniz, hipnotize edileceğimi sanmıyorum."

"Bunu neden düşünüyorsunuz?"

"Çünkü inanmıyorum."

"Yine de denememe razı oldunuz ama."

"Dedektif Moore öyle düşünüyordu."

Polochek Catherine'in karşısındaki koltuğa oturdu. "Dr. Cordell, seansın işe yaraması için hipnotizmaya inanmanız gerekmez. Ama işe yaramasını istemeniz şart. Bir de gevşemeye, kendinizi bırakmaya istekli olmanız lazım. Sizi değişik bir duruma götürmeme izin vereceksiniz. Akşam olunca, uykuya dalmadan önceki durumdan farklı bir durum bu. Uyumayacaksınız. Emin olun, çevrenizde olup biten her şeyi fark edeceksiniz. Ama o kadar gevşeyeceksiniz ki, belleğinizde erişemediğiniz bölümlere uzanacaksınız. Tıpkı orada, beyninizdeki bir dosya dolabının kilidini açmak, çekmeceleri çekmek ve nihayet dosyaları çıkarmak gibi."

"Benim de inanmadığım bölüm bu. Hipnotizmanın bana unuttuklarımı hatırlatacağına inanmıyorum."

"Hatırlatmak değil. Hatırlamanıza izin vermek."

"Pekâlâ, hatırlamama izin vereceğine inanmıyorum. Bunun kendi başıma ulaşamadığım bir anıya erişmemi sağlayabileceği fikri bana imkânsız geliyor."

"Evet, kuşku duymakta haklısınız," dedi Polochek başını sallayarak. Hiç mümkün görünmüyor, öyle

değil mi? Ama size belleklerin nasıl bloke edildiklerini gösteren bir örnek vereyim. Buna 'ters çevrilmiş etki yasası' diyoruz. Bir şeyi hatırlamaya ne kadar çok çalışırsanız, onu hatırlama imkânınız o ölçüde azalır. Bunu sizin de fark ettiğinizden eminim. Hepimiz yaşadık. Örneğin, televizyon ekranında çok ünlü bir aktris görürsünüz, ismini biliyorsunuzdur. Ama çıkaramazsınız. Çıldıracak gibi olursunuz. O adı bulmak için bir saat boyunca beyninizi zorlarsınız. Genç yaşta Alzheimer hastalığına yakalandığınızı düşünürsünüz. Bu dediğimi yaşamadığınızı söylemeyin sakın."

"Her an yaşıyorum." Catherine şimdi artık gülümsüyordu. Polochek'ten hoşlandığı, onun yanında kendini rahat hissettiği açıktı, iyi bir başlangıç.

"Sonunda, aktrisin adını birden hatırlayıverirsiniz, değil mi?"

"Evet."

"Peki, ne zaman hatırlarsınız?"

"Beynimi zorlamaktan vazgeçtiğim zaman. Gevşeyip başka bir şey düşünmeye başladığımda. Ya da yatağa uzanmış, uyumak üzereyken."

"Tamam işte. Rahatladığınızda, aklınız durmadan dosya dolabının kulpuna asılmaktan vazgeçtiğinde. Sanki sihirliymiş gibi, çekmece işte o zaman açılır, dosya o zaman ortaya çıkar. Bu örnek hipnotizma kavramını size biraz daha inanılır göstermeye yaradı mı?"

Catherine başını salladı.

"İyi ya işte, bizim yapacağımız da bu. Rahatlamanıza yardım etmek. O dosya dolabına erişmenizi sağlamak."

"Yeterince gevşeyebileceğimden emin değilim."

"Bu odanın yüzünden mi? Yoksa koltuk mu?"

"Koltuk rahat. Beni huzursuz eden..." Rahatsızca video kameraya baktı. "İzleyiciler."

"Dedektif Moore ve Dedektif Rizzoli odadan çıkacak. Kameraya gelince, o sadece bir eşya, bir makine parçası. Öyle düşünün."

"Bence..."

"Başka endişeleriniz mi var?"

Bir an durakladı. Sonra alçak sesle ekledi: "Korkuyorum."

"Benden mi?"

"Hayır. Anılardan. Yeniden yaşamaktan."

"Size böyle bir şeyi asla yapmam. Dedektif Moore bana sarsıcı bir şey yaşadığınızı anlattı, size o anları bir daha yaşatmayacağız. Konuya farklı biçimde yaklaşacağız. Böylelikle korku belleğinizi kilitleyemeyecek."

"Söylediklerimin gerçek anılar olduğunu nereden bileceğim?. Bir şeyler uydurmadığımdan nasıl emin olacağım?"

"Anılarınızın pek de o kadar saf olmayabileceği konusu beni de endişelendiriyor. Üzerinden çok zaman geçmiş. Orada kalanlarla yetineceğiz. Size şimdiden yaşadığınız olay hakkında çok az bilgiye sahip olduğumu söyleyeyim. Hatırlama sürecinizi etkileme tehlikesiyle karşılaşmamak için, fazla şey bilmemeye özen gösteriyorum. Bana söylenen tek şey olayın iki yıl önce gerçekleştiği, size yapılan bir saldırıyla ilgili olduğu ve o sırada Rohypnol ilacının etkisi altında bulunduğunuz. Onun için anlatacağınız her anı, sizin anınız olacak. Ben sadece dosya dolabını açmanıza yardım edeceğim."

"Sanırım hazırım," dedi Catherine iç çekerek.

Polochek iki dedektife baktı.

Moore başını salladı, sonra Rizzoli'yle birlikte odadan çıktılar. Aynanın öbür tarafından, Polochek'in bir kalem ve bir bloknot çıkarıp, yanındaki masanın üzerine yerleştirdiğini gördüler. Birkaç soru daha sordu. Gevşemek için Catherine'in ne yaptığını, özellikle huzur verici bulduğu bir yer, bir anısı olup olmadığını, falan.

"Küçükken, yaz aylarında," dedi Catherine, "New Hampshire'a büyükannem ile büyükbabamı ziyarete giderdim. Göl kenarında bir kulübeleri vardı."

"Bana kulübeyi anlatın. Ayrıntılarıyla."

"Çok sakin bir yerdi. Küçücük. Suya bakan kocaman bir verandası vardı. Evin hemen yanında yabani ahududu çalılıkları. Ve iskeleye giden patikanın kenarlarına büyükannem sarı zambaklar dikmişti."

"Demek ahududu hatırlıyorsunuz. Çiçekler."

"Evet. Bir de suyu. Suya bayılırım. İskelede güneşlenirdim."

"Bakın bu güzel işte." Defterine bir şeyler karalayıp kalemini yeniden masanın üzerine bıraktı. "Pekâlâ. Şimdi üç derin soluk almaya başlayalım. Soluğunuzu yavaşça boşaltın. Böyle. Şimdi gözlerinizi kapatın ve sadece sesime dikkat edin."

"Kayda başla," dedi Moore Rizzoli'ye, Catherine'in gözlerinin kapanmasını izlerken.

Yandaki odada Polochek Catherine'i mutlak rahatlığa yöneltiyor, önce dikkatini ayak parmaklarına, oradan çıkıp giden gerginliğe vermesini söylüyordu. Rahatlama hissi baldırlarına doğru yükselirken, ayaklarını gevşemiş hissedecekti.

"Bu saçmalığa gerçekten inanıyor musun?" dedi Rizzoli.

"İşe yaradığını gördüm."

"Pekâlâ, belki de yarıyordur. Benim uykumu getirdi bile."

"Sen sadece seyret," dedi kollarını kavuşturmuş, altdudağı kuşkuyla sarkmış Rizzoli'ye bakarak.

"Havaya ne zaman yükselecek?"

Polochek gevşeme hedefini Catherine'in vücudunda daha yukarıdaki kaslara yöneltmiş, kalçalarına, sırtına, omuzlarına varmıştı. Genç kadının kolları iki taraftan bomboş sarkıyordu şimdi. Yüzü pürüzsüz, tasasızdı. Solukları yavaşlamış, derinleşmişti.

"Şimdi sevdiğiniz bir yeri göreceğiz," dedi Polochek. "Büyükannen ile büyükbabanın yazlığı, göl kenarında. Şimdi kendinizi o büyük verandada görmenizi istiyorum. Suya bakıyorsunuz. Sıcak bir gün, hava sıcak ve sakin. Duyduğunuz tek ses, kuşların ötüşü, başka gürültü yok. Burası sakin ve çok huzurlu. Güneş gölün sularında parıldıyor..."

Catherine'in yüzü birden öylesine dingin bir ifadeye büründü ki, Moore gördüğünün aynı kadın olduğuna inanmakta zorlandı. Orada sıcaklık ve küçük bir kızın bütün pembe düşlerini gördü. Catherine'in küçüklüğüne bakıyorum, diye düşündü. Masumiyetin yitip gitmesinden, yetişkinliğin bütün hayal kırıklıklarından önceki haline. Andrew Capra imzasını atmadan öncesine.

"Su öylesine çekici, o kadar güzel ki," dedi Polochek. "Verandanın basamaklarından inip patikaya giriyorsunuz ve göle doğru yürüyorsunuz."

Yüzü bütünüyle gevşemiş, elleri kucağında, kesinlikle hareketsiz oturuyordu Catherine.

"Ayaklarınızın altında toprak yumuşacık. Güneş parlıyor ve sırtınızı ısıtıyor. Ağaçlarda kuşlar ötüyor. Olabildiğince rahatsınız. Attığınız her adımla, içinizdeki huzur daha da yayılıyor. Sizi derin bir sükûnetin kapladığını hissediyorsunuz. Patikanın iki yanında çiçekler var, zambaklar. Tatlı tatlı kokuyorlar, onlara değerek geçerken kokularını soluyorsunuz. Zambakların kokusu, sizi uykuya davet eden çok özel, sihirli bir koku. Yürürken, bacaklarınızın ağırlaştığını hissediyorsunuz. Çiçeklerin kokusu uyuşturucu gibi, sizi daha da gevşetiyor. Ve güneşin sıcaklığı da kaslarınızdaki gerginlik kırıntılarını eritiyor. Şimdi artık suyun kenarına yaklaştınız. Ve iskelenin ucunda küçük bir sandal görüyorsunuz. İskelede yürüyorsunuz. Su sakin, tıpkı bir ayna gibi. Cam gibi. Suyun üzerindeki küçük sandal öylesine sakin ki, sadece duruyor gibi. Büyülü bir sandal bu. İstediğiniz yere sizi kendiliğinden götürüyor. Nereye gitmek isterseniz. Yapmanız gereken tek şey, içine binmek. Şimdi de sandala binmek için sağ ayağınızı kaldırıyorsunuz."

Moore Catherine'in ayaklarına bakınca, genç kadının gerçekten de sağ ayağını kaldırdığını ve yerin birkaç santim üzerinde asılı tuttuğunu gördü.

"İşte böyle. Sağ ayağınızı sandalın içine basıyorsunuz. Sandal sallanmıyor. Sizi güvenle, sağlamca tutuyor. Son derece güvenli ve rahatsınız. Şimdi de sol ayağınızı koyuyorsunuz." Catherine'in sol ayağı kalktı, sonra usulca yere indi.

"Tanrım, buna inanamıyorum," dedi Rizzoli.

"Görüyorsun ama"

"Doğru, ama gerçekten hipnozda olup olmadığını nereden bileceğiz? Ya numara yapıyorsa?"

"Bilmeyeceksin."

Polochek Catherine'in üzerine daha fazla eğilmiş, ama genç kadına dokunmadan, trans halinin içinde sadece sesiyle yol gösteriyordu:

"Sandalı iskeleden çözüyorsunuz. Şimdi artık sandal serbest ve suyun üzerinde hareket ediyor. Kontrol sizde. Yapmanız gereken tek şey bir yeri düşünmek, sandal büyülüymüş gibi sizi oraya götürecek." Polochek tek taraflı aynaya bakıp başını salladı.

"Şimdi onu geriye götürecek," dedi Moore.

"Pekâlâ, Catherine" Polochek bloknotuna transa sokma işleminin tamamlandığı zamanı not etti. "Sandalı başka bir yere götüreceksiniz. Başka bir zamana. Kontrol hâlâ sizde. Suyun üzerinden bir pus kalktığını görüyorsunuz, yüzünüze iyi gelen sıcak ve yumuşak bir pus. Sandal pusun içine süzülüyor. Eğilip suya dokunuyorsunuz, ipek gibi yumuşacık. O kadar sıcak, o kadar hareketsiz. Şimdi pus kalkmaya başlayınca, tam önünüzde, kıyıda bir bina görüyorsunuz. Tek kapılı bir bina."

Moore kendini cama yaklaşacak kadar eğilmiş yakaladı. Elleri kasılmış, nabzı hızlanmıştı.

"Kayık sizi kıyıya getiriyor ve siz karaya çıkıyorsunuz. Eve giden patikada yürüyüp kapıyı açıyorsunuz, içeride tek bir oda var. Odada da kalın ve güzel bir halı. Bir de koltuk. Koltuğa oturuyorsunuz, şimdiye kadar oturduğunuz en rahat koltuk bu. Olabildiğince rahatsınız. Kontrol sizde."

Catherine sanki kalın yastıklara gömülüyormuş gibi, derin bir soluk aldı.

"Şimdi, karşınızdaki duvara bakınca bir sinema perdesi görüyorsunuz. Bu sihirli bir perde, çünkü hayatınızın herhangi bir dönemine ait sahneler oynatabiliyor. Sizin istediğiniz kadar gerilere gidebiliyor. Kontrol sizde, isterseniz ileri, isterseniz geri alabilirsiniz, istediğiniz anda dondurabilirsiniz. Size bağlı, isterseniz, bir deneyelim. Mutlu olduğunuz bir ana dönelim. Büyükanneniz ile büyükbabanızın göl kenarındaki yazlığında olduğunuz bir döneme. Ahududu topluyorsunuz. Perdede görebiliyor musunuz?"

Catherine'in cevabı oldukça gecikti. Sonunda konuştuğunda, sesi öylesine alçaktı ki, Moore sözlerini duymakta zorlandı.

"Evet. Görüyorum."

"Ne yapıyorsunuz? Perdede?" diye sordu Polochek.

"Elimde bir kesekâğıdı tutuyorum. Ahududu toplayıp kesekâğıdına koyuyorum."

"Kopardıkça yiyor musunuz?"

Yüzünde bir tebessüm, sesi yumuşak ve düşte gibi. "Oh, tabii. Çok tatlı. Ve güneşten ısınmış."

Moore kaşlarını çattı. Bunu beklemiyordu. Tat alıp dokunuyor olması, o anı yeniden yaşadığının kanıtıydı. Bunları bir sinema perdesinde izlemiyor, sahnenin içinde bulunuyordu. Polochek'in endişeli gözlerle aynaya baktığını gördü. Genç kadını yaşadığı travmadan ayırmak için, aracı olarak sinema perdesini seçmişti. Oysa Catherine yaşadıklarından ayrılamıyordu. Polochek şimdi tereddüt ediyor, ne yapacağını düşünüyordu.

"Catherine," dedi. "Bütün dikkatinizi üzerinde oturduğunuz yastığa vermenizi istiyorum. Koltukta oturuyorsunuz, odanın içindeki koltukta ve sinema perdesine bakıyorsunuz. Yastığın ne kadar yumuşak olduğuna dikkat ettiniz mi? Koltuğun sırtınızı nasıl sardığını hissediyor musunuz?"

Bir sessizlik. "Evet."

"Peki. Peki, şimdi o koltukta kalacaksınız. O koltuktan kalkmayacaksınız. Ve hayatınızda farklı bir sahneyi izlemek için o sihirli perdeye bakacağız. Siz hep koltukta olacaksınız. Hep sırtınızdaki yastığın yumuşaklığını hissedeceksiniz. Göreceğiniz sadece bir sinema perdesi. Tamam mı?"

"Tamam."

"Şimdi." Polochek derin bir soluk aldı. "Şimdi Savannah'ya, on beş haziran gecesine geri döneceğiz. Andrew Capra'nın kapınızı çaldığı geceye. Sahnede neler gördüğünüzü bana anlatın."

Moore nefes almaya bile cesaret edemeden bakıyordu.

"Ön verandamda duruyor," dedi Catherine. "Benimle konuşması gerektiğini söylüyor."

"Ne konuda?"

"Yaptığı hatalar hakkında. Hastanedeki hataları."

Catherine'in ondan sonra anlattıkları Savannah'da Dedektif Singer'a verdiği ifadeden farklı değildi. Gönülsüzce de olsa, Capra'yı eve almak zorunda kalmıştı. Sıcak bir geceydi ve Capra susadığını söyleyince ona bir bira getirmişti. Bu arada, kendine de bir bira açmıştı. Capra gergindi, geleceği için endişeleniyordu. Evet, yaptığı yanlışlar vardı. Hangi hekimin yoktu ki? Onu bu programdan çıkarmak, yeteneğini çarçur etmek olacaktı. Emory Üniversitesi'nde bir tanıdığı vardı, parlak bir tıp talebesi, yaptığı tek bir hata öğrencilik hayatının sonu olmuştu. Catherine'in meslek hayatını devam ettirme ya da sona erdirme gücüne sahip olması, haksızlıktı. İnsanlara ikinci bir fırsat verilmeliydi.

Capra'yla mantık çerçevesinde konuşmaya gayret etmesine rağmen, giderek öfkelendiğini fark etmiş, ellerinin titremeye başladığını görmüştü. Sonunda, onun sakinleşmesi için biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşünüp, tuvalete gitmeye karar vermişti.

"Peki, tuvaletten döndüğünüz zaman?" diye sordu Polochek. "Filmde ne oluyor? Ekranda ne görüyorsunuz?"

"Andrew daha sakin. Artık öfkeli değil. Durumumu anladığını söylüyor. Ben biramı bitirirken, bana

bakıp gülümsüyor."

"Gülümsüyor mu?"

"Tuhaf. Çok tuhaf bir tebessüm. Hastanede bana gülümsediği gibi..."

Moore Catherine'in soluklarının hızlandığını duyabiliyordu. Sahneyi hayali bir sinemada izleyen, kopuk bir seyirci de olsa, yaklaşan dehşete karşı bağışıklı değildi.

"Sonra ne oluyor?"

"Uykuya dalıyorum."

"Bunu sinema perdesinde mi görüyorsunuz?"

"Evet."

"Peki, sonra?"

"Bir şey görmüyorum. Perde simsiyah."

Rohypnol. Bu bölümle ilgili hiçbir anısı yok.

"Pekâlâ," dedi Polochek, "Boş bölümleri hızlı geçelim. Filmin bir sonraki sahnesine gidelim. Ekranda gördüğünüz ilk kareye."

Catherine'in solukları iyice düzensizleşti.

"Ne görüyorsunuz?"

"Ya... Yatağımda yatıyorum. Odamda. Kollarımı ya da bacaklarımı oynatamıyorum."

"Neden?"

"Yatağıma bağlanmış durumdayım. Elbiselerim çıkarılmış ve o benim üzerimde yatıyor. İçimde, içimde hareket ediyor..."

"Andrew Capra mı?"

"Evet. Evet..." Solukları artık düzensizleşmiş, gırtlağından korkunun hırıltısı çıkmaya başlamıştı.

Moore kendi soluğunun da hızlandığını hissedip yumruklarını sıktı. İçinden aynaya vurmak ve içeride olanları durdurmak için karşı konulmaz bir arzu duydu. Burada durup, söylenenleri dinlemeye dayanamayacak gibiydi. Tecavüz sahnesini yeniden yaşamaya zorlamamalıydılar Catherine'i.

Ne var ki Polochek çoktan tehlikenin farkına varmış, Catherine'i hızla o işkencenin acılı aralarından uzaklaştırmıştı.

"Hâlâ koltuğunuzda oturuyorsunuz," dedi Polochek. "Sinema perdesi olan o odada güvendesiniz. Bu sadece bir film Catherine. Başka birinin başına gelenlerle ilgili. Siz güvendesiniz. Güvende. Kendinizden emin."

Catherine'in solukları yavaşladı, düzenli bir ritme döndü. Tabii Moore'unkiler de.

"Peki. Sinemayı izleyelim. Size neler yaptığına dikkat edin. Şimdi ne görüyorsunuz, bana anlatın."

"Ekran yine karardı. Hiçbir şey göremiyorum."

Rohypnol'ün etkisini hâlâ atlatamadı. "Hızla ileriye, bu siyah bölümü atlayalım. Gördüğünüz ilk sahneye. Nedir o sahne?"

"Işık. Işık görüyorum..."

Polochek durakladı. "Uzaktan bakmanızı istiyorum Catherine.

Geri çekilmenizi, odaya geniş açıyla bakmanızı. Perdede ne var?"

"Şeyler. Komodinin üzerinde bir şeyler var."

"Nasıl şeyler?"

"Aletler. Bir neşter. Neşter görüyorum."

"Andrew nerede?"

"Bilmiyorum."

"Odada değil mi?"

"Gitti. Akan suyun sesini duyuyorum."

"Sonra ne oluyor?"

Soluğu hızlanmış, sesi huzursuzlaşmıştı. "İplere asılıyorum. Kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Ayaklarımı oynatamıyorum." Ama sağ elim, bileğimin çevresindeki ip gevşek. Çekiyorum. Çekiyorum, çekmeye devam ediyorum. Bileğim kanıyor."

"Andrew hâlâ odanın dışında mı?"

"Evet. Güldüğünü duyuyorum. Sesini duyuyorum. Ama evin içinde başka bir yerden."

"İpe ne oluyor?"

"Gevşiyor. Kandan kayganlaşıyor ve elim kurtuluyor..."

"Sonra ne yapıyorsunuz?"

"Neştere uzanıyorum. Öteki bileğimdeki ipi kesiyorum. Her şey o kadar uzun sürüyor ki. Midem bulanıyor. Ellerim doğru dürüst işlemiyor. Ellerim çok yavaş ve oda durmadan kararıp aydınlanıyor, kararıp aydınlanıyor. Hâlâ sesini duyuyorum, konuşuyor. Eğiliyorum ve sağ ayak bileğimdeki ipi kesiyorum. Şimdi ayak sesleri duyuyorum. Yataktan inmeye çalışıyorum, ama sol ayağım hâlâ yatağa bağlı. Yuvarlanıp yere düşüyorum. Yüzüstü."

"Sonra?"

"Andrew orada, kapının ağzında Şaşkın görünüyor. Yatağın altına uzanıyorum. Tabancanın kabzasını hissediyorum."

"Yatağınızın altında tabanca mı var?"

"Evet. Babamın tabancası. Ama sağ elim öylesine sakar ki, tabancayı zar zor kavrayabiliyorum. Ve etraf yeniden kararmaya başlıyor."

"Andrew nerede?"

"Bana doğru yürüyor..."

"Sonra ne oluyor Catherine?"

"Tabancayı doğrultuyorum. Sonra güçlü bir gürültü. Çok güçlü bir gürültü."

"Tabanca mı patladı?"

"Evet."

"Andrew ne yapıyor?"

"Düşüyor. Elleri midesinde. Parmaklarının arasından kan sızıyor."

"Sonra ne oluyor?"

Uzun bir sessizlik."

"Catherine? Sinema perdesinde ne görüyorsunuz?"

"Siyah. Perde karardı."

"Peki, perdede bir sonraki resim geldiğinde?"

"İnsanlar. Odada o kadar çok insan var ki."

"Hangi insanlar?"

"Polisler..."

Moore hayal kırıklığıyla neredeyse homurdandı, işte hafızasındaki hayati boşluk. Rohypnol'le birlikte kafasına aldığı darbenin etkisi, genç kadını yine karanlığa yuvarlamıştı. Catherine ikinci kez ateş ettiğini hatırlamıyordu. Andrew Capra'nın beynine kurşunu nasıl yediğini hâlâ bilmiyorlardı.

Polochek gözlerinde bir soruyla aynaya bakıyordu. Tatmin olmuşlar mıydı?

Moore'u asıl şaşırtan, Rizzoli'nin kapıyı açıp Polochek'i yandaki odaya çağırması oldu. Adam Catherine'i yalnız bırakarak geldi, kapıyı arkasından kapattı.

"Onu geri götürün, tabancayı ateşlemesinin öncesine," dedi Rizzoli. "Öteki odadan neler işittiğine odaklanmanızı istiyorum. Akan su sesine. Capra'nın gülmesine. Duyduğu her sesi bilmek istiyorum."

"Özel bir nedeni var mı?"

"Siz dediğimi yapın."

Polochek başını salladı ve öteki odaya döndü. Catherine kımıldamamış, Polochek'in yokluğu onu hareketinin ortasında, havada asılı bırakmış gibi, kesinlikle hareketsiz oturmayı sürdürmüştü.

"Catherine," dedi Polochek usulca, "Filmi geriye sarmanızı istiyorum. Daha başlara, tabancanın patlamasının öncesine gidiyoruz. Ellerinizi kurtarıp yere yuvarlanışınızın da öncesine. Filmde sizin hâlâ yatakta yattığınız ve Andrew'nun odada görünmediği bölümdeyiz. Akan suyun sesini duyduğunu söylemiştiniz."

"Evet."

"Bana duyduğunuz her şeyi anlatın."

"Su sesi. Borulardan gelen sesi duyuyorum. Tıslamayı. Bir de delikten guruldayarak akışını duyuyorum."

"Bir musluğa su mu akıtıyor?"

"Evet."

"Bir de kahkaha sesi duyduğunuzu söylediniz."

"Andrew gülüyordu."

"Konuşuyor mu?"

Bir sessizlik. "Evet."

"Ne diyor?"

"Bilmiyorum. Çok uzakta."

"Andrew olduğundan emin misiniz? Televizyonun sesi olamaz mı?"

"Hayır, onun sesi. Andrew'nun sesi."

"Pekâlâ. Filmi yavaşlatın. Saniye saniye ilerletin. Ne duyuyorsanız, anlatın bana."

"Su sesi, hâlâ akıyor. Andrew 'Yavaş,' diyor. 'Yavaş' kelimesini duyuyorum."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Bir de 'Bir gör, bir yap, bir öğret, öyle mi?' diyor."

"Yani 'Bir gör, bir yap, bir öğret' mi diyor?"

"Evet."

"Sonra ne duyuyorsunuz?"

"'Sıra bende Capra.'"

Polochek durakladı. "Tekrar edebilir misiniz?"

"'Sıra bende Capra.'"

"Bunu Andrew mu söylüyor?"

"Hayır. Andrew değil."

Moore koltuktaki hareketsiz kadına bakarak donup kaldı.

Polochek yüzünde bir şaşkınlık ifadesi, aynaya doğru keskin bir bakış fırlattı. Sonra yeniden Catherine'e döndü.

"Bunları kim söylüyor?" diye sordu Polochek. "'Sıra bende Capra' cümlesini kim söylüyor?"

"Bilmiyorum, sesini tanımıyorum."

Moore ve Rizzoli birbirlerine baktılar.

Evde bir kişi daha vardı.

15

Şimdi onunla birliktedir.

Rizzoli'nin elindeki bıçak, kesme tahtasının üzerinde beceriksizce kayınca, doğranmış soğan küpleri tezgâhın üzerinden yere yayıldı. Öteki odada, babası ile iki abisi bangır bangır televizyon izliyorlardı. Bu evde televizyon hep bağırırdı zaten, bu yüzden insanlar seslerini duyurmak için haykırmak zorunda kalırlardı. Eğer Frank Rizzoli'nin evinde bağırmazsanız, sesinizi duyuramazdınız. Basit bir aile sohbeti bile, ateşli bir tartışma kadar gürültü çıkarırdı. Doğranmış soğanları bir kâseye aldı, gözleri hâlâ yaşararak sarımsaklara giriştiğinde aklı Moore ve Catherine Cordell'in rahatsız edici görüntüsündeydi.

Dr. Polochek'in hipnotizma seansından sonra, Moore Cordell'i evine götürmek için ısrar etmiş, Rizzoli ikisinin birlikte asansöre doğru yürüyüşünü, Moore'un kolunu genç kadının omzuna dolayışını izlemişti. Bu kol hareketinde korumacılığın ötesinde bir yakınlık varmış gibi gelmişti ona. Moore'un Catherine'e nasıl baktığını, bakarken yüzündeki ifadeyi, gözlerindeki ışıltıyı görüyordu. Artık bir vatandaşı korumaya çalışan polisten çok, âşık olmak üzere bir erkekti.

Rizzoli sarımsak dişlerini ayırdı, bıçağının ucuyla kabuklarını ayıkladı. Elindeki bıçağı kesme tahtasına hızla vurunca, fırının başında duran annesi kızına baktı, bir şey söylemedi.

'Şimdi onunla birliktedir. Kadının evinde. Belki de yatağında.'

Sarımsak dişlerini sert bıçak darbeleriyle doğrayarak içindeki öfkeyi biraz olsun hafifletti. Moore ve Cordell'in onu neden böylesine rahatsız ettiğini bilemiyordu. Belki de bu dünyadaki azizlerin, oyunu hâlâ kurallarına göre oynayanların bir elin parmaklarıyla sayılacak kadar az olmalarından, Moore'u da bu insanlardan biri olarak görmesinden. Ona bakarak, bütün insanlığın kusurlu olmadığını düşünmeye başlamış, ne var ki Moore Rizzoli'yi bir kez daha hayal kırıklığına uğratmıştı.

Belki de bu ilişkiyi soruşturma için bir tehdit olarak görüyordu. Yoğun kişisel duygular söz konusu olduğunda, bir erkek mantıklı düşünemez, mantıklı karar veremez.

Sakın kadını kıskandığından olmasın? Bir bakışta bir erkeğin başını döndürebilen kadını kıskandığından? İş başı sıkışmış bir kadına gelip dayandığında, bütün erkekler aynıydı.

Yandaki odada, babası ile abileri televizyonda bir şeye gürültülü bir tezahürat yaptılar. Kendi sakin evinde olmayı özlerken, bu yandan da erken kaçmak için bahaneler yaratmaya girişti. En azından akşam yemeği boyunca kalmak zorundaydı. Annesinin durmadan tekrarladığı gibi, Frank Jr. baba evine pek ender geliyordu, onun için Janie nasıl olur da abisiyle birlikte olmak istemezdi? Frankie'nin acemi eğitimiyle ilgili anılarıyla dolu bir akşama katlanmak zorunda kalacaktı. Bu yıl gelenlerin ne denli acınacak durumda olduklarını, Amerikan gençliğinin giderek nasıl yumuşadıklarını ve o hanım evladı kız kılıklıları engelli alandan geçirmek için kaç kıç tekmelemek zorunda kaldığını. Anne ve babası Frankie'nin dudaklarına asılıydı sanki. Rizzoli'nin tepesini attıran, işi hakkında ailesinin hemen hiçbir şey sormamalarıydı. Maço Frankie meslek hayatı boyunca sadece sanal savaşta çarpışmıştı. Oysa kendisi her gün savaşıyordu, hem de gerçek insanlara, gerçek katillere karşı.

Frankie kasılarak mutfağa girdi ve buzdolabından bir bira çıkardı. Şişenin kapağını açarken, "Ee, yemek ne zaman?" diye sordu, ona hizmetçiymiş gibi davranarak.

"Bir saat daha," dedi anneleri.

"Kahretsin Anne. Saat yedi buçuk oldu. Açlıktan ölüyorum."

"Bela okuma Frankie."

"Baksana," dedi Rizzoli, "Erkekler de yardım etse, yemeği çok daha erken yerdik."

"Beklerim," dedi Frankie, televizyon odasına dönmeye hazırlanırken. "Ha, az kalsın unutuyordum. Sana bir mesaj var."

"Ne?"

"Cep telefonun çaldı. Frosty diye biri."

"Barry Frost mu demek istiyorsun?"

"Evet, adı öyleydi. Aramanı istedi."

"Ne zaman oldu bu?"

"Sen dışarıda arabaları park ediyordun."

"Kahretsin Frankie! Bir saat önceydi!"

"Janie!" dedi anneleri.

Rizzoli önlüğünü çıkarıp tezgâhın üzerine fırlattı. "Bu benim işim Anne! Neden kimse buna saygı göstermez ki?" Mutfaktaki telefona uzanıp, Barry Frost'un cep telefonunun numarasını tuşladı.

Adam daha ilk çalışta cevap verdi.

"Benim," dedi Rizzoli. "Mesajını ancak şimdi aldım."

"Tutuklamayı kaçıracaksın."

"Ne dedin?.."

"Nina Peyton'daki DNA'da on ikiden vurduk."

"Spermden mi demek istiyorsun? Yoksa DNA CODIS'te kayıtlı mıymış?"

"Kari Pacheco adlı bir sabıkalınınkine uyuyor. 1997'de tutuklanıp cinsel saldırıyla suçlanmış, ama beraat etmiş. Kadının rıza gösterdiğini iddia etmiş. Jüri de adama inanmış."

"Nina Peyton'ın tecavüzcüsü o mu?"

"Evet, üstelik kanıtlamak için elimizde DNA da var."

Rizzoli keyifle havayı yumrukladı. "Adres ne?"

"Columbus Caddesi dört-beş-yedi-sekiz. Ekip şu sırada oraya varmak üzeredir."

"Geliyorum."

Kapıya doğru koşarken, annesi arkasından seslendi:

"Janie! Yemek ne olacak?"

"Gitmem gerekiyor Anne."

"Ama Frankie'nin son gecesi!"

"Birini tutuklayacağız."

"Sen olmadan tutuklayamazlar mı?"

Rizzoli eli kapının tokmağında durdu, öfkesi patlama noktasına doğru tehlikeli bir biçimde yükseliyordu. Ve oracıkta, ne başarırsa başarsın, meslek hayatı ne kadar parlak olursa olsun, asıl şu içinde bulunan anın gerçeği temsil edeceğini ve değersiz kardeş Janie olarak, bizim kız olarak kalacağını anladı.

Tek bir kelime söylemeden kapıyı vurup çıktı.

Columbus Caddesi Roxbury'nin kuzey kıyısında, Cerrah'ın av sahasının tam ortasındaydı. Güneyde, Jamaica Plain ve Nina Peyton'ın evi vardı. Güneydoğuda da Elena Ortiz'inki. Kuzeydoğuda ise Back Bay ve Diana Sterling ile Catherine Cordell'in evleri. Rizzoli iki tarafı ağaçlıklı sokaklara bakınca kırmızı tuğla duvarlı sıra sıra evler, hemen yakındaki Northeastern Üniversitesi'nin öğrencilerinin ve çalışanlarının oturduğu mahalleler gördü. Bir sürü öğrenci vardı.

Bir sürü güzel av.

Önündeki trafik ışığı sarıya döndü. Kanında artan adrenalinin de dürtüsüyle gazı kökledi ve kavşaktan şimşek gibi geçti. Bu tutuklamanın onuru onun olmalıydı. Rizzoli haftalardır Cerrah'ı yaşamış, onu solumuş, hatta düşünde bile onu görmüştü. Uykuda ya da uyanıkken, adam hayatının her anına sızmıştı. Onu enselemek için kimse Rizzoli kadar çabalamamıştı, onun için de şimdi, ödülünü almak için zamana karşı yarışıyordu.

Kari Pacheco'nun adresine bir blok kala, frenlerini ciyaklatarak bir devriye arabasının arkasına park etti. Sokak boyunca gelişi güzel park edilmiş dört polis arabası daha vardı.

Geç kaldım, diye düşündü binaya doğru koşarken. Çoktan içeri girmişlerdir bile.

Binaya girince gümbürtülü ayak sesleri ve merdiven boşluğunda birbirlerine seslenen erkekler duydu. Sesin peşine düşüp ikinci kata çıktı, Kari Pacheco'nun dairesine girdi.

İçeride bir karmaşa sahnesiyle karşılaştı. Kırılmış kapıdan kopan tahta parçaları eşiğe yayılmıştı. Sanki vahşi bir boğa sürüsü eve dalmış gibi, sandalyeler devrilmiş, bir lamba kırılmıştı. Hava bile testosteron, ava çıkmış, daha birkaç gün önce kendilerinden birini öldüren katili arayan polis kokuyordu.

Yerde, yüzükoyun bir adam yatıyordu. Siyahtı, Cerrah olamazdı. Crowe topuğunu kabaca siyah adamın ensesine basıyordu.

"Sana bir soru sordum, bok herif!" diye bağırdı Crowe. "Pacheco nerede?"

Adam inledi ve bir hata işleyip kafasını kaldırmaya yeltendi. Crowe topuğunu iyice bastırarak, adamın çenesini yere vurdu. Adam boğulur gibi bir ses çıkarıp kusmaya başladı. "Bırak, ayağa kalksın!" diye bağırdı Rizzoli.

"Doğru durmuyor ki!"

"Sırtından inersen, belki sana bir şeyler anlatır!" Rizzoli Crowe'u kenara itti. Yerdeki karaya vurmuş balık gibi soluklanarak sırtüstü döndü.

Crowe bağırdı, "Pacheco nerede?"

"Bil... Bilmiyorum..."

"Onun evindesin ama!"

"Gitti! Gitti!"

"Ne zaman?"

Adam sanki ciğerleri parçalanıyormuş gibi derin, şiddetli bir gürültüyle öksürmeye başladı. Öteki polisler de toplanmış, gizlemeye çalışmadıkları ve iğrenme karışık bir nefretle yerdeki tutsağa bakıyordu. Bir polis katilinin arkadaşına.

Rizzoli hiddetle odadan çıktı, yatak odası koridoruna girdi. Dolabın kapısı açılmış, içindeki elbiseler sağa sola saçılmıştı. Evin aranması eksiksiz, ama kabaca yapılmıştı, her kapı menteşelerinden koparırcasına açılıp, saklanabilecek her deliğe bakılmıştı. Ellerine eldivenlerini geçirip gardırobun çekmecelerine girişti, ceketlerin ceplerini yoklayarak bir adres defteri ya da Pacheco'nun nereye kaçmış olabileceğini gösterecek herhangi bir şey aradı. Moore'un odaya girdiğini görünce kafasını kaldırıp sordu:

"Bu kargaşadan sen mi sorumlusun?"

"Talimatı Marquette verdi," dedi Moore kafasını hayır anlamında sallayarak. "Pacheco'nun bu binada olduğu yolunda bilgi almıştık."

"Peki, nerede öyleyse?" Gardırobun kapağını hırsla çarpıp yatak odasının penceresine yürüdü. Pencere kapalıydı, ama sürgülü değildi. Yangın merdiveni pencerenin hemen dışındaydı. Pencereyi açıp kafasını dışarı çıkardı. Aşağıda telsizi açık bir devriye arabası duruyordu, arabadan inen bir polisin el feneriyle çöp konteynerinin içine baktığını gördü.

Kafasını içeri çekmek üzereyken, ensesine bir şeyin dokunduğunu hissetti, aynı anda da yangın merdiveninde sıçrayan küçük bir parçacığın belli belirsiz tıkırtısını duydu. Şaşırarak, yukarıya baktı. Gökyüzü kentin ışıklarıyla aydınlanmış, yıldızlar bile neredeyse görünmez olmuştu. Soluk gökyüzü üzerinde çatının çizgilerini tarayarak bir süre bekledi, ama hiçbir hareket göremedi.

Pencereden yangın merdivenine çıktı ve üçüncü kata tırmandı. Sahanlığa varınca, Pacheco'nun üzerindeki dairenin penceresine bakmak için durakladı, sinek teli yerinde, pencere karanlıktı.

Yeniden yukarıya, çatıya doğru baktı. Yukarıda hiçbir şey görmemesine, hiçbir ses duymamasına rağmen, ensesindeki tüyler diken diken olmaya başlamıştı bile.

"Rizzoli?" Moore pencereden seslendi. Rizzoli cevap vermedi, ama parmağıyla çatıyı göstererek niyetini belli etti.

Ellerinin terini pantolonuna sildi ve çatıya çıkan merdiveni sessizce tırmanmaya koyuldu. Son basamakta durdu, derin bir soluk aldı ve kenardan bakmak için kafasını yavaşça, çok yavaşça uzattı.

Çatı mehtapsız gecenin altında, gölgelerden orman gibiydi. Bir masanın, birkaç iskemlenin siluetini, bel vermiş dalların gölgesini gördü. Bir çatı bahçesiydi. Ziftle kaplı çatıya yuvarlanıp silahını çekti. İki adım atınca ayağı bir şeye takıldı, gürültüyle bir tarafa gönderdi. Güçlü bir sardunya kokusu duydu. Saksılar dolusu çiçeğin ortasında olduğunu anladı. Ayaklarının altında, çiçeklerden yapılmış bir engelli koşu pisti uzanıyordu.

Solunda bir yerde, bir şey kıpırdadı.

Gölge karmaşasının arasında bir insan şekli seçebilmek için gözlerini zorladı. İşte kara bir cüce gibi çökmüş adamı o zaman gördü.

Silahını doğrultup bağırdı. "Kıpırdama!"

Adamın elinde ne tuttuğunu göremedi. Ona atmak için ne hazırladığını fark etmedi.

Bahçe çapasının yüzünde patlamasından bir saniye önce, karanlıktan esen uğursuz bir yel gibi yaklaşan bir soluk hissetti. Darbe sol yanağına öylesine şiddetli indi ki, gözlerinde şimşekler çaktı.

Sinirlerine yayılan, soluk almasını engelleyecek kadar güçlü bir acıyla dizlerinin üzerine çöktü.

"Rizzoli?" Moore'du. Çatıya çıktığını duymamıştı bile.

"İyiyim, iyiyim..." Gölgenin biraz önce çömeldiği yeri işaret etti. Gitmişti. "Orada," diye fısıldadı. "Orospu çocuğunu istiyorum."

Moore karanlığa daldı. Baş dönmesinin geçmesini bekleyerek, kendi dikkatsizliğine lanetler savurarak kafasını tuttu. Kafasının içini berraklaştırmaya çalışarak, ayağa kalktı. Öfke güçlü bir yakıttı, bacaklarını sağlamlaştırıyor, silahı tutan parmaklarını geriyordu.

Moore birkaç metre önünde, sağındaydı. Masa ve iskemlelerin yanından geçen gölgesini belli belirsiz seçebiliyordu.

Sola kaydı, ters yönden giderek çatıyı çembere almayı düşündü. Yanağının her zonklaması, delici her ağrı, işi yüzüne gözüne bulaştırdığını hatırlatıyordu. Bu sefer de olmayacak. Gözleriyle saksılara dikilmiş ağaçların ve çalıların gölgesini taradı.

Ani bir şangırtıyla sağına döndü. Koşan birinin ayak seslerini duydu, çatıyı koşarak geçen, ona doğru koşan bir gölge gördü.

Moore bağırdı, "Kıpırdama! Polis!"

Adam yaklaşıyordu.

Rizzoli dizini yere koyarak tabancasını doğrulttu. Yüzündeki zonklama gözlerini yaşartacak bir sancıya dönüşmüştü. Katlanmak zorunda kaldığı bütün aşağılanmalar, gündelik hakaretler, alaylar, dünyanın Darren Crowe'larının bütün işkenceleri tek bir öfke noktasına yoğunlaşmışa benziyordu.

Bu sefer benimsin pezevenk. Adam karşısında birden duraklayınca, kollarını havaya kaldırınca bile, kararını geri dönmemek üzere vermişti.

Tetiğe çöktü.

Adam sarsıldı. Geriye doğru sendeledi.

Bir daha ateş etti, sonra bir kez daha. Silahın her tepmesi, avucunun içinde zevkli bir dalga gibiydi.

"Rizzoli! Ateşi kes!"

Moore'un sesi sonunda kulaklarındaki kükremeyi bastırdı. Silahı hâlâ ateşe hazır, kolları gergin ve ağrılı, dönüverdi.

Adam devrilmişti ve hareket etmiyordu. Doğruldu ve yerde yatan gölgeye doğru yavaşça yaklaştı. Her adımda, biraz önce yaptığının dehşetini artarak fark etti.

Moore çoktan adamın yanına diz çökmüş, nabzını tutuyordu. Başını kaldırıp Rizzoli'ye baktı ve genç kadın çatının karanlığında Moore'un yüzündeki ifadeyi okuyamamakla birlikte, gözlerinin suçlar gibi baktığını tahmin edebiliyordu.

"Adam ölmüş Rizzoli."

"Elinde bir şey vardı... Bir şey tutuyordu..."

"Hiçbir şey yoktu."

"Gördüm. Gördüğümden eminim."

"Ellerini kaldırmıştı."

"Kahretsin Moore. Basbayağı çatışmaydı işte! Bu konuda beni arkalaman gerek!"

Birden başka sesler de duyuldu ve polisler çatıya tırmanıp, yanlarına gelmeye başladı. Moore ve Rizzoli birbirlerine başka bir şey söyleyemediler.

Crowe elindeki feneri adamın cesedine tuttu. Rizzoli adamın açık gözlerini, kandan kararmış gömleğini kâbustaymış gibi gördü.

"Hey, Pacheco bu," diye bağırdı Crowe. "Kim devirdi bunu?"

Rizzoli dümdüz bir sesle, "Ben," dedi.

Biri sırtını tokatladı. "Kadın polis iyi iş beceriyor!"

"Kes sesini," dedi Rizzoli. "Kes sesini!" Cesedin başından ayrıldı, yangın merdiveninden indi ve asık yüzle arabasına çekildi. Orada, direksiyonun arkasında oturarak, mide bulantısına dönen ağrısına direnmeye çalıştı. Çatıdaki sahneyi kafasında tekrar tekrar yeniden canlandırdı. Pacheco'nun ne yaptığını, kendi yaptıklarını. Adamın belli belirsiz bir gölge gibi kendine doğru koşmasını yeniden getirdi gözlerinin önüne. Durup kalmasını gördü. Evet, durduğunu. Pacheco'nun ona bakışını gördü.

Bir silah, Tanrım yalvarırım, bir silah bulsunlar.

Oysa silah falan görmemişti. Ateş etmesinden saniyenin binde biri kadar bir süre önce gördükleri beynine kazınmıştı. Durmuş, donup kalmış bir adam. Teslimiyetle ellerini kaldırmış biri.

Biri arabanın camına vurdu. Barry Frost'tu. Rizzoli camı indirdi.

"Marquette seni arıyor," dedi.

"Peki."

"Bir şey mi oldu? Rizzoli, iyi misin?"

"Sanki suratımın üzerinden kamyon geçmiş gibiyim."

Frost arabanın içine uzanıp, şişmiş yanağına baktı. "Üff. Herif bunu gerçekten hak etmiş." Rizzoli'nin de inanmak istediği buydu: Pacheco'nun ölümü hak ettiği. Evet, hak etmişti ve Rizzoli kendine gereksiz yere eziyet ediyordu. Yüzündeki bere, kanıt olarak açık değil miydi? Adam ona saldırmıştı. O herif canavarın tekiydi ve Rizzoli onu vurarak ucuz ve çabuk bir adalet sağlamıştı. Elena Ortiz'in, Diana Sterling'in ve Nina Peyton'ın alkış tutacağı kesindi. Kimse bir pisliğin yasını tutmazdı.

Frost'un anlayışlı davranışı sayesinde kendini daha iyi hissederek arabadan indi. Daha güçlü hissediyordu kendini. Binaya doğru yürürken, ön basamakların yanında duran Marquette'i gördü. Moore'la konuşuyordu.

Yaklaştığını duyunca, her ikisi de dönüp ona baktı. Moore'un gözlerinin içine bakmadığını, bakışlarını kaçırarak başka tarafa baktığını fark etti. Rahatsız görünüyordu.

"Silahını almak zorundayım Rizzoli," dedi Marquette.

"Kendimi korumak için ateş ettim. Adam bana saldırdı."

"Bunu anlıyorum. Ama kuralları biliyorsun."

Moore'a baktı. 'Senden hoşlanmıştım. Sana güvenmiştim.' Tokasını açıp kılıfından çıkardığı silahını Marquette'e fırlattı. "Burada asıl düşman kim?" dedi. "Bazen merak ediyorum da." Ardından dönüp arabasına doğru yürüdü.

Moore, Karl Pacheco'nun dolabına bakıp düşündü, burada bir yanlışlık var. Dolabın altında altı çift ayakkabı vardı, hepsi de kırk beş numara, hepsi de çok geniş. Rafta da tozlu kazaklar, bir ayakkabı kutusu dolusu kullanılmış pil, bozuk para ve kocaman bir yığın Penthouse dergisi.

Bir çekmecenin kayarak açıldığını duyunca döndü, eldivenli elleriyle Pacheco'nun çorap çekmecesini karıştıran Frost'u gördü.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Moore.

"Ne bir neşter ne de kloroform. Tek bir rulo koli bandı bile yok."

"Pa pa pa paam!" diye bağırdı banyodan Crowe, elinde içinde kahverengi bir sıvıyla dolu şişelerin göründüğü bir Ziploc torba, sıçrayarak geldi. "İlaç cenneti güneşli Meksika'dan sevgilerle."

"Roofies mi?" diye sordu Frost.

"Gamma hidroksibütirat," dedi Moore, üstü İspanyolca yazılı etikete bakarak. "Aynı işe yarıyor."

"Burada en az yüz erkeğin tecavüzüne yetecek kadar ilaç var," dedi Crowe torbayı sallayarak. "Pacheco'nun aleti oldukça meşgulmüş anlaşılan." Güldü.

Duyduğu gülme sesi Moore'un sinirine dokundu. O meşgul aleti düşününce, verdiği bütün zararı hatırladı. Sadece vücutlara verdiği zararı değil, ruhlardaki yıkımını da. İkiye böldüğü ruhları. Catherine'in anlattıklarını, her tecavüz kurbanının hayatının önce ve sonra diye ikiye ayrıldığını hatırladı. Bir cinsel saldırı bir kadının hayatını her tebessümün, her parlak anın umutsuzluğa bulandığı soluk ve yabancı bir manzaraya döndürür. Bundan haftalar önce olsa, Crowe'un kahkahasının farkına bile varmayacaktı. Oysa bu akşam bu kahkahayı fazlasıyla duyuyor, duymakla da kalmayıp çirkinliğini fark ediyordu.

Dedektif Sleeper'ın evde yakaladıkları zenciyi sorguya çektiği oturma odasına gitti.

"Söyledim size, burada sadece takılıyorduk," dedi adam.

"Sen cebinde altı yüz dolarla mı takılırsın?"

"Yanımda nakit olmasından hoşlanırım adamım."

"Ne almaya geldin buraya?"

"Hiç."

"Pacheco'yu nereden tanıyorsun?"

"Tanıyorum işte."

"Oh, desene, gerçekten yakın arkadaşsınız. Sattığı neydi?" GHB, diye düşündü Moore. Erkekler için kolay tecavüz ilacı. Almaya geldiği buydu. Bir başka meşgul alet daha.

Dışarıya, gecenin sessizliğine çıkınca, birden devriye arabalarının dönen ışıkları yüzünden yönünü kaybettiğini anladı. Rizzoli'nin arabası gitmişti. Arabadan geriye kalan boşluğa bakarken, yaptıklarını, yapmak zorunda kaldığını hatırladı, omuzlarındaki yük öylesine ağır geldi ki, kıpırdayamadı. Meslek hayatında daha önce hiç böylesine korkunç bir karar vermek zorunda kalmamıştı, ama doğruyu yaptığından emin olmakla birlikte, hâlâ içinin ezildiğini hissediyordu. Rizzoli'ye duyduğu saygıyla, onun çatıda yaptıklarını bağdaştırmaya çalıştı. Biraz önce Marquette'e söylediklerini geri almak için hâlâ zamanı vardı. Çatıda her şey çok karanlık ve çok karışıktı ve belki de Rizzoli gerçekten Pacheco'nun elinde silah olduğunu sanmıştı. Belki de Moore'un kaçırdığı bir hareket görmüştü. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, belleğinden kadının yaptığını haklı gösterecek bir görüntü çıkaramıyordu. Yukarıda tanık oldukları soğukkanlı bir infazdı, farklı yorumlaması imkânsızdı.

Rizzoli'yi bir daha gördüğünde, masasının üzerine eğilmiş, yanağına bir buz torbası bastırıyordu. Saat geceyarısını geçmiş, Moore'un içinde de sohbet etme isteği kalmamıştı. Oysa Rizzoli kafasını kaldırıp baktı ve gözleriyle Moore'u olduğu yere mıhladı. "Marquette'e ne anlattın?" diye sordu.

"Ne öğrenmek istediyse, onu. Pacheco'nun nasıl öldüğünü. Yalan söylemedim."

"Seni orospu çocuğu!"

"Yoksa ona gerçeği söylemeye can attığımı mı sanıyorsun?"

"Başka seçeneğin vardı."

"Senin de vardı. Orada, çatıda. Ama sen yanlış olanı seçtin."

"Ve sen hiç yanlış karar vermezsin, değil mi? Asla hata yapmazsın?"

"Yaparsam, bedelini öderim."

"Ah, tabii. Seni Aziz Thomas bozuntusu."

Rizzoli'nin masasına yaklaşıp gözlerini kadına dikti. "Birlikte çalıştığım en iyi polislerden birisin. Ama bu akşam, soğukkanlılıkla birine ateş ettin, ben de ettiğini gördüm."

"Görmen gerekmiyordu."

"Ama gördüm."

"Orada ne gördük Moore? Bir sürü gölge, bir sürü hareket. Doğru karar ile yanlış karar arasındaki fark bu kadarcıktı." Kaldırdığı parmakları neredeyse birbirine değecekti. "Bu kadarını da hoş görürüz. Kuşkuya düştüğümüzde, birbirimize bu kadarcık hoşgörü tanırız."

"Denedim."

"Yeterince denememişsin."

"Başka bir polis için yalan söyleyemem. Dostum bile olsa."

"Burada asıl kötülerin kim olduğunu hiç aklımızdan çıkarmayalım. Kötüler biz değiliz."

"Eğer yalan söylemeye başlarsak, onlarla aramızdaki çizgiyi nasıl çekeceğiz? Bu işin sonu nereye varacak?"

Rizzoli yüzündeki buz torbasını indirip yanağını gösterdi. Gözlerinden biri şişip kapanmış, yüzünün sol tarafı da alacalı bir balon gibi şişmişti. Kadıncağızın yarasının vahşi görüntüsü Moore'u sarstı.

"Pacheco bana bunu yaptı. Öyle dostça bir şaplak değil, yanılıyor muyum? Onlardan ve bizden söz ettin. O hangi taraftandı sence? Beynini dağıtarak dünyaya iyilik ettim. Kimse Cerrah'ı özlemeyecek."

"Kari Pacheco Cerrah değil. Yanlış adamı temizledin."

Çürümüş yüzünün yarısı korkunç, yarısı normal, iç ürpertici bir Picasso tablosu gibi, Moore'a baktı.

"DNA'sı uyuyordu! Nina Peyton'ı..."

"Nina Peyton'a tecavüz eden oydu, evet. Ama başka hiçbir özelliği Cerrah'a uymuyor." Masasının üzerine bir Saç ve Elyaf raporu bıraktı.

"Ne bu?"

"Pacheco'nun saçlarının mikroskop incelemesi. Elena Ortiz'in yarasının kenarında bulunan saçtan farklı renk, farklı kıvrım, farklı deri yoğunluğu. Bambu saçla ilgisi yok."

Rizzoli laboratuar raporuna bakarak, kımıldamadan oturuyordu. "Hiçbir şey anlamıyorum."

"Pacheco, Nina Peyton'a tecavüz etti. Onun hakkında kesinlikle söyleyebileceğimiz tek şey, bu."

"Ama hem Sterling, hem de Ortiz'e tecavüz edilmişti..."

"Pacheco'nun yaptığını kanıtlayamayız. Artık öldüğüne göre de, asla öğrenemeyeceğiz." Rizzoli başını kaldırıp Moore'a baktı, yüzünün hasarsız yarısı öfkeden kasılmıştı.

"O olması gerekiyor. Bu kentte rasgele üç kadın seç, her birinin tecavüze uğramış olması ihtimali nedir? işte Cerrahın yapmayı başardığı bu. Üç vuruşta üç isabet. Eğer kadınlara tecavüz eden o değilse, kimi seçeceğini, kimi öldüreceğini nasıl biliyor? Eğer Pacheco değilse, o zaman Cerrah onun bir arkadaşı, bir ortağı olmalı. Pacheco'nun geride bıraktığı artıklarla geçinen siktirici bir akbaba." Laboratuar raporunu Moore'a itti. "Belki de haklısın, öldürdüğüm Cerrah değildi. Ama vurduğum herif de pisliğin tekiydi. Herkes bu gerçeği unutmuşa benziyor. Pacheco pisliğin tekiydi. Bana madalya mı verecekler?" Ayağa kalktı, sandalyesini hızla masasına çarptı, "İdari iş. Marquette beni siktirici bir masa faresine çevirdi. Teşekkürler."

Moore söyleyecek hiçbir şey bulamadan, aralarındaki uçurumu onaracak hiçbir söz hatırlayamadan, Rizzoli'nin yürüyüp uzaklaşmasını izledi.

Kendi masasının başına gidip koltuğuna çöktü. 'Doğruyu söyleyenlere kötü gözle bakıldığı bir dünyada dolaşmaya çalışan bir dinozorum ben,' diye düşündü. Şimdi artık Rizzoli'yi düşünemiyordu. Pacheco'ya karşı ellerinde hiçbir şey kalmamış, dönüp dolaşıp başa gelerek, isimsiz bir katili kovalar duruma düşmüşlerdi.

Tecavüze uğramış üç kadın. Her şey gelip bu gerçeğe düğümleniyordu. Cerrah kadınları nasıl buluyordu? Kadınlardan sadece Nina Peyton tecavüzü polise ihbar etmişti. Elena Ortiz ile Diana Sterling işe polisi karıştırmaktan kaçınmıştı. Onlarınki sadece tecavüzcülerin, kurbanlarının ve onları tedavi eden hekimlerin bildiği, özel travmalardı. Oysa her üç kadın da tıbbi müdahaleyi üç farklı yerde aramıştı. Sterling bir Back Bay psikologunun muayenehanesinde. Ortiz Pilgrim Hastanesi'nin Acil Servisi'nde. Nina Peyton da Forest Hills Kadın Kliniği'nde. Ne personel örtüşmesi olmuştu ne de kadınların birden fazlasıyla karşılaşmış bir hekim, bir hemşire ya da bir görevli vardı.

Cerrah bir biçimde bu kadınların acı çektiğini öğrenmiş, o acılar da ona çekici gelmişti. Cinsel cinayet işleyenler kurbanlarını toplumun en savunmasız üyeleri arasından seçer. Denetim altına alabilecekleri, aşağılayabilecekleri kadınlar, onları tehdit edemeyecek kurbanlar seçerler. Tecavüze uğramış bir kadın kadar kırılgan başka biri olabilir mi?

Moore odadan çıkarken Sterling, Ortiz ve Peyton'ın fotoğraflarının raptiyelendiği duvara bakmak için durakladı. Üç kadın, üç tecavüz.

Bir de dördüncüsü var. Catherine Savannah'da tecavüze uğradı.

Genç kadının görüntüsü birden aklına gelince gözlerini kırpıştırdı, o görüntüyü duvardaki kurban sergisine eklemek zorundaydı.

Bir bakıma, her şey gidip, o gece Savvanah'da olanlara dayanıyor. Her şey gidip Andrew Capra'ya dayanıyor.

Meksiko'nun göbeğinde, yine insan kanından nehirler aktı. Çağdaş metropolün temellerinin altında, bir zamanlar eski Tenochtitlan kentine hâkim ulu Aztek tapınağı Temple Mayor'un kalıntıları uzanır. Bu tapınakta, on binlerce bahtsız insan ilahlara kurban edildi.

Tapınağın kalıntılarının arasında yürüdüğüm gün, hemen yanda Katoliklerin cennetteki bağışlayıcı bir Tanrı'ya dualar edip adına mumlar diktikleri bir katedralin dikildiğini görünce, hafifçe gülümsedim. Bir zamanlar kandan yapış yapış taşların dikildiği yerlere diz çöküyorlar. Tapınağın pazar günleri halka açık olduğundan habersiz oraya gittiğimde, Temple Mayor Müzesi'nin çocukların egemenliğine geçtiğini, koridorların neşeli kahkahalarla yankılandığını gördüm. Çocuklara ya da yarattıkları karmaşaya aldırmam, eğer bir daha dönersem, pazarları müzelere gidilmeyeceğini asla unutmam.

Ne var ki, kentteki son günüm olduğundan, bütün bu gürültüye katlanmak zorundaydım. Kazı alanını görmek ve İki Numaralı Salon turuna katılmak istiyordum. Tören ve Adak Salonu turuna.

Aztekler ölümün hayat için gerekli olduğuna inanırlardı. Kutsal enerjiyi dünyada tutabilmek, felaketleri defetmek ve güneşin doğmaya devam etmesini sağlamak için, tanrıların insan yüreğiyle beslenmesi gerekiyordu. Tören Salonu'nda durup, cam bir kutunun içine konmuş ve insan eti kesmiş hançeri gördüm. Hançerin adı da vardı, Tecpatl txcuahua, Geniş yüzlü bıçak. Keskin kenarı çakmaktaşından yapılmış, sapına da diz çökmüş adam şekli verilmişti.

'Elinde sadece çakmaktaşından yapılmış bir hançer varken, gidip bir insan yüreğini nasıl söker?' diye düşündüm.

Aynı günün ilerlemiş saatlerinde, birkaç kuruşluk bozuk para dilenerek peşime takılmış pis yumurcaklara aldırmadan Alameda Central Park'ta yürürken de aynı şeyi düşündüm. Veletler bir süre sonra kahverengi gözler ve dişlek tebessümlerle beni tavlayamayacaklarını anlayınca, peşimi bıraktılar. Sonunda az da olsa huzur buldum, tabii eğer Meksiko kakofonisinin içinde huzurdan bahsetmek mümkünse. Bir kafe buldum ve o sıcakta güneşin altında oturmayı seçen tek müşteri olarak, dışarıda oturup koyu bir kahve yudumladım. Sıcağa bayılıyorum, çatlayan cildime iyi geliyor. Bir sürüngenin sıcak bir kaya araması gibi, ben de güneşi özlüyorum. Böylece, o kavurucu günde, kahve içerek insan vücudunu, içindeki hazineye yaklaşmanın en iyi yolunun hangisi olacağını düşündüm.

Aztek kurban töreninin, olabildiğince az acılı ve çabuk olarak tanımlanması, bende bir ikilem yaratıyor. Sternumu kırıp, kalbi bir kalkan gibi koruyan göğüs kemiğini ayırmanın oldukça güç olacağını biliyorum. Kalp cerrahları göğsün ortasından aşağıya doğru bir yarık açıp stemumu testereyle ortasından ikiye ayırıyorlar. Kemiği birbirinden ayırmaya yardım eden asistanları ve ameliyat alanını genişletmek için paslanmaz çelikten yapılmış bir sürü gelişmiş ve parlak aletleri var.

Bunun, elinde sadece çakmaktaşından bıçak tutan bir Aztek rahibi için sorunlu olacağı kesin. Ortadan ikiye ayırmak için göğüs kemiğine çekiç ve keskiyle girişmek zorunda kalacak, kurban deli gibi debelenecektir. Bağırıp haykırması da cabası.

Hayır, kalbi başka yoldan çıkarıyor olmalılar.

Yandan, ki kaburga arasından yatay bir kesik? Bunun da güçlükleri var. İnsan vücudu sağlam bir yapı, iki kaburgayı arasından elini sokacak kadar ayırmak büyük bir güç ve özel aletler gerektirir. Alttan bir yaklaşım daha mantıklı olabilir mi? Göbek üzerine vurulacak hızlı bir bıçak, karnı yarar, rahip için de diyaframı delip elini uzatmak ve yüreği kavramaktan başka yapacak şey kalmaz. İyi ama^, sunağın üzerine yayılacak bağırsaklar yüzünden bu da pis bir seçenek olur. Taş üzerine kazılmış Aztek resimlerinden hiçbirinde iki kangal bağırsağı karnından fırlamış bir kurbana rastlanmaz.

Kitaplar harika şeyler, size her şeyi, aklınıza gelebilecek her şeyi anlatır, elde çakmaktaşından bir bıçak, ortalığı fazla batırmadan bir adamın yüreğinin nasıl söküleceğini bile. Aradığım cevabı, bir gün tanışmaktan büyük mutluluk duyacağım

Sherwood Clarke adlı bir üniversite hocasının (aman Tanrım, üniversiteler artık ne kadar da ilginç olmuş!) yazdığı Savaş Sırasında Kurban Edilen insanlar adlı bir kitapta buldum.

Sherwood Clarke'la birbirimize öğreteceğimiz çok şey olabilir.

Bay Clarke'a göre Aztekler insanın kalbini çıkarmak için çapraz torakotomi denen bir yöntem kullanıyor. Kesik, sternumun bir tarafında, ikinci ve üçüncü kaburgaların arasından başlayıp, göğüs kemiğinin öbür yanını yarıyor. Kemik çaprazlamasına, muhtemelen sert bir keski darbesiyle kırılıyor. Bunun sonunda, ortaya kocaman bir delik çıkıyor. Dış havayla temasa geçen ciğerler o anda sönüyor ve kurban bilincini yitiriyor. Yürek çarpmaya devam ederken, rahip elini göğüs boşluğuna sokup, atardamarları ve toplardamarları kesiyor. Hâlâ titreşen yüreği kavrayıp, kanlı beşiğinden çıkarıyor ve havaya kaldırıyor.

Bernardino de Sahagun'un Floransa Kodeksi'nden yola çıkarak yazdığı Yeni İspanya'nın Genel Tarihi'ndeki açıklama ise şöyle:

Adak rahiplerinden biri kartal asasını taşıyor. Tutsağın göğsüne, biraz önce yüreğinin bulunduğu yere dikiyor, kana buluyor, aslında kana batırıyor. Sonra kaldırarak kanı da güneşe adıyor. Denildi ki: "Böylelikle, içmesi için güneşe sundu." Ardından avcı, tutsağının kanını tüylü kenarı olan bir kâseye aldı. Adak rahibi kanı onlar için kâseye akıttı. Kanın içine yine tüylü asa girdi. Ardından avcı iblisleri beslemeye gitti.

İblisler için besin.

Kanın anlamı ne kadar güçlü.

Kanın iğne genişliğindeki pipete çekilmesini izlerken bunları düşünüyorum. Çevremde her yerde tahlil tüpü dolu raflar var, hava bir makine uğultusuyla titreşiyor. Eskiler kanı hayatın kaynağı, canavarların gıdası, kutsal bir madde gibi görürdü. Sadece basit bir biyolojik sıvı, plazma içinde bir hücre eriyiği olduğunu anlamama rağmen, kana karşı duydukları hayranlığı paylaşıyorum. Her gün üzerinde çalıştığım bir madde.

Yetmiş kiloluk normal bir insan vücudu sadece beş litre kan içerir. Bu beş litrenin yüzde kırk beşi

hücre, geri kalanıysa plazmadır. Aslında kan yüzde doksan beşi su, gerisi protein, elektrolit ve besin olan bir çorbadır. Bazıları biyolojik parçalara ayrılan kanın tanrısal özelliğinden sıyrıldığını iddia ederler, ama aynı fikirde değilim. Kanın mucizevi doğasını görebilmek için, parçalarına bakmak gerekir.

Makine bipleyerek tahlilin tamamlandığını bildiriyor, yazıcıdan tahlil raporu çıkıyor. Kâğıdı koparıp sonuçları inceliyorum.

Sadece tek bir bakışta, hiç karşılaşmadığım Bayan Susan Carmichael hakkında bir sürü şey öğreniyorum. Hematokriti düşük. 40 olması gereken yerde, ancak 28. Oksijen taşıyıcısı olarak bilinen normal alyuvarlar eksikliği çektiği için kansız. Kanımızı kırmızı gösteren, tırnaklarımızı pembeleştiren ve genç bir kızın yanaklarını güzelce kızartan, bu disk biçimindeki hücrelerin içindeki protein hemoglobinidir. Oysa Bayan Carmichael'ın tırnakları soluk, biri kalkıp gözkapaklarının iç yüzüne bakmak istese, konjonktivanın açık pembe olduğunu görür. Anemik olduğundan, yüreğinin sulanmış kanını damarlara pompalaması için daha hızlı çalışması gerekir, onun için de Bayan Carmichael soluklanmak, hızlanan nabzını yatıştırmak için her birkaç basamakta bir duraklamak zorunda. Onu öne doğru eğilmiş, elini boynuna götürmüş, göğsü bir körük gibi inip kalkarken düşünebiliyorum. Merdivenlerde yanından geçen herkes onun iyi olmadığını anlar.

Bütün bunları sadece bu kâğıtlardan çıkarıyorum.

Dahası da var. Ağzının içinde, yani damağında kırmızı lekeler var, peteşi, yani kanın kılcal damarlardan kurtulup mukozada birikmesi. Belki topluiğne başı büyüklüğündeki kanamaların farkında bile değil. Belki de buna benzer kanamaları vücudunun başka yerlerinde, tırnaklarının altında ya da baldırlarında gördü. Hatta belki de nedenini hatırlayamadığı çürüklerden, kollarında ya da bacaklarında mavi adacıklardan yakınıyor ve nereye çarptığını hatırlayabilmek için kendini zorluyor. Arabanın kapısına vurmuş olabilir mi? Yoksa küçücük yumruklarıyla bacağına sarılan çocuk mu? Asıl neden kanında saklıyken, dışsal nedenler arıyor.

Trombosit sayısı topu topu yirmi bin, oysa bunun on katı olması gerekir. Trombosit, yani kanın pıhtılaşmasını sağlayan minicik hücreler olmadan, en ufak bir darbe bile çürümeye yol açar.

Bu küçücük kâğıt parçasından öğrenilecek daha o kadar çok şey var ki.

Kan hücresi farklılığına bakınca, şikâyetlerinin nedenini görüyorum. Makine kana ait olmayan beyaz kan hücrelerinin habercisi ilkel miyeloblastların varlığını saptamış. Susan Carmichael akut miyeloblastik lösemiye yakalanmış.

Bundan sonraki aylar boyunca yaşayacağı hayatı canlandırıyorum gözümde. Muayene masasına yüzükoyun uzanmış, ilik iğnesi kalçasına saplanırken acıdan gözlerini yumduğunu görüyorum.

Saçının tutam tutam döküldüğünü, sonunda da tek çareye, elektrikli tıraş makinesine teslim oluşunu görüyorum.

Sabahları klozetin üzerine çökmüş ya da artık yatak odasının dört duvarı arasına sıkışmış dünyasının ortasında, sırtüstü uzanmış, tavana bakarken de görebiliyorum Bayan Carmichael'ı.

Kan hayat kaynağımız, bizi ayakta tutan sihirli sıvıdır. Ne var ki Susan Carmichael'ın kanı kadıncağızın aleyhine dönmüş, artık damarlarında zehir gibi dolaşıyor.

Onunla ilgili bütün bu mahrem ayrıntıları, onunla hiç karşılaşmadan biliyorum.

Laboratuvar sonuçlarını doktoruna faksla gönderdikten, zarfı da daha sonra teslim edilmesi için giden evrak kutusuna yerleştirdikten sonra, sıradaki örneğe uzanıyorum. Yeni bir hasta, yeni bir kan tüpü.

Kan ile hayat arasındaki ilişki insanlığın başından beri biliniyor. Eskiler kanın kemik iliğinde üretildiğinden ya da büyük bölümünün su olduğundan habersizdi, ama kanın gücünü kabullenerek törenler ve adak ayinleri düzenliyorlardı. Aztekler kendi ciltlerini delip kan çekmek için kemik deliciler ve agave bitkisinden yapılma iğneler kullanırdı. Dudaklarına, dillerine ya da göğüslerine delikler açar, çıkan kanı da kişisel adakları olarak tanrılara sunarlardı. Bugün olsa insanın kendine böylesine zarar vermesi hastalık ya da korkunçluk olarak adlandırılır, deliliğin kanıtı diye gösterilir.

Aztekler bizim için ne düşünürlerdi, merak ediyorum.

Kazara sıçrayacak bir kan damlasına karşı korunmak için, beyazlara bürünmüş, ellerime eldivenler geçirmiş, tümüyle steril bir ortamda oturuyorum. Başlangıçtaki doğamızdan ne kadar uzaklara sürüklendik. Kanın sadece görüntüsü bile bazı erkeklerin bayılmasına neden olabiliyor. İnsanlar kanın döküldüğü kaldırımlara basınçlı su tutarak ya da televizyonda şiddet sahneleri gösterildiğinde elleriyle çocukların gözlerini kapatarak böylesi korkunçlukları halkın gözünden saklamaya çalışıyor. İnsanlar aslında kim olduklarını, neden yaşadıklarını yitirmiş.

Buna rağmen, içimizde bunu yitirmemiş olanlar da var.

Her bakımdan normal insanlar olarak diğerlerinin arasında dolaşıyoruz, uygarlığın steril sargılarına sarılıp mumyalanmayı reddettiğimiz için belki de herkesten daha da normaliz. Kan gördüğümüzde, başımızı çevirmiyoruz. Kanın ışıltıh güzelliğini tanıyor, ilkel çekiciliğini hissediyoruz.

Bir kazanın yanından geçerken kendini tutamayıp kan görmek için bakan herkes, bunu anlar. İğrenmenin, kafasını çevirme isteğinin altında, soluk alıp veren çok daha büyük bir güç var, 'Çekicilik.'

Hepimiz bakmak istiyoruz. Ama bunu kabul etmeye hazır olanlarımız çok değil.

Uyuşturulmuşların arasında yürümek, insana yalnızlığını hissettiriyor. Akşam olunca kentte dolaşıp, neredeyse görebileceğim kadar yoğunlaşmış bir hava soluyorum. Sıcak şurup gibi, ciğerlerimi ısıtıyor. Sokakta gördüğüm insanların yüzlerini araştırıyor, içlerinden hangisinin en yakın kan kardeşim olduğunu düşünüyorum. Bir zamanlar sizin olduğunuz gibi. Hepimizin içinde akan bu eski güçle bağlantısını koparmamış başka biri var mı? Karşılaşsak, birbirimizi tanır mıyız, merak ediyor, adına normallik denen örtünün altına böylesine sıkıca saklandığımız için de, birbirimizi tanıyamayacağımızdan korkuyorum.

Onun için, yalnız yürüyorum. Ve seni, daha önce beni anlayan tek insanı düşünüyorum.

17

Catherine bir hekim olarak ölümle o kadar sık karşılaşmıştı ki, artık yüzü tanıdık geliyordu. Hastasının yüzüne bakarken, hayatın gözlerden sızıp gittiğini, gözlerin cam gibi, bomboş baktığını görmüştü. Derinin solup griye kestiğini, ruhun gerilediğini, kan gibi çekildiğini görmüştü. Hekimlik hayatla olduğu kadar ölümle de ilgilidir ve Catherine ölümle yıllar önce, bir hastanın soğuyan cesedinin yanında tanışmıştı. Cesetlerden ürktüğü söylenemezdi.

Yine de Moore, Albany Sokağına dönüp de Adli Tıp binası göründüğünde, genç kadının avuçlarının içi terlemişti.

Moore arabasını binanın arkasındaki boşlukta, kenarında boydan boya "Massachusetts Eyaleti, Adli Tıp Müdürlüğü" yazılı bir minibüsün yanına park etti. Catherine arabadan inmek istemedi, sonunda kararını verip ayağını dışarı atması için Moore'un otomobilin çevresinden dolanıp kapısını açması gerekti.

"Bunun için hazır mısın?" diye sordu Moore.

"Çok hevesli değilim," diye itiraf etti genç kadın. "Yine de gidip bitirelim."

Onlarca otopsiye katılmış olmasına rağmen, laboratuara girerken yüzüne çarpan kan ve parçalanmış bağırsak kokusuna hazır değildi. Meslek hayatında ilk kez, ceset görünce midesinin bulanacağından korktu.

Gözlerini korumak için plastik bir maske takmış yaşlıca bir erkek, geldiklerini duyup dönünce, Catherine yaklaşık altı ay önce bir adli patoloji konferansında tanıştığı Adli Tıp yetkilisi Dr. Ashford Tierney'yi hatırladı. Dr. Ashford Tierney'nin masasına gelenlerin çoğu, travma cerrahlarının hatalarının sonuçlarına katlananların cesediydi. Catherine de henüz bir ay önce, dalağının patlaması sonunda kurtarılamayan bir çocuğun ölümünün çevresindeki rahatsız edici koşullar konusunda Dr. Tierney'yle ayrıntılı bir konuşma yapmıştı.

Dr. Tierney'nin sevimli tebessümü kana bulanmış eldivenleriyle kesin bir tezat oluşturuyordu. "Dr. Cordell, sizi yeniden gördüğüme çok memnun oldum." Söylediğinin gülünçlüğünü yeni fark etmiş gibi durakladı. "Tabii daha uygun koşullar altında da karşılaşabilirdik."

"Kesmeye başlamışsınız bile," dedi Moore sıkıntıyla.

"Teğmen Marquette sonuçları hemen istedi," dedi Tierney. "Polisin biri bir kurşun atmaya görsün, basın adamın gırtlağına sarılıyor."

"İyi ama, Dr. Cordell'in otopsiyi izleyeceğini bildirmiştim."

"Dr. Cordell daha önce çok otopsi gördü. Burada ona yeni görünecek hiçbir şey yok. Şu kesme işini bitireyim, ondan sonra adamın yüzüne istediği kadar bakar."

Tierney dikkatini önündeki cesedin karın bölgesine çevirdi. Elindeki neşterle incebağırsağı kurtardı, kangal kangal bağırsak çıkarıp hepsini çelik bir leğene doldurdu. Sonra da masanın başından çekildi, Moore'a bakıp başını salladı. "Buyurun."

Moore Catherine'in koluna dokundu. Genç kadın cesede gönülsüzce yaklaştı. Başta, karnındaki kesiğe baktı. Açık bir karın onun için tanıdık bir şeydi, organlar kişiliksiz, doku parçaları da herkese ait olabilecek kadar Özelliksizdi. Organlar duygusal anlam taşımaz, bir kişilik damgası göstermezdi. Organları bir profesyonelin soğuk gözleriyle inceleyebiliyordu, öyle de yaptı, mide, pankreas ve karaciğerin hâlâ yerinde olduğunu, hep birlikte çıkarılmayı beklediklerini gördü. Kalp ve ciğerler daha önce çıkarılmış, göğüs boşluğu adına yakışır gibi bomboş kalmıştı. Göğüs duvarında biri sol memenin hemen üstünden, diğeri onun birkaç kaburga altından girmiş iki kurşunun açtığı yaralar görülüyordu. Her iki mermi de göğse girmiş, kalbi ya da ciğerleri parçalamış olmalıydı. Sol alt karın boşluğunda, doğruca dalağın bulunduğu yere yönelmiş bir üçüncü yara daha vardı. Bir korkunç yara daha. Kari Pacheco'ya kim ateş etmişse, öldürmek istediği kesindi.

Moore, "Catherine?" deyince, genç kadın uzun zamandır sessiz kaldığını anladı.

Derin bir nefes aldı, kan ve dondurulmuş insan eti kokusunu soludu. Artık Kari Pacheco'nun iç patolojisiyle iyice tanıştığından, sıra yüzüyle karşılaşmaya gelmişti.

Siyah saç gördü. İnce bir surat, bıçak gibi keskin bir burun. Gevşek çene kasları, ardına kadar açık bir ağız. Sonunda, adamın gözlerine baktı. Moore ona adı ve tutuklanmaya direndiği için polis tarafından vurulduğu dışında adam hakkında hemen hiçbir şey anlatmamıştı. 'Cerrah sen misin?'

Adamın gözleri, ölümün bulutlandırdığı saydam tabakası hiçbir anıyı canlandırmadı. Hâlâ Kari Pacheco'nun cesedinde oyalanan bir kötülük izi bulmak amacıyla yüzünü incelediyse de, hiçbir ize rastlamadı. Ölü kabuk boşalmış, eski kiracısından hiçbir belirti kalmamıştı.

"Bu adamı tanımıyorum" deyip odadan çıktı.

Moore binadan çıktığında, çoktan arabasının yanında onu bekliyordu. Ciğerleri o otopsi odasındaki kokuyla ağırlaştığından, pisliği temizlemek istiyormuş gibi, boğucu havayı derin derin soluyordu. Şimdi terliyor olmasına rağmen, binanın havalandırmasının soğukluğu kemiklerinin derinine, ta iliklerine işlemişti.

"Kari Pacheco kimdi?" diye sordu.

Moore bir ambulansın giderek yükselen sirenini dinleyerek, Pilgrim Hastanesi'ne doğru baktı. "Bir cinsel yırtıcı," dedi. "Kadın avcısı."

"Cerrah o muydu?"

"Öyle görünmüyor," dedi Moore iç geçirerek.

"Ama olabileceğini de düşünüyorsun."

"DNA'sı onu Nina Peyton'la ilişkilendiriyor. Bundan iki ay önce, kadıncağıza cinsel saldırıda

bulundu. Ama elimizde onu Diana Sterling ve Elena Ortiz'le ilişkilendirecek kanıt yok. Adamı onların hayatına yerleştirecek hiçbir bilgi yok."

"Ya da benim hayatıma."

"Onu daha önce hiç görmediğinden eminsin, değil mi?"

"Ben sadece onu hatırlamadığımdan eminim."

Güneş arabanın içini fırına çevirdiğinden, birazcık serinlemesi için camları açıp beklediler. Otomobilin tavanının üzerinden Moore'a bakınca, adamın ne denli yorgun olduğunu fark etti. Daha şimdiden gömleği terden ıslanmıştı. Bir tanığı alıp morga götürmek, cumartesi öğle sonrasını geçirmek için güzel bir yöntem olmalıydı. Bir bakıma, doktorlar ile polisler benzer hayatlar yaşıyorlar, saat beşte zilin çalmadığı işlerde, uzun saatler çalışıyorlardı. İnsanlığı en karanlık, en acılı anlarında görmeleri de cabası. Kâbuslara tanıklık ediyor, bu görüntülerle yaşamayı öğreniyorlardı.

Moore onu eve götürürken, peki bu adam kaç görüntü taşıyor, diye düşündü. Kafasında dosyalanmış fotoğraflar gibi kaç kurban yüzü, kaç cinayet sahnesi vardı? Catherine bu dosyadaki bir sürü kadından biriydi ve ölü ya da diri, kaç kadının Moore'un dikkatini çekmeye çalışmış olabileceğini düşündü.

Moore arabayı Catherine'in evinin önünde kaldırımın kenarına çekip, motoru durdurdu. Genç doktor kafasını kaldırıp dairesinin penceresine bakınca, arabadan inmek, Moore'un yanından ayrılmak istemediğini hissetti. Son birkaç gündür birlikte o kadar çok zaman geçirmişlerdi ki, Catherine adamın yumuşaklığına, gücüne güvenir olmuştu. Çok daha farklı koşullarda karşılaşmış olsalardı, sadece görünüşüyle bile Catherine'in dikkatini çekeceği kesindi. Oysa şimdi önemli olan, Moore'un yakışıklılığı değil, yüreğinden ne geçtiğiydi. Bu, güvenebileceği bir erkekti.

Bundan sonra söyleyeceği ve söyleyeceklerinin çağrıştıracağı sözcükleri düşündü. Ve sonuçlarına zerre kadar önem vermemeyi kararlaştırdı.

"Bir şey içmeye gelmek istemez misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Moore hemen cevap vermeyip, sessizliği katlanması güç bir anlam ifade etmeye başlayınca, yüzünün kızardığını hissetti. O da karar vermekte zorlanıyor, o da aralarında başlayan ilişkiyi görüyor, bu ilişkinin nereye varacağını bilemiyordu.

Sonunda Catherine'in yüzüne bakıp, "Evet, gelmek isterim," dediğinde, her ikisi de kafalarında bir içkinin çok ötesinde bir şeyler olduğunu biliyordu.

Apartman kapısına doğru yürümeye başladıklarında Moore'un kolu Catherine'in omzuna dolandı. Elinin genç kadının omzunda öylesine duruşunda bile koruyucu bir hareketin ötesinde bir yakınlık vardı, dokunuşunun sıcaklığı ve o sıcaklığa verdiği karşılık yüzünden kilidi açarken şaşırdı. Beklenti Catherine'i yavaşlaştırmış, beceriksizleştirmişti. Yukarıda, evinin kapısını titreyen ellerle açtı, ardından dairenin nefis serinliğine adım attılar. Moore sadece kapıyı kapatacak ve kilitleyecek kadar zaman kaybetti.

Sonra hemen genç kadını kollarına aldı.

Catherine birinin sarılmasına izin vermeyeli o kadar zaman olmuştu ki. Bir zamanlar, sadece vücudunun üzerinde bir erkeğin ellerinin dolaştığını düşünmek bile, paniklemesine yeterliydi. Oysa Moore sarıldığında, panik, aklına gelecek en son şeydi. Adamın öpücüklerine her ikisini de şaşırtan bir arzuyla karşılık verdi. Aşktan o kadar uzun zaman mahrum kalmıştı ki, neredeyse bütün açlık duygusunu yitirmişti. Arzunun nasıl bir his olduğunu ancak şimdi, vücudunun bütün noktaları canlanınca hatırlamış, dudakları aç kalmış bir kadının istekliliğiyle Moore'un dudaklarını aramaya girişmişti. Moore'u koridordan odasına sürükleyen, yol boyunca da öpen, oydu. Gömleğinin düğmelerini çözen, kemerinin tokasını açan da oydu. Moore biliyordu, saldırgan rolü oynayamayacağını, bunun Catherine'i korkutacağını bir şekilde biliyordu. En azından bu ilk sefer, yolu genç kadının göstereceğini de. Ne var ki vücudundaki uyarılmayı engelleyemedi, sertliği fermuarını açıp pantolonunu indiren Catherine'in gözünden kaçmadı.

Moore genç kadının bluzunun düğmelerine uzandığında durakladı, bakışlarıyla gözlerini aradı. Catherine'in ona bakışı, hızlanan solukları onun istediğinin de bu olduğuna kuşku bırakmadı. Bluzun önü yavaşça açıldı, omuzlarından kaydı. Sutyeni yere düştü. Moore bütün bunları neredeyse aşırı bir yumuşaklıkla yapıyor, onu savunmalarından arındırarak değil, arzuladığı bir özgürlüğe kavuşturur gibi soyuyordu. Kurtuluş gibi. Genç adam eğilip göğüslerini öpmeye başladığında, Catherine gözlerini kapatıp, keyifle içini çekti. Saldırı değil, bir tapınmaydı.

Böylece, iki yıldan beri ilk kez, Catherine bir erkeğin onunla sevişmesine izin verdi. Moore'la birlikte yatakta yatarken, kafasına Andrew Capra'yla ilgili tek bir düşünce bile üşüşmedi. Geri kalan giysilerinden sıyrıldıklarında, erkeğin ağırlığı onu yatağa bastırdığında ne panik şimşekleri, ne korkutucu anılar döndü. Başka bir erkeğin yaptığı öylesine kaba ve vahşi bir hareketti ki, bu anla, hayat bulduğu bu vücutla ilgisi olamazdı. Şiddet cinsellik değildir, cinsellik de aşk. Aşk, Moore içine girerken, yüzünü avuçlarının arasına alıp, gözlerinin içine bakarken hissettikleriydi. Bir erkeğin verebileceği zevki unutmuştu, ama sanki hayatında ilk kez zevk alıyormuş gibi, kendini o anın içinde kaybetti.

Moore'un kollarında uyandığında ortalık kararmıştı. Kıpırdadığını ve "Saat kaç?" diye sorduğunu duydu.

"Sekizi çeyrek geçiyor."

"Üff." Şaşkınca gülüp, sırtüstü uzandı Moore. "Bütün bir öğleden sonra uyuduğumuza inanamıyorum. Galiba eksiklerimi kapadım."

"Sen de öyle fazla uyumuş sayılmazsın."

"Kimin uyumaya ihtiyacı var ki?"

"Doktor gibi konuştun."

Moore parmağını Catherine'in vücudunun kıvrımlarında dolaştırırken, "Ortak bir noktamız var," dedi. "Her ikimiz de uzun zamandır mahrumduk."

Bir süre sessizce yattılar. Sonra Moore, "Nasıldı?" diye alçak sesle sordu.

"Ne kadar iyi bir sevgili olduğunu mu soruyorsun?"

"Hayır. Hayır, senin için nasıldı, demek istedim. Sana dokunmam, falan."

Catherine gülümsedi. "Güzeldi."

"Bir yanlış yapmadım ya? Seni ürkütmedim, değil mi?"

"Kendimi güvende hissettirdin. Her şeyden önce, buna ihtiyacım var. Kendimi güvende hissetmeye. Galiba bunu anlayan tek erkeksin. Güvenebileceğimi düşündüğüm tek erkeksin."

"Güvenilmeye değecek erkekler vardır."

"İyi de hangileri? Hiç anlayamadım."

"İşler son kertesine gelinceye kadar da anlayamayacaksın. Yanında kim duruyorsa, o"

"Öyleyse, sanırım onu hiç bulamayacağım. Öteki kadınların, bir erkeğe başından geçeni anlatır anlatmaz, tecavüz kelimesini telaffuz eder etmez, erkeklerin hemen kaçtıklarını anlattıklarını duydum. Sanki hasarlı malmışız gibi. Erkekler tecavüzün lafını bile işitmek istemiyor. Sessizliği itirafa yeğliyorlar. Oysa sessizlik yayılıyor. Sonunda hiçbir konuyu konuşturmayacak duruma gelene dek, yayılıp hâkim oluyor. Hayatla ilgili her şey tabu haline geliyor."

"Kimse böyle yaşayamaz."

"İnsanların yanımızda durmasının tek çaresi bu, sessizliğimizi korumamız. Ama hakkında konuşmasak da, gerçek ortada."

Moore eğilip genç kadını öptü, itirafın hemen ardından geldiği için, bu öpücük herhangi bir sevgi gösterisinden çok daha samimiydi.

"Bu gece benimle kalacak mısın?" diye fısıldadı Catherine.

Moore'un soluğu saçlarını ısıttı. "Eğer seni akşam yemeğine çıkarmama izin verirsen."

"Oh, yemeği bütünüyle unutmuştum."

"İşte erkekler ile kadınlar arasındaki fark. Bir erkek yemeği asla unutmaz."

Catherine gülümseyerek doğruldu. "Öyleyse sen içkileri hazırla. Ben seni doyururum."

Genç kadın ızgaraya iki biftek yerleştirip, salatayı hazırlarken, Moore iki martini karıştırdı. Erkek yemeği, diye düşündü Catherine gülerek. Hayatındaki yeni erkeğe kırmızı et. Moore tuzla biberi uzatırken gülümsedi, genç kadının cinden başı dönmeye başlamıştı, yemek pişirmek işi daha önce hiç bu akşamki kadar keyif vermemişti. Yemeğin en son ne zaman bu kadar lezzetli olduğunu da

hatırlayamıyordu. Sanki ağzı sıkı sıkıya kapatılmış bir şişeden çıkmış tatları ve kokuları hayatında ilk kez duyuyormuş gibiydi.

Mutfak masasında yediler, yemekte şarap içtiler. Beyaz seramikleri ve beyaz dolaplarıyla mutfak, kendi mutfağı, birden renkten aydınlanmış gibiydi. Yakut şarap, taze yeşil salata, mavi puantiyeli kumaş peçeteler. Ve karşısında oturan Moore. Bir zamanlar renksiz biri olduğunu düşünmüş, kent sokaklarından birinde yanınızdan geçen, hatları dümdüz bir beze karalanmış, özelliksiz erkeklerden biri sanmıştı. Oysa teninin sıcaklığını, gülünce gözlerinin çevresini alan örümcek ağı misali çizgileri ve içinde iyi yaşanmış bir yüzün tüm çekici kusurlarını ancak şimdi görebiliyordu.

Önümüzde bütün bir gece var, diye düşününce, gece boyunca olabileceklerin heyecanıyla dudaklarında bir tebessüm belirdi. Ayağa kalktı ve elini Moore'a uzattı.

Dr. Zucker, Dr. Polochek'in seansı sırasında çekilen videoyu durdurup, Moore ve Marquette'e döndü. "Sahte bir anı da olabilir. Cordell o zaman olmayan bir sesi düş gücüyle uydurmuş da olabilir. Hipnozla ilgili en önemli sorun da bu zaten. Hafıza yumuşak bir şeydir. Üzerine yazılabilir, beklentilere cevap verecek şekilde değiştirilebilir. Cordell o seansa Capra'nın yanında biri olduğuna inanarak gitmiştir. Ve hoop, anı da peşinden geldi! İkinci bir ses. Evde ikinci bir insan." Zucker kafasını salladı. "Güvenilir değil."

"İkinci birini destekleyen tek şey, hafıza değil," dedi Moore. "Peşinde olduğumuz katilin elinde ancak Savannah'da almış olabileceği saç telleri var."

"Saçının Savannah'da kesildiğini Dr. Cordell söylüyor," dedi Marquette.

"Yoksa sen de mi inanmıyorsun ona?"

"Teğmen geçerli bir noktaya dokundu," dedi Zucker. "Karşımızda duygusal açıdan kırılgan bir kadın var. Saldırıdan iki yıl sonra bile, hâlâ dengesini bütünüyle bulmamış olabilir."

"Travma cerrahı olarak çalışıyor."

"Evet ve işyerinde çok başarılı görünüyor. Ama hasarlı. Siz de biliyorsunuz. Saldırı onda iz bırakmış."

Moore Catherine'le ilk karşılaştığı günü, genç doktorun hareketlerinin ne kadar kesin, ne kadar kontrollü olduğunu düşünerek sessiz kaldı. Hipnoz seansına gelen, büyükannesi ile büyükbabasının iskelesinde güneşlenen küçük ve dikkatsiz kızdan oldukça farklı birisi. Ve bir gece önce, kollarında yeniden doğan neşeli Catherine. Bütün bu süre zarfında o ince kabuğun içine hapsolmuş, kurtarılmayı beklemişti.

"Pekâlâ, öyleyse bu hipnoz seansı için ne karar vereceğiz?" diye sordu Marquette.

"Dr. Cordell'in kendi anlattıklarına inanmadığını söylemiyorum," dedi Zucker. "Olayları bütün canlılığıyla hatırlamıyor. Bir çocuğa arka bahçede bir fil vardı, demek gibi bir şey. Bir süre sonra

çocuk bu anlatılana öyle inanır ki, filin hortumunu, sırtındaki saman çöplerini anlatmaya başlar. Dişlerinden birinin kırık olduğunu söyler. Anı gerçek olur. Hiç yaşanmamış bile olsa."

"Anılarını tümüyle silip atamayız," dedi Moore. "Dr. Cordell'in güvenilir olmadığını düşünüyor olabilirsiniz, ama o hâlâ katilin ilgi odağı olmayı sürdürüyor. Capra'nın başladığı kovalamaca, cinayetler daha tamamlanmadı. Peşinden buraya kadar geldi."

"Bir kopyacı, yani?" dedi Marquette.

"Bir ortak," dedi Moore. "Benzerlerini daha önce de gördük."

"Ortak çalışan katillere sıkça rastlıyoruz," dedi Zucker başıyla onaylayarak. "Seri cinayet işleyen katilleri yalnız dolaşan kurtlara benzetiyoruz, ama şimdiye kadar seri cinayetlerin dörtte biri ortaklar tarafından işlendi. Henry Lee Lucas'ın ortağı vardı. Kenneth Bianchi'nin de. Böylesi onlar için her şeyi kolaylaştırıyor. Daha başarılı olmak için av ortaklığı."

"Kurtlar birlikte avlanır," dedi Moore. "Belki Capra da öyle yaptı." Marquette uzaktan kumandayı aldı, bandı önce başa aldı, sonra yeniden oynattı. Televizyonun ekranında, Catherine gözlerini yummuş, kolları hareketsiz oturuyordu.

Bunları kim söylüyor Catherine? Sıra bende Capra, cümlesini kim söylüyor? Bilmiyorum, sesini tanımıyorum.

Marquette "pause" düğmesine basınca ekranda Catherine'in yüzü dondu. Moore'a döndü.

"Savannah'da saldırıya uğramasının üzerinden iki yıl geçti. Eğer Capra'nın ortağı idiyse, Cordell'in peşinden gelmek için neden bu kadar bekledi? Neden şimdi harekete geçti?"

"Aynı şeyi ben de düşündüm, dedi Moore başını sallayarak. "Galiba cevabını da biliyorum." Toplantıya getirdiği dosyayı açıp, içinden Boston Globe'dan kestiği bir kupür çıkardı. "Elena Ortiz cinayetinden birkaç gün önce çıktı. Boston'daki kadın cerrahlarla ilgili bir yazı. Yaklaşık üçte biri Cordell'e ayrılmış. Başarıları, yaptıkları falan. Bir de renkli fotoğrafını basmışlar." Kupürü Zucker'a uzattı.

"Bak işte bu ilginç," dedi Zucker. "Bu fotoğrafa baktığınızda ne görüyorsunuz Dedektif Moore?"

"Çekici bir kadın."

"Başka? Oturuşu, ifadesi size ne anlatıyor?"

"Güven." Moore durakladı. "Mesafe."

"Benim de gördüğüm buydu. Mesleğinin zirvesinde bir kadın. Ulaşılmaz bir kadın. Kollarını kavuşturmuş, çenesini kaldırmış. Çoğu faninin menzilinin dışında."

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Marquette.

"Sizin adamı nelerin tahrik ettiğini bir düşünün. Tecavüzün kirlettiği, hasarlı kadınlar. Sembolik olarak yıkılmış olanlar. Ve karşısındaki kadın da ortağı Andrew Capra'yı öldüren Catherine Cordell. Hiç de hasarlı görünmüyor. Hiç kurbana benzemiyor. Tam tersine, bu fotoğrafta muzaffer bir fatih gibi poz vermiş. Bu resmi görünce ne hissetmiştir sizce?"

"Öfke."

"Sadece öfke de değil, Dedektif. Saf ve denetlenemez bir kin. Cordell Savannah'dan ayrıldıktan sonra onun peşinden Boston'a geliyor, ama doktor kendini iyi koruduğundan, ona yaklaşamıyor. Başka hedefleri öldürerek oyalanıyor, zamanının gelmesini bekliyor. Muhtemelen Cordell'i yıkılmış bir kadın olarak düşünüyor. Kurban olarak hasat edilmeyi bekleyen, insanlıkdışı bir yaratık. Sonra bir gün gazeteyi açıyor ve kiminle yüz yüze geliyor? Kurbanla değil, ama bu muzaffer kancık'la." Zucker kupürü Moore'a iade etti. "Adamımız Dr. Cordell'i yeniden yıkmaya çalışıyor. Bunun için de teröre başvuruyor."

"Son amacı nedir, sizce?" diye sordu Marquette. "Dr. Cordell'i yeniden icabına bakabileceği bir seviyeye indirmek. Adam sadece kurban gibi hareket eden, onu tehdit edemeyeceklerini hissettirecek kadar hasarlı ve aşağılanmış kadınlara saldırıyor. Ve eğer gerçekten Andrew Capra'nın ortağı idiyse, o zaman adamın başka bir hedefi daha var demektir. Dr. Cordell'in yıktığı ortaklığın intikamını almak."

Marquette, "Öyleyse bu gizli ortak kuramını ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Eğer Capra'nın bir ortağı olduğuna inanıyorsak," dedi Moore, "Bu bizi doğruca Savannah'ya götürür. Burada elimiz boş, pinekliyoruz. Şimdiye kadar bine yakın kişiyle konuşmamıza rağmen, henüz doğru dürüst bir zanlı bulamadık. Bana kalırsa, Andrew Capra'yla ilişkili olan herkese yakından bakmanın zamanı geldi. Bakalım, o isimlerden biri Boston'da görünmüş mü? Frost Savannah'daki ilgiliyle, Dedektif Singer'la telefonda konuşmaya başladı bile. Oraya uçup eldeki ipuçlarını gözden geçirir."

"Neden Frost?"

"Neden olmasın?"

"Demek yabanördeği avlayacağız, öyle mi?" dedi Marquette Zucker'a bakarak.

"Bazen, yabanördeği avladığınız olur."

"Pekâlâ. Savannah olsun bakalım," dedi Marquette başıyla onaylayarak.

Moore çıkmak için ayaklandı, ancak Marquette'in, "Bir saniye bekleyebilir misin? Seninle konuşmak istiyorum," dediğini duyunca durdu. Zucker bürodan çıkana kadar beklediler, ardından Marquette kapıyı kapatıp, "Dedektif Frost'un gitmesini istemiyorum," dedi.

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Çünkü Savannah'ya senin gitmeni istiyorum."

"Frost gitmeye hazır. Çoktan hazırlandı."

"Bu konu Frost'la ilgili değil. Seninle ilgili. Bu dosyadan biraz uzaklaşman gerek."

Moore konuşmanın nereye varacağını anlayarak sustu.

"Son zamanlarda Catherine Cordell'le çok vakit geçirdin," dedi Marquette.

"Soruşturmanın kilidi de, ondan."

"Onunla birlikte çok fazla akşam. Salı geceyarısı da onunla birlikteydin."

Rizzoli. Bunu bilen, Rizzoli'ydi.

"Ve cumartesi, bütün geceyi onun evinde geçirdin. Neler olduğunu sorabilir miyim?"

Moore cevap vermedi. Ne söyleyecekti? Evet, çizgiyi aştım. Ama kendimi engelleyemezdim.

Marquette yüzünde derin bir hayal kırıklığıyla koltuğuna gömüldü. "Seninle bu konuyu konuştuğuma inanamıyorum. Özellikle de seninle." İçini çekti. "Kendini geri çekmenin zamanıdır. Dr. Cordell'le ilgilenecek başka birini buluruz."

"İyi de bana güveniyor."

"Aranızdaki tek şey bu mu, güven mi? Benim duyduklarım bunun çok ötesinde. Bak, ikimiz de bunu başka polislerde gördük. Asla iyi sonuçlanmıyor. Bu sefer de iyi sonuçlanmayacak. Şu arada onun sana ihtiyacı var, tesadüfen sen de uygun durumdasın. İkiniz birkaç hafta, bilemedin bir ay sıcak bir şeyler hissedeceksiniz. Sonra, bir sabah uyanacaksınız ve küt, çoktan bitmiş. Ya o ya da sen üzüleceksin. Ve herkes pişmanlık duyacak." Marquette bir cevap bekleyerek sustu.

Moore'un verecek cevabı yoktu.

"Kişisel konuların dışında," diye devam etti Marquette, "Bu ilişki soruşturmayı da güçleştirir. Ve bütün birim için son derece rahatsızlık verici olur." Aniden kapıyı işaret etti. "Savannah'ya git. Ve Cordell'den uzak dur."

"Sadece ona açıklayacağım..."

"Telefon bile etmeye kalkma. Mesajın ulaşmasını sağlarız. Senin yerine onunla Crowe ilgilenecek."

"Crowe olmaz," dedi Moore kararlılıkla.

"Ya kim olur?"

"Frost." Moore içini çekti. "Bari Frost olsun."

"Tamam, Frost. Şimdi git, uçağa yetiş. Her şeyi biraz soğutmak için, kentten uzaklaşman gerekli. Şu

anda bana kızgın olabilirsin. Ama senden sadece doğru olanı yapmanı istediğimi biliyorsun."

Moore Marquette'in ne istediğinden habersizdi ve yüzüne davranışlarıyla ilgili ayna tutulmasından da son derece rahatsızdı. O aynada gördüğü, kendi arzuları yüzünden çökmüş, Çökük Aziz Thomas'tı. Ve karşılığında bir şey yapamayacağını bildiği için, gerçeğin karşısında kuduruyordu. Söylenenleri reddedemiyordu. Marquette'in bürosundan çıkana kadar sessizliğini korumayı başardı, ama masasının başında oturan Rizzoli'yi görünce kendini daha fazla tutamadı.

"Tebrikler," dedi Moore. "Karşılığını verdin. Kan akıtmak güzel bir duygu olmalı, öyle değil mi?"

"Verdim mi?"

"Marquette'e gidip anlattın."

"Ee, anlatmış bile olsam, arkadaşını gammazlayan ilk polis sayılmam."

Delici bir cevaptı ve istenen etkiyi de yaptı. Moore soğuk bir sessizlik içinde dönüp, oradan uzaklaştı.

Binadan çıktığında, üstü kapalı geçitte durup, gece Catherine'i göremeyeceğini düşününce üzüldü. Oysa Marquette haklıydı, doğrusu buydu. Ta başlangıçtan beri hem de, aralarındaki çekim gücünü görmezden gelerek, dikkatli bir ayrılık uygulayarak. Oysa Catherine korumasız görünmüş, Moore da deliliği bu korumasızlığa yakalanmaya kadar vardırmıştı. Yıllardır doğru yolda güçlükle yürüdükten sonra, kendini yabancı bir sahada, mantığın değil de tutkunun egemen olduğu rahatsızlık verici bir alanda buluvermişti. Bu yeni dünyada kendini iyi hissetmiyor, işin kötüsü, buradan çıkış yolunu nasıl bulacağını da hiç bilmiyordu.

Catherine otomobilinin içinde oturmuş, Schroeder Plaza 1 numaraya girebilmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Bütün öğleden sonra hasta muayene edip meslektaşlarıyla fikir alışverişi yaparken ve herhangi bir çalışma gününün olmazsa olmaz küçük sorunlarıyla uğraşırken hep aynı bilindik şakaları tekrarlamıştı. Oysa tebessümlerinin içi boştu ve dostça bakan maskenin arkasında bir umutsuzluk taşkını akıyordu. Moore telefonlarına cevap vermiyor ve Catherine neden cevap vermediğini anlayamıyordu. Sadece bir gece birlikte olmalarına rağmen, daha şimdiden aralarında bir şey olmuştu.

Sonunda arabadan inip Boston Polis Müdürlüğü'ne girdi.

Buraya daha önce, Dr. Polochek'le seansa katılmak için gelmesine rağmen, bina hiç ait olmadığı yasak bir kale gibi geliyordu. Danışmadaki bankonun arkasında oturan üniformalı polis memuru da bu duyguyu güçlendirmişti.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu memur. Sesi ne dostça ne de düşmancaydı.

"Cinayet Masası'ndan Dedektif Thomas Moore'u arıyorum."

"Yukarıya bir sorayım. Adınız lütfen?"

"Catherine Cordell."

Memur telefonda konuşurken, Catherine lobide bekledi, cilalı granitin, yanından geçip giderken yüzüne merakla bakan üniformalı üniformasız erkek kalabalığının etkisinde kaldığını hissetti. Burası Moore'un dünyasıydı ve Catherine çizgisini aştığı, erkeklerin sert baktığı, tabancaların kılıflarında parıldadığı bu dünyanın yabancısıydı. Birden bunun bir hata olduğunu, aslında buraya hiç gelmemesi gerektiğini fark edip çıkışa doğru yürüdü. Kapıya varmak üzereyken, arkasından bir ses duydu:

"Dr. Cordell?"

Arkasına bakınca, asansörden inen yumuşak ve sevimli yüzlü sarışın adamı tanıdı. Dedektif Frost'tu.

"Gelin, yukarı çıkalım," dedi Frost.

"Moore'u görmeye geldim."

"Evet, biliyorum. Ben de sizi almak için indim." Asansörü işaret etti. "Çıkalım mı?"

İkinci kata vardıklarında, Frost'un rehberliğinde, koridoru geçip Cinayet Masası'na vardılar. Catherine daha önce hiç gelmediği bu bölümün bilgisayar terminalleri ve çalışma grupları halinde toplanmış masalarıyla herhangi bir şirket merkezini andırdığını fark edip şaşırdı. Frost konuğunu bir iskemlenin yanına götürüp, oturmasını söyledi. Gözleri sevgi doluydu. Genç kadının bu yabancı ortamda huzursuz olduğunu görüyor, onu rahatlatmaya çalışıyordu.

"Bir kahve alır mısınız?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Getirmemi istediğiniz bir şey var mı? Soda? Bir bardak su?"

"Böyle iyiyim."

"Pekâlâ," dedi Frost oturarak. "Ne konuda konuşmak istiyordunuz Dr. Cordell?"

"Dedektif Moore'u görmeye geldim. Bütün sabahı ameliyathanede geçirdiğim için, belki bana ulaşmaya çalışmıştır diye düşündüm."

"Aslında..." Frost durakladığında, gözlerindeki rahatsızlık apaçık belli oluyordu. "Öğlene doğru büronuzdakilere sizin için bir mesaj bırakmıştım. Bundan böyle, herhangi bir şey olduğunda beni aramanız gerekiyor. Dedektif Moore'u değil."

"Evet, mesajınızı aldım. Ben sadece..." Gözyaşlarını güçlükle tuttu. "Bütün bu değişikliğin nedenini öğrenmek istiyorum."

"Nedeni, şey... Soruşturmayı geliştirmek."

"Ne demek oluyor bu?"

"Moore'un dosyanın başka yönlerine eğilmesine gerek duyduk."

"Buna kim karar verdi?"

Frost gittikçe daha mutsuz görünüyordu:

"Tam olarak bilemiyorum Dr. Cordell."

"Moore mu?"

"Hayır," dedi Frost yeni bir sessizlikten sonra.

"Yani, beni görmek istemeyen o değil."

"O olmadığından eminim."

Frost doğruyu mu söylüyordu yoksa onu yatıştırmak için mi böyle konuşuyordu emin değildi. Başka bir masa grubunda çalışan iki dedektifin onlara doğru baktığını görünce, ani bir öfkeyle kıpkırmızı oluverdi. Yoksa gerçeği kendinden başka herkes biliyor muydu? Gözlerinde gördüğü, acıma mıydı? Bütün sabah, bir önceki gecenin anılarını yaşamış, Moore'un telefon etmesini beklemiş, sesini duymayı, onu düşündüğünü söylemesini arzulamıştı. Oysa genç adam telefon etmeyecekti.

Öğleüstü de, Frost'un bundan böyle sadece onu aramasını isteyen mesajını tutuşturmuşlardı eline.

Şimdi de, kafasındaki soruyu sorarken yapabileceği tek şey kafasını kaldırmak ve gözyaşlarını engellemekti. "Onunla konuşamamamın herhangi bir nedeni var mı?"

"Korkarım şu sırada kent dışında. Bugün öğleden sonra gitti."

"Anlıyorum." Frost bir şey söylemese de, ancak bu kadarını açıklayabileceğini anlamıştı. Ne Moore'un nereye gittiğini ne de ona nasıl ulaşabileceğini sordu. Buraya gelmekle kendini zaten kötü duruma sokmuş, artık gurur denetimi ele almıştı. Gururun saf kuvveti son iki yıl boyunca başvurduğu tek enerji kaynağıydı. Günbegün önüne bakıp yürümesini, kurban kaftanı giymeyi reddetmesini sağlayan, gururuydu. Catherine'in görmelerine izin verdiği tek şey bunlar olduğu için, ona bakanlar sadece soğukkanlı bir yetenek ile hassas bir mesafe görmüşlerdi.

Beni olduğum gibi, hasarlı ve korumasız, sadece Moore gördü. İşte bu da sonucu. İşte bu yüzden bir daha asla güçsüz olamam.

Gitmek için ayaklandığında omuzları dimdik, bakışları tereddütsüzdü. Çalışma grubundan ayrılırken, Moore'un masasının yanından geçti. Onun masası olduğunu, masanın üzerinde isminin yazılı olduğu levhadan anlamıştı. Masanın üzerindeki fotoğrafı, saçlarında güneşin parıldadığı güler yüzlü kadın resmini görebilecek kadar durakladı.

Sonra Moore'un dünyasını arkasında bırakarak, acı içinde kendi dünyasına dönmek üzere, oradan

ayrıldı.

18

Moore Boston'un sıcağının dayanılmaz olduğunu sanıyordu, ama Savannah'ya hiç hazır değildi. Öğleden sonranın o saatinde havaalanından çıkmak, doğrudan sıcak bir banyoya dalmak gibiydi ve nemli havanın asfaltta damla damla yoğunlaştığı kiralık otomobil otoparkına doğru yürürken, sıvı içinden geçtiğini, kollarının ve bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti. Oteldeki odasına girdiğinde, gömleği terden sırılsıklamdı. Elbiselerini çıkarıp attı, birkaç dakika dinlenmek için yatağın üzerine uzandı ve öğleden sonranın geri kalanını uyuyarak geçirdi.

Uyandığında hava kararmış, aşırı soğutulmuş odada titremeye başlamıştı. Başı zonklayarak, yatağın kenarına oturdu.

Bavulundan temiz bir gömlek çıkarıp giyindi ve otelden çıktı.

Gece olmasına rağmen, hava hâlâ buhar gibiydi, ama arabanın camlarını kapatmadan, güneyin nemli havasını soluyarak yola koyuldu. Daha önce Savannah'ya hiç gelmemesine rağmen, ne denli çekici bir kent olduğundan, eski ve güzel evlerinden, dövme demir banklarından, İyilik ve Kötülük Bahçesinde Geceyarısı'ndan haberi vardı, ama bu gece turistik gezi gecesi değildi. Kentin kuzeydoğusundaki, belirli bir adrese gidiyordu. Burası önleri verandalı, bahçeleri çitle çevrili küçük, ama zarif evleri, dalları yaygın ağaçları olan bir mahalleydi. Ronda Sokağı'na varınca, arabasını evin önünde durdurdu.

İçeride ışıklar yanıyor, televizyonun mavi aydınlığı sokaktan görülüyordu.

Burada şimdi kimlerin oturduğunu, şu anda oturanların evin tarihçesinden haberdar olup olmadığını merak ediyordu. Gece ışıkları söndürüp yataklarına yattıklarında, o anda uyumaya hazırlandıkları odada daha önce neler yaşandığını düşünüyorlar mıydı? Karanlıkta uzanırken, o duvarlarda hâlâ yankılanan dehşet çığlıklarını duyuyorlar mıydı?

Pencerenin önünden bir gölge geçti, uzun saçlı, zarif bir kadın silueti. Tıpkı Catherine gibi.

Olanları gözünde canlandırabiliyordu. Verandada, ön kapıyı çalan genç bir adam. Karanlığa altınımsı bir aydınlık saçarak açılan kapı. Orada, ışıktan harelenmiş duran, adamın kafasından geçen korkunçluklardan tümüyle habersiz, hastaneden tanıdığı genç meslektaşını içeriye davet eden Catherine.

Bir de o ikinci ses, ikinci adam, o sahneye ne zaman çıkıyor?

Moore evi inceleyerek, pencereleri ve çalılıkları aklına kazıyarak uzunca bir süre arabasında oturdu. Otomobilden indi, evin yan tarafını görebilmek için kaldırım boyunca yürüdü. Gür çalılıklar arka bahçeyi görmesini engelliyordu.

Sokağın karşı tarafında, verandada bir ışık yandı.

Arkasına bakınca, pencerenin önünde durmuş, onu izleyen ve kulağına telefon tutan güçlü kuvvetli bir

kadın gördü.

Arabasına dönüp oradan uzaklaştı. Görmek istediği bir adres daha vardı. Birkaç kilometre güneyde, Eyalet Koleji'nin yakınlarında. Catherine'in bu yoldan ne kadar sık geçtiğini, soldaki küçük pizzacı ile sağdaki kuru temizlemeye hiç gidip gitmediğini merak etti. Baktığı her yerde Catherine'in yüzünü görüyor, bundan da rahatsız oluyordu. Kişisel duygularını soruşturmaya karıştırmış olması hiç kimseye yarar sağlamayacaktı.

Sonunda, aradığı sokağa vardı. Birkaç blok sonra, geldiği adres olması gereken yerin önünde durdu. Karşılaştığı, yabani otlarla kaplı boş bir arsadan başka bir şey değildi. Oysa buraya gelirken, elli sekiz yaşındaki dul Bayan Stella Poole'a ait bir ev bulacağını sanmıştı.

Bayan Poole bundan yaklaşık üç yıl önce evinin üst katını, kirayı hep zamanında ödeyen, sakin görünümlü stajyer cerrah Andrew Capra'ya kiralamıştı.

Arabadan indi ve Andrew Capra'nın adımlamış olduğu kaldırımda durdu. Sokağın iki yanına bakarak, bir zamanlar Capra'nın mahallesi olmuş mekânı tanımaya çalıştı. Burası Eyalet Koleji'nden sadece birkaç blok ötede olduğundan, sokaktaki çoğu evin öğrencilere karanlık ünlü komşularının macerasından habersiz, kısa dönem için gelen insanlar kiralandığını düşünüyordu.

Rüzgâr yapış yapış havayı karıştırınca, duyduğu kokudan pek hoşlanmadı. Nemli bir çürümüşlük kokusu. Başını kaldırdı, Andrew Capra'nın eski ön bahçesindeki bir ağaçtan sarkan bir hevenk Tillandsia gördü. Ürperdi, tuhaf bir meyve, diye düşünürken evlerin kapılarını çalan çocukları korkutmanın çok eğlenceli olacağına karar veren bir komşularının bahçedeki korkuluğun boynuna bir ip dolayıp, ağacın dalına astığı, çocukluğundaki korkunç Cadılar Bayramı'nı hatırladı. Asılı korkuluğu görünce, Moore'un babasının kanı beynine sıçramış, anında yandaki eve dalmış, komşunun itirazlarına aldırmadan korkuluğun ipini kesmişti.

Şimdi Moore'un içinde aynı dürtü, ağaca tırmanıp sarkan Tillandsia'yı koparıp atma isteği vardı.

Oysa arabasına binecek ve otelin yolunu tutacaktı.

Dedektif Mark Singer karton kutuyu masanın üzerine bırakıp, ellerindeki tozu silkeledi. "Bu da sonuncusu. Hepsini bulmak bütün hafta sonumuza mal oldu ama, tümü burada."

Moore masanın üzerine sıralanmış on iki kanıt kutusuna bakıp, "Uyku tulumumu getirip, buraya yerleşmeliymişim," dedi.

"Eğer o kutudaki her kâğıt parçasını okuyacaksan, fena fikir değil," dedi Singer gülerek. "Binadan tek bir şey bile çıkmayacak, tamam mı? Fotokopi makinesi koridorun sonunda, sadece adını ve çalıştığın müdürlüğü gir, yeter. Tuvalet de şu tarafta. Devriye odasında çoğu zaman kurabiye ve kahve olur. Canın kurabiye çektiğinde, kavanoza birkaç papel atarsan, çocuklar çok sevinir." Bütün bunları gülümseyerek söylemiş olmasına rağmen, Moore o yumuşak güneyli aksanının altındaki mesajı çoktan almıştı, 'Bizim de kurallarımız var ve siz Boston'dan gelme büyük adamlar bile bu kurallara uymak

zorundasınız.'

Moore Catherine'in bu adamdan neden hiç hoşlanmadığını anlayabiliyordu. Henüz kırkında bile göstermeyen Singer beklediğinden de gençti ve eleştirilmekten hiç hoşlanmayacak, kaslı ve başarı tutkunu birine benziyordu. Köpek sürüsünde ancak tek bir sürü başı olabilir, Moore da Singer'ın sürü başı olmasına şimdilik ses çıkarma niyetinde değildi.

"Bu dört kutuda soruşturma kontrol dosyaları var," dedi Singer. "Bana kalırsa, bunlarla başlaman daha doğru olur. İndeks ve bağlantı dosyaları bu kutuda, faaliyet dosyaları da şunda." Masanın çevresinde yürüyor, sözünü ettiği kutunun üzerine vuruyordu. "Bu da Dora Ciccone hakkındaki Atlanta dosyaları. Sadece fotokopileri."

"Orijinaller Atlanta Polis Müdürlüğü'nde mi?"

"İlk kurban olduğundan, öyle," dedi Singer başıyla onaylayarak. "Oysa, orada öldürülen tek kişiydi."

"Bunlar fotokopi olduğuna göre, kutuyu çıkarıp, belgelere otel odasında bakabilir miyim?"

"Geri getirmeyi unutmazsan." Singer kutuları göstererek derin bir soluk aldı. "Biliyor musun, bu kutularda ne aradığını pek anlamış değilim. Hiç böylesine açık seçik bir soruşturma görmedim. Elimizde her şey var. Capra'nın DNA'sı var. Lif uygunluğu var. Zaman uygunluğu var. Capra Atlanta'da oturuyor, Dora Ciccone Atlanta'da öldürülüyor. Capra Savannah'ya taşınıyor, buradaki hanımlar ölmeye başlıyor. Adam hep doğru zamanda, doğru yerdeydi."

"Capra'nın adamınız olduğundan bir saniye bile kuşkulanmadım."

"Öyleyse şimdi bunların içine dalmayı neden istiyorsun? Buradakilerin bazıları üç dört yıllık."

Moore Singer'ın sesindeki savunma tınısını duyunca, diplomatça konuşmak gerektiğini anladı. Singer'ın Capra soruşturması sırasında yanlış yaptığı, Capra'nın yanında ikinci bir kişi olduğu gibi hayati bir ayrıntıyı kaçırdığı konusunda en küçük bir ima bile Savannah Polis Müdürlüğü'yle işbirliğinin sonu olurdu.

Moore hiçbir suçlama gölgesi taşımayacak bir cevap seçti. "Bir kopyacısı olduğunu düşünüyoruz," dedi. "Boston'daki katil sanki Capra'nın hayranlarından biriymiş gibi davranıyor. Onun cinayetlerini en ince ayrıntısına kadar taklit ediyor."

"O detayları nerden öğrenmiş olabilir ki?"

"Capra hayattayken yazışmış olabilirler." Singer rahatlamış göründü. Rahatlamakla kalmadı, güldü. "Sapık bir hayran kulübü, desene? Harika."

"Bizimki Capra'nın yöntemleriyle çok haşır neşir olduğuna göre, ben de hepsini bilmeliyim, diye düşündüm."

"Sana kolay gelsin, öyleyse," dedi Singer eliyle masayı işaret ederek.

Singer'ın odadan çıkmasından sonra, Moore kanıt kutularının etiketlerine baktı. Üzerinde SK yazılı olanı açtı. Savannah Soruşturma Kontrol Dosyaları. Kutunun içinde, her biri ağzına kadar dolu, üç akordeon dosya gördü. Dört Soruşturma Kontrol Dosyası'ndan sadece biri. Birinci akordeon dosya, üç Savannah saldırısının olay raporunu, tanık ifadelerini ve çıkarılan müzekkereleri içeriyordu, ikinci akordeon dosyaya zanlı bilgileri, sabıka araştırmaları ve laboratuar raporları sığdırılmıştı. Sadece bu ilk kutuda, bütün gün okumasına yetecek kadar malzeme vardı. Üstelik, böyle on bir dosya daha onu bekliyordu.

İşe Singer'ın sonuç özetini okuyarak başladı. Capra'nın aleyhindeki kanıtların ne denli sağlam olduğunu bir kez daha görüp şaşırdı. Dosyalarda dördü ölümle sonuçlanan, toplam beş saldırı raporu bulunuyordu. Birinci kurban, Atlanta'da öldürülen Dora Ciccone'ydi. Bir yıl sonra, cinayetler Savannah'da görülmeye başlandı. Bir yılda üç kadın, Lisa Fox, Ruth Voorhees ve Jennifer Torregrossa.

Capra, Catherine Cordell'in yatak odasında vurulup ölünce, cinayetlerin de arkası kesilmişti.

Her saldırıda kurbanın vajina boşluğunda sperm bulunmuş, bulunan spermlerin DNA'sı Capra'nınkine uymuştu. Fox ve Torregrossa cinayetleri sahnelerinde bulunan saç telleri de Capra'nındı. Kurbanlardan birincisi Dora Ciccone, Capra Atlanta'daki Emory Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin son sınıfında okurken, yine Atlanta'da öldürülmüştü.

Ardından, cinayetler Capra'nın peşinden Savannah'ya taşındı.

Her ipucu, her kanıt düzenli bir dokunun ayrılmaz bir parçası gibi görünüyor, dokunan kumaş sağlam duruyordu. Moore yine de sadece Singer'ın vardığı sonuçları destekleyecek kanıtların bir araya getirildiği basit bir özet okuduğunun farkındaydı. Çelişkili ayrıntılar raporun dışında bırakılmış olabilirdi. Önündeki kutulardan toplamak istediği bu ayrıntılar, bu küçük fakat önemli tutarsızlıklardı. Cerrah buralarda bir yerde bir ayak izi bırakmış olmalı, diye düşünüyordu.

Birinci akordeon dosyayı açıp okumaya başladı.

Sonunda, üç saatin ardından iskemlesinden kalkıp tutulan sırtını açmak için gerindiğinde öğlen olmuş, ancak önündeki belge yığını azalmaya yüz bile tutmamıştı. Cerrah'ın ayak izlerini bulmak bir yana, kokusunu bile solumuş değildi. Masanın çevresinden dolaşarak daha açılmamış kutuların etiketlerine baktı ve "ıi2 Fox/Torregrossa/Vborhees/Cordell. Basın kupürleri/Videolar/Çeşitli" yazanını seçti.

Kutuyu açınca, kalın bir dosya yığınının üzerinde on iki video kaseti gördü. Üzerinde Capra'nın ikametgâhı yazılı olan kaseti çıkardı. Kaset 16 haziran tarihliydi. Catherine'e saldırısının ertesi günü.

Singer'ı masasının başında, bir sandviç yerken buldu. Özel olarak yaptırılmış, biftekli sandviç. Zaten çalışma masasının kendi de Singer hakkında çok şey söylüyordu. Bilmem kaçıncı dereceye uygun olacak kadar düzenli, kâğıt desteleri bile köşeleri taşmayacak biçimde dizilmiş. Ayrıntılar konusunda kül yutmayan, ama birlikte çalışmaya gelince muhtemelen insanın feleğini şaşırtan bir polis.

"Buralarda kullanabileceğim bir video var mı?"

"Kilit altında tutuyoruz."

Sorusu zaten yeterince açık olduğundan, Moore sorusunu tekrarlamadan cevabı bekledi. Singer içini tiyatro sahnesindeymiş gibi çekerek çekmecesinden anahtarları alıp ayaklandı. "Sanırım cihazı hemen şimdi istiyorsun?"

Singer depodan üzerinde hem video hem de bir televizyon olan arabayı çıkarıp, Moore'un çalıştığı odaya kadar itti. Fişleri prizlere taktı, açma düğmelerine bastı, her şey çalışınca, keyifle homurdandı.

"Teşekkürler," dedi Moore. "Sanırım bunlara birkaç günlüğüne ihtiyacım olacak."

"Henüz bir şey keşfedemedin mi?" Sesindeki alaycılığı duymamak imkânsızdı.

"Daha yeni başladım."

"Bakıyorum da, Capra bandını çıkarmışsın." Singer kafasını salladı. "Tanrım, o evden ne tuhaflıklar çıktı."

"Dün gece, evin bulunduğu yerden geçtim. Yerinde bomboş bir arsa var şimdi."

"Ev bir yıl önce falan yandı. Capra'dan sonra, ev sahibesi üst katı bir türlü kiraya veremedi. O zaman da evde turlar düzenlemeye başladı ve ister inan, ister inanma, bayağı da ilgi çekti. Bilirsin işte, canavarın ininde tapınmaya gelen, kafadan sakat Anne Rice güruhu. Boş versene, ev sahibesinin de bir tahtası eksikti."

"Onunla konuşmam gerek."

"Eğer ölülerle konuşmayı beceremiyorsan, imkânsız."

"Yangında mı?"

"Çıtır çıtır." Singer güldü. "Sigaranın sağlığa zararlı olduğunu söylerler hep. Kadıncağız da kanıtladı işte."

Moore Singer odadan çıkana kadar bekledi. Ardından da videoya, "Capra'nın ikametgâhı" adlı bandı taktı.

İlk görüntüler Capra'nın bir zamanlar yaşadığı evin ön cephesinin gün ışığında ve dışarıdan çekilmiş resimleriydi. Moore ön bahçede, üzerinden Tillandsia sarkan ağacı görür görmez tanıdı. Acilen boyaya ihtiyacı olan iki katlı bir kutuya benzeyen ev sevimsizdi. Görüntünün üzerine kaydedilmiş ses yeri, tarihi ve zamanı belirtiyor, kendini Savannah dedektiflerinden Spiro Pataki olarak tanıtıyordu. Moore ışığın niteliğine bakarak, videonun sabahın erken saatlerinde kaydedildiği kanısına vardı. Kamera sokağa dönünce, meraklı bir koşucu göründü. Sokakta oldukça çok sayıda araba vardı (sabah işe, okula gidenler mi?) ve komşulardan birkaçı kaldırıma çıkmış, kamerayı izliyorlardı.

Şimdi artık görüntü eve dönmüş, elin titremesiyle sallanarak ön kapıya doğru yaklaşıyordu. İçeri girdikten sonra, Dedektif Pataki ev sahibesi Bayan Poole'un oturduğu birinci katı şöyle bir taradı.

Moore rengi atmış halılar, koyu renk mobilya ve izmaritle dolup taşan bir sigara tablası gördü. Müstakbel yangın kurbanının ölümcül tiryakiliği. Kamera dar merdivenlerden çıktı, üzerine sağlam bir kilit takılmış kapıdan geçti ve Andrew Capra'nın ikinci kattaki dairesine girdi.

Moore daha videoyu izlerken içinin karardığını hissetti. İkinci kat bir sürü küçük odaya bölünmüştü ve bu "dekorasyon" çalışmasını kim gerçekleştirmişse, ahşap duvar kaplamasında önemli bir indirim elde etmiş olmalıydı. Her duvar koyu tahtayla kaplanmıştı. Kameranın girdiği koridor öylesine dardı ki, çekim tünelde yapılıyor gibiydi. "Yatak odası sağda," dedi

Pataki mikrofona, ardından kamerayı kapıdan içeriye sokarak özenle toplanmış iki kişilik yatağı, komodini ve dolabı gösterdi. O loş mahzene bundan başka bir şey sığamazdı zaten.

Kamera bir kez daha tünele dalarken Pataki, "Arka taraftaki oturma bölümüne doğru yürüyoruz," dedi. Koridorun sonunda, ciddi yüzlü birkaç adamın dikildiği daha genişçe bir odaya vardı. Moore bir dolap kapısının yanında duran Singer'ı seçti. Olay buradaydı demek.

Kamera Singer'a odaklandı. "Bu kapıda asma kilit vardı," dedi Singer, kırılmış kilidi gösterirken. "Menteşelerinden sökmek zorunda kaldık. İçeride de bunu bulduk." Dolabın kapısını ardına kadar açıp ampulün kordonunu çekti.

Kamera kısa bir süre bulanıklaşıp, ardından yine odaklandı, ekranı şaşırtıcı keskinlikte bir görüntü kapladı. Gözleri ardına kadar açık ve cansız, boğazı gırtlak kıkırdağını gösterecek kadar yarılmış bir kadın yüzünün siyah beyaz fotoğrafı.

"Sanırım, bu Dora Ciccone'nin resmi," dedi Singer. "Pekâlâ, şimdi de kamerayı buna çevir."

Kamera sağa döndü. Yeni bir fotoğraf, başka bir kadın.

"Bunlar dört farklı kurbanın ölümünden sonra çekilmiş fotoğrafları. Bana kalırsa şu anda Dora Ciccone'nin, Lisa Fox'un, Ruth Voorhees'in ve Jennifer Torregrossa'nın ölüm resimlerine bakıyoruz."

Andrew Capra'nın özel fotoğraf galerisi. Katliamlarının keyfini yeniden çıkarmak için girdiği sığınağı. Moore'un resimlerin kendinden daha rahatsız edici bulduğu duvarlarda boş kalan bölümler ile raftaki küçük raptiye kutusuydu. Daha resim tutturacak bir sürü yer vardı dolapta

Kamera baş döndürecek bir hareketle dolaptan çıkıp, yine o genişçe odaya döndü. Pataki usulca dönerek bir kanepe, bir televizyon, bir çalışma masası ve bir telefon çekti. Kitaplık tıbbi ders kitaplarıyla doluydu. Kamera mutfak bölümüne varana kadar hareketini sürdürdü. Sonra buzdolabına odaklandı.

Moore öne doğru eğildi, birden boğazı kurumuştu. Buzdolabından ne çıkacağını çoktan biliyordu, ama Singer'ın oraya doğru yürüyüşünü nabzının hızlandığını, midesinin ekşidiğini hissederek izledi. Singer durdu, kameraya döndü.

"İçinde bunu bulduk" deyip buzdolabının kapısını açtı.

19

Video kasetinde gördüğü resimler kanını öylesine dondurmuştu ki, binaların çevresinde bir tur atarken sıcağı hiç hissetmedi. Artık dehşetle yakından özdeşleşmiş toplantı odasından çıkabildiği için mutluydu. Yapış yapış havası ve yumuşak yeşil ışığıyla Savannah'nın kendisi de onu huzursuz ediyordu. Boston kenti keskin kenarlara ve sinir bozucu seslere sahipti. Her binası, her kızgın suratı kaba ve belirgindi. Boston'da, böyle gergin olsanız bile, yaşadığınızı hissederdiniz. Oysa burada, her şey bulanık gibiydi. Savannah'yı gazlı bezin ardından bakar gibi, yumuşak tebessümlü ve uykulu sesli bir kent olarak görüyor, gözden hangi karanlıkların kaçtığını merak ediyordu.

Devriye odasına döndüğünde, Singer'ı dizüstü bilgisayarına bir şeyler yazarken buldu. "Bekle bir dakika," dedi Singer ve imla denetimi düğmesine bastı. Tanrı korusun, onun yazdığı raporlarda bir yanlış, öyle mi? Yüzünde memnunluk ifadesiyle kafasını kaldırıp Moore'a baktı. "Evet?"

"Capra'nın telefon defterini bulabildin mi?"

"Telefon defteri mi?"

"Çoğu kişinin telefonun yanında bulundurduğu bir fihristi vardır. Ne Capra'nın dairesinde çekilen videoda ne de eşya listende adres defterine rastladım."

"İki yıl önceki bir dosyadan bahsediyoruz. Eğer listede değilse, adres defteri yokmuş demek ki."

"Ya da siz evine gitmeden, alınmış olmalı."

"Neyin peşindesin? Ben Capra'nın yöntemini incelemeye geldiğini sanıyordum, dosyayı bir daha aydınlatmaya değil."

"Capra'nın arkadaşlarıyla ilgileniyorum. Onu iyi tanımış herkesle."

"Boş versene, onu iyi tanıyan kimse yoktu ki. Birlikte çalıştığı bütün doktorları, bütün hemşireleri sorguladık. Ev sahibesini, komşularını. Teyzesiyle, hayattaki tek akrabasıyla konuşmak için ta Atlanta'ya gittim."

"Biliyorum, raporları okudum."

"Öyleyse, hepsini kandırdığını da biliyorsundur. Hep aynı sözleri dinleyip durdum, 'Sevgi dolu bir hekim! Çok terbiyeli bir genç!" Singer öfkeyle soludu.

"Capra'nın gerçekte nasıl biri olduğundan haberleri yokmuş."

Singer dizüstü bilgisayarına döndü. "Boş versene, kimin canavar olduğunu kimse bilemez ki zaten."

Son kaseti izlemenin zamanı gelmişti. Moore görüntülere dayanamayacağını hissettiğinden, bu son kaseti hep ertelemiş, sona saklamıştı. Bundan öncekileri tarafsızca izlemeyi başarmış, Lisa Fox'un Jennifer Tbrregrossa'nın ve Ruth Voorhees'in yatak odalarını incelerken notlar tutmuştu. Sıçrayan kan

lekelerinin biçimine, kurbanların bileklerini bağlayan naylon ipin düğümlerine, gözlerindeki ölüm donukluğuna tekrar tekrar bakmıştı. Bu kadınları tanımadığı ve seslerinin yankısını beyninde duymadığı için, bantları herhangi bir şey duymadan seyredebiliyordu. Videoyu izlerken dikkatini kurbanlara değil, odalarından geçen kötü varlığa veriyordu. Voorhees cinayetiyle ilgili olay yeri kasetini videodan çıkarıp, masanın üzerine bıraktı, istemeye istemeye son kasete uzandı. Kasetin üzerindeki etikette çekim tarihi, dosya numarası ve "Catherine Cordell ikametgâhı" ibaresi yazılıydı.

Kaseti izlemeyi ertelemeyi, daha dinlenmiş olarak kalkacağı ertesi sabaha bırakmayı düşündü. Saat dokuza gelmiş, bütün gününü bu toplantı odasında geçirmişti. Elinde kaset, ne yapması gerektiğini tarttı.

Singer'ın kapının eşiğinde durmuş, onu izlediğini fark etmesi birkaç saniye sürdü.

"Aman Tanrım. Hâlâ buradasın demek," dedi Singer.

"Daha gözden geçireceğim bir sürü şey var."

"Bütün kasetleri bitirdin mi?"

"Bunun dışında, hepsini."

Singer etikete baktı. "Cordell."

"Evet."

"Haydi, oynat istersen. Bakarsın, ayrıntıları unutmamışımdır."

Moore kaseti videoya sokup düğmeye bastı.

Catherine'in evine, cepheden bakıyorlardı. Geceydi. Hem verandadaki, hem de içerideki tüm ışıklar yanıyordu. Kaydı yapanın tarihi ve saati sabaha karşı iki vermesini ve adını söylemesini dinledi. Kameraman yine herkesin en sevdiği videocu olduğu anlaşılan Spiro Pataki'ydi. Moore arka planda bir sürü gürültü duydu, insan sesleri, uzaklaşıp giden bir siren. Pataki her zamanki gibi çevreyi görüntüleyince, Moore olay yeri şeritlerinin üzerinden bakan, yüzleri sokağa park etmiş polis arabalarının ışıklarıyla aydınlanmış ciddi bakışlı komşulardan bir grup gördü. Gecenin kaçı olduğunu düşününce, bu kadar kalabalığın toplanmasına şaşırdı. Bunca komşunun uyanması için, bayağı bir gürültü çıkmış olmalıydı.

Pataki eve dönüp ön kapıya yaklaştı.

"Tabanca sesleri," dedi Singer. "İlk aldığımız ihbar, buydu. Sokağın karşı tarafında oturan kadın ilk ateş sesini, uzun bir aradan sonra da ikincisini duymuş. Dokuz yüz on biri aramış. Olay yerine ilk polis memuru telefondan yedi dakika sonra vardı. Ambulans iki dakika sonra çağrıldı."

Moore sokağın karşı tarafında oturan, pencereden ona bakan kadını hatırladı.

"Komşunun ifadesini okudum," dedi Moore. "Evin ön kapısından çıkan kimse görmediğini söylemiş."

"Doğru. Sadece iki el silah sesi duymuş. Birincisini duyunca yatağından kalkıp pencereden bakmış. Sonra, belki beş dakikalık bir sessizliğin ardından, ikinci patlamayı duymuş."

Beş dakika, diye düşündü Moore. Bu süreyi nasıl açıklayacağız?

Ekranda, kamera ön kapıdan geçmiş, artık evin içine girmişti. Moore bir dolap, dolabın açık kapısından da askılara asılmış birkaç palto, bir şemsiye ve bir elektrik süpürgesi gördü. Kamera yeniden döndü ve oturma odasını göstermek için çevreyi taradı. Kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde biri hâlâ biraya benzer bir sıvıyla dolu iki bardak duruyordu.

"Cordell adamı içeri almış," dedi Singer. "Birkaç kadeh içmişler. Cordell sonra tuvalete gitmiş, dönüp birasını bitirmiş. Rohypnol'ün etkisini göstermesi bir saat almış."

Belli belirsiz bir çiçek deseninin hâkim olduğu kanepe, açık kırmızıydı. Moore Catherine'i hiç çiçek desenli kumaş tercih edebilecek bir kadın olarak görmemişti, ama kanepe oradaydı işte. Perdelerde, koltuğun üzerindeki minderlerde çiçek desenleri vardı. Renkler. Savannah'da, bir sürü rengin ortasında yaşamıştı. Rohypnol usulca midesinden kanına karışırken onu kanepede oturmuş, Andrew Capra'nın iş hakkındaki endişelerini anlayışla dinlerken canlandırdı. İlaç molekülleri beyne giden yolu bulurken. Capra'nın sesi derinleşmeye başlarken.

Şimdi artık mutfağa doğru ilerliyorlar, kamera evin her köşesini tarıyor, her odayı o cumartesi sabahı saat ikide buldukları haliyle gösteriyordu. Mutfak eviyesinde tek bir su bardağı görünüyordu.

Moore birden öne eğildi. "Şu bardak, bardaktan tükürük DNA'sı aldınız mı?"

"Neden alacaktık?"

"O bardaktan kimin içtiğini biliyor musun?"

"İlk polis memuru oraya vardığında, evde sadece iki kişi vardı. Capra ve Cordell."

"Sehpada iki bardak gördüm. Üçüncü bardaktan kim içti?"

"Ne bileyim ben, belki de sabahtan beri orada duruyordu. Bulduğumuz koşulların içinde, hiç önemi yok."

Kamera mutfağı taramayı tamamlamış, koridora yönelmişti.

Moore uzaktan kumandayı alıp kaseti geri sardı. Görüntüyü mutfak sahnesinin başına döndürdü.

"Ne?" dedi Singer.

Moore cevap vermedi. Öne eğildi, ekrandan bir kez daha geçen görüntüleri yakından izledi. Meyve biçiminde mıknatıslarla süslü buzdolabı. Mutfak tezgâhının üzerinde un ve şeker kavanozları. İçinde tek bir su bardağının durduğu eviye. Ardından kamera mutfak kapısını süpürüp koridora yöneldi.

Moore kaseti bir kez daha geri sarmaya başladı.

"Ne arıyorsun?" dedi Singer.

Kaset su bardağının üzerinde durdu. Kamera koridora doğru dönmeye başladı. Moore videoyu durdurdu. "Bunu," dedi. "Mutfak kapısını. Nereye açılıyor?"

"Şeyy... Arka bahçeye. Çimlere çıkıyor."

"Arka bahçenin ötesinde ne var peki?"

"Komşu bahçe. Bir dizi ev."

"Komşu bahçenin sahibiyle konuştun mu? Tabanca seslerini duymuş mu?"

"Ne fark eder ki?"

Moore ayağa kalkıp televizyonun yanına yürüdü. "Mutfak kapısı," dedi parmağıyla ekrana vurarak. "Üzerinde zincir var. Takılı değil."

Singer durakladı. "Ama kapı kilitli. Tokmağın üzerindeki düğmenin duruşunu görmüyor musun?"

"Doğru. Bu çıkarken basıp, kapıyı insanın ardından kilitleyen düğmelerden."

"Ne demek istiyorsun?"

"Cordell neden düğmeye bastıktan sonra zinciri takmasın? Gece olunca kapısını kilitleyen herkes her ikisini de yapar. Hem zinciri takar hem de düğmeye basar. Oysa Cordell ikinci adımı atlamış."

"Belki de unutmuştur."

"Savannah'da üç kadın öldürülmüş. Yatağının altında bir tabanca saklayacak kadar korkuyor. Unutmuş olacağını sanmam." Singer'a baktı. "Belki de biri bu mutfak kapısından dışarı çıktı."

"Evde sadece iki kişi vardı. Cordell ve Capra"

Moore ne söylemesi gerektiğini düşündü. Tümüyle açık konuşmakla ne kazanacağını, ne kaybedeceğini hesaplamaya çalıştı.

Singer konuşmanın nereye varacağını çoktan anlamıştı. "Capra'nın bir suç ortağı vardı diyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Bu, takılmamış tek bir zincirden çıkarılamayacak kadar büyük bir sonuç."

"Dahası da var," dedi Moore derin bir soluk alarak. "Cordell saldırıya uğradığı gece, evde başka bir ses daha duymuş. Capra'yla konuşan birinin sesini."

"Bana bundan hiç bahsetmedi."

"Adli Tıp'ta yapılan bir hipnoz seansında anlattı."

"Bunu destekleyecek bir psikolog da var mı?" dedi Singer bir kahkaha patlatarak. "Çünkü o zaman gerçekten inanırım."

"Cerrah'ın Capra'nın yöntemlerini neden bu kadar iyi tanıdığını açıklıyor. O ikisi birlikte çalışıyorlardı. Ve Cerrah vasiyeti hayatta kalan tek kurbanın peşine düşecek kadar sürdürüyor."

"Dünya kadın dolu. Neden onu seçsin ki?"

"Yarım kalmış iş."

"Doğru ya, tabii, ama benim daha iyi bir öyküm var." Singer oturduğu iskemleden kalktı. "Cordell mutfak kapısının zincirini takmayı unuttu. Boston'daki sizin adam da gazetelerde okuduklarını taklit ediyor. Ve sizin Adli Tıp hipnotizmacınız da yanlış anılar çıkardı." Kafasını sallayarak kapıya yöneldi. Giderken de alaycı bir sesle, "Gerçek katili bulduğunda, bana da haber ver," diye seslendi.

Moore bu konuşmanın kendisini rahatsız etmesine sadece kısa bir süre izin verdi. Singer'ın bu soruşturmayla ilgili yaptığı çalışmayı savunduğunu, kuşkulu davrandığı için adamı suçlayamayacağını biliyordu. Kendi içgüdülerinden şüphelenmeye başlamıştı. Savannah'ya suç ortağı kuramını kanıtlamaya ya da çürütmeye gelmiş, ne var ki şu ana kadar iki görüşten birini destekleyecek en ufak bir ipucu bulamamıştı.

Dikkatini televizyonun ekranına verip kaseti oynattı.

Kamera mutfaktan çıktı, koridorda ilerlemeye başladı. Banyoya bakmak için kısa bir duraklama, pembe havlular, üstü rengârenk balıklarla dolu bir duş perdesi. Moore'un elleri terlemişti. Bundan sonra gelecekleri izleyeceği için dehşete düşüyor, ama gözünü ekrandan ayıramıyordu. Kamera banyodan ayrılıp yeniden koridora döndü, duvara asılı tablonun, suluboya pembe şakayık resminin önünden geçti. Olay yerine ilk gelen polisler ahşap zeminin üzerinde kanlı ayak izleri bırakmış, arkasından gelen telaşlı ambulans personeli de izleri daha da yaymıştı. Geriye kıpkırmızı, karmakarışık bir soyutlama kalmıştı. Karşıda bir kapı görünüyor, görüntü kamerayı taşıyan sarsak el yüzünden titriyordu.

Kamera şimdi yatak odasına girmişti.

Moore midesinin bulanmaya başladığını hissetti, daha önce tanık olduğu cinayet sahnelerinden daha korkunç görüntülere baktığı için değil. Hayır, o odada acı çeken kadını tanıdığı, çok önem verdiği için, duyduğu dehşet çok daha sarsıcıydı. Catherine'in odasının durağan fotoğraflarını incelemiş, ama o fotoğraflar bu video kaset kadar korkunç bir görüntü aktarmamıştı. Videoda Catherine görünmemesine rağmen –çoktan hastaneye kaldırılmıştı– katlandığı işkence televizyon ekranından yüzüne haykırıyordu. Yatağın dört köşesinde, el ve ayak bileklerini bağlayan naylon ipi gördü. Komodinin üzerinde kalmış cerrah aletlerini, neşter ve ekartör. Bütün bunları görmenin etkisi öylesine güçlü oldu ki, yüzüne şiddetli bir yumruk yemiş gibi, iskemlesinde arkaya kaykıldı.

Kamera sonunda yerde yatan Andrew Capra'ya döndüğünde, içinde ancak çok hafif bir heyecan

duydu, saniyeler önce gördüklerinden uyuşmuştu bile. Capra'nın karnındaki yara çok kanamış, göğsünün altında büyükçe bir kan birikintisi oluşturmuştu. Ölümcül darbeyi, gözbebeğine saplanan ikinci kurşundan almış görünüyordu. Silah sesleri arasındaki beş dakikalık boşluğu hatırladı. Gördüğü ceset böylesi bir zamanlamayı doğruluyordu. Biriken kana göre, Capra en aşağı birkaç dakika boyunca hayatta kalıp kan kaybetmiş olmalıydı.

Kaset sona erdi.

Bir süre boş ekrana baktı, sonra da uğradığı felçten silkinerek kurtulup, videoyu kapattı. İskemlesinden kalkamayacak kadar bitkin hissediyordu kendini. Sonunda kalktığında, tek düşüncesi buradan kaçmak oldu. Atlanta soruşturmasına ait fotokopilerin bulunduğu kutuyu aldı. Kutudaki belgeler Atlanta'da dosyalanmış olanların orijinali değil, kopyaları olduğundan, istediği yerde inceleyebilirdi.

Otele döndüğünde, önce duşa girdi, sonra oda servisine ısmarladığı hamburgeri ve kızarmış patatesleri yedi. Gevşemek için, kendine bir saatlik bir televizyon izni verdi. Oysa kanallar arasında gezindiği bütün süre boyunca, eli Catherine'e telefon etmek için sabırsızlanıyordu. Son cinayet mahalli kasetini izlemekle genç kadının peşinde ne tür bir canavar olduğunu hatırlamış, huzuru kaçmıştı.

Telefonu iki kez eline aldı, her iki seferde de yerine bıraktı. Telefonu bir kere daha kaldırdı, bu kez parmakları kendiliğinden harekete geçti, iyi bildiği numarayı ezberden tuşladı. Dört zil sesinden sonra, Catherine'in telesekreterine ulaştı.

Mesaj bırakmadan, telefonu kapattı.

Kararlılığının bu kadar kolay yıkılmasından utanarak, telefona bakakaldı. Kendi kendine içgüdülerini gemleme sözü vermiş, Marquette'in isteğine uyarak soruşturmanın sonuna kadar genç kadından uzak durmayı kabullenmişti. Bütün bunlar bittiğinde, aramızdakileri bir şekilde telafi ederim.

Masanın üzerine yığdığı Atlanta belgelerine baktı. Geceyarısı olmasına rağmen hâlâ çalışmaya başlamamıştı. İçini çekti, Atlanta kutusundaki ilk dosyayı açtı.

Dora Ciccone soruşturmasını, Capra'nın ilk kurbanının dosyasını okumak, pek zevkli bir iş değildi. Singer'ın raporunda özetlenmiş genel ayrıntılardan haberdardı. Oysa Atlanta'dan gelen ham raporları okumadığından, şimdi zaman içinde bir yolculuk yapıyor, Andrew Capra'nın erken dönem eserini inceliyordu. Her şey orada başlamıştı. Atlanta'da.

Önce ilk cinayet raporunu okudu, ardından sorgu dosyalarına geçti. Ciccone'nin komşularının, hayattayken son kez göründüğü bardaki barmenin ve cesedini bulan kız arkadaşının ifadelerini okudu. Kutuda bir de kuşkuluların listesi ile fotoğrafları vardı. Capra'nın adının görünmediği bir liste.

Dora Ciccone, Emory Üniversitesi'nde okuyan, yirmi iki yaşında bir lisansüstü öğrencisiydi. Öldüğü gece en son geceyarısına doğru, La Cantina'da Margarita'sını yudumlarken görülmüştü. Kırk saat sonra cesedi evinde, çırılçıplak ve naylon iple yatağına bağlanmış bulundu. Rahmi çıkarılmış, gırtlağı kesilmişti.

Polis zaman çizelgesine baktı. Atlantalı dedektifin bir iç koşulu yerine getirmek amacıyla hazırladığı, kargacık burgacık bir yazıyla yazılmış, kaba bir çizelgeydi. O sayfalarda neredeyse başarısızlığın kokusunu soluyor, dedektifin el yazısından adamın keyifsizliğini görüyordu. Yirmi dört saati aştığında, sonra olayın üzerinden bir hafta, bir ay geçip de hâlâ sağlam bir ipucuna ulaşılmadığı soruşturmalarda insanın göğsünü sıkıştıran o ağır duyguyu o da yakından tatmıştı. Atlantalı dedektifin de durumu aynıydı, çünkü elinde hiçbir şey yoktu. Dora Ciccone cinayeti faili meçhul kalmıştı.

Otopsi raporunu açtı.

Dora Ciccone cinayetindeki kasaplık çabukluk ve beceri bakımından Capra'nın daha sonraki katliamlarına hiç benzemiyordu. Zikzak şeklindeki kesikler, Capra'nın karınaltını tek bir neşter darbesiyle kesmek için gerekli güvenden yoksun olduğunu gösteriyordu. Tam tersine tereddüt etmiş, bıçağı çekmiş, deriyi doğramıştı. Deri tabakasını geçtikten sonra daha da amatörce davranmış, ganimetini çekip çıkarırken neşterle hem mesaneyi, hem de bağırsakları zedelemişti. Burada, ilk kurbanında, damarları bağlamak için dikiş de kullanamamıştı. Kanama yoğun olmuş, anatomik nirengi noktaları gittikçe yükselen kızıllığın içinde boğuldukça, Capra da körlemesine çalışmak zorunda kalmıştı.

Beceriyle yapılmış tek hareket, son ve öldürücü bıçak darbesiydi. Sanki açlığını bastırıp çılgınlığı yatışınca sonunda kontrolü ele almış ve işini soğukkanlı bir beceriklilikle tamamlamak istiyormuş gibi, boynu soldan sağa tek bir neşter darbesiyle kesmişti.

Moore otopsi raporunu bir kenara bırakınca, yanındaki tepsinin üzerindeki yemek artıklarını gördü. Birden midesi bulandı, tepsiyi tuttuğu gibi kapıya kadar götürdü ve dışarıya, koridora bıraktı. Sonra masanın başına döndü ve Cinayet Masası laboratuar raporlarını içeren dosyayı açtı.

Birinci kâğıt mikroskop görüntüsüydü, 'Kurbanın vajina boşluğundan alınan örnekte spermatazoid belirlendi.'

Spermin DNA analizinin daha sonra Capra'nınkine eş sonuçlar vereceğini biliyordu. Dora Ciccone'yi öldürmeden önce, bir de tecavüz etmişti.

Moore sayfayı çevirince, Saç ve Elyaftan bir tomar raporla karşılaştı. Kurbanın cinsel organının çevresi taranmış, alınan kıllar incelenmişti. Örnekler arasında Capra'nın kasık kıllarına uyan kızılkahverengi bir kıl vardı. Cinayet mahallinde bulunan çeşitli saç ve kılların incelendiği Saç ve Elyaf raporlarını hızla geçti. Örneklerden çoğu, kurbana ait cinsel organ çevresi kılları ya da saçlardı. Bir de battaniyeden alınan, saç özünün karmaşık yapısı nedeniyle insana ait olmadığına karar verilen kısa ve sarı bir kıl daha vardı. Elle yazılmış bir ekte şöyle yazıyordu:

> Kurbanın annesinin golden retriver cinsi köpeği var. Kurbanın arabasının arka koltuğunda benzer kıllar bulundu.

Saç ve Elyaf raporunun son sayfasını çevirip durakladı. Yine bambaşka bir saç telinin, bir insana ait olduğu bilinen, ama kimin olduğu belirlenemeyen yeni bir saç telinin analiziydi. Yastığın üzerinde bulunmuş bir saç telinin. Herhangi bir evde, bir sürü saç teli bulunabilirdi. İnsanlar günde onlarca saç döker ve ne kadar özenli bir ev kadını olduğunuza, elektrik süpürgenizi ne sıklıkta kullandığınıza

bağlı olmak üzere, battaniyeler, halılar ve kanepeler evinizde hatırı sayılır zaman geçirmiş her ziyaretçinin mikroskobik bir kaydını tutardı. Yastığın üzerinde bulunan o saç teli herhangi bir kişiden, bir sevgiliden, bir konuktan ya da bir akrabadan düşmüş olabilirdi. Ama Capra'nın değildi.

> Tek bir insan saçı, açık kahverengi, AO,[15] kıl gövdesi 5 santimetre. Telojen aşamasında. İnvajinasyonlu trikoreksis belirlendi. Kaynağı belirsiz.
>
> İnvajinasyonlu trikoreksis. Bambu saç.

Cerrah oradan geçmişti.

Şaşkınlıkla ardına yaslandı. O gün daha önce Fox'un, Voorhees'in, Torregrossa'nın ve Cordell'in laboratuar raporlarını okumuştu. Hiçbir cinayet mahallinde invajinasyonlu trikoreksis özelliğine sahip saç bulunmamıştı.

Oysa Capra'nın suç ortağı başlangıçtan beri yanındaydı. Geride sperm ya da DNA bırakmadan, görünmez kalmayı başarmıştı. Varlığının tek kanıtı bu tek saç teli ve Catherine'in belleğine gömülmüş sesiydi.

Ortaklık ilk cinayette birlikte başlamıştı. Atlanta'da.

20

Peter Falco dirseğine kadar kana batmıştı. Ameliyat masasından kafasını kaldırınca, travma odasına giren Catherine'i gördü. Aralarında ne kadar önemli bir gerginlik olursa olsun, Peter'ın yanında ne kadar rahatsızlık hissederse hissetsin, hepsi kaybolmuştu. Çarpışmanın ortasında iş yapmaya çalışan iki profesyonel rolüne büründüler.

"Bir tane daha getiriyorlar!" dedi Peter. "Bununla dört edecek. Arabayı kesip adamı çıkarmaya çalışıyorlar hâlâ."

Kesikten kan fışkırdı. Tepsiden bir kıskaç kapıp, açık karnın içine daldırdı.

"Yardım ediyorum," dedi Catherine steril önlüğün torbasını kapayan bandı koparırken. "Hayır, bunu ben tek başıma hallederim. Kimball'un sana İki Numara'da ihtiyacı var."

Sanki söylediklerinin altını çizmek istermiş gibi, bir ambulans sireni odanın uğultusunu delip geçti.

"Bu gelen, sizin," dedi Falco. "İyi eğlenceler."

Catherine ambulans rampasına koştu. Dr. Kimball ile iki hemşire çoktan gelmiş, bipleyerek geri geri gelen arabanın yaklaşmasını bekliyordu. Kimball'un ambulans kapısını açmasına bile kalmadan, içeriden yaralının bağırmasını duydular, paralı, kolları ve omuzları dövmelerle kaplı genç bir adamdı. Personel sedyeyi ambulanstan çıkarırken küfürler savurup, lanetler okuyordu. Catherine adamın alt kısmını örten kana batmış çarşafı görünce, neden bağırdığını anladı.

"Olay yerinde bir ton morfin verdik," dedi ambulanstaki sağlık görevlisi, sedyeyi Travma İki'ye iterlerken. "Pek etki yapmışa benzemiyor!"

"Ne kadar?" diye sordu Catherine.

"Deri altından kırk-kırk beş miligram. Kan basıncı düşmeye başlayınca kestik."

"Bana uyup kaldırın!" dedi bir hemşire. "Bir, iki, üç!"

"Aman TANRIM! ACIYOR!"

"Biliyorum tatlım, biliyorum."

"BİR BOK BİLDİĞİN YOK!"

"Birazdan kendini daha iyi hissedeceksin. Adın ne evlat?"

"Rick... Tanrım, bacağım..."

"Rick ne?

"Roland!"

"Alerjin var mı Rick?"

"KAFAYI MI YEDİNİZ SIZ?"

"Değerler alınıyor mu?" dedi Catherine eline eldivenlerini geçirirken.

"Kan basıncı bir-sıfır-ikiye altmış. Nabız yüz otuz."

"Deri altından on miligram morfin," dedi Kimball.

"SİKTİR GİT! YÜZ MİLİGRAM VERİN!"

Ameliyathane personeli kan alıp serum torbalarını asarken, Catherine kana batmış çarşafı kaldırdı ve bir bacak olduğu güçlükle anlaşılan uzvun üzerine aceleyle sıkıştırılmış turnikeyi görünce soluğunu tuttu. "Otuz verin," dedi. Sağ bacağın alt kısmını sadece birkaç parça deri tutuyordu. Yeni kopmuş güdük parça morumsu bir kitleye dönüşmüş, ayak neredeyse arkaya doğru çevrilmişti.

Ayak parmaklarına dokununca buz gibi olduklarını hissetti; buradan nabız alınamayacaktı tabii.

"Atardamarın boşa aktığını söylediler," dedi sağlık görevlisi. "Olay yerine gelen ilk polis dizine turnike yapıp sıkıştırmış."

"O polis bunun hayatını kurtarmış."

"Morfin verildi!"

"Hem atardamar, hem de popliteal sinir kopmuş görünüyor. Bacağına gelen kanın büyük bölümünü kaybetmiş," dedi Catherine ışığı yaraya tutarak. Kimball'a bakınca, ne yapılması gerektiğini her ikisi de anladı.

"Bunu ameliyathaneye taşıyalım," dedi Catherine. "Durumu taşınacak kadar sabit görünüyor. Böylelikle bu travma odası boşalmış olur."

"Tam zamanıydı," dedi Kimball yaklaşan bir ambulansın sireni duyulmaya başladığında. Dönüp gitmeye davrandı.

"Hey. Hey!" Yaralı Kimball'un koluna yapıştı. "Sen doktor değil misin? Çok acıyor! Buradaki orospulara bir şey yapmalarını söyle!"

Kimball Catherine'e bir baktı. Sonra da, "Onlara iyi davran, evlat," dedi. "Buradaki bütün işleri bu orospular yapıyor."

Uzuv kesme Catherine'in isteyerek yaptığı bir şey olmamıştı hiç. Eğer bir uzvun kurtarılması mümkünse, onu yeniden yerine bağlamak için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı. Ne var ki yarım saat sonra ameliyathanede, elinde neşterle durup, hastanın sağ bacağından arta kalana baktığında,

seçim kaçınılmaz görünüyordu. Baldır hamura dönmüş, hem tibia hem de fibula un ufak olmuştu. Sağlam sol bacağa bakınca, adamın sağ bacağının oldukça kaslı, güneşten iyice yanmış olması gerekiyordu. Yöneldiği sarsıcı açıya rağmen, tuhaf derecede sağlam kalmış çıplak ayakta sandalet kayışlarının yanık çizgileri, tırnakların altında da kum tanecikleri vardı. Bu yaralıyı sevmemiş, acının etkisiyle ona ve hastanenin öteki kadın personeline yağdırdığı küfürlerden ve hakaretlerden hiç hoşlanmamıştı, ama neşter adamın etini yarıp, sonradan kullanılmak üzere deriden bir kapağın kenarlarını çizerken, kırık tibia ile fibulanın keskin uçlarını testereyle düzeltirken, içinde az da olsa bir üzüntü vardı.

Ameliyathane hemşiresi ameliyat masasından kesik bacağı alıp bir beze sardı. Bir zamanlar plaj kumunun sıcaklığını tatmış olan ayak, yolları hastanenin patoloji bölümüne düşmüş bütün diğer organ ve uzuvlarla birlikte kısa süre sonra yakılacak, küle dönecekti.

Catherine ameliyattan sonra kendini bitkin ve umutsuz hissetti. Sonunda, ameliyat önlüğünü ve eldivenlerini çıkarıp, ameliyathaneden ayrıldığında, onu bekleyen Jane Rizzoli'yi görecek halde değildi.

Elindeki talk pudrası ve lateks kokusundan kurtulmak için musluğun başına gitti. "Geceyarısı oldu, Dedektif. Hiç uyumaz mısınız siz?"

"Muhtemelen, ancak sizin kadar. Size sormak istediğim birkaç sorum var."

"Artık bu soruşturmada görevli olmadığınızı sanıyordum."

"Bu soruşturmanın dışında kalamam. Kim ne derse desin." Catherine ellerini kurulayıp, Rizzoli'ye bakmak için döndü. "Benden fazla hoşlanmıyorsunuz, değil mi?"

"Sizden hoşlanıp hoşlanmamamın fazla bir önemi yok."

"Size söylediğim bir şey yüzünden falan mı? Yoksa yaptığım bir şey mi?"

"Bakın, bu akşamlık işiniz bitti mi?"

"Moore yüzünden, öyle değil mi? Benden hoşlanmamanızın nedeni bu."

Rizzoli'nin çenesi kasıldı. "Dedektif Moore'un özel hayatı sadece onu ilgilendirir."

"Öyle ama, onaylamıyorsunuz."

"Bana fikrimi sormadı hiç."

"Fikriniz yeterince açık ama"

Rizzoli genç doktora gizlemeye çalışmadığı bir hoşnutsuzlukla baktı. "Bir aralar Moore'a hayrandım. Kendi sınıfında tek olduğunu düşünüyordum. Çizgiyi asla geçmeyecek bir polis.

Sonunda, başkalarından farklı olmadığını anladım. Benim inanmakta asıl zorlandığım, tökezlemesine

bir kadının neden olması."

Catherine ameliyathane başlığını çıkarıp çöp tenekesine attı. "Yaptığının yanlış olduğunu biliyor" deyip ameliyathane bölümünden koridora çıktı.

"Ne zamandan beri?" dedi Rizzoli peşinden giderek.

"Bir haber vermeden kentten ayrıldığından beri. Bana kalırsa ben onun için geçici bir mantık sürçmesinden başka bir şey değilim."

"Ya o? Sizin için o da öyle miydi? Mantığınızın sürçmesi miydi?"

Catherine gözlerini kırpıştırıp gözyaşlarını gizlemeye çalışarak, koridorun ortasında kalakaldı. 'Bilmiyorum. Ne düşündüğümü bilmiyorum.'

"Her şeyin merkezinde görünüyorsunuz Dr. Cordell. Sahnenin tam ortasında, herkesin dikkatini çekiyorsunuz. Moore'un. Cerrah'ın."

"Bunları kendim mi istedim sanıyorsunuz?" dedi Catherine öfkeyle Rizzoli'ye dönerek. "Kurban olmak için kimseye davetiye göndermedim!"

"Yine de sizden ayrılamıyorlar, değil mi? Sizinle Cerrah arasında bir bağ gibi tuhaf bir şey var. Başlangıçta gözden kaçırdım. Öteki kurbanları kendi sapık fantezilerini tatmin etmek için öldürdüğünü sanmıştım. Şimdi artık bütün bunların sizin yüzünüzden olduğunu düşünüyorum. Adam tıpkı kusursuz bir avcı olduğunu kanıtlamak için öldürdüğü kuşları sahibesine getiren bir kediye benziyor. O kurbanlar sizi etkilemek için size sunduğu adaklar. Sizi ne kadar korkutursa, kendini o denli başarılı görüyor. Nina Peyton'ı hastaneye, yani sizin bakımınız altına gelinceye kadar öldürmemesinin nedeni de bu. Becerisine ilk elden tanık olmanızı istedi. Siz onun takıntısısınız. Nedenini öğrenmek derdindeyim."

"Buna cevap verebilecek tek kişi, o."

"Hiçbir fikriniz yok mu?"

"Nereden olsun? Kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Andrew Capra'yla birlikte evinizdeydi. Tabii eğer hipnoz altında söyledikleriniz doğruysa."

"O gece tek gördüğüm insan Andrew'du. Andrew tek..." Birden durakladı. "Belki gerçek takıntısı ben değilim Dedektif. Bunu hiç düşündünüz mü? Belki tutkusu Andrew'dur."

Rizzoli genç doktorun söyledikleriyle sarsılarak kaşlarını çattı. Catherine birden gerçeği on ikiden vurduğunu anladı. Cerrah'ın dünyasının merkezi kendisi değil, Andrew Capra'ydı. Taklit ettiği, hatta belki de taptığı adam. Catherine'in ondan kopardığı ortağı.

Hastane anons sisteminden adının çağırıldığını duyunca başını kaldırdı.

"Dr. Cordell, hemen Acil Servis'e lütfen. Dr. Cordell, hemen Acil Servis'e lütfen."

Tanrım, beni hiç rahat bırakmayacaklar mı?

Asansörü çağırmak için "aşağı" düğmesine bastı.

"Dr. Cordell?"

"Şimdi sorularınıza cevap verecek zamanım yok. Görmem gereken hastalar var."

"Peki, ne zaman vaktiniz olur?"

Asansörün kapısı kayarak açıldı, Catherine cepheye çağrılan bitkin asker misali asansöre girdi. "Benim için gece daha yeni başladı."

Kanlarından tanıyacağım onları.

Raftaki tahlil tüplerini, çikolata kutusunun içindekileri ağzı sulanarak, hangisinin daha lezzetli olduğuna karar vermeye çalışan birinin oburluğuyla seyrediyorum. Kanımız en az bizler kadar özel, zaten çıplak gözle bile parlak kırmızıdan vişneçürüğüne kadar çeşitli tonları fark edebiliyorum. Bize bu geniş renk paletini neyin verdiğini iyi biliyorum, mesela kırmızı, farklı oksijenlenme aşamalarındaki hemoglobinden geliyor. Bu sadece kimya, kimyadan başka bir şey değil, ama şey bile bir kimyanın gücü insanı sarsmaya, dehşete düşürmeye yetiyor.

Kanın görüntüsü bile hepimizi etkiliyor.

Görmeme rağmen, kan beni hâlâ heyecanlandırıyor.

Gözlerle bakıyorum. Tüpler Boston'un hemen her doktor muayenehanelerinden, kliniklerden ve komşum buraya iletilmiş. Kentin en büyük laboratuarına sahibiz. Boston'un herhangi bir yerinde gömleğinizi sıyırıp kolunuzu laborantın iğnesine uzatırsanız, kanınızın buraya gelme ihtimali yüksek demektir. Bana gelme ihtimali.

Örnek raflarından ilkini bilgisayara giriyorum. Her tüpün üzerinde hasta adının, doktor adının ve tarihin yazılı olduğu bir etiket var. Rafın hemen yanında da bir tomar istek formu. Formlara uzanıyor, adları okuyarak birer birer elden geçiriyorum.

Tomarın ortasına geldiğimde, duruyorum. Brookline'de, 7536 Clark Sokağı'nda oturan, yirmi beş yaşındaki Karen Sobel'ın istek formuna bakıyorum. Beyaz ırktan ve bekâr. Bütün bunlar sosyal güvenlik numarası, işverenin adı ve sigorta şirketinin adıyla birlikte istek formunda yazılı olduğundan biliyorum.

Hekim iki kan tahlili istemiş, bir HIV taraması, bir de VDRL. Frengi İçin.

Teşhis için ayrılan bölüme, doktor "Cinsel tecavüz," diye yazmış.

Raftan, Karen Sobel'ın kanını buluyorum. Yaralı bir hayvanın kanı gibi, koyu ve kıpkırmızı. Tüpü elimde tutuyorum ve kan avucumda ısınırken onu, Karen adlı o kadını görebiliyor, hissedebiliyorum. Yıkık ve sarsak. Son darbeyi bekliyor.

O sırada bir ses duyup irkiliyorum. Kafamı kaldırıyorum.

Catherine Cordell laboratuarıma girmiş.

O kadar yakında duruyor ki, neredeyse uzanıp dokunacağım. Onu burada, özellikle de karanlık ile şafak arasındaki bu geç saatte gördüğüme şaşırıyorum. Hekimler bodrumdaki dünyamıza pek ender gelirler, onun için onu burada görmek, tıpkı Hades'e inen Persefone'yi izlemek gibi beklenmedik ve oldukça sarsıcı.

Onu buraya neyin çekmiş olabileceğini merak ediyorum. Sonra bir ötedeki bilgisayarın önünde oturan teknisyene içlerinde saman rengi bir sıvı olan tüpler uzattığını görüp, "plevra sızıntısı" kelimelerini duyunca, buraya inmeye tenezzül etmesinin nedenini anlıyorum. Birçok hekim gibi, o da bazı değerli vücut sıvıları söz konusu olduğunda hastane kuryelerine güvenemiyor demek, onun için Pilgrim Hastanesi'ni Interpath Laboratuarları binasına bağlayan tünelden geçip, tüpleri bizzat getirmeyi uygun görmüş.

Uzaklaşmasını izliyorum. Masamın hemen yanından geçiyor. Omuzları sarkıyor, bacakları titriyor, derin çamurdan kurtulmaya çalışıyormuş gibi sallanarak yürüyor. Yorgunluk ve flüoresan lambalar yüzünden cildi yüzünün zarif kemikleri üzerine dökülmüş sütümsü bir örtüden farksız. Onu izlediğimden tamamen habersiz, kapıdan çıkıp kayboluyor.

Hâlâ elimde tuttuğum, Karen Sobel'a ait tüpe bakıyorum ve birden elimdeki kan bana sıkıcı ve cansız geliyor. Avlanmaya bile değmeyecek bir av. Hele biraz önce yanımdan geçenle karşılaştırıldığında.

Hâlâ Catherine'in kokusunu duyuyorum.

Bilgisayara giriyorum ve "doktor adı" bölümüne "C. Cordell" yazıyorum. Ekranda, doktorun son yirmi dört saatte istediği laboratuar testleri görünüyor. Gecenin onundan beri hastanede olduğunu anlıyorum. Saat şimdi sabahın beş buçuğu, cuma sabahının. Önünde koca bir klinik günü var.

Oysa benim iş günüm sona ermek üzere.

Binadan çıktığımda saat yedi ve sabah güneşi doğruca gözlerimi kamaştırıyor. Hava daha şimdiden sıcak. Tıp merkezinin kapalı otoparkına yürüyor, asansöre binip beşinci kata çıkıyor ve arabasını bıraktığı 541 numaralı bölmeye gidiyorum. Bu yılın modeli, limon sarısı bir Mercedes. Her zaman pırıl pırıl tutuyor arabasını.

Cebimden anahtarlığı çıkarıyorum, şimdi artık iki haftadır sakladığım anahtarlığı ve anahtarlardan birini bagajın kilidine sokuyorum.

Bagaj kapağı usulca açılıyor.

Bagajın içine bakınca, kapak kolunu görüyorum. Dikkatsizlik sonucu çocukların bagajda kilitli

kalmalarını önleyecek kusursuz bir güvenlik önlemi.

Bir otomobil homurdanarak garaj rampasını tırmanıyor. Mercedes'in bagajını hemen kapatıp oradan uzaklaşıyorum.

Truva Savaşı on korkunç yıl sürdü, İfigeneia'nın sunağa yayılan taze bakire kanı uygun rüzgâr kaldırıp bin Yunan savaş gemisini Truva'ya göndermişti, ama Olimpos Dağı'nda tanrılar farklı görüşlerde olduğundan, Yunanlıları bekleyen kolay bir zafer değildi. Afrodit ile Ares, Apollon ve Artemis Truvalıların yanındaydı. Yunanlıların tarafındaysa Hera, Atena ve Poseidon. Esen yeller kadar oynak zafer bir oraya, bir buraya, kâh o tarafa, kâh bu tarafa gidip geldi. Kahramanlar öldürdü, öldürüldü ve ozan Vergilius toprağın üzerinden kan dereleri aktığını yazdı.

Sonunda, Truvalılara diz çöktüren güç değil, kurnazlık oldu. Truva askerleri Truva'nın son gününün sabahında uyandıklarında, kentin kapıları önünde terk edilmiş, tahtadan yapılmış dev bir at buldular.

Truva atını düşündüğümde, Truvalı askerlerin alıklığına şaşmadan duramam. Dev gibi tahta atı kentin içine iterken, içinde düşman askeri saklandığından nasıl olur da kuşkulanmazlar? Hem üstelik, atı neden kentin içine getirirler? Sonra, neden geceyi kutlayarak, zihinlerini zafer sarhoşluğuyla bulandırarak geçirirler? Bana, sanki ben daha farklı davranırdım gibi geliyor.

Belki de onları böylesine bir gönül rahatlığı tuzağına çeken, kent duvarlarının aşılmazlığıydı. Kapılar kapandıktan, barikatlar yerleştirildikten sonra, düşman nereye saldıracaktı? O duvarların dışında, kalakalırdı.

Kimse düşmanın kentin içinde olabileceğini düşünmez. Oysa düşman burada, yanınızdadır.

Kahveme şeker ve krema karıştırırken tahta atı düşünüyorum.

Telefona uzanıyorum.

"Ameliyathane bürosu, ben Helen," diye cevap veriyor danışmadaki kadın.

"Bu öğleden sonrası için Dr. Cordell'den randevu rica edebilir miyim?" diye soruyorum.

"Acil bir durum mu?"

"Pek sayılmaz. Sırtımda yumuşak bir yumru var da. Acımıyor, ama doktora bir göstermek istiyorum."

"Sizi ancak yaklaşık iki hafta sonraya sıkıştırabilirim."

"Bugün öğleden sonra olmaz mı? Son randevusundan sonra?"

"Üzgünüm, Bay... bu arada, adınız neydi?"

"Bay Troy."

"Bay Troy. Ama Dr. Cordell saat beşe kadar meşgul, sonra da evine dönecek. İki haftadan önce

görmesi mümkün değil."

"Ne yapalım, kalsın. Başka birinden randevu almaya çalışırım."

Telefonu kapatıyorum. Saat beşten sonra hastaneden çıkacağını biliyorum. Çok yorgun, onun için doğruca evine gidecektir.

Şimdi saat sabahın dokuzu. Bu, heyecan dolu bir bekleyiş olacak.

Yunanlılar on kanlı yıl boyunca Truva'yı kuşattılar. Tanrıların gözündeki itibarlarının yükselip alçalmasına uygun olarak, kendilerini düşman duvarlarına çarparak on yıl boyunca sebat ettiler.

Ben ödülümü almak için sadece iki yıl bekledim.

Yeterince uzun geldi.

21

Emory Üniversitesi Tıp Fakültesi öğrenci işleri sekreteri yaşlanınca zarif bir güneyli kadına dönüşmüş, güneş sarısı saçlarıyla, Doris Day'e benzemişti. Winnie Bliss öğrencilere posta kutularının yanında altı hep yanan içi kahve dolu bir çaydanlık, masasının üzerinde de bir kâse sütlü karamela bulundurduğundan, Moore stresten ne yapacağını bilemeyen bir tıp öğrencisinin bu odayı sığınılacak bir yer olarak göreceğini kolaylıkla anlamıştı. Winnie yirmi yıl bu odada çalışmış, çocuğu olmadığı için de annelik güdülerini mektuplarını almak için her gün kapısını aşındıran çocuklara yoğunlaştırmıştı. Onları kurabiyeyle besliyor, boşalan daireler hakkında bilgiler aktarıyor, başından kötü bir aşk macerası geçenlere ya da sınavda başarısız olanlara öğütler veriyordu. Ve her yıl, diploma töreni sırasında, çocuklarının yüz onundan ayrılacağı için, gözyaşı döküyordu. Bütün bunları Moore'u kurabiye ve kahveye boğarken, o yumuşak Georgia aksanıyla anlatmış, Moore da bütün söylediklerine inanmıştı. Winnie Bliss manolya gibiydi, kısacası, katı değildi.

"Savannah polisi iki yıl önce telefon ettiğinde, kulaklarıma inanamadım," dedi, iskemlesine zarafetle otururken. "Bu işte bir yanlışlık olmalı, dedim onlara. Andrew'yu mektuplarını almak için bu büroya geldiğinde, her gün görüyordum ve bir insanın tanışmaktan memnun olacağı insanlardan biriydi. Terbiyeliydi, kimse o çocuğun ağzından tek bir kötü kelimenin çıktığını duymamıştır. İnsanların gözlerinin içine bakmaktan hoşlanırım Dedektif Moore, onları gerçekten gördüğümü belli etmek için, gözlerinin içine bakarım. Andrew'nun gözlerine bakınca, orada iyi bir çocuk gördüm."

Kötülüğün, diye düşündü Moore, bizleri ne kadar kolay kandırabileceğinin bir kanıtı daha. "Capra'nın burada öğrenci olarak bulunduğu dört yıl boyunca, yakın arkadaşlık ettiği kimseyi hatırlıyor musunuz?"

"Yani, sevgili gibi biri mi, demek istiyorsunuz?"

"Ben arkadaşlarından erkek olanları merak ediyorum daha çok. Burada, Atlanta'daki eski ev sahibesiyle konuştum. Arada bir Capra'yı ziyaret eden bir gençten söz etti. Onun da tıp öğrencisi olduğunu sanıyor."

Winnie ayaklanıp, dosya dolabının yanına gitti ve çekmeceden bir bilgisayar çıktısı aldı. "Bu Andrew'nun okuduğu yılla ilgili sınıf listesi. Birinci sınıfta yüz on öğrenci vardı. Yarıya yakını erkekti."

"Bunlar arasında yakın arkadaşı var mıydı?"

Winnie üç sayfalık listeyi tarayıp kafasını salladı.

"Maalesef. Bu listede olup da Andrew'la özel bir yakınlığı olan kimseyi hatırlamıyorum."

"Yani, hiç arkadaşı yoktu mu demek istiyorsunuz?"

"Arkadaşlarını tanımadığımı söylüyorum."

"Listeye bir bakabilir miyim?"

Uzanıp listeyi aldı. Yukarıdan aşağıya incelediğinde, Capra'nın dışında dikkatini çekecek başka bir isim göremedi.

"Bu öğrencilerin şimdi nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet. Mezunların dergilerini gönderebilmek için, adreslerini yenilerim hep."

"Boston bölgesinde oturan var mı?"

"Bakayım." Bilgisayara bakmak için döndü, pembe cilalı tırnakları tuşlara dokundu. Winnie Bliss'in masumiyeti onu eski ve devrini doldurmuş bir çağa ait bir kadın gibi gösterdiğinden, bilgisayar dosyaları arasında böylesine bir beceriyle gezinebiliyor olması Moore'u şaşırttı. "Newton, Massachusetts'te oturan biri var. Boston'a yakın sayılır mı?"

"Evet." Moore öne doğru eğildi, nabzı birden hızlanmıştı. "Adamın adı ne?"

"Erkek değil, kadın. Latisha Green. Çok iyi bir kız. Bana durmadan kocaman torbalarda pekancevizi getirirdi. Tabii, aslına bakarsanız, oldukça muzır bir ikram, çünkü kiloma dikkat ettiğimi biliyor, ama sanırım insanları besleme zevkinden vazgeçemiyordu. Böyle bir insandı işte."

"Evli miydi? Sevgilisi var mıydı?"

"Oh harika bir kocası var! Şimdiye kadar gördüğüm en iri erkek! Bir doksan beş boy, nefis siyah bir deri."

"Siyah," diye tekrarladı Moore.

"Evet. Kapkara."

"Ve bildiğiniz kadarıyla," dedi Moore içini çekip yine listeye dönerek, "Capra'yla aynı sınıfta olup da Boston civarında oturan başka kimse yok, öyle mi?"

"Bu listeye göre, yok." Kafasını bilgisayardan kaldırıp Moore'a döndü. "Oh. Hayal kırıklığına uğramış gibisiniz." Sanki onu kendisi kandırmış da, vicdan azabı çekiyormuş gibi, üzüntülü bir sesle söylemişti bunu.

"Bugün sürekli karavana atıyorum," dedi Moore.

"Bir karamela alın."

"Teşekkür ederim, ama almayayım."

"Siz de mi kilonuza dikkat ediyorsunuz?"

"Şekerle başım pek hoş değildir."

"Öyleyse kesinlikle güneyli değilsiniz Dedektif."

Kendini gülmekten alamadı. Winnie Bliss kocaman gözleri ve yumuşacık sesiyle onu tavlamıştı bile, kuşkusuz kız erkek, bu büroya adım atan her öğrenciyi tavladığı gibi. Bakışlarını kadının arkasındaki duvarda gezdirip, duvara asılı bir dizi toplu halde çekilmiş fotoğraflara baktı:

"Bunlar tıp sınıfları mı?"

"Kocam her diploma günü gelip bir resim çeker," dedi Winnie dönüp duvara bakarak. Bütün öğrencileri bir araya toplamak pek kolay değil. Kocamın dediğine göre, kedi gütmek gibi bir şeymiş. Ama resmin çekilmesini istediğimden, gerekeni yapmasını sağlıyorum işte. Sizce de gördüğünüz en hoş genç grubu değil mi?"

"Andrew Capra'nın sınıfının mezuniyet resmi hangisi?"

"Size yıllığı göstereyim. Hem resimlerin yanında isimler de vardır." Ayağa kalktı, cam kapaklı kitaplığın başına gitti. Raftan büyük bir saygıyla ince bir cilt çekti ve sanki tozunu almak istermiş gibi, elini hafifçe üzerinden geçirdi. "Bu Andrew'nun mezun olduğu yıl. Bütün sınıf arkadaşlarını gösteriyor, ayrıca staj için nereye kabul edildiklerini de belirtiyor." Durakladı, ardından yıllığı Moore'a uzattı. "Elimdeki tek nüsha. Onun için eğer burada bakabilirseniz?"

"Şurada, şu köşede oturur, ayaklarınızın altında dolaşmam. Hem, gözünüz bende olur. Ne dersiniz?"

"Oh, sakın size güvenmediğimi sanmayın!"

"Aslına bakarsanız, güvenmemeniz gerekir" deyip, gözünü kırptı. Winnie liseli bir kız gibi kızardı.

Yıllığı alıp odanın köşesine, kahve ile kurabiye tepsisinin yerleştirildiği küçük oturma bölümüne gitti. Yıpranmış bir koltuğa çöküp, Emory Tıp Fakültesi yıllığını açtı. Öğle saati geldiğinde, beyaz önlükler giymiş henüz çiçeği burnunda tıp öğrencileri mektuplarını almak için birer ikişer büroya dolmaya başladı. Çocuklar ne zamandan beri doktor oluyordu? Kendini, orta yaşlı vücudunu bu gençlerin eline emanet ederken hiç düşünemiyordu.

Çocukların meraklı bakışlarını yakaladı, Winnie Bliss'in, "Boston'dan gelen bir cinayet dedektifi," dediğini duydu. Evet ya, köşede oturan, eli ayağı tutmaz şu ihtiyar.

Moore koltuğuna biraz daha gömülüp resimlere daldı. Her fotoğrafın karşısında öğrencinin adı, doğum yeri, staj için kabul edildiği hastane yazılıydı. Capra'nın resmine geldiğinde, durdu. Capra saklayacak hiçbir şeyi olmayan dürüst bir genç gibi, gülümseyerek objektife bakıyordu, işte Moore'un, insanın kanını dondurmakta birebir diye adlandırdığı şey de buydu, yırtıcılar avların ortasında, hiç kimsenin gözüne çarpmadan dolaşıyorlardı.

Capra'nın fotoğrafının yanında, stajyer olarak katılacağı program belirtiliyordu.

Cerrahi. Riverland Tıp Merkezi, Savannah, Georgia.

Capra'nın sınıfından başka kimin Savannah'da staja gittiğini, Capra kadınları katlederken, kimin aynı

kentte bulunduğunu merak etti. Sayfaları birbiri ardına çevirerek listeleri taradı ve üç tıp öğrencisinin daha Savannah bölgesinde staj programlarına kabul edildiklerini gördü. İkisi kadın, üçüncüsüyse Asyalı bir erkekti.

Bir çıkmaz sokak daha, diye aklından geçirdi.

Umudunu yitirerek arkasına yaslandı. Kucağındaki yıllık rasgele açılınca, kendini tıp fakültesi dekanının gülümseyerek bakan fotoğrafıyla karşı karşıya buldu. Resmin hemen altında da dekanın mezuniyet mesajı vardı: "Dünyayı iyileştirmek."

Bugün, 108 seçkin genç, uzun ve zorlu bir yolculuğu noktalayacak yemini edecek. Bir hekim ve şifa dağıtan biri olarak bu yemin, bir hayat boyu sürecek olduğu için, hiç hafife alınmamalı... Moore koltuğunda doğrulup dekanın açıklamasını bir kez daha okudu.

Bugün, 108 seçkin genç...

Ayağa kalkıp, Winnie'nin masasına doğru gitti. "Bayan Bliss?"

"Evet Dedektif?"

"Andrew'nun girdiği birinci sınıfta yüz on öğrenci olduğunu söylemiştiniz."

"Evet, her yıl yüz on yeni öğrenci kabul ederiz."

"Burada, dekanın konuşmasında, yüz sekiz kişinin mezun olduğu yazılı. Öteki ikisine ne oldu?"

Winnie başını üzüntüyle salladı. "O zavallı kızın başına gelenlere hâlâ alışamadım."

"Hangi kızın?"

"Laura Hutchinson'ın. Haiti'de bir klinikte çalışıyordu. Seçmeli derslerimizden biri işte. Oranın yolları, neyse, yolların felaket olduğunu söylüyorlar. Kamyon şarampole yuvarlanmış."

"Yani, bir kaza."

"Kamyonun kasasında gidiyormuş. On saatte çıkaramamışlar."

"Ya öteki öğrenci? O sınıfta mezun olamayan biri daha var."

Winnie'nin bakışları masasının üzerine dönünce, kadıncağızın bu konu hakkında konuşmaktan pek mutlu olmayacağını anladı.

"Bayan Bliss?"

"Arada bir olur," dedi Winnie. "Öğrencilerden biri yarı yolda pes eder. Programı sürdürmesi için yardım etmeye çalışım, ama bilirsiniz işte, bazılarının... Materyalle... Sorunu oluyor."

"Demek bu öğrenci... Adı neydi?"

"Warren Hoyt."

"Demek bu öğrenci yarı yolda bıraktı?"

"Evet, öyle de denebilir."

"Akademik bir sorunu mu vardı?"

"Şeyy..." Sanki bir şey arıyormuş da, bulamamış gibi çevresine bakındı. "Bu konuyu hocalardan biriyle, Dr. Kahn'la konuşsanız daha iyi olacak. O sizin sorularınıza cevap verebilir."

"Siz cevabı bilmiyor musunuz?"

"Bu biraz... Özel bir konu da. Size Dr. Kahn'ın anlatması daha doğru olur."

Moore saatine baktı. Gece olmadan Savannah uçağına yetişmeyi ummuştu, ama yetişmesi artık mümkün görünmüyordu. "Dr. Kahn'ı nerede bulabilirim?"

"Anatomi laboratuvarında."

Formol kokusunu ta koridordan duydu. Moore üzerinde ANATOMİ yazılı kapının önünde durarak, kendini bundan sonra olacaklara hazırlamaya çalıştı. Hazırlıklı olduğunu düşünmesine rağmen, kapıdan içeriye girdiğinde, görüntüden sarsıldı. Dört sıraya ayrılmış yirmi sekiz masa, laboratuarın uzunluğu boyunca yerleştirilmişti. Her bir masanın üzerinde de, farklı parçalanma aşamasında kadavralar duruyordu. Buradaki kadavraların Moore'un Adli Tıp laboratuvarında incelemeye alışkın olduğu cesetlerden tek farkı vinil kadar sert derileri, açığa çıkmış parlak mavi ya da kırmızıya bulanmış damarlarıyla yapay görünmeleriydi. Her kadavra üzerinde dört öğrenci çalışıyor, salon birbirlerine ders kitabından bölümler okuyan, sorular soran ya da tavsiyelerde bulunan seslerden uğulduyordu. Masaların üzerindeki soluk kadavralar olmasa, insan bu öğrencileri mekanik parçalar üzerinde çalışan fabrika işçileri sanabilirdi.

Genç bir kadın kafasını kaldırıp Moore'u görünce, salona giren takım elbiseli bu yabancının kim olduğunu merak etti. "Birini mi arıyorsunuz?" dedi, bir kadavranın yanağını kesmeye hazırlandığı neşterini havada tutarak.

"Dr. Kahn'ı arıyordum."

"Salonun öbür ucunda. Beyaz sakallı, uzun boylu adamı görüyor musunuz?

"Gördüm, teşekkür ederim."

Bakışlarının yanından geçtiği her masadaki kadavraya çevrilmesine engel olamadan, masaların arasından yürüdü. Kesilmiş kolları ile bacakları çelik masanın üzerinde kuruyup büzüşmüş çubuklar gibi duran kadın, bacağının kalın kaslarını ortaya çıkarmak için derisi açılmış siyah erkek. Köşede, bir grup öğrenci de troklear siniri gösteren Noel Baba benzeri adamı dikkatle dinliyordu.

"Dr. Kahn?" dedi Moore.

Kahn başını kaldırıp baktığında, Noel Baba'yla benzerlik kaybolup gitti. Bu adamın mizahın yanından bile geçmeyen, koyu renkli ve delici bakışlı gözleri vardı. "Evet?"

"Ben Dedektif Moore. Beni buraya Öğrenci İşleri'nden Bayan Bliss gönderdi."

Kahn doğrulunca Moore kendini birden dağ gibi bir adamın karşısında buldu. Neşter, o korkunç elin içinde, yakışıksız bir kırılganlıkla duruyordu. Neşteri bir kenara bırakıp eldivenlerini çıkarmaya başladı. Ellerini yıkamak için lavaboya döndüğünde, Moore Kahn'ın saçlarını ensesinde atkuyruğu yaparak topladığını gördü.

"Pekâlâ, neymiş?" dedi Kahn kâğıt havluya uzanırken.

"Yedi yıl önce ders verdiğiniz bir birinci sınıf tıp öğrencisi hakkında birkaç soru sormak istiyorum," dedi Moore. "Warren Hoyt hakkında."

Kahn'ın sırtı dönük olmasına rağmen Moore, o dev gibi kolun lavabonun üzerinde donup kaldığını, üzerindeki suların damladığını gördü. Ardından Kahn hazneden kâğıt havluyu koparırcasına çekip, sessizce ellerini kuruladı.

"Hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"İyi hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlanacak bir öğrenciydi."

"Bana anlatmanızda bir sakınca var mı?"

"Pek yok." Kahn buruşturduğu kâğıt havluyu çöp sepetine fırlattı.

"Bu bir cinayet soruşturması Dr. Kahn."

Artık öğrencilerden çoğu onlara bakmaya başlamıştı. Cinayet sözcüğü hepsinin dikkatini çekmişti anlaşılan.

"Odama gidelim."

Moore Kahn'ın peşinden yürüyüp, yandaki odaya girdi. Aradaki cam bölme sayesinde laboratuarı ve yirmi sekiz masanın hepsini görebiliyorlardı. Kadavralardan bir köy.

Kahn kapıyı kapatıp konuğuna döndü:

"Warren'la neden ilgileniyorsunuz? Ne yaptı?"

"Bildiğimiz kadarıyla, hiçbir şey. Ben sadece Andrew Capra'yla ilişkisini öğrenmek istiyorum."

"Andrew Capra mı?" Kahn burnundan soludu. "En ünlü mezunumuz, işte size her tıp fakültesinin tanınmak isteyeceği bir konu. Psikopatlara kesip doğramayı öğretmek."

"Capra'nın deli olduğunu mu düşünüyordunuz?"

"Capra gibiler için bir psikiyatrik tanı olduğundan kuşkuluyum."

"Öyleyse, onun hakkındaki kanınız ne?"

"Olağanüstü hiçbir şey görmedim. Andrew bana olabildiğince normal biri gibi göründü." Moore'un her işittiğinde daha da ürpertici gelen bir tanım.

"Ya Warren Hoyt?"

"Neden Warren'ı soruyorsunuz?"

"Capra'yla arkadaş olup olmadıklarını öğrenmem gerek."

"Bilmiyorum," dedi Kahn bir süre düşündükten sonra. "Bu laboratuarın dışında olanlardan haberim yok. Benim tek bildiğim, bu odanın içinde geçenler. Zaten fazla mesai yaptırdıkları beyinlerine olabildiğince çok bilgi ulaştırmaya çalışan öğrenciler. Bu stresle her öğrenci başa çıkamaz."

"Warren'da da böyle mi oldu? Tıp fakültesinden bu nedenle mi ayrıldı?"

Kahn cam bölmeye döndü ve anatomi laboratuarını izlemeye koyuldu.

"Kadavraların nereden geldiğini hiç düşündünüz mü?"

"Efendim?"

"Tıp fakültelerinin kadavraları nereden bulduklarını hiç düşündünüz mü? O kadavraların neden kesilmek için bu masaları boyladıklarını?"

"Anladığım kadarıyla insanlar cesetlerini okula bağışlıyor."

"Doğru. Bu kadavraların hepsi, çok cömert bir karar veren insanlardı. Cesetlerini bizlere vasiyet ettiler. Sonsuzluğu gül ağacından bir tabutun içinde karşılamak yerine, artıklarının yararlı bir işte kullanılmasını tercih ettiler. Gelecek kuşak hekimlerimizin eğitimine yardım ediyorlar. Gerçek kadavra olmadan, eğitim yapılamaz. Öğrencilerin insan vücudunun bütün değişikliklerini üç boyutlu olarak görmeleri gerekir. Şahdamarın dallarını, yüzdeki kasları elde neşter, araştırıp bulmak isterler. Tamam, bu gördüklerinden bazılarını bilgisayardan da öğrenmek mümkün, ama hiçbir şey deriyi neşterle kesip açmaya, hassas bir sinirle oynamaya benzemez. Bu dediğim için de elinizde bir insan vücudu olmalı. Yani, kendilerine ait en kişisel şeyi, vücutlarını size terk edecek insanların cömertliğine ve zarafetine ihtiyacınız var. Dışarıda gördüğünüz kadavralardan her birinin, olağanüstü insanlara ait olduğu görüşündeyim. Bu yüzden kadavralara büyük bir saygıyla yaklaşırken,

öğrencilerimden de aynı saygıyı beklerim. O salonda gülmek, şakalaşmak falan yoktur. Bütün vücutlara, tüm vücut parçalarına saygı şart. Kesip inceleme işi bittiğinde, geri kalanlar yakılır, küller onurlu bir şekilde kaldırılır," Dönüp Moore'a baktı. "Laboratuarımın kuralları böyle."

"Bütün bunların Warren Hoyt'la ilgisi ne?"

"Her şeyi onunla ilgili."

"Okuldan ayrılmasıyla mı?"

"Evet." Yeniden aradaki cama döndü.

Moore profesörün geniş omuzlarına bakıp, doğru kelimeleri seçmesine zaman tanıyarak bekledi.

"Kadavra kesip incelemek," dedi Kahn, "Zaman alır, bazıları sınıfta tanınan sürede tamamlayamazlar. Bazıları karmaşık anatomiyi gözden geçirmek için fazladan zamana ihtiyaç duyar. Onun için, istedikleri saatte laboratuara girmelerine izin veririm. Her birinde binanın anahtarı olduğundan, eğer istiyorlarsa gecenin bir yarısında bile gelip çalışırlar. Zaten geceyarısı gelenler de vardır."

"Warren da mı?"

"Evet," dedi Kahn bir anlık sessizlikten sonra.

Dehşet verici bir kuşku Moore'un ensesindeki tüyleri diken diken etmeye başlamıştı.

Kahn dosya dolabının başına gidip bir çekmeceyi açtı, dosyalarla tıka basa dolu çekmecede bir şeyler aramaya başladı. "Bir pazar günüydü. Bütün hafta sonunu kent dışında geçirdiğimden, pazartesinin kadavralarını hazırlamak için gece geç vakit gelmem gerekti. Çocukları bilirsiniz, çoğu kadavra kesiminde oldukça beceriksizdir ve önlerindeki bedeni kıymaya çevirir. Onun için, önlerindeki kadavrada parçaladıkları anatomiyi görebilmeleri amacıyla, iyi bir kesim örneği hazırlamaya çalışırım. Üreme organları üzerinde çalışmaya başlamış ve söz konusu organları kesmeye girişmiştik. Kampüse girdiğimde oldukça geçti, yanlış hatırlamıyorsam geceyarısından sonra. Laboratuar penceresinde ışık görünce, sınıf arkadaşlarından bir adım önde olmak isteyen hırslı bir öğrenci var sandım. Binaya girdim. Koridoru geçtim. Kapıyı açtım."

"Ve Warren Hoyt'la karşılaştınız," diye tahminde bulundu Moore.

"Evet." Kahn çekmecede aradığını bulmuştu. Dosyayı çıkarıp Moore'a döndü. "Ne yaptığım görünce... Şeyy, kontrolümü kaybettim işte. Gömleğinin yakasından yakalayıp, lavabolara doğru ittim. Tamam, fazla nazik davranmadığımı ben de kabul ediyorum, ama öylesine öfkelenmiştim ki, kendimi tutamadım." Derin bir soluk boşaltmasına rağmen, yedi yıl sonrasında bile, sakinleşmekte zorlanıyordu. "Sonra... İyice bağırıp çağırdıktan sonra, onu buraya, odama sürükledim. İskemleye oturttum ve ertesi sabah saat sekizden geçerli olmak üzere, okuldan ayrıldığını belirten bir belge imzalattım. Okuldan ayrılmasını gerektirecek bir neden yazmasını istemedim, ama gitmesi gerekiyordu, yoksa bir rapor yazıp, laboratuarda gördüklerimi açıklayacaktım. Kabul etti tabii. Başka seçeneği yoktu. Üstelik, bütün olup bitenden fazla rahatsız olmuşa da benzemiyordu. Beni en çok şaşırtan da bu oldu, hiçbir şeyden rahatsız olmuyordu. Her şeyi sakince ve mantıklıca kabullenebilen

biriydi. Warren'dı işte. Olabildiğince mantıklıydı. Hiçbir şeye kızmazdı. Neredeyse..." Kahn durakladı. "Makine gibiydi."

"Gördüğünüz neydi? Laboratuarda ne yapıyordu?"

"Hepsi burada yazılı," dedi Kahn Moore'a elindeki dosyayı uzatırken. "Warren'ın aklına yasal işlem başlatmak gelebilir diye, dosyayı yıllardır saklıyorum. Biliyorsunuz, bugünlerde öğrenciler akla gelebilecek her konuda dava açabiliyor artık. Bir gün yeniden okula kabul edilmek isterse, cevabın hazır olmasını istedim."

Moore üzeri sadece Hoyt, Warren yazılı dosyayı aldı. Dosyanın içinde, daktiloyla yazılmış üç sayfa vardı.

"Warren'a bir kadın kadavrası düşmüştü," dedi Kahn. "Laboratuar arkadaşlarıyla birlikte pelvis bölgesini açmaya başlamış, mesaneyi ve rahmi ortaya çıkarmışlardı. Organlar çıkarılmayacak, sadece etrafları açılacaktı. O pazar gecesi, Warren yarım bıraktıkları işi tamamlamaya gelmiş. Ne var ki, dikkatli bir kesim olması gereken çalışma, sonunda kasaplığa dönmüş. Sanki eline neşteri alınca kontrolü kaybetmiş gibi. Organları ortaya çıkarmakla yetinmemiş. Söküp kadavradan çıkarmış. Önce mesaneyi kesmiş ve kadavranın bacaklarının arasına bırakmış. Ardından rahmi koparmış. Üstüne üstlük, sanki organların soğukluğunu cildinde hissetmek istiyormuş gibi, bütün bunları eldivensiz halletmiş. Onu öyle buldum işte. Bir elinde, üzerinden kan damlayan bir organ. Öteki eliyle de..." Kahn'ın sesi bir iğrenme boğuntusunda kayboldu.

Kahn'ın söylemeyi beceremediği Moore'un okuduğu kâğıtta yazılıydı. Moore profesörün yarım bıraktığı cümleyi tamamladı:

"Kendini tatmin ediyordu."

Kahn masasının başına dönüp koltuğa çöktü. "Onu bu yüzden mezun edemezdim. Tanrım, nasıl bir doktor olacağını bir düşünsenize. Kadavraya bunu yapan, canlı bir hastaya neler yapmaz?"

'Ne yaptığını ben biliyorum. Eserini kendi gözlerimle gördüm.'

Moore Hoyt'un dosyasının üçüncü sayfasını çevirip Kahn'ın yazdığı son paragrafı okudu.

Bay Hoyt yarın sabah saat sekizden geçerli olmak üzere okuldan kendi rızasıyla ayrılmayı kabul etti. Bunun karşılığında, bu olayı gizli tutmaya karar verdim. Kadavranın parçalanması nedeniyle, 19 numaralı masadaki laboratuar arkadaşları bu kesim stajını tamamlamak için başka masalara gönderilecek.

Laboratuar arkadaşları. Moore Kahn'a baktı.

"Warren'ın kaç laboratuar arkadaşı vardı?"

"Masa başına dört öğrenci çalışır."

"Öteki üç öğrenci kimdi?"

"Hatırlamıyorum," dedi Kahn kaşlarını çatarak. Bu anlattıklarım yedi yıl önceydi."

"Ödevlerin kayıtlarını tutmuyor musunuz?"

"Hayır. Ama aynı masadakilerden birini hatırlıyorum. Genç bir kadındı." Koltuğunu bilgisayarı görebileceği biçimde döndürüp, tıp öğrencileri kayıt dosyalarını çağırdı. Ekranda Warren Hoyt'un birinci yılının sınıf listesi göründü. Kahn'ın bütün isimleri taraması birkaç saniye sürdü, ardından, "İşte burada," dedi. "Emily Johnstone. Hatırlıyorum onu."

"Neden?"

"Şeyy, öncelikle, gerçekten hoş bir kadın olduğu için. Hık demiş, Meg Ryan'ın burnundan düşmüş. İkincisi, Warren okuldan ayrılınca, neden ayrıldığını öğrenmek istediği için. Gerçek nedenini söylemek istemedim. O zaman o da geldi, Warren'ın okuldan ayrılmasının kadınlarla ilgili olup olmadığını sordu. Anlaşılan Warren okuldayken Emily'nin peşine takılmış, kızcağızı da hafakanlar basmış. Her neyse, okuldan ayrıldığını duyunca, rahat bir nefes almıştı."

"Emily'nin masadaki öteki iki kişiyi hatırlaması sizce mümkün mü?"

"Olabilir." Kahn telefonu kaldırıp Öğrenci İşleri'ni aradı. "Hey, Winnie? Emily Johnstone için geçerli bir telefon numaran var mı?" Kaleme uzanıp numarayı not etti, ardından telefonu kapattı. "Houston'da özel muayenehanesi varmış," dedi, numarayı tuşlarken. "Oranın saatiyle saat henüz on bir, onun için muayenehanede olmalı... Alo, Emily? Geçmişten gelen bir ses duyuyorsun. Emory'den Dr. Kahn... Doğru, anatomi laboratuarı. Eski hikâye, değil mi?"

Moore öne eğildi, nabzı hızlanmaya başlamıştı.

Kahn telefonu kapatıp yüzüne baktığında, Moore sorunun cevabını adamın gözlerinde gördü.

"Öteki iki anatomi arkadaşını hatırladı," dedi Kahn. "Biri Barb Lippman adlı bir kadın. Ötekiyse..."

"Capra mı?"

Kahn başıyla onayladı. "Masadaki dördüncü öğrenci Andrew Capra'ymış."

22

Catherine Peter'ın odasının eşiğinde durakladı. Adam izlendiğinden habersiz masasının başına oturmuş, elindeki kalemle bir tabloya bir şeyler çiziktiriyordu. Daha önce hiç zaman ayırıp Peter'ı gerçekten izlemediği için, şimdi gördükleri dudaklarının bir tebessümle yayılmasına neden oldu. Mesleğine tutkuyla bağlı bir hekim gibi, büyük bir dikkatle çalışıyordu, ama gözden kaçmayan küçücük bir falso vardı, yerdeki kâğıt uçak. Peter ve onun çocukça uçakları.

Kapının kasasını tıklattı. Peter gözlükleri üzerinden baktı, genç kadını görünce şaşırdı.

"Seninle bir şey konuşabilir miyim?" dedi Catherine.

"Tabii. Gelsene."

Çalışma masasının karşısındaki iskemleye oturdu. Peter hiçbir şey söylemedi, Catherine'in söze girmesini sabırla bekledi. Genç kadının içinde bir ses, ne kadar susarsa sussun, Peter'ın sabırla beklemeyi sürdüreceğini söylüyordu.

"Aramızda birtakım... Gerginlikler oldu," diye başladı söze.

Peter başını sallayarak onayladı.

"Bunun beni olduğu kadar seni de rahatsız ettiğini biliyorum. Üstelik, beni çok rahatsız ediyor. Çünkü senden hep çok hoşlandım Peter. Belki öyle görünmüyor, ama söylediğim doğru." Derin bir nefes aldı, doğru kelimeleri seçmeye çalıştı. "Aramızdaki sorunların seninle en ufak bir ilgisi yok. Hepsi benim yüzümden. Tam şu sırada hayatımda o kadar çok şey oluyor ki. Açıklamakta bile zorlanıyorum."

"Açıklamak zorunda değilsin."

"Sadece birbirimizden uzaklaştığımızı görüyorum. Yalnız işimizde değil, arkadaşlığımızda da. Aramızda böylesi bir dostluk olduğunun farkına varmamam tuhaf değil mi? O dostluk elimden kayıp kaybolmaya başlayıncaya dek, benim için ne kadar değerli olduğunu bilemedim." Ayağa kalktı. "Her neyse, özür dilemek istiyorum. Buraya özür dilemeye geldim." Kapıya yöneldi.

"Catherine," dedi Peter usulca. "Savannah'da olanları biliyorum."

Catherine dönüp Peter'a baktı. Peter gözlerini kaçırmadı.

"Dedektif Crowe anlattı," dedi.

"Ne zaman?"

"Birkaç gün önce, buraya birinin girdiğini söylediğimde. Çoktan bildiğimi sanıyormuş."

"Bana bir şey söylemedin."

"Konuyu açmak bana düşmezdi. Bana hazır olduğunda anlatmanı istedim. Bana ihtiyacın olduğunun farkındaydım ve yeniden güvenmen için ne kadar zaman gerekiyorsa, beklemeye karar verdim."

"İyi öyleyse," dedi Catherine soluğunu boşaltarak. "Şimdi artık başımdan geçen en kötü şeyi bile biliyorsun."

"Hayır Catherine." Genç kadının karşısına geçmek için iskemlesinden kalktı. "Seninle ilgili en iyisini biliyorum! Ne kadar güçlü, ne kadar cesur olduğunu biliyorum. Bütün bu süre boyunca, nelerle uğraştığından habersizdim. Bana açılabilirdin. Bana güvenebilirdin."

"Anlatmakla aramızdaki her şeyi yok etmekten korktum."

"Nasıl yok edebilirdin ki?"

"Bana acımanı, üzülmeni istemedim. Kimsenin bana acımasını istemiyorum."

"Acımak mı? Ne için? Mücadele ettiğin için mi? İmkânsızı başarıp hayatta kaldığın için mi? Sana neden acıyayım ki?"

Gözlerini kırpıştırarak yaşarmalarını engellemeye çalıştı.

"Başka erkekler olsa acırdı."

"Öyleyse, seni gerçekten tanımıyorlar demektir. Benim tanıdığım gibi tanımıyorlar." Aralarında onları ayıracak bir şey kalmaması için masasının ardından dolandı. "Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?"

"Mülakat için gelmiştim."

"O günden hatırında ne kaldı?"

"Klinikten bahsettik," dedi Catherine başını şaşkınlıkla sallayarak. "Buraya nasıl uyacağımdan."

"Demek, sadece bir iş konuşması olarak hatırlıyorsun."

"Zaten iş konuşması değil miydi?"

"Tuhaf. Oysa ben oldukça farklı hatırlıyorum. Benim sana sorduğum soruları ya da senin bana sorduklarını neredeyse tamamen unuttum. Benim tek hatırladığım, bakışlarımı kaldırdığımda, odaya girdiğini görmem. Çok sarsılmıştım. Söyleyecek ve bayağı, salakça ya da saçma gelmeyecek bir şey bulamadım. Herhangi biri gibi konuşmak istemedim, özellikle de senin karşında. İşte her şeyi olan bir kadın, diye düşündüm. Hem akıllı, hem de çok güzel. Üstelik, tam karşımda duruyor."

"Tanrım, ne kadar yanılmışsın. Her şeye sahip olmanın yakınından bile geçmiyordum." Gözyaşlarını engellemeye çalıştı. "Hiçbir zaman olmadım. Sadece elimdekileri kaçırmamaya.." Tek bir kelime etmesine fırsat tanımadan, Catherine'i kollarının arasına aldı. İlk sarılışın beceriksizliğinden uzak, son derece doğal, alabildiğince kolay oldu. Genç kadını sadece kollarında tutuyor, bir talepte

bulunmuyordu. Diğerini teselli eden bir arkadaş.

"Söyle, senin için ne yapabilirim?" dedi. "Aklına ne gelirse."

"O kadar yorgunum ki Peter," dedi Catherine içini çekerek. "Beni arabama götürür müsün?"

"Hepsi bu mu?"

"Şimdi ihtiyacım olan tek şey, gerçekten bu. Benimle yürürken güvenebileceğim birisi."

Peter bir adım gerileyip gülümsedi. "Öyleyse, aradığın adam tam karşında duruyor."

Hastane otoparkının ıssızlığında, adım sesleri beton zeminin üzerinde sürüklenen hayaletler gibi yankılandı. Yalnız olsaydı, Catherine bütün yol boyunca omzunun üzerinden arkasını kolaçan edecekti. Oysa yanında Peter varken, korkunun zerresini bile duymadı. Peter onunla birlikte Mercedes'in yanına kadar geldi. Kapıyı açıp direksiyonun arkasına oturmasını bekledi. Sonra kapıyı kapattı ve kilidi işaret etti.

Catherine başını salladı, düğmeye basınca kilitlenen kapıların güven verici tıkırtısını duydu. "Seni daha sonra ararım," dedi Peter.

Catherine uzaklaşırken dikiz aynasından Peter'ı, havaya kaldırdığı elini gördü. Sonra, araba rampadan inmek için döndüğünde, görüntü kayboldu.

Back Bay'deki evinin yolunda, kendi kendini gülümserken yakaladı. Güvenilmeye değecek erkekler vardır, demişti Moore. 'İyi de hangileri? Hiç anlayamadım.'

İşler son kertesine gelinceye kadar da anlayamayacaksın. Yanında kim duruyorsa, o.

Dost ya da sevgili, Peter o yanında kalacaklardan olacaktı. Commonwealth Caddesi'nde yavaşladı, apartmanın garaj yoluna sapıp, garajın uzaktan kumandasını çalıştırdı. Uğultuyla açılan güvenlik kapısının altından geçti. Dikiz aynasından, kapının inmesini izledi. Ancak kapının bütünüyle kapandığını gördükten sonra, kendine ayrılmış bölmeye girdi. Dikkat onun için ikinci bir huy gibi olmuştu ve bu yaptıkları da asla boş vermeyeceği ritüellerdendi. Binmeden önce, asansörü kontrol etti. Asansörden inmeden de koridoru. Dairesine girdikten sonra bütün kilitleri çevirdi. Kale emniyet altında. İşte o zaman gerginliğinin azıcık da olsa kaybolmasına izin verdi.

Pencerenin yanında durmuş, elindeki buzlu çayı yudumlayarak aşağıda, sokakta yürüyen, alınları terden pırıl pırıl insanlara bakıp, evinin serinliğinin tadını çıkardı. Son otuz altı saatte, topu topu üç saat uyuyabilmişti. Buzlu bardağı yanağına yapıştırırken, bu kadarcık bir rahatlığı hak ettiğini düşündü. Bu akşam erken yatmayı ve bütün bir hafta sonu hiçbir şey yapmayıp avarelik etmeyi hak etmişti. Moore'u düşünmeyecekti. Acıyı hissetmesine izin vermeyecekti. En azından, şimdilik.

Bardağını boşaltmış, mutfak tezgâhının üzerine henüz bırakmıştı ki, çağrı cihazı çaldı. Şu anda isteyeceği son şey, hastaneden gelecek bir çağrıydı. Pilgrim Hastanesi santralını aradığında, sesinin asabi çıkmasını engelleyemedi.

"Ben Dr. Cordell. Biraz önce çağrı cihazımı aradığınızı biliyorum, ama bu gece nöbetçi değilim. Doğrusunu söylemek gerekirse, çağrı cihazımı hemen şimdi kapatıyorum."

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Dr. Cordell, ama biraz önce Herman Gwadowski diye birinin oğlu aradı. Bu öğleden sonra sizinle buluşmak için ısrar ediyor."

"İmkânsız. Ben çoktan evdeyim."

"Evet, ben de hafta sonu olmayacağınızı söyledim. Ama bunun Boston'daki son günü olduğunu söyleyip duruyor. Avukatına gitmeden önce sizinle konuşmak istiyormuş."

'Avukat mı?' Catherine mutfak tezgâhına dayanmak zorunda kaldı. Tanrım, bir de bununla uğraşacak hali yoktu. Hele şimdi, doğru dürüst düşünemeyecek kadar yorgunken, hiç.

"Dr. Cordell?"

"Bay Gwadowski benimle ne zaman görüşmek istediğini de söyledi mi?"

"Akşam altıya kadar hastane kafeteryasında bekleyecekmiş."

"Teşekkür ederim." Catherine telefonu kapattı ve boş gözlerle mutfağın pırıl pırıl seramiklerine baktı. O seramikleri böylesine temiz tutma konusunda ne kadar kararlıydı! Ne kadar güçlü ovarsa ovsun, hayatının her yönünü ne kadar ayrıntılı düzenlerse düzenlesin, bu dünyadaki bütün Ivan Gwadowski'lere karşı önlem alamıyordu işte.

Çantasını ve araba anahtarlarını alıp evinin güveninden bir kez daha çıktı.

Asansöre bindiğinde saatine baktı ve 17:45 olduğunu görünce birden paniğe kapıldı. Zamanında hastaneye yetişemeyecek ve Bay Gwadowski de ekildiğini sanacaktı.

Mercedes'in içine girer girmez otomobil telefonunu kaldırdı ve Pilgrim santralını aradı.

"Yine benim, Dr. Cordell. Bay Gwadowski'ye ulaşıp, ona gecikeceğimi söylemem gerek. Hangi dahili numaradan aradığını söyleyebilir misiniz?"

"Bir dakika, telefon defterine bir bakayım... İşte burada. Hastaneye ait bir dahili numaradan aramamış."

"Öyleyse, cep telefonundan?"

Bir sessizlik.

"İyi ama, bu çok tuhaf."

"Nedir, tuhaf olan?"

"Şimdi kullandığınız numaradan aramış."

Catherine hareketsiz kaldı, korku buzlu bir rüzgâr gibi belkemiğinden tırmanmaya başladı. 'Arabam. Telefon arabamdan edilmiş.'

"Dr. Cordell?"

Adamı işte o an, dikiz aynasında, doğrulmakta olan bir kobra gibi gördü. Bağırmak için soluk aldığında, kloroform dumanları genzini kavurdu.

Telefon elinden düştü.

Jerry Sleeper havaalanı bagaj bölümünün dışında, kaldırımın kenarında onu bekliyordu.

Moore küçük valizini arka koltuğa fırlattı, arabaya bindi ve kapıyı çarparak kapattı.

Moore'un ilk sorusu, "Onu buldun mu?" oldu.

"Daha bulamadık," dedi Sleeper kaldırımdan uzaklaşırken. "Mercedes kayboldu ve evine zorla girildiğine dair bir iz yok. Her ne olduysa, arabasının içinde ya da yakınında ve çok çabuk olmuş. Onu en son gören Peter Falco, beşi çeyrek geçe sularında, hastane otoparkında. Ondan yaklaşık yarım saat sonra da Pilgrim santralı arayıp, Cordell'le telefonda konuşmuş. Cordell birkaç dakika sonra arabasından geri aramış. Konuşma aniden kesilmiş. Santral ilk çağrıyı yapanın Herman Gwadowski'nin oğlu olduğunu iddia ediyor."

"Doğrulandı mı?"

"Ivan Gwadowski öğlen on ikide California uçağındaydı. Telefonu eden o olamaz."

Çağrıyı yapanın kim olduğunu söylemelerine gerek yoktu. Bunu her ikisi de biliyordu. Moore gecenin karanlığına kırmızı boncuklar gibi kakılmış stop lambaları dizisine bakıp sinirlendi.

'Akşamın altısından beri onun elinde. Bu dört saatte kızcağıza kim bilir neler yapmıştır?' "Warren Hoyt'un oturduğu yeri görmek istiyorum," dedi Moore.

"Oraya gidiyoruz zaten. Interpath Laboratuarları'ndaki vardiyasından bu sabah yedide çıktığını biliyoruz. Saat ona doğru müdürüne telefon edip, ailesiyle ilgili acil bir durum çıktığını ve en az bir hafta işe gelemeyeceğini söylemiş. Ondan beri, onu gören yok. Ne evinde ne de laboratuarda."

"Ya ailesiyle ilgili acil durum?"

"Ailesi falan yok. Tek teyzesi de şubat ayında ölmüş."

Stop lambaları dizisi bulanıklaşıp, kırmızı bir çizgiye dönüştü. Moore gözlerini kırpıştırdı, Sleeper ağladığını görmesin diye başını çevirdi.

Warren Hoyt, North End'de, Boston'un en eski mahallesini oluşturan kırmızı tuğlalı evlerden ve dar

sokaklardan oluşan acayip bir labirentte oturuyordu. Çoğu işyerinin sahibi olan yerli İtalyan nüfus sayesinde, burası kentin en güvenli köşelerinden biri olarak tanınıyordu. Burada, turistlerin ve mahalle sakinlerinin en ufak bir şeyden korkmadan dolaştıkları sokaklarda bir canavar yaşamıştı.

Hut'un dairesi tuğla duvarlı bir evin üçüncü katındaydı. Saatler önce gelen bir polis ekibi kanıt bulmak için evi tepeden tırnağa aradıklarından, Moore daireye girip, kendini birkaç parça eşyanın, neredeyse bomboş rafların ortasında bulunca, ruhundan arınmış bir odada olduğunu anladı. Warren Hoyt kimse ya da ne ise ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Yatak odasından çıkan Dr. Zucker Moore'u görünce, "Burada bir tuhaflık var," dedi.

"Hoyt aradığımız adam mı, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Elimizde ne var?" dedi Moore, kapıda karşılayan Crowe'a.

"Ayakkabı numarasında hedefi on ikiden vurduk. Kırk iki numara ve Ortiz cinayetinde gördüğümüz izlere uyuyor. Yastıktan bir sürü saç teli topladık; kısa ve açık kahverengi. Onlar da uyuyor gibi. Bir de, banyonun zemininde uzun ve siyah bir saç teli bulduk. Omuz boyu."

"Buraya bir kadın mı getirmiş?" dedi Moore kaşlarını çatarak.

"Belki arkadaşıydı."

"Ya da başka bir kurban," dedi Zucker. "Henüz habersiz olduğumuz biri."

"Aşağıda oturan ev sahibesiyle konuştum," dedi Crowe. "Hoyt'u en son bu sabah, işten döndüğü sırada görmüş. Şimdi nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yok. Hoyt hakkında neler söylediğini tahmin edeceğine bahse girerim. 'İyi bir kiracı. Çok sakin biri, şimdiye kadar en ufak bir sorun çıkarmadı.'"

"Burada bir tuhaflık var derken, ne demek istedin?" diye sordu Moore Zucker'a bakarak. "Cinayet çantası yok. Alet falan yok. Arabası kapının hemen önüne park edilmiş, onun da içi boş." Zucker elini neredeyse bomboş oturma odasına uzattı. "Bu evde sanki kimse oturmuyor gibi. Buzdolabında sadece bir iki şey var. Banyoda da sabun, bir diş fırçası, bir de tıraş bıçağı. Otel odası gibi. Gelip uyuyacağı bir yer, hepsi bu. Burası fantezilerini canlı tuttuğu yer olamaz."

"Oturduğu yer, burası," dedi Crowe. "Mektupları buraya geliyor. Elbiseleri burada."

"Doğru ama, burada en önemli olan şey eksik. Ganimetleri. Burada topladığı ganimetlerden eser yok."

Moore'un iliklerine bir dehşet duygusu doluyordu. Zucker haklıydı. Cerrah kurbanlarının her birinden anatomik bir ganimet sökmüştü, yeteneğini hatırlatmaları, iki av arasını sakin geçirmesi açısından, o ganimetleri yakınında bir yerde tutması gerekiyordu.

"Burada resmin bütününe bakmıyoruz," dedi Zucker. Moore'a döndü. "Warren Hoyt'un çalıştığı yeri

görmem gerek. Laboratuarı görmeliyim."

Barry Frost bilgisayar klavyesinin başına oturup, hastanın adını tuşladı, Nina Peyton. Önüne veri dolu, yepyeni bir ekran açıldı.

"Bu terminal adamın oltasını sallandırdığı delik," dedi Frost. "Kurbanlarını buradan seçiyor."

Moore monitöre baktığında, gördüklerinden sarsıldı. Laboratuarın her köşesinde makineler uğulduyor, telefonlar çalıyor, tıp teknisyenleri ellerindeki tüp dolu askıları götürüp getiriyorlardı.

Cerrah avlarını burada, paslanmaz çelik ve beyaz önlüklerin mikroptan arındırılmış dünyasında, tedavi bilimlerine adanılmış bir evrende kovalamıştı. Interpath Laboratuarları'nda kanını ve kan sıvılarını tahlil ettiği her kadının adını bu bilgisayar terminalinin ekranına getirebilmişti.

"Burası kentin en gelişmiş teşhis laboratuarı," dedi Frost. "Boston'daki herhangi bir doktor muayenehanesinde ya da herhangi bir ayakta tedavi kliniğinde aldıracağın kanın sonunda tahlil için buraya gelme ihtimali çok yüksek."

Buraya, Warren Hoyt'un önüne.

"Ev adresini biliyormuş," dedi Moore, ekranda Nina Payton hakkındaki bilgileri tarayarak. "İşvereninin adı, yaşı, medeni hali..."

"Ve konulan teşhisi," diye ekledi Zucker. Parmağını ekrandaki iki sözcüğe uzattı, cinsel tecavüz. "İşte tam Cerrah'ın aradığı şey. Duygusal açıdan zarar görmüş kadınlar. Cinsel şiddetin etkisinde kalmış olanlar."

Moore Zucker'ın sesinde bir heyecan tınısı duyar gibi oldu. Zucker'ı tahrik eden oyundu, zekâların yarışmasıydı. Sonunda rakibinin hamlelerini görebiliyor, o hamlelerin ardındaki dehayı değerlendirebiliyordu.

"İşte burada oturmuş, kadınların kanlarını inceliyordu," dedi Zucker. "En mahrem sırlarını öğreniyordu." Doğruldu, sanki ilk defa görüyormuş gibi, gözlerini laboratuarda dolaştırdı. "Bir tıp laboratuarının senin hakkında ne kadar çok bilgiye sahip olduğunu hiç düşündün mü?" dedi. "Kolunu açıp da, iğneyi damarına sokmalarına izin verdiğinde, kendinle ilgili ne kadar çok kişisel ayrıntı verdiğini hiç hesapladın mı? Kanın senin en mahrem sırlarını içerir. Lösemiden mi, yoksa AİDS'ten mi ölüyorsun? Son birkaç saat içinde bir sigara mı içtin, yoksa bir kadeh şarap mı? Kendini depresyonda hissettiğin için Prozac mı alıyorsun, yoksa aleti kaldıramadığın için Viagra mı? Bütün bu kadınların özünü elinde tutmuş. Kanlarını inceleyebiliyor, kokluyor, dokunuyordu. Üstelik, kadınların haberi bile olmadan. Vücutlarının bir bölümünün bir yabancının elinde mıncıklandığını ruhları dahi duymadı."

"Kurbanları onu hiç tanımadı," dedi Moore. "Onunla hiç karşılaşmadılar."

"Oysa Cerrah kurbanlarını tanıyordu. Hem de en mahrem taraflarıyla." Zucker'ın gözleri çakmak

çakmaktı. "Cerrah şimdiye kadar rastladığım ve seri cinayet işleyen katillere hiç benzemiyor. Bu adam, kendi örneğinde bir tek. Avını görünmeden seçtiği için, gözlerden uzak kalmayı başarıyor." Tezgâhın arkasındaki tüp dizilerine şaşkınlıkla baktı. "Av sahası bu laboratuar. Avlayacağı kurbanlarını burada buluyor. Kanlarından. Çektikleri acılardan."

Moore adımını tıp merkezinden dışarıya attığında, gece havası haftalardan beri ilk kez daha serin, daha taze geldi. Bütün Boston kentinde çok daha az sayıda kadın pencereleri açık uykuya yatacak, çok daha az sayıda kadın herhangi bir saldırı karşısında savunmasız kalacaktı.

Ama bu gece Cerrah avda olmayacak. Bu gece, son avının keyfini çıkaracak.

Moore birden arabasının yanında donup kaldı, umutsuzluktan felce uğramış gibi dikildi. Belki de tam şu anda, Warren Hoyt neşterine uzanıyordu. Belki tam şu anda..

Yaklaşan ayak sesleri duydu. Kafasını kaldırmak, birkaç adım ötesinde, gölgelerin arasında duran adama bakabilmek için bütün gücünü topladı.

"Onu aldı, değil mi?" dedi Peter Falco.

Moore başını salladı.

"Tanrım. Aman Tanrım." Peter Falco endişeyle karanlık gökyüzüne baktı. "Onu arabasına kadar götürdüm. Tam orada, benim yanımdaydı ve ben eve gitmesine izin verdim..."

"Onu bulmak için elimizden geleni yapıyoruz." Klişeleşmiş bir cümle. Moore daha cümleyi söylerken kendi kelimelerinin ne denli boş olduğunu hissetti. İşler karanlık göründüğünde, insanın en üstün gayretlerinin bile bir sonuç vermeyeceğine inandığı zamanda söylediği saçmalıklardandı.

"Peki, ne yapıyorsunuz?"

"Adamın kim olduğunu biliyoruz."

"Ama Catherine'i nereye götürdüğünden habersizsiniz."

"İzini bulmak zaman alacak."

"Benim ne yapabileceğimi söyleyin. Ne derseniz yaparım."

Moore sesinin sakin çıkması için, kendi korkularını, kendi endişelerini gizleyebilmek için uğraştı.

"İşin dışında durup, ötekileri izlemenin ne kadar güç olduğunu biliyorum. Ama biz bu işin eğitimini aldık."

"Ah tabii, siz profesyonelsiniz! Öyleyse söyleyin, yanlış neredeydi?"

Moore'un verecek cevabı yoktu.

Falco asabice Moore'un yanına geldi ve otopark lambasının altında durdu. Lambanın ışığı endişeden bitkinleşmiş yüzünü aydınlattı. "Sizin ikinizin arasında neler olduğunu bilmiyorum," dedi. "Tek bildiğim, Catherine'in size güvendiği. Bunun sizin için bir şey ifade etmesi için Tanrı'ya yakarıyorum. Catherine'in sizin için herhangi bir kurbandan, listedeki herhangi bir isimden farklı olduğunu umuyorum."

"Farklı," dedi Moore.

İki adam, aynı şeyleri hissettiklerini görerek, sessizce bakıştı.

"Hiç tahmin edemeyeceğiniz kadar değer veriyorum," dedi Moore.

Ve Falco fısıltıyla ekledi, "Ben de."

23

"Onu daha bir süre canlı tutacaktır," dedi Dr. Zucker. "Nina Peyton'ı bütün bir gün canlı tuttuğu gibi. Şimdi artık bütün duruma hâkim. Zamanını istediği gibi kullanabilir."

Rizzoli bu cümlenin ne anlama geldiğini düşününce, bütün vücudunun ürperdiğini hissetti. 'Zamanını istediği gibi kullanabilir.' İnsan vücudunun kaç duyarlı sinir ucuna sahip olduğunu hatırlamaya çalışıp, ölüm merhamete gelmeden ne kadar acıya katlanmak gerektiğini düşündü. Çevresine, toplantı odasındakilere bakınca, Moore'u kafasını ellerine gömmüş gördü. Bitkin, hasta gibiydi. Vakit geceyarısını geçmiş, masanın çevresindeki yüzler gözüne solgun ve cesaretsiz görünür olmuştu. Rizzoli çemberin dışında, sırtını duvara dayamış duruyordu. Kimsenin varlığının farkına varmadığı, dinlemesine izin verilen, katılma izni olmayan görünmez kadın. Sorumluluğu idari görevle sınırlandırılmış, masadaki herhangi bir kişiden daha iyi bildiği bir dosyada bir gözlemciden bir parmak daha yukarıda bir pozisyona itilmişti.

Moore'un gözleri onun durduğu tarafa doğru döndü, ama Rizzoli'ye değil, Rizzoli'nin ötesine, duvara baktı. Sanki ona bakmak istemiyormuş gibi.

Dr. Zucker, Warren Hoyt hakkında öğrendiklerini özetliyordu. Cerrah hakkında bildiklerini.

"Bu tek amacına ulaşmak için çok uzun bir süre çabaladı," dedi Zucker. "Şimdi de hedefine eriştiğine göre, bu zevki alabildiğince uzatmaya çalışacaktır."

"Öyleyse başından beri hedefi Cordell miydi?" diye sordu Frost. "Öteki kurbanları sadece elini alıştırmak için mi öldürdü yani?"

"Hayır, onlardan da epey zevk aldı. Onlar asıl ganimeti almayı beklerken oyalanmasına, cinsel gerginliğini boşaltmasına yardımcı oldu. Hangi avdan bahsedersek bahsedelim, yırtıcının heyecanı avlardan en zorunun peşine takıldığında daha da artar. Üstelik Cordell de kolaylıkla ulaşamayacağı kadınlardan biriydi. Her zaman uyanık, kendi güvenliği konusunda her zaman tetikteydi. Kendini kilitlerin ve alarm sistemlerinin arkasında emniyete almaya çalışıyordu. Yakın ilişkilerden kaçıyordu. Hastanede çalışmak dışında, geceleri evinden pek ender çıkıyordu. Adamın peşine düşeceği en güç, aynı zamanda da en çok arzuladığı avdı. Üstelik, Hoyt onu avlamak istediğini belli ederek, takibi daha da güçleştirdi. Korkuyu oyunun bir parçası olarak kullandı. Yaklaştığını Cordell'e hissettirmek istedi. Öteki kadınlar birer gelişim aracından başka bir şey olmadılar. Asıl hedef, Cordell'di."

"İdi değil," dedi Moore öfkeyle. "Cordell daha ölmedi."

Oda birden sessizliğe gömülürken, herkes gözlerini Moore'dan kaçırmaya çalıştı.

Zucker buz gibi sükûnetini bozmadan başını salladı.

"Beni düzelttiğin için teşekkür ederim."

"Geçmişiyle ilgili dosyaları okudun mu?" diye sordu Marquette.

"Evet," dedi Zucker, "Okudum. Warren ailesinin tek çocuğuydu. Houston'da doğmuş, anlaşıldığı kadarıyla ailesinin kıymetlisi. Babası roket âlimi, şaka yapmıyorum. Annesi petrolle uğraşan köklü bir ailenin çocuğu. Her ikisi de yıllar önce ölmüş. Kısacası, Warren zeki genlere ve ailenin parasına konmuş. Çocukken herhangi bir suç kaydı yok. Uyarı bayrağı çektirecek ne bir tutuklama ne de bir trafik cezası. Tıp fakültesinin anatomi laboratuarındaki o olay dışında, hiçbir dikkat işaretine rastlamadım. Kaderinde yırtıcılık yazılı olduğunu söyleyecek herhangi bir ipucu görmedim. Neresinden bakarsanız bakın, bütünüyle normal bir çocuk. Terbiyeli ve güvenilir."

"Sıradan," dedi Moore alçak sesle. "Her gün rastlanacaklardan."

"Hiçbir zaman sivrilmeyen, asla kimseyi uyarmayan bir çocuk," dedi Zucker başıyla onaylayarak. Hiçbir patoloji bulunamadığı, herhangi bir psikolojik tanıya varılamadığı için, olabilecek katillerin içinde en tehlikelisi. Tıpkı Ted Bundy gibi. Akıllı, düzenli ve en azından yüzeyde, oldukça da becerikli. Yine de bir kişilik bozukluğu var, kadınlara işkence etmekten hoşlanıyor. Her gün işte karşılaşacağınız birisi. Size bakıp gülümsediğinde, bağırsaklarınızı sökmek için yeni ve yaratıcı bir yöntem düşündüğünden kesinlikle kuşkulanmayacağınız bir adam."

Rizzoli Zucker'ın sesindeki ıslıkla ürpererek, odada çevresine bakındı. Söyledikleri tümüyle doğru. Barry Frost'u her gün görüyorum. İyi birine benziyor. Mutlu bir evliliği var. Hiç öfkelenmiyor. Ama gerçekte ne düşündüğünden habersizim.

Frost'la bakışları karşılaşınca, adamın yüzü kızardı.

Zucker sözlerini sürdürdü:

"Tıp fakültesindeki o olaydan sonra, Hoyt okuldan ayrılmak zorunda kalıyor. Bir tıp teknisyenliği programına katılıp, Andrew Capra'nın peşinden Savannah'ya gidiyor. Uçak şirketi ve kredi kartı kayıtları birçok kez birlikte seyahat ettiklerini gösteriyor. Yunanistan'a ve İtalya'ya. Birlikte kırsaldaki bir klinikte çalışmak için gönüllü olarak Meksika'ya gitmişler, iki avcının ittifakı. Aynı şiddet fantezilerini paylaşan iki kan kardeşi."

"Katgüt iplik," dedi Rizzoli.

"Ne?" dedi Zucker şaşkınlık içinde.

"Üçüncü Dünya ülkelerinde hâlâ katgüt kullanıyorlar, ipliklerini buradan bulmuş olmalı."

"Haklı olabilir," dedi Marquette başıyla onaylayarak.

'Haklıyım tabii,' diye düşündü Rizzoli içi burkularak.

"Cordell Andrew Capra'yı öldürerek," diye sözünü sürdürdü Zucker, "O kusursuz ölüm takımını yok etti. Hoyt'un kendini yakın hissettiği tek kişiyi ortadan kaldırdı. Hoyt'un en büyük hedefi olmasının, en değerli kurbanı olarak seçilmesinin nedeni de bu."

"Eğer Capra'nın öldüğü gece Hoyt da o evdeyse, neden Cordell'i öldürmedi o zaman?" diye sordu Marquette.

"Bilmiyorum. O gece Savannah'da olup da, sadece Warren Hoyt'un bildiği o kadar çok şey var ki. Bizim tek bildiğimiz Dr. Catherine Cordell'in buraya gelmesinden kısa bir süre sonra, yani yaklaşık iki yıl önce Boston'a taşındığı. Ardından bir yıl bile geçmeden, Diana Sterling öldü."

"Nasıl bulacağız onu?" diye sordu Moore sonunda sıkıntılı bir sesle.

"Evini gözetlemeyi sürdürebilirsin, ama en azından bir süre oraya döneceğini sanmıyorum. O ev onun ini olamaz. Fantezilerini orada yaşaması imkânsız." Zucker bomboş bakan gözlerle arkasına yaslandı, Warren Hoyt hakkında bildiklerini kelimelere ve görüntülere dökmeye çalıştı. "Gerçek ini gündelik hayatının dışında tuttuğu bir yer olmalı. Büyük ihtimalle evinden oldukça uzakta, tanınma korkusu yaşamadan çekilebileceği bir yer. Gerçek adıyla kiralanmamış olabilir."

"Eğer bir yer kiralıyorsan, kirasını ödemen gerekir," dedi Frost. "Paranın izini sürelim."

"Bulacağınız yerin gerçek ini olduğunu, ganimetleri, kurbanlarından aldığı hatıraları görünce anlayacaksınız," dedi Zucker. "İnini kurbanlarını götürebileceği bir yer olarak hazırlamış olması da mümkün. Gerçek bir işkence odası. Mahremiyetinin güven altında olduğu, yapacağı işin kesintiye uğramayacağı bir yerden söz ediyoruz. Tek başına bir ev. Ya da ses izolasyonu kusursuz bir daire."

Yani, kimsenin Cordell'in çığlıklarını duyamayacağı bir yer, diye düşündü Rizzoli.

"O inde, gerçek kişiliğine, yaratığa dönecektir. Orada kendini rahat ve kısıtlanmamış hissediyordur. Cinayetlerini işlediği yerlerden hiçbirinde sperm bırakmamış olması, bana cinsel doyumu güvenli bir yere ulaşana dek geciktirebileceğini düşündürüyor. O yer de sözünü ettiğimiz in olmalı. Bana kalırsa, katliamın heyecanını yeniden yaşamak için, orayı arada bir ziyaret ediyordur. İki cinayet arasını geçirebilmek için." Zucker çevresine, toplantı odasındakilere baktı. "Catherine Cordell'i götürdüğü yer, orası işte."

Yunanlılar boynun ön tarafina ya da gırtlağa dere adını takmışlar ve bence burası bir kadının anatomisinin en güzel ve en savunmasız bölgesi. Hayat ve soluk gırtlakta atıyor ve ifigeneia'nın süt kadar ak beyaz teninin altındaki mavi damarlar, babasının hançerinin ucunda nabız gibi atmış olmalı. İfigeneia sunağın üzerinde uzanmış yatarken, Agamemnon kızının boynunun güzelliğini fark edip, bakmak için duraklamış mıdır? Yoksa bıçağının deriyi deleceği en uygun noktayı bulmak için, boyundaki izleri mi aramıştır? Bıçağının ete battığı an, sunduğu kurbandan tereddüt etmesine rağmen, hançer etleri yararken kasıklarında cinsel bir zevk duymamış olabilir mi?

Kendi çocuklarını yiyen anne babalar, analarıyla çiftleşen oğullar gibi korkunç öykülere sahip Yunanlılar bile böylesi bir sapkınlığın ayrıntılarından söz etmiyorlar. Böyle bir şeye ihtiyaçları da yok, bu da kelimelere gerek duymaksızın anladığımız gizli gerçeklerden biri sadece. Genç bir kızın çığlıkları karşısında sertleşmiş yürekleri ve taş gibi ifadeleriyle duran o savaşçıların, ifigeneia'nın bütün elbiseleri çıkarılırken ve kuğu boynu bıçağa hazırlanırken o askerlerin kaçı beklenmedik bir zevkin sıcaklığını kasıklarında hissetmiştir? Kaçı kamışlarının sertleştiğini görmüştür?

İçlerinden kaçı bir daha bir kadın boynuna baktığında, boynu kesme arzusu hissetmeyecek?

Boynu ifigeneia'nın gırtlağı kadar solgundu. Her kızıl saçlının yapması gerektiği gibi kendini güneşten korumuş olduğundan, derisinin mermerimsi yarısaydamlığını bozacak sadece birkaç leke vardı. Geçen iki yıl boyunca, boynunu benim için korumuş, kusursuz saklamış. Bu çok hoşuma gitti.

Kendine gelmesini büyük bir sabırla bekledim. Nabzının hızlanmasından kendine geldiğini ve varlığımın farkında olduğunu biliyorum. Göğüs kemiğinin hemen üzerindeki çukur hizasında boynuna dokununca, derin bir soluk alıyor. Boynunun yan tarafını okşayıp, parmağımla şahdamarını izlediğimde, soluğunu boşaltmıyor. Nabzı derisini düzenli aralıklarla titreterek atıyor. Parmağımın altında, terinin kayganlığını duyuyorum. Ter sabah çiyi gibi derisini kaplıyor, yüzünü parlatıyor. Çenesinin altını okşadığımda, sonunda soluğunu bırakıyor; ağzının üzerindeki bandın boğuklaştırdığı nefesi bir mırıltı gibi çıkıyor. Sızlanıp ağlamak hiç benim Catherine'ime yakışmıyor. Ötekiler salak ceylanlar gibiydi, ama Catherine dişi bir kaplandan farksız, içlerinde cevap verip kan döken bir tek o var.

Gözlerini açıp bana baktığında anladığını görüyorum. Sonunda ben kazandım. Catherine, hepsinin en değerlisi, sonunda benim oldu.

Aletlerimi düzenliyorum. Yatağın yanındaki madeni tepsiye yerleştirirken, tatlı bir tıkırtı çıkarıyorlar. Beni izlediğini ve bakışlarının paslanmaz çeliğin keskin parıltısına takıldığını hissediyorum. Bütün aletleri birçok kez kullanmış olduğundan, her birinin ne işe yaradığını biliyor. Ekartör kesiğin iki tarafını birbirinden ayırmak için. Pens dokuları ve kan damarlarını sıkıştırmakta kullanılıyor. Neştere gelince, her neyse, neşterin ne işe yaradığını her ikimiz de biliyoruz.

Görebilmesi ve sıranın nereye geldiğini anlayabilmesi için, tepsiyi başının yakınına yerleştiriyorum,. Tek bir kelime bile etmem gerekmiyor, aletlerin parıltısı gereken her şeyi anlatıyor.

Çıplak karnına dokunduğumda, karın kasları geriliveriyor. Hiçbir izin yüzeyini bozmadığı, bakir bir karın. Bıçak derisini tereyağı gibi yaracak.

Neşteri alıp ucunu karnına bastırıyorum. Derin bir soluk alıyor ve gözleri büyüyor.

Bir keresinde, aslanın pençesini tam boynuna geçirdiği sırada çekilmiş bir zebra resmi görmüştüm, zebranın gözleri ölüm korkusuyla kocaman açılmıştı. Asla unutamayacağım bir fotoğraf. Şimdi de, Catherine'in gözlerinde aynı bakışı görüyorum.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

Neşterin ucunu derisinin üzerinde hissettiğinde, Catherine'in soluğu ciğerlerine kükrer gibi dolup boşaldı. Terden sırılsıklam, gözlerini yumdu, biraz sonra duyacağı acının dehşetini yaşadı. Boğazında bir hıçkırık düğümlendi, merhamet için, çabuk bir ölüm için, böylesi bir ölümün dışında her şey için göklere gönderilmiş bir dua. Etinin böylesine kesildiğini duymamak için.

Sonra, neşterin uzaklaştığını hissetti.

Gözlerini açıp, adamın yüzüne baktı. Ne kadar sıradan, ne kadar dikkat çekmeyen bir yüz. Belki

onlarca kez görüp hatırlamadığı bir insan. Oysa adam onu tanıyordu. Catherine'in dünyasının kıyısında, karanlıkta görünmeden genç doktorun çevresinde dolaşırken Catherine'i kendi dünyasının parlak merkezine yerleştirmişti.

'Üstelik, orada olduğundan haberim bile olmadı.'

Neşteri tepsinin üzerine bıraktı. Ve gülümseyerek, "Daha değil," dedi.

Adamın odadan çıktığını görünce işkencesinin sadece ertelendiğini anlayıp derin bir soluk aldı.

Demek oyunu buydu. Dehşeti uzatmak, zevki uzatmak. Şimdilik onu hayatta bırakacak, daha sonra olacakları tahmin etmesine izin verecekti.

'Hayatta geçirdiğim her dakika, kaçışa bir dakika daha yaklaşmak demektir.'

Kloroformun etkisi geçmiş, beyni tümüyle uyanmış, kafası güçlü paniğin etkisiyle var gücüyle çalışmaya başlamıştı. Çelik çerçeveli bir yatağın üzerinde, kolları ve bacakları açık yatırılmıştı. Elbiseleri çıkarılmış, el ve ayak bilekleri koli bandıyla yatağın metal kısmına bağlanmıştı. Kasları bitkinlikten titreşmeye başlayıncaya kadar bağlarına asılmasına rağmen, kendini kurtaramıyordu. Dört yıl önce, Savannah'dayken Capra el bileklerini bağlamak için naylon ip kullandığından, bir elini kurtarmayı başarmıştı, oysa Cerrah aynı hatayı tekrarlayacaklardan değildi.

Terden sırılsıklam bir halde, mücadele edemeyecek kadar bitkin, çevresini incelemeye koyuldu.

Yatağın üzerinden tek ve çıplak bir ampul sallanıyordu. Burnuna dolan toprak ve küflü taş kokusundan, bir bodrumda olduğunu çıkarıyordu. Kafasını çevirince, ampulün aydınlığında, binanın temel taşlarını seçebiliyordu.

Yukarıda ayak sesleri, zemine sürtülen bir iskemlenin gıcırtısını duydu. Ahşap bir zemindi. Eski bir ev olmalıydı. Yukarıda, bir televizyon açıktı. Buraya nasıl getirildiğini ya da araba yolculuğunun ne kadar sürdüğünü hatırlayamıyordu. Belki de Boston'un kilometrelerce dışında, kimsenin bakmayı akıl edemeyeceği bir yerdeydiler.

Tepsinin ışıltısı dikkatini çekti. Biraz sonra izlenecek yönteme uygun olarak, düzenle dizilmiş aletlere baktı. Bu aletleri kaç kez eline aldığını, kaç kez elindekilere kurtarıcı olarak baktığını artık hatırlayamıyordu. Neşterler ve kıskaçlarla kanserli organlar ya da kurşunlar çıkarmış, kesik damarlardan akan kanı durdurmuş ve kan dolu göğüs boşluklarını temizlemişti. Oysa şimdi hayat kurtarmak için kullandığı aletlere baktığında, kendi ölümünün araçlarını görüyordu. Neşterin ustura kadar keskin ağzını, pensin çelik dişlerini görebilmesi için, aletleri yatağının kenarına yerleştirmiş olmalıydı.

'Paniğe kapılma. Düşün! Düşün!'

Gözlerini yumdu. Korku kollarını gırtlağına dolayan canlı bir yaratık gibiydi.

'Bunları daha önce de yendin. Yine yenebilirsin.'

Bir damla terin göğsünden, terden sırılsıklam olmuş şilteye kaydığını hissetti. Bir çıkış yolu vardı. Bir çıkış yolu, bir direnme biçimi olmalıydı. Öteki seçenek düşünülemeyecek kadar korkunçtu.

Gözlerini açarak bütün dikkatini tepesinde sallanan ampule verdi ve neşter kadar keskin aklıyla bundan sonra ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı. Moore'un anlattıklarını hatırladı, Cerrah'ın korkuyla beslendiğini. Hasar görmüş kadınlara, kurbanlara saldırıyordu. Kendini üstün gördüğü kadınlara.

'Beni öldürmesi için, önce yıkması gerekecek.'

Nasıl bir oyun oynaması gerektiğini anlayınca, derin bir soluk aldı. 'Korkuyla savaş. Öfkeyi hoş karşıla. Sana ne yaparsa yapsın, seni yenemeyeceğini göster ona.'

'Ölümde de yenilmeyeceğini kanıtla.'

24

Rizzoli sıçrayarak uyandığında, ensesine bıçak gibi bir ağrı saplanıyordu. 'Tanrım, yalvarırım adale kasılması olmasın,' diye düşünerek başını yavaşça kaldırdı, büro penceresinden giren güneş ışığını görüp gözlerini kırpıştırdı. Çalıştığı bölümdeki diğer bütün masalar boştu, masasında oturup kalmış bir tek o vardı. Sabahın altısına doğru bir an kafasını masaya dayamış, birkaç dakikalığına gözlerini kapayıp kısa bir şekerleme yapmayı düşünmüştü. Oysa saat dokuz buçuktu şimdi. Yastık yerine kullandığı bilgisayar çıktısı destesi salyadan sırılsıklam olmuştu.

Frost'un masasına bakınca, adamın ceketini iskemlenin arkalığına asılmış gördü. Crowe'un masasında da donut dolu bir kesekâğıdı duruyordu. Demek ekiptekiler o uyurken gelmiş ve kuşkusuz onu ağzı aralık, dudaklarından salyası akar görmüşlerdi. Ne kadar eğlenceli bir manzaraydı kim bilir.

Ayaklanıp gerindi, boşuna olduğunu bile bile, ensesindeki kasılmayı yumuşatmaya çalıştı. Anlaşılan, günün geri kalanını kafası yana yatık geçirmek zorunda kalacaktı.

"Hey, Rizzoli. Güzellik uykusu bitti mi?"

Sese doğru dönünce, başka ekipten bir dedektifi bölmenin dibinde durmuş, sırıtarak ona bakarken buldu.

"Öyle görünmüyor mu?" dedi homurdanarak. "Ötekiler nerede?"

"Senin ekip sekizden beri toplantıda."

"Ne?"

"Galiba toplantı biraz önce bitti."

"Ve kimse bana haber vermeyi düşünmedi." Koridora doğru yürürken, öfke son uyku kırıntılarını çoktan kovmuştu. Tabii, neler olup bittiğini çok iyi biliyordu. İnsanı böyle çıldırtıyorlardı işte, cepheden bir saldırıyla değil, damla damla sızan bir aşağılamayla. Seni toplantıların dışında bırakarak, çemberin dışında unutarak. Sonunda konu hakkında hiçbir fikrin olmamasını sağlayana kadar.

Toplantı odasına girdi. Odada bir tek masanın üzerinden kâğıtlarını toplayan Barry Frost kalmıştı. Başını kaldırdı, Rizzoli'yi görünce yüzü belli belirsiz kızardı.

"Toplantıyı bildirdiğin için teşekkürler," dedi Rizzoli.

"O kadar bitkindin ki. Konuşulanları sana daha sonra anlatırım, diye düşündüm."

"Ne zaman, gelecek hafta mı?"

Frost gözlerini kaçırarak, masaya baktı. Adamın yüzündekinin suçluluk belirtisi olduğunu anlayacak kadar uzun süre çalışmışlardı birlikte.

"Demek dışarıda bırakılıyorum," dedi Rizzoli. "Kimin kararı bu, Marquette'in mi?"

"İtiraz etmeye çalıştım," dedi Frost başını hoşnutsuzca sallayarak. "Sana ihtiyacımız olduğunu söyledim. Ama ona kalırsa, bütün o adam vurmalarla falan..."

"Ne söyledi?"

Frost cümlesini gönülsüzce tamamladı. "Ekip için artık vazgeçilmez biri olmadığını."

Artık vazgeçilmez biri olmamak. Çevirisi, meslek hayatının sona ermesi.

Frost odadan çıktı. Birden açlığın ve uykusuzluğun verdiği baş dönmesini hissederek iskemlelerden birine çöktü, amaçsızca boş masaya bakmaya koyuldu. Bir an için geriye, dokuz yaşına döndü, oğlanlardan biri tarafından kabul edilmek için nesi varsa verecek, hor görülen kız kardeş olduğu dönemi hatırladı. Oysa oğlanlar her zamanki gibi bu sefer de onu aralarına almamışlardı. Pacheco'nun ölümünün devre dışı bırakılmasında gerçek neden olamayacağını biliyordu. Talihsiz kurşunlar başka polislerin meslek hayatlarını söndürmemişti hiç. Ama bir kadınsan ve diğer herkesten iyi olmanın yanı sıra, iyi olduğunu onlara belli etme cüretini gösterirsen, o zaman Pacheco gibi tek bir hata bile yeterli oluyordu.

Çalışma masasının başına döndüğünde, kendi bölümünü tümüyle boşalmış buldu. Frost'un ceketinin de, Crowe'un donut kesekâğıdının da yerinde yeller esiyordu. Artık onun da gitme zamanı gelmişti. Aslına bakılırsa, burada ona göre bir gelecek olmadığına göre, masasını boşaltmak için bundan uygun bir zaman olamazdı.

Çantasını almak için masanın çekmecesini açtığında, durakladı. Elena Ortiz'in otopsisi sırasında çekilmiş bir fotoğraf, bir kâğıt yığınının arasından ona bakıyordu. 'Ben de Cerrah'ın kurbanlarındanım,' diye düşündü. Meslektaşlarına karşı ne kadar kin duyarsa duysun, düşüşünün asıl nedeninin Cerrah olduğu gerçeğini göz ardı etmesi imkânsızdı. Onu asıl aşağılayan, Cerrah'tı.

Çekmeceyi hırsla kapattı. Daha değil. Teslim olmaya hazır değilim.

Frost'un masasına bakınca, toplantı masasının üzerinden topladığı kâğıt destesini gördü. Kimsenin onu izlemediğinden emin olabilmek için çevresini kolaçan etti. Servisteki öteki dedektifler odanın diğer ucunda, başka bir çalışma grubunun çevresinde toplanmıştı.

Frost'un kâğıtlarını toplayıp, kendi masasına taşıdı, sandalyesine oturup okumaya girişti.

Belgeler Warren Hoyt'un banka kayıtlarıyla ilgiliydi. Sonunda dosya, bir kâğıt avına dönmüştü. Parayı izle, Hoyt'u bulursun. Kredi kartı ekstrelerini, banka çeklerini, yatırılan ve çekilen meblağları gördü. Bir sürü yüksek tutar. Hoyt'un annesi ve babası ölürken geride varlıklı bir genç bırakmış, genç adam da her kış Karayibler'e ve Meksika'ya gitmeyi âdet edinmişti. Rizzoli başka bir ikametgâhla, kira çeki ya da sabit aylık ödemelerle ilgili herhangi bir ipucuna rastlayamadı.

Tabii rastlayamayacaktı. Hoyt aptal değildi ki. Eğer bir ini varsa, kirasını nakit ödüyor olmalıydı.

Nakit. Ne zaman nakit ihtiyacı duyacağını önceden tahmin edemezsin. ATM'lerden para çekimleri

genellikle planlanmamış, aniden gelişen işlemlerdi.

Banka kayıtlarını karıştırarak her ATM işlemini bulmaya çalıştı, bulduklarını ayrı bir kâğıt parçasına not etti. İşlemlerden çoğu Hoyt'un evinin ya da tıp merkezinin yakınlarında, yani normal faaliyet alanının içindeki ATM'lerde gerçekleştirilmiş para çekimleriydi. Onun aradığı olağanın dışında, bu modele uymayan ATM işlemleriydi.

Aradığına uyan iki işlem buldu. Biri 26 haziranda, New Hampshire Eyaleti'nin Nashua kentinde bir bankada, ikincisiyse 13 mayısta, Lithia, Massachusetts'te Hobb's FoodMart adlı dükkânın ATM'sinde.

Moore'un bu iki işlemin peşinde olup olmadığını merak ederek arkasına yaslandı. İzlenmesi gereken bunca başka ayrıntı, Hoyt'un laboratuardaki meslektaşlarına sorulacak bunca soru varken, ilk ATM işleminin ekibin öncelikler listesinin en altlarında bir yerde olması gerekirdi.

Ayak sesleri duyunca, Frost'un kâğıtlarını okurken suçüstü yakalanacağından korkup başını kaldırdı, gelen bir laboratuar kuryesinden başkası değildi! Kurye Rizzoli'ye bakarak gülümsedi, Moore'un masasına bir dosya bırakıp geldiği gibi gitti.

Rizzoli birkaç saniye sonra masasından kalktı, dosyanın içine bir göz atmak için Moore'un masasına yürüdü. İlk sayfa Saç ve Elyafın hazırladığı bir raporla Warren Hoyt'un yastığında bulunan saç telinin analizini içeriyordu.

Invajinasyonlu trikoreksis, Elena Ortiz adlı maktulün yarasının kenarında bulunan saç teline uygun. Bingo. Hoyt'un aradıkları adam olduğunun teyidi.

İkinci sayfaya geçti. Bu da Saç ve Elyaf'ın bir raporuyla, Hoyt'un banyosunun zemininde bulunan bir saç teliyle ilgiliydi. Bu raporun hiçbir mantıklı açıklaması yoldu. Hiçbir yere uymuyordu.

Dosyayı kapatıp laboratuarın yolunu tuttu.

Erin Volchko gammatek prizmanın önünde oturmuş, bir dizi fotomikrografı inceliyordu. Rizzoli laboratuara ayağını bastığında, Erin havaya bir fotoğraf kaldırıp seslendi: "Çabuk söyle! Nedir bu?"

Rizzoli pullarla kaplı bir şeridin siyah beyaz fotoğrafına şöyle bir baktı. "Çirkin bir şey."

"Tamam, ama ne?"

"Muhtemelen iğrenç bir şey. Karafatma bacağı falan."

"Geyik kılı. Harika, öyle değil mi? İnsan saçıyla uzaktan yakından en ufak bir benzerliği yok."

"İnsan saçı dedin de," dedi Rizzoli. Biraz önce okuduğu raporu uzattı. "Bunun hakkında bana daha fazla bilgi verebilir misin?"

"Warren Hoyt'un evinden alınan saç mı?"

"Evet."

"Hoyt'un yastığından alınan kısa ve kahverengi saç tellerinde invajinasyonlu trikoreksis belirtisi vardı. Anlaşılan, aradığınız adam, o."

"Hayır, öteki saç teli. Banyo zemininden alınan siyah saç teli."

"Sana fotoğrafta göstereyim." Erin fotomikrograf destesine uzandı. Elindekileri iskambil kâğıdı gibi karıştırıp, desteden bir tanesini çekti, "İşte banyodan alınan saç teli. Alttaki numaraları görebiliyor musun?"

Rizzoli kâğıdın altına, Erin'in özenli el yazısına baktı. Aoo Boo C05D33. "Evet. Ne anlama geliyorsa artık."

"İlk iki küme, A00 ile B00 saç telinin düz ve siyah olduğunu anlatıyor. Bileşik mikroskobun altında, öteki ayrıntıları da görebiliyoruz." Fotoğrafı Rizzoli'ye uzattı. "Kıl gövdesine bak. Oldukça kalın. Kesitin neredeyse yuvarlak olduğunu görebiliyor musun?"

"Yani?"

"Bu, ırkını belirlememizi sağlayan tek özelliktir. Örneğin Afrikalı bir örnekten alınan saç teli yassıdır, neredeyse bir kurdele gibi. Şimdi saç telinin renklenmesine bak, çok yoğun olduğunu fark edeceksin. Ölü deriyi görüyor musun? Bunların hepsi aynı sonucu işaret ediyor." Erin Rizzoli'ye baktı. "Bu saç teli Doğu Asya ırkının tipik bir örneği."

"Doğu Asya'yla ne demek istiyorsun?"

"Çin ya da Japon. Hindicin Yarımadası. Muhtemelen Amerikan yerlisi."

"Bunu doğrulayabilir misin? DNA testi yapmaya yetecek kadar kök var mı?"

"Maalesef, hayır. Bu tel doğal olarak dökülmemiş, kesilmiş gibi. Üzerinde hiç folikül dokusu yok. Yine de Avrupa dışı, Afrika dışı bir kuşaktan geldiğine inanıyorum."

Asyalı bir kadın, diye düşündü Rizzoli Cinayet Masası'na doğru yürürken. Burada ne işi olabilir ki? Kuzey kanadına açılan cam duvarlı koridorda yürürken durakladı, Roxbury Mahallesi'ne bakan gözleri güneşin parlaklığından kamaştı. Bir yerde, cesedi henüz bulunmamış bir kurban olabilir miydi? Yoksa Hoyt, Catherine Cordell'e yaptığını tekrarlamış, kadının saçını hatıra olsun diye kesmiş miydi?

Döndü, Moore'un hemen yanından geçip güney kanadına doğru yürüdüğünü görünce şaşırdı. Arkasından seslenmese, Moore onun varlığının farkında bile olmayacaktı.

Durdu ve gönülsüzce dönüp Rizzoli'ye baktı.

"Hoyt'un banyosunda bulunan o uzun ve siyah saç teli var ya," dedi Rizzoli. "Laboratuar Doğu Asya kökenli olduğunu belirtiyor. Belki de henüz bulamadığımız bir kurbana aittir."

"O ihtimali de konuştuk."

"Ne zaman?"

"Bu sabah, toplantıda."

"Kahretsin Moore! Beni bu işin dışında tutma!"

Moore'un buz gibi sessizliği yüzünden Rizzoli'nin tiz çığlığı daha da kulak tırmalayıcı oldu.

"Onu ben de istiyorum," diye ekledi. Usulca, karşı konulmaz biçimde yaklaşıp, Moore'un burnunun dibinde durdu. "Onu en az senin kadar istiyorum. Geri dönmeme izin ver."

"Benim kararım değil. Marquette'in." Döndü, gitmeye davrandı.

"Moore?"

İsteksizce durdu adam.

"Buna dayanamıyorum. Aramızdaki bu düşmanlığa dayanamıyorum."

"Bunu konuşmanın zamanı değil."

"Bak, özür diliyorum. Pacheco konusunda sana kafam bozulmuştu. Tamam, bunun boktan bir bahane olduğunun farkındayım. Marquette'e Cordell'le aranızdaki ilişkiyi anlattığım için özür diliyorum."

"Öyleyse neden anlattın?" diyerek döndü Moore.

"Dedim ya. Kafam bozuktu."

"Hayır, bunun Pacheco'nun ötesinde bir nedeni var. Catherine'le ilgili, öyle değil mi? Ondan daha ilk günden itibaren hiç hoşlanmadın. Gerçekle bir türlü yüz yüze..."

"Hangi gerçekle? Ona âşık olmaya başladığınla mı?"

Uzun bir sessizlik oldu.

Rizzoli yeniden konuşmaya başladığında, sesindeki alaycılığa engel olamadı.

"Biliyor musun Moore, kadınların aklına saygı duymak, kadınların yeteneklerine hayran olmakla ilgili bütün soylu konuşmalarına rağmen, bütün diğer erkekler gibi aynı şeyin peşindesin. Meme ve kıçın."

"Demek ondan dış görünüşü yüzünden nefret ediyorsun," dedi Moore, öfkeden bembeyaz olmuştu. "Ve peşinde olduğum için de kafan bana bozuk. Sana bir şey söyleyeyim mi Rizzoli? Sen bile kendinden hoşlanmazken, hangi erkek peşine düşer?"

Moore'un dönüp uzaklaşmasını içi acıyarak izledi. Moore'un böylesine korkunç bir şey söyleyecek son insan olduğunu düşünmesi, bundan sadece birkaç hafta önceydi. Bu kelimeler onun ağzında, başka biri tarafından söylenmesinden çok daha incitici oluyordu.

Moore'un gerçeği söylemiş olabileceğini hiç düşünmeyecekti.

Giriş katında, lobiden geçerken, Boston Polis Müdürlüğü şehitleri anısına dikilmiş anıtın önünde durakladı Rizzoli. Ezekiel Hodson'ın 1854'teki ölümünden itibaren, ölülerin isimleri tarih sırasına göre sıralanmıştı. Saygı göstergesi olarak, granit zeminin üzerinde çiçek dolu bir vazo duruyordu. Görevini yaparken öl, hemen kahraman olursun. Bu kadar basit, bu kadar ebedi. Adları şimdi ölümsüzleştirilen bu adamlar hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Ona kalsa, içlerinden bazıları kirli işlere de bulaşmış olabilirdi, ama ölüm hem adlarını hem de ünlerini dokunulmaz kılıyordu. Duvarın önünde dikilmiş dururken, adları kazılı olanlara neredeyse gıptayla baktı.

Çıkıp arabasına doğru yürüdü. Torpido gözünü karıştırınca, bir New England haritası buldu. Haritayı yan koltuğun üzerine yayıp, iki seçeneğini tarttı, Nashua, New Hampshire ya da Batı Massachusetts'te Lithia. Warren her ikisinde de ATM'den para çekmişti. Gerisi sadece tahmine kalmıştı. Yazı tura atar gibi.

Motoru çalıştırdı. Saat on buçuğa geliyordu; Lithia kasabasına öğlenden önce varamayacaktı.

Su. Catherine'in düşünebildiği tek şey, suydu, ağzına akan suyun serin ve temiz tadı. Suyunu içtiği bütün çeşmeleri, hastane koridorlarında buz gibi sularıyla dudaklarını, çenesini ıslatan paslanmaz çelik vahaları hatırlamaya çalıştı. Dövülmüş buzu, ameliyat sonrası hastalarının dudaklarına o buzdan birkaç değerli tanecik alabilmek için kafalarını çevirip, ağızlarını küçük kuş yavrularının gagası gibi açmalarını düşündü.

Ve Nina Peyton'ı düşündü, kaderinde ölüm yazılı olduğunu bilerek yatağına bağlandığı halde, yine de o korkunç susuzluktan başka bir şey düşünemeyen Nina Peyton'ı.

Bize böyle işkence ediyor işte. Bizi böyle eziyor. Bir damlacık su için, hayatımızı bağışlaması için yalvarmamızı isliyor. Bütün kontrolün kendinde olmasını istiyor. Gücünü, iradesini kabul etmemizi istiyor.

Bütün gece, tavandan sarkan tek ampule bakıp yatmıştı. Birkaç kez içi geçmiş, her seferinde de midesi panikle bulanarak, irkilerek uyanmıştı. Ne var ki panik sürekli bir duygu değildir, saatler geçip de, ne kadar debelenirse debelensin, bağlarını gevşetemeyeceğini anlayınca, vücudu sanki havada asılı kalmış bir heyecana kilitlenmişti. Reddetmek ile gerçek arasındaki kâbusumsu alacakaranlıkta süzülüp duruyor, aklı sadece su tutkusuna kilitleniyordu.

Yaklaşan ayak sesleri duydu. Gıcırdayarak açılan bir kapı.

Bütün benliğiyle uyanıverdi. Yüreği birden göğsünden fırlamaya çalışan bir hayvan gibi vurmaya başladı. Rutubetli havayı, toprak ve ıslak taş kokan havayı içine çekti. Ayak sesleri basamaklardan inip de, işte burada, tepesinde dikilince, soluğu giderek sıklaştı. Tavandan sarkan tek ampulün ışığı adamın suratına gölgeler düşürüyor, gözlerinin yerinde boş çukurlar olan sırıtkan bir kafatasına çeviriyordu.

"Canın su istiyor, değil mi?" dedi. Böylesine sakin bir ses. Böylesine sağlıklı bir ses.

Ağzını kapatan bant yüzünden konuşamıyordu, ama genç adam Catherine'in alev alev gözlerinden cevabını okuyordu.

"Bak, ne getirdim Catherine." Elindeki bardağı kaldırınca, genç kadın buzların o harika tıkırtısını duydu, camın üzerinde tomurcuklanıp akan parlak su damlacıklarını gördü. "Bir yudum istemez miydin?"

Catherine başını salladı, gözleri adama değil, bardağa dikilmişti. Susuzluktan çıldırmak üzereydi, ama daha şimdiden o harikulade ilk su yudumunun çok ötesini düşünmeye çalışıyor, hareketlerini planlamak, şansını denemek istiyordu.

Beriki elindeki bardağı sallayınca, buzlar cama çarpıp küçük çanlar gibi çınladı. "Eğer uslu durursan..."

Duracağım, diye söz verdi gözleriyle.

Ağzındaki bant çıkarılırken yaktı. Bütünüyle hareketsiz yatıp, adamın ağzına bir kamış yerleştirmesini bekledi. Obur bir yudum çekti, ne var ki içindeki susuzluğun kavurucu yangınıyla karşılaştırdığında, ağzındaki su hiçbir şeydi. Hemen arkasından yeni bir yudum alıp öksürmeye başladı, ağzından hazine değerinde su damlaları döküldü.

"İçemiyorum... Yatarken içemiyorum," diye inledi. "Lütfen, bırak oturayım. Lütfen."

Su bardağını komodinin üzerine bırakıp, dipsiz siyah bir kuyuya benzeyen gözleriyle Catherine'i inceledi. Gördüğü, bayılmak üzere olan bir kadındı. Eğer hissettireceği dehşetin bütün zevkini çıkarmak istiyorsa, canlandırması gereken bir kadın.

Sağ bileğini yatağın çerçevesine bağlayan bandı kesmeye koyuldu.

Catherine'in yüreği bütün gücüyle vuruyor, genç kadın göğüs kemiğinin kalkıp inmesinin adamın gözünden kaçmamasından korkuyordu. Sağ bileğindeki bağ kopunca, eli hâlâ hareketsiz durdu. Catherine hiç kıpırdamadı, tek bir adalesini bile germedi.

Sonu gelmeyecek gibi bir sessizlik oldu. Haydi. Haydi. Sol bileğimi de çöz. Kes şunu!

Soluğunu tuttuğunu, adamın da bunu gördüğünü fark ettiğinde artık çok geçti. Rulosu açılan koli bandının sesini duyduğunda umutsuzluktan içi bayılacak gibi oldu.

Ya şimdi ya da hiç.

Elini körlemesine alet tepsisine uzatınca, su bardağı devrildi, buzlar gürültüyle çevreye dağıldı. Parmakları çeliğe dokundu. Neşter!

Adam üzerine atılırken, neşteri salladı ve aletin ete değdiğini hissetti.

Adam uluyarak, elini tutarak geriledi.

Catherine dönüp, neşteri sol bileğini tutan koli bandına çaldı. Bir eli daha kurtuldu!

Yatakta hızla doğrulunca, birden gözleri karardı. Susuz geçirdiği koskoca bir günün ardından gücü tükendiğinden, gözlerini odaklamaya, neşteri sağ ayak bileğini tutan banda uzatmaya çabaladı. Körlemesine salladığı neşter etine değince, acıdan irkildi. Sert bir darbe daha, artık ayağı da kurtulmuştu.

Son banda doğru uzandı.

Ağır ekartör şakağına indi, darbe öylesine sertti ki, beyninde parlak ışıkların çaktığını gördü.

İkinci darbe yanağına isabet etti, Catherine kırılan kemiğin çatırtısını duydu.

Neşteri elinden ne zaman düşürdüğünü hiç hatırlamayacaktı.

Yeniden bilincin yüzeyine çıktığında yüzü zonkluyor, sağ gözüyle hiçbir şey göremiyordu. Uzuvlarını hareket ettirmeye çalışınca, el ve ayaklarının yine yatağın çerçevesine bağlandığını fark etti. Ne var ki adam ağzını bantlamamış, onu henüz sessizliğe mahkûm etmemişti.

Tepesine dikilmiş, duruyordu. Adamın gömleğinde lekeler gördü. Yabanıl bir tatmin duygusuyla onun kanının lekeleri, diye düşündü. Av karşılık vermiş, avcının kanını akıtmıştı. 'Öyle kolay ele geçmem. Korkuyla besleniyor, ona beklediği korkunun zerresini göstermeyeceğim.'

Adam tepsiden bir neşter alıp yatağa yaklaştı. Genç kadının yüreği hızla gümbürdemesine rağmen, gözlerini adamınkilerden ayırmadan, tümüyle sakin bekledi. Ona meydan okuyarak, tahrik ederek. Ölümünün kaçınılmaz olduğunu, ölümle birlikte kurtuluşun da geleceğini biliyordu. Mahkûm cesareti, iki yıl boyunca, yaralı bir hayvan gibi saklanmış, iki yıl boyunca Andrew Capra'nın hayaletinin hayatını yönetmesine izin vermişti. Bundan sonra vermeyecekti.

Haydi bakalım, kes beni. Ama kazanamayacaksın. Yenilerek ölmemi göremeyeceksin.

Adam neşteri Catherine'in karnına değdirdi. İstemeden, kasları gerilip yay gibi oldu. Hoyt yüzünde korku görmeyi bekliyordu.

Oysa Catherine'in gözlerinde sadece meydan okuma vardı. "Andrew olmadan yapamıyorsun, değil mi?" dedi adama. "Tek başınayken aletini bile kaldıramıyorsun. Bütün düzme işlerini Andrew yapıyordu. Senin tek becerdiğin, ancak onu izlemekti."

Adam bıçağı bastırınca, derisi yandı. Acıyı hissettiğinde ve ilk kan damlacıkları belirdiğinde bakışlarını adamın gözlerinden ayırmadı, korku belirtisi göstermedi, tatmin duygusu yaşatmadı.

"Bir kadın düzmeyi bile beceremiyorsun, değil mi? Tabii, o işi kahramanına, Andrew'ya bırakmıştın. Oysa o da eziğin tekiydi."

Neşter tereddüt etti. Deriden uzaklaştı. Catherine loşluğun içinde, havada asılı kalan bıçağı gördü.

Andrew. Burada anahtar Andrew, taptığı adam. İlahı.

"Ezikti. Andrew da ezikti," dedi. "O akşam bana neden geldiğini biliyorsun, değil mi? Yalvarmaya gelmişti."

"Hayır." Sesi fısıltıdan farksızdı.

"Onu kovmamam için. Bana yalvardı." Güldü, ölümün kol gezdiği o loş mekânda kaba ve sarsıcı bir sesle güldü. "Acınacak bir haldeydi. İşte Andrew, senin kahramanın böyle biri. Yardım etmem için bana yalvaran bir zavallı."

Neşteri tutan el kasıldı. Bıçağı yeniden karnına bastırdı, yeni kan damlaları Catherine'in böğründen sızıp yatağa aktı. Kasılma ve çığlık atma isteğini yabani bir gayretle önledi. Tam tersine, sanki neşteri tutan el onunmuş gibi sakin ve güvenli bir sesle konuşmayı sürdürdü.

"Bana senden söz etti. Haberin yoktu, değil mi? Senin bir kadınla konuşmayı bile beceremeyecek kadar korkak olduğunu anlattı. Senin için kadınları bile o buluyormuş."

"Yalancı."

"Onun gözünde, sen bir hiçtin. Bir asalaktın. Solucandan farksızdın."

"Yalancı."

Neşter derisine batınca, ne kadar direnirse direnşin, gırtlağından acıyla çıkan derin soluğu engelleyemedi. Kazanamayacaksın işte pezevenk. Çünkü artık senden korkmuyorum. Artık hiçbir şeyden korkmuyorum.

Adam ikinci kesiği yaparken, gözleri lanetlilerin meydan okuyuşuyla yanarak, ona baktı.

25

Rizzoli hazır pasta karışımlarıyla dolu raflara bakarken, bir yandan da kutulardan kaçının içinde unlubit bulunduğunu düşündü. Hobb's FoodMart tam böylesi bir dükkândı işte, karanlık ve rutubetli, gerçek bir anne ve baba dükkânı, tabii eğer insan annesi ile babasını okul çocuklarına bozulmuş süt satmaya razı boktan bir çift olarak görebilirse. "Baba" Dean Hobbs'tu, müşterinin uzattığı çeyrekleri incelemekten çekinmeyen, gözleri kuşku dolu yaşlı bir Yankee. Paranın üstü olan iki peniyi homurdanarak veren, sonra yazarkasanın çekmecesini gürültüyle kapatan bir herif.

"ATM zamazingosunu kullananların kaydını tutmuyoruz," dedi Rizzoli'ye. "Müşterilerime kolaylık olsun diye, banka getirip koydu. Benimle ilgisi yok."

"Para mayısta çekilmiş, iki yüz dolar. Yanımda parayı çeken adamın fotoğrafı..."

"O eyalet polisine de anlattım, ta mayıstaymış. Ağustostayız. O kadar zaman önceki bir müşteriyi hatırlayacağımı sanıyorsan?"

"Eyalet polisi buraya mı geldi?"

"Bu sabah, aynı soruları sordular. Siz aynasızlar birbirinizle hiç konuşmaz mısınız?"

Demek ATM işlemleri çoktan incelemeye alınmıştı, hem de Boston Polis Müdürlüğü tarafından değil, eyalet polisince. Kahretsin buraya gelmekle zaman kaybetmişti.

Birden Bay Hobbs'un gözleri şekerleme çeşitlerini inceleyen çocuğa takıldı. "Hey, o Snickers'ın parasını verecek misin?"

"Şeyy... Evet."

"Öyleyse cebinden çıkar, olmaz mı?"

Çocuk çikolata paketini tezgâhın üzerine bırakıp dükkândan ok gibi fırladı.

Dean Hobbs homurdandı: "Bu çocuk başından beri dert oldu."

"Çocuğu tanıyor musun?" diye sordu Rizzoli.

"Ailesini."

"Ya öteki müşterilerin? Çoğunu tanıyorsun, değil mi?"

"Kasabayı hiç gördün mü?"

"Şöyle bir baktım."

"İyi ya işte, Lithia için şöyle bir bakmak yeter. Bin iki yüz kişi. Görecek fazla bir şey yok." Rizzoli

Warren Hoyt'un fotoğrafını çıkardı. Bulabildiklerinin en iyisiydi bu, ehliyet almak için kullandığı, iki yıllık bir resim. Doğruca objektife bakan, kısa saçlı, ince yüzlü ve kendine özgü tuhaf bir tebessümü olan bir genç. Hobbs resmi daha önce görmüş olmasına rağmen, adama fotoğrafı bir kez daha uzattı. "Adı Warren Hoyt."

"Evet, gördüm. Eyalet polisi gösterdi."

"Tanıdık geliyor mu?"

"Bu sabah gelmiyordu. Şimdi de gelmiyor."

"Emin misin?"

"Emin değilmişim gibi mi duruyorum?"

Hayır, emin görünüyordu. Hiçbir konuda fikrini değiştirmemekte kararlı bir adam gibi.

Kapı açılınca çıngıraklar çaldı, içeriye kısa şortlarının altında çıplak bacakları yanık iki yaz sarışını genç kız girdi. Kızlar gülüşerek yanından geçip, dükkânın loş delirdiklerine yöneldiklerinde, Dean Hobbs'un dikkati bir anlığına da olsa dağıldı.

"Amma da çabuk büyüyorlar," dedi hayranlıkla.

"Bay Hobbs."

"Ha?"

"Resimdeki adamı gördüğünde, bana hemen telefon etmeni istiyorum." Adama kartını uzattı. "Bana günün yirmi dört saati ulaşabilirsin. Çağrı ya da cep telefonuyla."

"Tabii, tabii."

Kızlar ellerinde bir paket patates cipsi ve altılık bir Diet Pepsi kutusuyla kasanın yanına gelmişlerdi. Yetişkinliğin sütyensiz kusursuzluğuyla duruyorlar, meme uçları kolsuz tişörtlerinin önünden belli oluyordu. Dean Hobbs göz banyosuna daldığından, Rizzoli orada bulunduğunu unutup unutmadığını merak etmeye başladı.

'İşte hayatımın öyküsü. Bir yere güzel bir kız girmeye görsün, o anda görünmez oluyorum.' Dükkândan çıkıp arabasına yürüdü. Güneşin altında o kadarcık bir süre bile otomobilin içini fırına çevirdiğinden, arabayı havalandırmak için kapıları açıp bekledi. Lithia'nın anacaddesinde hareket eden tek bir canlı bile yoktu. Bir benzinci, bir hırdavatçı, bir kafe gördü, ama insan yoktu. Sıcak insanları evlerine kilitlemişti, sokağın iki ucundan da klimaların uğultusu duyuluyordu. Amerika'nın küçük kasabalarında bile, elinde yelpazeyle dışarıda oturan kimse kalmamıştı artık. Klima mucizesi ön verandayı değersiz kılıvermişti.

Dükkânın kapısının çınladığını duyunca kafasını kaldırdı, o iki kızın, kasabanın hareket eden tek canlılarının güneşin altında tembelce yürüdüklerini gördü. Kızlar sokakta yürürken, Rizzoli

pencerelerden birinin perdesinin aralandığını fark etti. Küçük kentlerde, insanlar çok şey fark eder. Hele genç ve güzel kadınları hiç kaçırmazlar.

Kadınlardan biri kaybolursa, farkına varırlar mı?

Arabanın kapısını çarpıp yeniden dükkâna yöneldi.

Bay Hobbs sebze bölümüne geçmiş, taze salatalıkları soğutucunun arka tarafına yerleştiriyor, pörsümeye yüz tutanları da kurnazca tezgâhın önüne çekiyordu.

"Bay Hobbs?"

"Yine mi sen?" dedi adam dönerek.

"Bir sorum daha var."

"Cevap vereceğim anlamına gelmez."

"Bu kentte oturan Asyalı bir kadın var mı?"

İşte bu adamın hiç beklemediği, duyunca şaşkınlıkla Rizzoli'ye baktığı bir soruydu. "Ne?"

"Çinli ya da Japon asıllı bir kadın. Ya da belki Amerika Yerlisi."

"Bir iki siyah aile var," diye önerdi beriki, sanki onlar da işini görürmüş gibi.

"Kayıp olduğunu düşündüğüm bir kadın var da. Omuzlarının altına kadar inen, dümdüz siyah saçlı biri."

"Doğulu olduğunu söylüyorsun, değil mi?"

"Ya da belki Amerika Yerlisi."

"Hay Allah, onun bu dediklerinden olduğunu sanmam," dedi adam gülerek.

Rizzoli'nin dikkati depreşti. Hobbs yeniden soğutucunun üzerine eğilmiş, eski kabakları son sevkiyatla gelenlerin üzerine diziyordu.

"O dediğin kim Bay Hobbs?"

"Doğulu değil, burası kesin. Kızılderili de değil."

"Tanıdığın biri mi?"

"Burada bir iki kere görmüşlüğüm var. Yazları gelip, eski Sturdee Çiftliği'ni kiralar. Uzun boylu bir kız. Hiç güzel değil."

Evet, bu son özelliği gözden kaçırmış olamazdı.

"Onu en son ne zaman gördün?"

Hobbs dönüp seslendi: "Hey, Margaret!"

Arka odanın kapısı açıldı ve Bayan Hobbs göründü. "Ne var?"

"Geçen hafta Sturdee'ye siparişlerini bırakmamış mıydın?"

"Evet."

"Oradaki kız sana düzgün göründü mü?"

"Paramı verdi."

"Kadını ondan beri gördünüz mü Bayan Hobbs?" diye sordu Rizzoli.

"Görmem için bir neden olmadı."

"Bu Sturdee Çiftliği nerede?"

"Batı kolunda. Yolun sonunda."

Rizzoli çağrı cihazının zilini duyunca baktı. "Telefonunuzu kullanabilir miyim?" dedi. "Cep telefonumun pili bitti de."

"Şehirlerarası aramayacaksın, değil mi?"

"Boston."

Hobbs homurdanıp kabak sergisine döndü. "Dışarıda ankesörlü telefon var."

Rizzoli alçak sesle söverek dışarıya, güneşin altına çıktı, umumi telefonu buldu, bozuk para attı.

"Dedektif Frost."

"Biraz önce çağrı cihazımı aradın."

"Rizzoli? Batı Massachusetts'te ne arıyorsun?"

Arayan kişinin numarası sayesinde, nereden arandığının anlaşıldığını hatırlayıp üzüldü. "Kısa bir gezintiye çıktım."

"Hâlâ bu dosya üzerindesin, değil m.i?"

"Sağa sola birkaç soru soruyorum. Önemli bir şey değil."

"Tüh, eğer..." Frost birden sesini alçalttı, "Eğer Marquette farkına varırsa..."

"Sen söylemeyeceksin, değil mi?"

"Asla. Ama sen yine de dön. Seni arıyor ve kafası çok bozuk."

"Burada gideceğim son bir yer kaldı."

"Beni dinle Rizzoli. İşin peşini bırak, yoksa bu birimdeki son şansını da yitireceksin."

"Görmüyor musun? Çoktan yitirdim bile! Benim işim çoktan bitti!" Gözyaşlarını engellemeye çalışarak döndü, üzerinde tozun kızgın kül gibi dönenip durduğu ıssız caddeye baktı. "Elimde bir tek o kaldı artık. Cerrah. Benim için onu nallamak dışında başka çıkar yol yok."

"Eyalet polisi orayı çoktan ziyaret etti bile. Elleri boş döndüler."

"Biliyorum."

"Öyleyse, sen orada ne arıyorsun?"

"Birkaç soru soruyorum!" dedi, telefonu kapattı. Arabasına bindi ve siyah saçlı kadını bulmak için gaza bastı.

26

Sturdee Çiftliği uzun bir toprak yolun sonundaydı. Beyaz boyaları yer yer dökülen, verandası istiflenmiş odunların ağırlığıyla ortasından bel veren eski bir Massachusetts evi.

Rizzoli kendini adım atamayacak kadar yorgun hissettiğinden, arabadan bir süre inmedi. Bir zamanlar parlak olacağına kesin gözüyle bakılan bir meslek hayatının, toprak yolun sonunda yalnız başına oturmuş, o basamakları tırmanıp, kapıyı vurmanın, sadece siyah saçları nedeniyle kuşkusunu çeken şaşkın bir kadınla konuşmanın faydasızlığını fark etmenin hayal kırıklığını yaşıyordu. Bir başka Bostonlu polisi, arabasını başka bir toprak yolun sonunda durdurup, kırk dokuz yaşında kendi yolunun da sonuna geldiğine karar veren Ed Geiger'ı hatırladı. Olay yerine gelen ilk dedektif Rizzoli'ydi. Diğer bütün polisler camına kan bulaşmış arabanın çevresinde toplanarak, kafalarını sallayıp zavallı Ed hakkında üzüntülü kelimeler söylerken, Rizzoli kendi beynini dağıtacak kadar yıkılmış bir polis memuru için yüreğinde fazla bir sıcaklık duyamamıştı.

O kadar kolay bir çözüm ki, diye düşündü, birden kalçasındaki silahın farkına vararak. Beylik tabancası değildi, onu Marquette'e teslim etmişti, evden getirdiği, kendi silahıydı. Tabanca insanın en iyi dostu da olabilir, en kötü düşmanı da. Bazen, her ikisi de.

Oysa Rizzoli, Ed Geiger değildi, kendi tabancasını yiyecek eziklerden de olmayacaktı. Motoru susturdu, gönülsüzce de olsa, görevini yapmak için arabadan indi.

Rizzoli gibi bütün hayatını şehirde geçirmiş biri için, bu sessizlik tüyler ürperticiydi. Verandanın basamaklarını tırmanırken, ahşabın her çatırtısı ona mikrofonla büyütülmüş gibi geldi. Kafasının etrafında sinekler dönüyordu. Kapıyı vurup bekledi. Denemek için tokmağı çevirince, kilitli olduğunu anladı. Bir kez daha vurdu, sonra insanı sarsacak kadar güçlü bir sesle bağırdı, "Kimse yok mu?"

Artık sivrisinekler de bulmuştu onu. Yüzünü şamarlayınca, avucunda kapkara bir kan lekesi gördü. Köy hayatının canı cehenneme, diye düşündü, en azından kentin kan içicileri iki ayak üzerinde yürüyor, insan yaklaştıklarını görebiliyordu.

Kapıyı birkaç kere daha kuvvetle yumrukladı, sivrisinekleri birkaç kere daha tokatladı, ardından da vazgeçti. Evde kimse yok gibiydi.

Evin çevresinden dolanarak arka tarafına geçti, herhangi bir yerin zorlanıp zorlanmadığını araştırdı, bütün pencereler kapalı, bütün sinek telleri yerindeydi. Sanki ev yüksek taş temeller üzerine yapılmış gibi, pencereler herhangi bir insanın merdivensiz tırmanamayacağı kadar yukarıdaydı.

Eve sırtını dönüp arka bahçeyi inceledi. Bahçenin bir ucunda eski bir samanlık, bir de çamurdan sararmış bir havuz vardı. Kendi cinsi tarafından aforoz edilen bir yabanördeği suyun üzerinde sıkıntıyla yüzüyordu. Bahçede de herhangi bir girişim izi görünmüyordu, sadece diz boyu çalı ve ot, bir de yeni sivrisinekler. Hem de sürüyle.

Eski lastiklerin arasından geçerek samanlığa doğru yürüdü. Yakın zamanlarda gelmiş bir otomobil, otlardan bir bölümünü yatırmıştı.

Göz atılacak son bir yer daha.

Ezilmiş otların yanından geçip samanlığın kapısına varınca durakladı. Elinde arama emri yoktu, ama kim farkına varacaktı ki? İçeride bir araba bulunmadığından emin olmak için içeriye bir göz atacaktı, o kadar.

Halkalara asılıp ağır kapıları açtı.

Güneş ışığı içeriye sızıp, samanlığın loşluğundan bir dilim kesti, birden hareketlenen havada toz bulutları uçuştu. İçerideki arabayı görünce, donup kaldı.

Sarı bir Mercedes.

Yüzünden buz gibi bir ter boşandı. Ne kadar sakin, gölgelerin arasında vızıldayan bir sineğin dışında, fazlasıyla sessiz.

Kılıfını ne zaman açtığını, tabancasına ne zaman uzandığını hatırlamıyordu. Ama birden, arabaya doğru yürürken, silah elindeydi artık. Arabanın boş olup olmadığını kontrol etmek için sürücü camından içeri baktı hemen. Ardından da arabanın içinde ne olduğunu görmek için, birkaç saniye daha baktı. Gözü birden sağ ön koltuktaki koyu renkli bir şeye takıldı. Bir peruktu.

Siyah peruk yapmak için kullanılan saçların önemli bir bölümü nereden geliyor? Uzakdoğu'dan.

Siyah saçlı kadın.

Nina Peyton'ın öldürüldüğü gün, hastane güvenlik kamerasının kaydettiği video görüntülerini hatırladı. Kasetlerden hiçbirinde Beş Batı'ya gelen ve Warren Hoyt'a benzeyen birini görememişlerdi. Çünkü cerrahi koğuşuna kadın kılığında giriyor, erkek kılığında çıkıyordu.

Bir çığlık.

Yüreği çarparak topuklarının üzerinde döndü, eve baktı. Cordell mi?

Samanlıktan bir ok gibi fırladı, diz boyu otların üzerinden koşarak evin arka kapısına ulaştı. Kilitli.

Ciğerleri bir körük gibi şişip sönerek, birkaç adım geriledi ve kapıya, kapının kasasına baktı. Kapıları tekmeyle açmak kas gücünden çok, adrenalinle ilgilidir. Bir keresinde, kendi ekibinin tek kadın polisi, üstelik de bir çaylak olarak, Rizzoli zanlının kapısını tekmeyle açma görevini almıştı. Bu sınavlardan biriydi ve diğer polisler başarısız olmasını bekliyor, hatta kim bilir, belki de istiyorlardı. Onlar orada durmuş, kendini gülünç duruma düşürmesini beklerken, Rizzoli bütün kızgınlığını, bütün kinini o kapının üzerinde yoğunlaştırmış ve sadece iki tekmeyle kapıyı parçalamış, sonra da Tasmanya Canavarı gibi içeriye dalmıştı.

Tabancasını kapının kasasına doğrultup, art arda üç kurşun sıkarken, vücudunda yine aynı adrenalin dolaşıyordu. Topuğunu kapının üzerine indirdi. Tahta parçaları uçuştu. Bir tekme daha attı. Bu kez kapı ardına kadar açıldı, Rizzoli içeri girerek çömeldi, bakışları ve silahıyla odayı taradı. Mutfaktaydı. Jaluziler indirilmiş olmasına rağmen mutfak, içeride başka kimse olmadığını görecek

kadar aydınlıktı. Eviyede kirli tabaklar, uğultuyla çalışan bir buzdolabı gördü. Burada mı? Yandaki odada, beni mi bekliyor? Tanrım, çelik yelek giymeliydi. Oysa bunu beklememişti ki. Ter damlaları memelerinin arasından kayıp sütyenini ıslattı. Duvarda bir telefon gördü. Dikkatli adımlarla telefona yaklaşıp ahizeyi kaldırdı. Çevir sesi yoktu. Takviye çağırma şansı kalmamıştı.

Ahizeyi sallanır bırakıp, kapıya yanaşmaya başladı. Bir sonraki odaya bir göz atınca bir oturma odası, mobilya olarak da yayları fırlamış bir kanepe ile birkaç iskemle gördü. Hoyt neredeydi? Nerede?

Oturma odasına girdi. Yarı yoldayken, çağrı cihazının titrediğini hissedip, korkudan tiz bir çığlık attı. Siktir. Cihazı kapatıp oturma odasında ilerlemeyi sürdürdü. Holde durup çevresini kolaçan etti. Ön kapı ardına kadar açıktı. Evden çıkmış.

Verandaya çıktı. Sivrisinekler kafasının çevresinde vızıldarken ön bahçeye, toprak yola baktı, kendi arabasının ötesini, uzun otları, yükselen çamlarıyla orman yolunu araştırdı. Oralarda saklanacak bir sürü yer olmalıydı. Salak bir boğa gibi arka kapıyı döverken, beriki ön kapıdan sızıp ormana kaçmıştı. Cordell bu evde. Bul_ onu.

Yeniden eve dönüp hızla basamakları tırmandı. Üst kat odaları sıcak ve havasızdı, üç yatak odasını, banyoyu ve sandık odalarını hızla gezerken üzerinden oluk gibi ter boşalıyordu.

Cordell yoktu. Tanrım, burada havasızlıktan boğulacak gibi oluyordu. Tekrar merdivenleri indi, evin sessizliği ensesindeki bütün tüyleri diken diken ediyordu. Birden, nasıl olduğunu bilmeden, Cordell'in öldüğünü anlayıverdi. Samanlıktayken duyduğu sesin sönmekte olan bir gırtlaktan çıkan son haykırış, ölümcül bir çığlık olduğunu anladı.

Mutfağa döndü. Eviyenin üzerindeki pencereden bakınca, samanlık tabak gibi görünüyordu.

Otların üzerinden yürüyerek, o samanlığa gittiğimi gördü. O kapıları açışımı izledi. Mercedes'i göreceğimi anladı. Vadesinin dolduğunu da.

O zaman işini bitirdi. Bitirip kaçtı.

Buzdolabı bir iki kere hıçkırık gibi bir ses çıkarıp sustu. Rizzoli bir sürek davulu gibi gümbürdeyen kalp atışlarını duydu. Döndüğünde, mahzene inen kapıyı fark etti. Aramadığı tek yerdi. Kapıyı açınca, aşağıda ağzını fırın gibi açmış karanlıkla karşılaştı. Kahretsin, bundan, aydınlıktan karanlığa geçmekten, sonunda bir dehşet sahnesiyle karşılaşacağından kuşku duymadığı bu basamaklardan inmekten nefret ediyordu. Yine de bunu yapmak zorunda olduğunun, aşağılarda bir yerde Catherine Cordell'i bulacağının farkındaydı.

Rizzoli cebinden mini Maglite fenerini çıkardı. Fenerin dar ışığında bir basamak indi. Ardından bir basamak daha. Hava daha serin, daha nemliydi.

Kan kokusunu aldı.

Yüzüne bir şey değince, dehşetle geriledi. Yüzüne değenin basamakların üzerinde sarkan bir lamba zinciri olduğunu anlayınca, rahat bir nefes aldı. Uzandı, zinciri bir kere çekti. Hiçbir şey olmadı.

Kalem kadar fenerin ışığıyla idare edecekti. Fenerin ışığını yeniden basamaklara tuttu, ineceği yolu aydınlatırken, silahını vücuduna yakın tutmaya çalıştı. Yukarıdaki boğucu havanın ardından mahzendeki buz gibi hava neredeyse terini donduracaktı.

Sonunda basamakların dibine varınca, ayakkabıları sıkıştırılmış toprağa değdi. Burası daha da serin, kan kokusu daha da güçlüydü. Hava yoğun ve nemliydi. Tam bir ölüm sessizliği hâkimdi. Duyulan tek gürültü ciğerlerine dolup boşalan kendi soluğuydu. Fenerinin ışığını yarım bir daire boyunca çevirdi, kendi yansımasıyla karşılaşınca korkudan neredeyse bağıracaktı. Silahını doğrulttu, yüreği gümbürdeyerek ışığı neyin yansıttığını araştırdı. Cam kavanozlar. Bir rafın üzerine dizilmiş, kocaman eczacı kavanozları. O kavanozların içinde ne olduğunu anlamak için orada yüzen şeylere bakması gerekmiyordu. Topladığı hatıralar.

Her birinin üzerindeki etikete bir isim yazılmış, altı kavanoz. Bilinenlerden çok daha fazla sayıda kurban.

Son kavanoz boştu, ama üzerindeki etikete çoktan bir isim yazılmıştı, kavanoz ödülünü bekliyordu. Ödüllerden en büyüğünü. Catherine Cordell.

Rizzoli döndü, elindeki fenerin ışığını mahzende zikzaklar çizdirerek kalın direklerin, temel taşlarının yanlarından geçirip, birden uzak köşede durduruverdi. Duvara siyah bir şey sıvanmıştı.

Kan.

Fenerin ışığını çevirince Cordell'in el ve ayak bileklerinden koli bandıyla yatağa bağlanmış vücudunu gördü. Böğründe kan parıldıyordu, taze ve ıslak kan. Sağ kasığında, sanki imzasını atmak istermiş gibi, Cerrah'ın eldivenini genç kadının etine bastırmasıyla oluşan kızıl bir el izi vardı. Cerrahi aletlerin dizili olduğu tepsi hâlâ yatağın yanındaydı. İşkencecinin edevatlarından bir takım... Tanrım, seni kurtarmaya öyle yaklaşmıştım ki... Öfkeden midesi bulanarak, fenerin ışığını Cordell'in göğsünden yukarıya kaldırıp, genç kadının boynunda durdurdu. Ne bir ölümcül darbe vardı boyunda ne de bir bıçak yarası.

Işık birden dalgalandı. Hayır, ışık değil; kıpırdayan Cordell'in göğsüydü!

Hâlâ soluk alıyor.

Rizzoli Cordell'in ağzını kapayan bandı yırtarcasına çekince elini okşayan sıcak nefesi hissetti. Cordell'in gözkapaklarının kırpıştığını gördü.

Evet!

Hem inanılmaz bir zafer sevinci, hem de bir şeylerin korkunç derecede yanlış olduğunu hatırlatan içini bezdirici derecede kemiren bir his duydu. Bunu düşünecek zamanı yoktu. Cordell'i buradan çıkarması gerekiyordu.

Maglite'ı dişlerinin arasına sıkıştırarak hızla Cordell'in ellerini bağlayan bantları kesip, genç kadının nabzını aradı. Bulduğu nabız güçsüzdü, ama düzenli atıyordu.

Hâlâ bir şeylerin yolunda gitmediği duygusunu üzerinden atamamıştı. Cordell'in sağ ayak bileğini yatağa bağlayan bandı kesip sol ayak bileğine uzandığında bile, kafasının bir yerlerinde alarm zilleri çalıyordu. Zillerin neden çaldığını o anda anladı.

Çığlık. Ta samanlıktan, Cordell'in çığlığını duymuştu.

Oysa geldiğinde, Cordell'in ağzı koli bandıyla kapatılmıştı.

Bandı çıkardı. Kadının bağırmasını istiyordu. Benim o çığlığı duymamı istiyordu.

Tuzak.

Eli o anda yatağın üzerine bıraktığı tabancaya uzandı. Tabancasına hiç erişemeyecekti.

Koca kalas tam şakağının üzerinde patladı, darbe öylesine şiddetliydi ki, yerdeki sıkıştırılmış toprağın üzerine yüzükoyun uçtu. Elleriyle dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı.

Kalas bir kez daha havada ıslıklanarak bu kez böğrüne indi. Kaburgalarının kırıldığını duydu, soluğu büyük bir gürültüyle boşaldı. Sırtüstü yuvarlandı, acısı öylesine şiddetliydi ki, ciğerlerine hava dolduramadı.

Bir ışık yandı, tepede sallanan çıplak bir ampul.

Yüzü ışıklı koninin altında ovalleşmiş, tam tepesinde dikiliyordu. Yeni kurbanını inceleyen Cerrah'ın yüzü.

Rizzoli sağlam tarafının üzerine dönüp topraktan doğrulmaya çalıştı.

Adam yere dayandığı kolunu tekmeleyince yeniden sırtüstü devrildi, kırık kaburgaları düşüşünün şiddetiyle iyice ayrıldı. Acıyla bir çığlık atıp hareketsiz kaldı. Adamın yaklaşmasına, kalasın kafasının üzerinde sallandığını görmesine rağmen kımıldayamadı.

Adam çizmesini bileğine bastırdı, toprağın üzerinde ezdi.

Rizzoli bağırdı.

Adam alet tepsisine uzanıp neşterlerden birini aldı. 'Hayır! Tanrım, yalvarırım, hayır.'

Adam çizmesiyle Rizzoli'nin bileğini yere çakılı tutarken çömeldi ve neşteri havaya kaldırdı. Havada acımasız bir yay çizerek, kadının açık eline indirdi.

Bu kez, çelik etini delip sıkıştırılmış toprağa değdiğinde, elini yere çivilediğinde, tiz bir çığlık attı.

Adam tepsiden yeni bir neşter aldı. Rizzoli'nin sağ elini kavrayıp çekti, sağ kolunu gerip uzattı. Çizmesini hızla indirerek kadının bileğini yere yapıştırdı. Yine neşteri kaldırdı. Yine hızla indirip etten geçirdi, yere sapladı.

Çığlık bu kez çok daha güçsüzdü. Yenilginin sesi gibiydi. Adam doğruldu ve tıpkı bir koleksiyoncunun kartona yeni raptiyelediği parlak ve yeni kelebeği hayranlıkla seyretmesi gibi, bir süre Rizzoli'ye baktı. Alet tepsisinin yanına gidip üçüncü bir neşter aldı. İki kolu sonuna kadar açılmış, elleri yere çivilenmiş Rizzoli'nin elinden son sahneyi seyredip beklemekten başka bir şey gelmiyordu. Adam kaskının çevresinden dolaşıp, başının arkasında yere çömeldi. Kafasının tepesindeki saçlara yapışıp hızla geriye kanırttı, boynunu gerdi. Rizzoli doğruca adamın yüzüne bakıyordu ve baktığı yüz ona hâlâ karanlık ve oval görünüyordu. Bütün ışığı yutan karanlık bir delik. Kendi boynunda atan, yüreğinin her vuruşuyla kabaran şahdamarını hissedebiliyordu. Damarlardan akan kan hayatın ta kendisiydi. Bıçak işini gördükten sonra daha ne kadar süre bilinçli kalacağını düşündü. Ölümün adım adım siyaha doğru giden bir sönüş olup olmadığını. Ölümün kaçınılmazlığını gördü. Bütün hayatı boyunca bir savaşçı olmuş, tüm yaşamında yenilgiye isyan etmişti, ama bu kez bozguna uğramıştı. Ensesi geriye kanırtılmış, boynu çırılçıplak öylece duruyordu. Bıçağın parıltısını gördü, derisine değdiğini hissedince gözlerini yumdu. ,

Tanrım, yalvarırım çabuk bitsin.

Adamın bir hazırlık nefesi aldığını duydu, saçlarını kavrayan parmakların gerildiğini hissetti. Patlayan tabanca sesiyle sarsıldı.

Gözleri şimşek gibi açıldı. Adam hâlâ çömelmiş, üzerinde duruyordu, ama artık saçlarını tutmuyordu. Neşter elinden düştü. Rizzoli'nin yüzüne sıcak bir şeyler damladı. Kandı. Kendi kanı değil, adamınkiydi. Adam arkaüstü devrilip Rizzoli'nin görüş alanından çıktı.

Bir saniye önce ölüme razı olmuş Rizzoli, şimdi yaşayacağı umuduyla sarsılıyordu. Neler olduğunu görmek için çabaladı. Tepedeki ampulün ipin ucuna bağlanmış parlak bir ay gibi sallandığını gördü. Duvarda, gölgeler hareket ediyordu. Kafasını çevirince, Catherine Cordell'in kolunun güçsüzce yatağa düştüğünü gördü.

Cordell'in elinden kayan tabancanın gürültüyle yere düştüğünü duydu.

Uzaklarda bir yerde, bir siren çalıyordu.

27

Rizzoli hastane yatağında oturmuş, öfkeyle televizyona bakıyordu. Elleri öylesine sıkı bandajlanmıştı ki, sargılar daha çok boks eldivenlerini andırıyordu. Kafasının yan tarafında, doktorların kafa derisini diktikleri yerde saçsız bir bölge görünüyordu. Televizyonun uzaktan kumandasıyla uğraşırken, kapının eşiğinde duran Moore'u fark edemedi. Adam bir süre sonra kapıyı vurdu. Rizzoli dönüp baktığında, Moore bir an için de olsa bir savunmasızlık belirtisi görüverdi. Sonra Rizzoli'nin her zamanki savunma sistemleri yeniden işe koyulup eski Rizzoli'yi oluşturdu, odaya girip iskemleyi yatağın yanına çeken Moore'u bezgin gözlerle izledi.

Televizyonda bir pembe dizinin iç bayıltıcı melodisi duyuluyordu.

Sarıp sarmalanmış patisiyle uzaktan kumandayı göstererek, "Şu saçmalığı kapatabilir misin?" dedi öfkeyle. "Düğmelerine basamıyorum bir türlü. Ne sanıyorlar? Burnumu kullanacağımı falan mı?"

Moore uzaktan kumandayı alıp kapatma düğmesine bastı.

"Teşekkürler," diye homurdanıp, kırık üç kaburgasının ağrısıyla yüzünü buruşturdu.

Televizyon da kapanınca, aralarındaki sessizlik uzadıkça uzadı. Açık kapının ötesinden anons edilen bir doktorun adını ve çekilen madeni bir arabanın tangırtısını duydular.

"Burada sana iyi bakıyorlar mı?" diye sordu Moore.

"Bir taşra hastanesine göre, fena sayılmaz. Kentteki hastanelerden birinde olmaktan daha iyidir."

Hem Catherine, hem de Hoyt yaraları daha ciddi olduğu için helikopterle Boston'daki Pilgrim Tıp Merkezi'ne getirilmiş, Rizzoli'yse ambulansla bu küçük hastaneye kaldırılmıştı. Kentten oldukça uzak olmasına rağmen, Boston Cinayet Masası'nda çalışan hemen her dedektif Rizzoli'yi yoklamak için hastaneye ziyarete geliyordu.

Üstelik, çiçekler getirerek. Tekerlekli tepsilerin, başucu masasının üstünü ve hatta zeminin bir bölümünü kaplayan bir sürü aranjmanın arasında, Moore'un gül buketi neredeyse kaybolmuş gibiydi.

"Üff!" dedi Moore. "Amma da hayran edinmişsin."

"Evet. İnanabiliyor musun? Crowe bile çiçek gönderdi. Şuradaki zambakları. Bana kalırsa, bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Bir cenaze çelengini andırmıyor mu sence? Oradaki güzel orkideleri gördün mü? Onları Frost getirdi. Aslında kıçımı kurtardığı için, benim ona çiçek göndermem gerekirdi ya."

Yardım için eyalet polisini arayan Frost'tu. Rizzoli'nin çağrı cihazı cevap vermeyince FoodMart'tan Dean Hobbs'la temasa geçip Rizzoli'nin nerede olabileceğini sormuş ve siyah saçlı kadınla konuşmak için Sturdee Çiftliği'ne gittiğini öğrenmişti.

Rizzoli çiçek aranjmanlarının envanterini sayıp dökmeyi sürdürüyordu:

"İçinde tropikal zamazingoların olduğu o kocaman vazo Elena Ortiz'in ailesinden. Karanfiller Marquette'ten, gönderirken içi yanmıştır. Sleeper'ın karısı da şu Hibiscus'u getirdi."

"Bütün bunları hatırlıyorsun, ha?" dedi Moore başını şaşkınlıkla sallayarak.

"Hem de nasıl. Bana daha önce kimse çiçek göndermedi. Onun için bu anı tarihe kazıyorum."

Moore o cesur maskenin ardında yine bir savunmasızlık parıltısı görüverdi. Bir de daha önce hiç görmediği bir şeyi, Rizzoli'nin koyu renk gözlerinin içindeki ışıltıyı. Yaralıydı, sargılar içindeydi ve kafasında çirkin bir kellik vardı. Ancak yüzündeki bu kusurları, köşeli çenesini, çıkık alnını görmezden geldiğinizde, Rizzoli'nin harika gözleri olduğunu fark ediyordunuz.

"Biraz önce Frost'la konuştum. Pilgrim'de," dedi Moore. "Warren Hoyt'un iyileşeceğini söyledi." Rizzoli ses çıkarmadı.

"Hoyt'un solukborusundaki tüpü bu sabah çıkarmışlar. Sönük ciğerleri yüzünden hâlâ göğsünde başka bir tüp var tabii. Ama artık kendi nefes alabiliyor."

"Bilinci yerinde mi?"

"Evet."

"Konuşuyor mu?"

"Bizimle değil. Avukatıyla."

"Tanrım, elimde olsa o orospu çocuğunun işini bitirirdim..."

"Bitirmezdin."

"Öyle mi sanıyorsun?"

"Aynı hatayı tekrarlamayacak kadar iyi bir polis olduğunu sanıyorum."

"Hiç belli olmaz," dedi Moore'un gözlerinin içine bakarak.

Evet senin için de. Fırsat canavarı gözlerinin içine bakmadıkça, hiçbir zaman bilemeyeceksin.

"Bilmek istersin diye düşündüm" deyip, gitmek üzere ayaklandı adam.

"Hey, Moore."

"Evet?"

"Cordell hakkında hiçbir şey söylemedin."

Gerçekten de Catherine konusuna girmekten bilerek kaçınmıştı. Catherine onunla Rizzoli arasındaki ana çekişme nedeni, aralarındaki işbirliğine zarar veren kapanmamış yaraydı. "Durumu iyiye

gidiyormuş diye duydum," dedi Rizzoli.

"Ameliyattan iyi çıktı."

"Hoyt... Onu..."

"Hayır. İşini tamamlayamamış. Rahmini çıkaramadan zamanında yetişmişsin."

Rizzoli rahatlamış görünerek arkasına yaslandı.

"Şimdi onu görmek için Pilgrim'e gidiyorum."

"Ya sonra?"

"Sonra, kahrolası telefonuna kendin cevap vermen için işe dönüyorsun."

"Hayır, onu demek istemedim. Cordell ile senin aranda?"

Moore durakladı, bakışlarını güneş ışığının zambakları aleve kestiği pencereye çevirdi. "Bilmiyorum."

"Marquette bu konuda sana hâlâ bozuk mu?"

"İlişkiye girmemem için uyardı. Bana kalırsa, haklı da. Girmemem gerekirdi. Ama kendimi engelleyemedim. Bazen düşünüyorum da, acaba..."

"Aziz Thomas değil misin?"

Moore üzüntüyle gülümseyip başını salladı.

"Kusursuzluk kadar sıkıcı başka bir şey olamaz Moore."

"Yapılması gereken seçimler var," dedi adam içini çekerek. "Zor seçimler."

"Önemli kararlar hep zordur."

Bir süre Rizzoli'nin sözlerini düşündü. "Belki de benim kararım değildir. Onun kararıdır." Kapıya doğru yürürken, Rizzoli arkasından seslendi: "Cordell'i gördüğünde, benim için bir şey söyle. Söyler misin?"

"Ne söyleyeyim?"

"Gelecek sefer daha yukarı nişan almasını."

Daha sonra ne olacak, bilmiyorum.

Arabasının camları açık, Boston'a gitmek için doğuya doğru giderken, otomobile dolan hava haftalardan beri ilk kez biraz daha serindi. Bir gece önce, Kanada'dan soğuk bir hava dalgası gelmiş,

sabah olunca da bütün kent neredeyse saf denecek kadar temiz kokmuştu. Mary'yi düşündü, kendi tatlı Mary'sini ve onları sonsuza dek birbirine bağlayacak bütün bağları. Sayısız anılarla dolu, yirmi yıllık bir evlilik. Gecenin geç saatlerindeki fısıldaşmalar, sadece ikisinin anlayacağı şakalar, ortak tarih. Evet, tarih. Evlilik dibi tutmuş yemeklerden ve geceyarısı girilen denizlerden oluşur, ama iki hayatı bir hayata dönüştüren o küçücük şeylerdir. Birlikte genç olmuşlar, birlikte olgunlaşmışlardı. Geçmişi Mary'ye aitti, başka hiç kimseye ait olamayacaktı.

Orada, birinin uzanıp almasını bekleyerek yatan, Moore'un geleceğiydi.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Ama beni neyin mutlu edeceğini biliyorum. Üstelik, onu mutlu edebileceğime de inanıyorum. Hayatımızın bu döneminde, daha büyük bir lütuf isteyebilir miyiz?

Geçtiği her kilometreyle, bir bilinmezlik zarını daha soyup atıyordu. Sonunda, Pilgrim Hastanesi'ne varıp da arabasından indiğinde, doğru kararı aldığını bilen adamın güvenli adımlarıyla yürüyebiliyordu.

Asansöre binip beşinci kata çıktı, kat hemşirelerine görünüp uzun koridora girdi ve 523 numaraya doğru yürüdü. Kapıyı yavaşça vurup içeri girdi.

Peter Falco, Catherine'in başucunda oturuyordu.

Rizzoli'ninki gibi, bu oda da çiçek kokuyordu. Sabah güneşi Catherine'in penceresini yıkıyor, yatağı ve hastayı altın rengi ışığıyla aydınlatıyordu. Catherine uykudaydı. Yatağın başucu tarafında, askının ucunda bir serum sallanıyor, tüpe damlayan tuzlu karışım sıvı elmas gibi parıldıyordu.

Moore yatağın öbür yanında, Falco'yla karşı karşıya durdu, uzun bir süre konuşmadılar.

Falco eğilip Catherine'in alnını öptü. Sonra doğrulunca, gözleri Moore'unkilerle buluştu, "Ona iyi bak."

"Bakacağım."

"Seni söz vermiş kabul ediyorum," dedi Falco ve odadan çıktı.

Moore Catherine'in yanındaki iskemleye oturup, genç kadının eline uzandı. Saygıyla dudaklarına götürdü. Sonra fısıltıyla tekrarladı: "Bakacağım."

Thomas Moore sözünü tutan biriydi, bu sözünü de tutacaktı.

Sonsöz

Hücrem soğuk. Dışarıda şubat ayının sert rüzgârları esiyor ve bana söylediklerine bakılırsa yeniden kar yağmaya başlamış. Omuzlarıma sardığım battaniyeyle ranzamın üzerinde oturmuş, Livadia sokaklarında yürüdüğümüz gün bizi saran o nefis sıcaklığı hatırlıyorum. O Yunan kentinin kuzeyinde bir yerde, eski çağlarda Lete ve Mnemosine olarak adlandırılan iki pınar var. Unutkanlık ve Hafıza. İki pınardan da su içtik, sen ve ben, sonra da bir zeytin ağacının alacalı gölgesinde uykuya daldık.

Bunları, bu soğuktan hiç hoşlanmadığım için şimdi düşünüyorum. Soğuk cildimi kurutup çatlatıyor, kışın etkilerine karşı koymaya yetecek kadar krem kullanmam imkânsız. Beni burada rahatlatacak tek şey, o sıcağın, seninle birlikte Livadia'da yürümemizin, güneşten kavrulup sandaletlerimizi ısıtan kaldırım taşlarının nefis anısı.

Burada günler yavaş ilerliyor. Öteki mahkûmlardan kötü ünüm yüzünden uzaklaştırılmış, hücremde yapayalnızım. Benimle sadece psikiyatrlar konuşuyor, ama onlara heyecan verici patoloji parıltıları sunamadığımdan, onların da ilgisi yavaş yavaş azalıyor. Çocukken hiçbir hayvanın canını yakmadım, hiçbir yeri ateşe vermedim, yatağımı hiç ıslatmadım. Kiliseye gittim. Büyüklerime karşı terbiyeli davrandım. Güneşten koruyucu krem sürdüm.

En az onlar kadar aklı başındayım, onlar da biliyor bunu. Beni diğerlerinden sadece fantezilerim ayırıyor, beni rüzgârın kardan beyaz estiği bu soğuk kentteki bu soğuk hücreye fantezilerim sürükledi.

Battaniyemi omuzlarıma sararken, bu dünyada terden parıl parıl altın vücutların sıcak kumların üzerinde yattıkları, plaj şemsiyelerinin imbatla titreştiği yerler olduğuna inanmak çok güç. Oysa o, böylesi bir yere gitti.

Şiltemin altına uzanıp, gardiyanın para karşılığında kapımın altından kaydırdığı bugünün gazetesinden yırttığım kupürü çıkarıyorum.

Bir evlilik ilanı. 15 şubat günü, saat 15:00'te, Dr. Catherine Cordell, Thomas Moore'la evlenmiş.

Gelini damada babası vermiş, Albay Robert Cordell. Gelin fildişi renginde, boncuklu ve ampir bluzlu bir gelinlik giymiş.

Nikâh töreninden sonra, Back Bay'de, Copley Plaza Otel'de bir davet verilmiş. Karayibler'de geçirecekleri uzunca bir halayından sonra, yeni evliler Boston'da oturacaklarmış.

Gazete kupürünü katlayıp şiltemin altına, güvende olacağı yere saklıyorum.

Karayibler'de uzunca bir balayı.

Şimdi orada.

Onu gözleri kapalı, plajda uzanmış, derisine yapışmış kum tanecikleri parıldarken görüyorum. Havlunun üzerine yayılan saçları kızıl ipek gibi. Sıcağın altında, kolları kemiksiz ve gevşek,

uyukluyor.

Sonra birden, sıçrayarak uyanıyor. Gözleri fal taşı gibi açılıyor, yüreği çarpmaya başlıyor. Korkunun soğuk teri vücudunu kucaklıyor.

Beni düşünüyor. Tıpkı benim onu düşündüğüm gibi.

İki sevgili kadar içten, sonsuza dek birbirimize bağlıyız. Vücudunu saran fantezimin kollarını hissediyor. Bağlarını asla koparamayacak.

Hücremde ışıklar sönüyor; kafeslerinde uyuyan erkek yankılarıyla uzun bir gece başlayacak. Horultuları, öksürükleri ve soluklarıyla. Düş gördüklerinde mırıldanmalarıyla. Gece sakinleştiğinde Catherine'i değil, seni düşünüyorum. En derin acımın kaynağı olan seni.

Bunun için, Savannah'daki son gecemizin hatırasını bütünüyle silmek için Lete Pınarı'ndan, Unutkanlık Pınarı'ndan kana kana su içmem gerekecek. Savannah, seni canlı gördüğüm son gece.

Gözlerimi hücremin karanlığına alıştırdığımda önümden geçen, zorla gözbebeklerime yapışan görüntüler var.

Şimdi artık aşağıya, omuzlarına bakıyor, onun cildinin üzerinde senin koyu teninin nasıl parıldadığını, tekrar tekrar onun içine girdiğinde sırt kaslarının nasıl gerilip gevşediğini hayranlıkla izliyorum. O gece, tıpkı ondan öncekilere sahip olduğun gibi, ona da sahip olmanı seyrediyorum. Ve işin bittiğinde, tohumlarını onun içine saçtığında, bana bakıp gülümsüyorsun.

Ve, "Tamam artık," diyorsun. "Senin için hazır şimdi." Oysa ilacın etkisi hâlâ geçmemiş, bıçağı derisine batırdığımda kıpırdamıyor bile.

Acı yoksa zevk de yok.

"Önümüzde bütün bir gece" var diyorsun. "Bekle biraz." Gırtlağım kurumuş, birlikte mutfağa gidiyoruz, kendime bir bardak su dolduruyorum. Gece daha yeni başladı ve ellerim heyecandan titriyor. Bundan sonra olacaklar beni içine çekiyor, bardaktaki suyu yudumlarken, zevki uzatmam gerektiğini unutmamaya çalışıyorum. Önümüzde upuzun bir gece var, zevki sürdürme kararındayız.

Bir gör, bir yap, bir öğret, diyorsun bana. Ve söz verdin, bu gece kafa derisi benim olacak.

Daha susuzluğum geçmedi, sen kendine gelip gelmediğine bakmak için odaya giderken, ben mutfakta oyalanıyorum. Tabanca patladığında, ben hâlâ eviyenin başındayım.

Burada zaman donuyor. Patlamanın ardından gelen sessizliği hatırlıyorum. Mutfaktaki saatin tik taklarını. Yüreğimin kulaklarımda gümbürdeyişini. Dinliyorum, ayak seslerini duymaya çalışıyorum. Bana hemen gitme zamanının geldiğini söylemeni bekliyorum. Hareket etmeye korkuyorum.

Sonunda kendimi zorluyorum, koridora girip odasına doğru yürüyorum. Kapının eşiğinde duruyorum.

Dehşeti anlamam birkaç saniye alıyor.

Vücudunun üst kısmı yataktan aşağıya sarkmış, tekrar doğrulabilmek için çabalıyor. Elinden bir tabanca yere düşmüş. Yatağın yanına gidip, komodinin üzerinden bir ekartör alıyorum ve şakağına vuruyorum. Hareketsiz, düşüyor.

Dönüp sana bakıyorum.

Gözlerin açık, sırtüstü yatmış bana bakıyorsun. Çevrende bir kan gölcüğü oluşuyor. Dudakların kıpırdıyor, ama hiçbir şey duyamıyorum. Bacaklarını oynatamıyorsun, o zaman kurşunun belkemiğine saplandığını anlıyorum. Yine konuşmaya çalışıyorsun, bu kez bana ne dediğini anlıyorum.

'Haydi. Bitir bu işi.'

Ondan değil, kendinden söz ediyorsun.

Yapmamı istediğinden dehşete kapılarak, kafamı sallıyorum. Yapamam. Benden bunu yapmamı bekleme lütfen! Umutsuz isteğin ve kaçma paniğim arasında kapana kısılmış duruyorum.

Şimdi yap diye yalvarıyor gözlerin. Ötekiler gelmeden.

Açılmış ve işe yaramaz bacaklarına bakıyorum. Eğer yaşarsan, bizi bekleyen korkunçlukları düşünüyorum. Seni bütün bunlardan kurtarabilirim.

'Lütfen.'

Kadına bakıyorum. Hareket etmiyor, varlığımın farkında bile değil. Sana yaptıklarından dolayı saçlarını kavrayıp ensesini geriye doğru kanırtarak boynunu meydana çıkarmak, bıçağı gırtlağına saplamak istiyorum. Ama seni canlı bulmaları gerek. Peşime kimse takılmadan buradan uzaklaşabilmem için onun hayatta kalması şart.

Lateks eldivenlerin içinde ellerim terliyor, tabancayı aldığımda elimde tuhaf bir şekilde eğreti duruyor.

Kan gölünün kenarında durmuş, sana bakıyorum. Artemis Tapınağı'nda gezindiğimiz o sihirli akşamüstünü hatırlıyorum. Hava pusluydu ve yoğunlaşan karanlığın içinde, seni ağaçların arasında yürürken arada bir görebiliyordum. Birden durdun ve alacakaranlıkta bana gülümsedin. Ve sanki bakışlarımız yaşayanların dünyası ile ölülerin dünyası arasındaki derin uçurumun ötesinden karşılaştı.

Şimdi de aynı uçurumun ötesinden bakıyor, gözlerini üzerimde hissediyorum.

Bütün bunlar senin için Andrew, diye düşünüyorum. Bunu senin için yapıyorum.

Kanın, gözyaşları kadar sıcak, yüzüme sıçrıyor.

Hâlâ bilinçsizce yatağın kenarından sarkan kadına dönüyorum. Tabancayı elinin yanına bırakıyorum. Saçını avuçluyorum ve neşterle ensenin kökünden, yokluğu kolayca fark edilmeyecek bir yerden bir tutamını kesiyorum. Bu tutam, bana onu hatırlatacak. Bu tutam kokusuyla, onun kan kokusu kadar baş

döndürücü korkusunu hatırlatacak. Onunla yeniden buluşuncaya kadar geçecek zamana dayanmamı sağlayacak.

Arka kapıya doğru yürüyüp, gecenin karanlığına dalıyorum.

O değerli saç tutamı bende değil artık. Ama o tutama ihtiyacım da kalmadı, kadının kokusunu kendi kokum kadar iyi tanıyorum şimdi. Cildinin üzerindeki ter damlalarının ipeksi parıltısını biliyorum. Bütün bunlar zevkin bir kadın gibi çığlık atıp, kanlı ayak izleri bırakarak yürüdüğü düşlerime giriyor. İnsan her hatırasını elinde tutamaz ya da tek bir dokunuşla canlandıramaz. Bazı anılarımızı beynimizin derinliklerine, hepimizin kaynağı olan o sürüngen çekirdeğe saklarız.

İçimizde olup, aramızda çoğunun reddedeceği o çekirdeğe.

Ben hiç reddetmedim. Temel tabiatımı kabul ediyor, benimsiyorum. Tanrı'nın yarattığı gibiyim, Tanrı'nın hepimizi yarattığı gibi.

Kuzu nasıl kutsanmışsa, aslan da öyle kutsandı.

Avcı da.

Dipnotlar

[1] Violent Criminals Apprehension Program. (ç.n.)

[2] Kimliği belirsiz kişiler için kullanılan ad. (ç.n.)

[3] Disseminated intravascular coagulation: Yaygın damar içi pıhtılaşması. (ç.n.)

[4] Ventriküler Taşikardi. (ç.n.)

[5] Cardiopulmonary resuscitation: Kalbi ve solunumu durmuş bir kişide suni solunumun ve kalp masajının bir arada uygulandığı bir ilkyardım yöntemi. (ç.n.)

[6] Massachusetts Teknoloji Enstitüsü. (ç.n.)

[7] Kadınlar arası yardım. (ç.n.)

[8] 23 haziran 1993 akşamı, mutfak bıçağını alıp kocasının penisini kesen kadın. (ç.n.)

[9] Televizyonda ünlü bir talkshow sunucusu. (ç.n.)

[10] Ünlü bir yerfıstığı yağı markası. (ç.n.)

[11] Frengi. (ç.n.)

[12] İsim ve adreslerin yuvarlak bir aygıta yerleştirilip, döndürerek arandığı bir çeşit kartotek. (ç.n.)

[13] İngiltere'nin kömür merkezi. (ç.n.)

[14] Central Venous Pressure: Santral Venöz Basınç. (ç.n.)

[15] Kıvrımlı. (ç.n.)